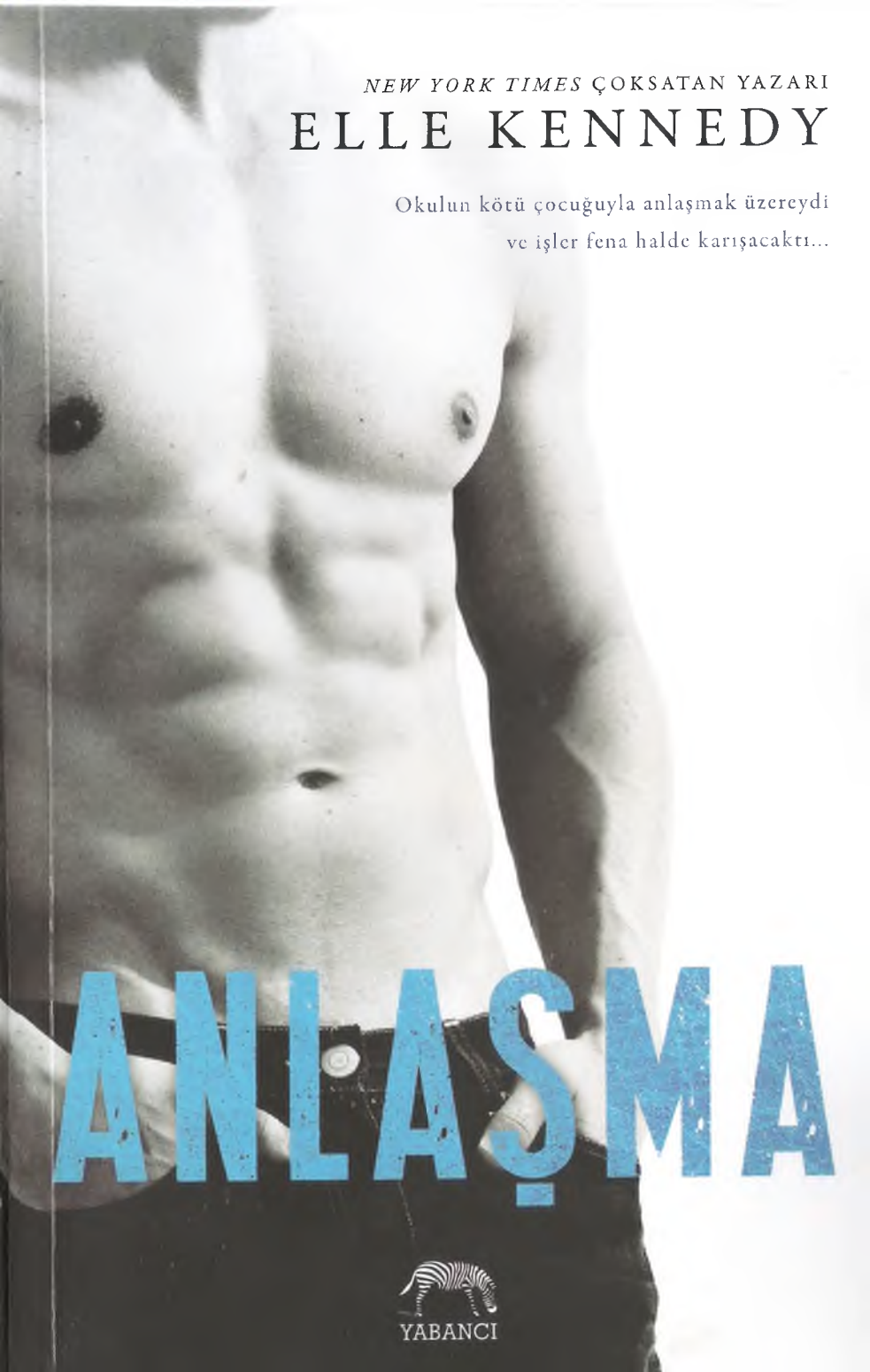

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
ELLE KENNEDY
Okulun kötü çocuğuyla anlaşmak üzereydi
ve işler fena halde karışacaktı...
ANLAŞMA
YABANCI

ANLAŞMA

Hannah Wells onu baştan çıkaracak birini sonunda bulmuştu. Hayatındaki diğer her şey konusunda son derece kendisine güvenmesine rağmen, konu seks ve arzulara geldiğinde boş çuvaldan farkı yoktu. Hoşlandığı adamın dikkatini çekmek için sinir bozucu, çocuksu ve kendini beğenmiş hokey takımı kaptanına özel ders verip onunla çıkıyormuş gibi davranmak zorunda kalsa da, bunu yapmaya kararlıydı.

Garrett Graham'ın tek istediği mezun olduktan sonra profesyonel hokey oyuncusu olmaktı, ancak düşen ortalaması, uğruna çalıştığı her şeyi tehdit ediyordu. Eğer alaycı bir esmer güzelinin başka bir adamı kıskandırmasına yardım etmek takımdaki pozisyonunu garanti altına alacaksa buna katlanırdı. Fakat beklenmedik bir öpücük her ikisini de daha önce yaşamadıkları bir arzu yolculuğuna sürüklediğinde, Garrett numara yapmanın hiçbir işe yaramayacağını anlamıştı. Şimdi sadece Hannah'yı aradığı adamın kendisine çok benzediğine ikna etmeliydi.

"Elle, yeni yetişkin türünün duygularını, romantikliğini ve dizginlenmemiş seksiliğini ustaca yakalıyor! Garrett için çıldıracaksınız!"

–*Alice Clayton*, *New York Times* çoksatan romanı *Duvarların Dili Olsa*'nın yazarı

"Okuduğum en iyi üniversite temalı aşk kitabıydı... Şiddetle öneriyorum!"

–*Aestas Book Blog*

Çeviren: Hanife Albayrak

YABANCI

9 "786055" 016715"

25 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

Anlaşma
Özgün Adı | *The Deal*
Elle Kennedy

YABANCI

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Berke Kılıç
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Sarah Hansen, Okay Creations

1. Baskı, Şubat 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-71-5

Türkçe Çeviri © Hanife Albayrak, 2015
© Yabancı Yayınları, 2016
Copyright © Elle Kennedy, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ELLE KENNEDY

ANLAŞMA

Çeviren

Hanife Albayrak

1

Hannah

Varlığımdan haberdar bile değildi.

Justin Kohl'un olduğu yöne son kırk beş dakika içinde milyonuncu kez hızlıca bakış attım; o kadar güzeldi ki boğazım düğümlenmişti. Sanırım farklı bir kelime bulmam gerekiyordu. Erkek arkadaşlarım erkeklerin *güzel* olarak hitap edilmekten hoşlanmadıklarını söylemişti.

Ama kahretsin, güçlü yüz hatlarını, anlamlı kahverengi gözlerini tarif etmek için başka bir yol yoktu. Bugün beyzbol şapkası takıyordu ama onun altında neler olduğunu biliyordum; dokununca yumuşak hissettiren ve parmaklarını arasında gezdirmek isteyeceğin türden gür, koyu renk saçlar.

Tecavüzden sonraki beş yılda, kalbim sadece iki adam için atmıştı.

İlki kıçıma tekmeyi vurmuştu.

Bu seferki ise beni görmüyordu.

Profesör Tolbert amfinin kürsüsünde artık Hayal Kırıklığı Konuşması olarak adlandırdığım şeyi yapıyordu. Altı haftada bu üçüncüsüydü.

Aman ne sürpriz, sınıfın yüzde yetmişi vizelerde C- veya daha aşağısını almıştı.

Ben mi? Çok yüksek bir puan almıştım. Vize kâğıdımdaki büyük daire içine alınmış kırmızı A!'yı gördüğüme

şaşırmadım desem yalan söylemiş olurdum. Bütün yaptığım kâğıdı doldurmak için bitmek bilmez saçmalıklar dizisini karalamak olmuştu.

Felsefik Etik dersinin basit olması gerekiyordu. Eskiden öğreten profesör beyin gerektirmeyen, çoklu seçeneği olan testler dağıtırdı. Final ise ahlak çatışmalarını ve sizin ona karşı nasıl davranacağınızı içeren kişisel bir makaleden oluşurdu.

Ama sömestr başlamadan iki hafta önce Profesör Lane kalp krizinden öbür dünyayı boylamıştı. Temizlikçisinin onu banyo zemininde, çıplak bulduğunu duymuştum. Zavallı adam.

Şans bu ki, evet, bu kısım kesinlikle kinayeliydi, Pamela Tolbert, Lane'in dersini üstlenmek için gönüllü olmuştu. Briar Üniversitesi'nde yeniydi ve bağlantılar yapmanızı, materyal ile "bağlantıya" geçmenizi sağlayan cinsten bir profesördü. Eğer bu bir film olsaydı; kadın şehir okulunda belirip beş para etmez insanlara ilham vererek birden AK silahları bırakıp ellerine kalemleri almalarına sebep olan genç ve kararlı öğretmen olurdu. Filmin sonundaki akan yazılarda bütün çocukların Harvard veya onun gibi yerlere girdikleri açıklanırdı. Hilary Swank anında Oscar kazanırdı.

Ama bu bir film değildi ve Tolbert'ın öğrencilerine verdiği tek ilham nefretti. Ve cidden neden kimsenin sınıfında başarılı olamadığını anlayamıyordu.

Al sana bir ipucu; çünkü üstüne lisansüstü tezi yazabileceğin türde sorular soruyordu.

"Başarısız olanlara veya C- ile daha düşük alanlara bütünleme sınavı yapmaya gönüllüyüm." Tolbert'ın burnu sanki neden bunun gerekli olduğunu bile anlayamıyormuş gibi kırıştı.

Gönüllü olmak kelimesini mi kullanmıştı? Ah, evet. Bir sürü öğrencinin, danışmanlarına onu şikâyet ettiğini duymuştum. Müdüriyetin onu herkese yeni bir şans vermesi için zorladığından şüpheleniyordum. Sadece aylakların değil, sınıfın yarısından fazlasının başarısız olması Briar'ı iyi göstermiyordu. Yanımda asık suratla duran Nell gibi her zaman A alan öğrenciler de aynı şekilde vize tarafından bombalanmıştı.

"Tekrar sınava girmeyi seçenlerin iki sınavlarının puanlarının ortalaması alınacak. Eğer ikinci seferde de kötü yaparsanız ilk sınavın puanları geçerli olacaktır," diye lafını bitirdi Tolbert.

"A aldığına inanamıyorum," diye bana fısıldadı Nell.

O kadar üzgün gözüküyordu ki ona aniden sempati duydum. Nell ile yakın arkadaş değildim ama eylülden beri yan yana oturuyorduk, o yüzden birbirimizi tanımaya başlamamız mantıklıydı. Tıbba hazırlık dersleri alma yolundaydı ve vize notlarını öğrenince onu parça pinçik edeceklerini bildiğim, üstün başarılı bir aileden geliyordu.

"Ben de inanamıyorum," diye cevap olarak fısıldadım. "Gerçekten. Cevaplarımı oku. Saçmalıkla dolu."

"Aslında okuyabilir miyim?" Sesi şimdi kulağa istekli gibi geliyordu. "Despot'un neyi A'lık malzeme gördüğü konusunda merak içindeyim."

"Bu akşam tarayıp sana bir kopyasını e-postayla atarım," diye söz verdim.

Sonrasında Tolbert sınıfı sonlandırınca amfi *hadi buradan siktir olup gidelim* sesleriyle doldu. Laptoplar sertçe kapatıldı, defterler çantalara koyuldu, öğrenciler sandalyelerinden ayaklarını sürterek kalktılar.

Justin Kohl kapının yakınında biriyle konuşmak için oyalanıyordu ve gözlerim bir kurşun gibi onun üzerine hedeflenmişti. Güzeldi.

Ne kadar güzel olduğundan bahsetmiş miydim?

Yakışıklı yüz hatlarına bakarken ellerim terlemeye başlamıştı. Briar'da ilk yılıydı ama hangi üniversiteden transfer olduğundan emin değildim. Futbol takımının yıldız top yakalayıcısı olmakta zaman kaybetmese de okuldaki diğer sporcular gibi değildi. Bahçede *Tanrı'nın dünyaya bir lütfuyum* sırıtışlarıyla dolaşmıyor ve her gün kolunda yeni bir kızla belirmiyordu. Takım arkadaşlarıyla şakalaşıp gülüşmesini görmüştüm ama ondan göründüğünden daha fazlası olduğunu düşünmeme yönelten zeki, yoğun bir his alıyordum. Bu da beni onu tanımam için daha çaresiz hale getiriyordu.

Sporcular pek tarzım değildir ama ona dair bir şey beni beyinsiz bir salağa döndürüyordu.

"Yine gözlerini dikmiş bakıyorsun."

Nell'in alaycı sesi yanaklarımın kızarmasına sebep olmuştu. Beni birçok kez Justin'e ağzım sulanarak bakarken yakalamıştı. Aynı zamanda ona âşık olduğumu itiraf ettiğim birkaç insandan biriydi.

Oda arkadaşım Allie biliyordu ama diğer arkadaşlarım mı? Asla. Çoğu müzik veya tiyatro öğrencileriydi, o yüzden bu sanırım bizi entelektüel bir grup yapıyordu. Belki de emo. Züppe oğlanlardan biriyle ilk seneden beri bir ayrı bir barışık ilişkisi olan Allie dışındaki arkadaşlarım, Briar'ın elitleri hakkında ileri geri konuşmaktan haz alıyorlardı. Genellikle dahil olmuyordum, dedikodunun benim standartlarımda olmadığını düşünmekten hoşlanıyorum ama... hadi yüzleşelim. Popüler çocukların çoğu şerefsizin tekiydi.

Tipik bir örnek: Garrett Graham sınıftaki diğer yıldız sporcuydu. Eleman sanki buranın sahibiymiş gibi yürüyordu. Sanırım bir şekilde öyleydi. Tek yapması gereken

parmağını şıklatmaktı ve istekli kızlar yanında beliriyordu. Veya kucağına atlıyorlardı. Veya dilini onun boğazından aşağı sokuyorlardı.

Gerçi bugün kampüsün kodamanı gibi gözükmüyordu. Tolbert dahil neredeyse herkes gitmişti ama Garrett yerinde kalmıştı, yumruklarıyla sıkıca kâğıdını tutuyordu.

O da başarısız olmuş olmalıydı ama onun için pek sempati duymuyordum. Briar iki şeyiyle meşhurdu: Hokey ve futbol ki bu şaşırılacak bir şey değildi, çünkü Massachusetts hem Patriots hem de Bruins'ın ev sahipliğini yapıyordu. Briar için oynayan sporcuların neredeyse çoğu her zaman profesyonel lige giriyorlardı ve burada geçirdikleri yıllarda her şey onlara gümüş tabaklarda sunuluyordu, sınav puanları da buna dahil.

O yüzden evet, belki bu beni birazcık kinci yapıyordu ama Tolbert'ın şampiyonluk kazanan hokey takımının kaptanını diğerleri gibi sınavdan bıraktığını görünce bir zafer duygusu hissettim.

"Coffee Hut'tan bir şey almak ister misin?" diye sordu Nell kitaplarını toplarken.

"Yapamam. Yirmi dakika içinde provam var." Ayağa kalktım ama onu kapıya kadar takip etmedim. "Sen devam et. Benim gitmeden önce programı kontrol etmem gerekiyor. Sonraki özel dersimin ne zaman olduğunu hatırlayamadım."

Tolbert'ın sınıfında olmanın haftalık dersler dışında, haftada iki kere yarım saatlik özel derse katılmak zorunda olmamız gibi bir "faydası" vardı. İşe iyi kısmından bakılırsa, o özel dersleri Tolbert'ın sahip olmadığı bütün özelliklere sahip profesör asistanı Dana yürütüyordu. Espri anlayışına gel.

"Tamam," dedi Nell. "Seninle sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," diye arkasından seslendim.

Sesimi duyunca Justin kapının girişinde durup kafasını döndürdü.

Aman. Tanrım.

Yanaklarıma yayılan kızarıklığı durdurmak imkânsızdı. Bu ilk defa göz göze gelişimizdi ve nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Merhaba mı demeliydim? El mi sallamalıydım? Gülmeli miydim?

En sonunda selamlaşma olarak hafifçe başımı sallamakta karar kıldım. *İşte oldu.* Sofistike bir üniversite üçüncü sınıf öğrencisine yaraşır şekilde havalı ve sıradan.

Dudağının kenarı hafif bir tebessümle kalkınca kalbim tekledi. O da başını sallayarak karşılık verdikten sonra gitti.

Boş kapı girişine baktım. Nabzım deli gibi atıyordu, çünkü *kahretsin*. Tıkış tepiş amfide altı hafta aynı havayı soluduktan sonra sonunda beni fark etmişti.

Peşinden gidebilecek kadar cesur olmayı diliyordum. Belki ona kahve teklif edecek kadar. Belki de yemek. Veya brunch. Dur bir dakika, bizim yaşımızdaki insanlar brunch yapıyorlar mıydı?

Ama ayaklarım parlak laminant zemine yapışmıştı.

Çünkü ben bir korkaktım. Evet, kesinlikle ödleğin tekiydim. Hayır demesinden ödüm kopuyordu ama evet demesinden daha fazla korkuyordum.

Üniversiteye başladığımda iyi bir durumdaydım. Sorunlarım arkamda kalmıştı, koruma kalkanım inmişti. Tekrar birileriyle çıkmaya hazırdım ve öyle de yaptım. Birkaç elemanla çıktım ama eski sevgilim Devon dışında hiçbiri Justin Kohl gibi vücudumun sızlamasına neden olmamıştı ve bu benim ödümü kopartıyordu.

Ufak adımlar at.

Evet. Ufak adımlar. Bu terapistimin favori tavsiyesiydi ve stratejinin bana yardımcı olduğunu inkâr edemezdim. Ufak zaferlere odaklan, diye öğütlerdi Carole.

O yüzden... bugünün zaferi... Justin'e başımı salladım ve o da bana gülümsedi. Belki sonraki derste ben de ona gülümserdim. Ondan sonrakinde belki kahve, yemek veya brunch fikrini ortaya koyardım.

Nefes alıp kürsüden aşağı doğru ilerlerken ufacık olsa da bu zafer hissine tutundum.

Ufacık adımlar.

Garrett

Başarısız oldum.

Kahrolası bir şekilde başarısız oldum.

On beş yıldır Timothy Lane derste A'ları şeker gibi dağıtıyordu. Benim dersi aldığım yıl mı? Lane'in emektar kalbi atmayı bırakmıştı ve Pamela Tolbert'a kalmıştım.

Kesinleşmişti. Kadın benim en büyük düşmanımdı. Vize kâğıdımdaki boş olan bütün kısmı kaplayan süslü el yazısının görüntüsü bile kâğıda Hulk gibi saldırıp parçalara ayırmamı istememe neden oluyordu.

Derslerimin çoğunda A'ları alıyordum ama şu anda Felsefik Etik'ten F almaktaydım. İspanya Tarihi'nden aldığım C+ ile beraber ortalamam C-'ye düşmüştü.

Hokey oynayabilmem için C+ ortalamaya ihtiyacım vardı.

Normalde ortalamamı yüksek tutmakta sorunum yoktu. Birçok insanın inandığının aksine beyinsizin teki değildim. Ama hey, insanların öyleymişim sanmalarına da aldırmıyordum. Özellikle kadınların. Sanırım sadece bir şeyde iyi olabilen iri yarı, kaslı mağara adamlarını becermek onları

tahrik ediyordu. Zaten aletimi isteyen kızlarla basit ilişkiler dışında ciddi bir şey aramıyordum. Hokeye daha fazla odaklanmam için bana zaman sağlıyordu.

Eğer bu ortalamayı yükseltmezsem benim için daha fazla hokey *olmayacaktı*. Briar konusunda en kötü şey ne biliyor musunuz? Dekanımız mükemmellik talep ediyordu, hem akademik hem de atletik olarak. Diğer okullar atletlere karşı daha hoşgörülü olabilirken Briar'ın sıfır tolerans politikası vardı.

Kahrolası Tolbert. Dersten önce onunla ekstra kredi için konuştuğumda bana genizden gelen sesiyle özel derslere katılıp çalışma grubuyla tanışmam gerektiğini söylemişti. Zaten ikisini de yapıyordum. Yani evet, benim yüz maskemi giyecek çok zeki bir çocuk tutup yerime vize sınavıma sokmadığım sürece... ayvayı yemiştim.

Hüsranım kendini sesli bir inleme şeklinde göstermişti ve gözümün kenarından birinin şaşkınlıkla irkildiğini gördüm.

Ben de irkilmiştim, çünkü hüsranımda yalnız boğulduğumu sanıyordum. Ama arka sıralarda oturan kız da buradaydı ve şimdi Tolbert'in masasına doğru yürüyordu.

Mandy miydi?

Marty mi?

İsmini hatırlayamıyordum. Büyük ihtimalle sorma zahmeti göstermediğimdendi. Ama tatlı bir şeydi. Daha önce fark ettiğimden çok fazla tatlı. Hoş bir yüz, koyu saçlar, ateşli bir vücut. Kahretsin bu vücudu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Ama şimdi fark ediyordum. Dar kot pantolon "beni sık" diye bağıran yuvarlak ve kalkık poposuna yapışmıştı ve süveterinin V yakası oldukça etkileyici memeleri sarmıştı. Her iki hoş görselin de tadını çıkarmaya zamanım olmamıştı, çünkü bakışımı yakalamış ve dudaklarını büzmüştü.

"Her şey yolunda mı?" diye iğneleyici bir bakışla sordu.

Bir şeyler homurdandım. Şu anda kimseyle konuşma havasında değildim.

Tek bir koyu renk kaş benim yönüme doğru kalktı. "Pardon, dilimizi mi konuştun?"

Vize kâğıdımı avucumun arasında toplayıp sandalyemi geriye doğru ittim. "Her şey yolunda dedim."

"Pekâlâ o zaman." Omzunu silkip basamaklardan aşağıya doğru devam etti.

Özel ders programımızın olduğu not panosunu eline alırken ben de Briar Hokey ceketimi sırtıma geçirdikten sonra acınası vize kâğıdımı sırt çantama sokup fermuarını çektim.

Koyu renk saçlı kız koridora doğru ilerliyordu. Mona mıydı? Molly mi? M harfi kulağa doğru geliyordu ama gerisi tam bir gizemdi. Elinde vize kâğıdı vardı ama göz atmadım, çünkü onun da herkes gibi dersten kaldığını varsaymıştım.

Koridora çıkmadan önce geçmesine izin verdim. Sanırım içimdeki centilmen ruh yüzünden olduğunu söyleyebilirdim ama yalan olurdu. Tekrar poposuna bakmak istiyordum, çünkü kesinlikle çok seksiydi. Şimdi farkına vardığıma göre bir bakış daha atmakta sorun görmüyordum. Çıkışa kadar onu takip ederken ne kadar ufak tefek olduğunun farkına vardım. Ondan bir adım aşağıdaydım ama hâlâ başının üstünü görebiliyordum.

Tam kapıya vardığımızda tökezledi ve elindeki kitaplar yere savruldu.

"Kahretsin. Ne kadar da sakarım."

Dizlerinin üzerine düştü ve ben de aynısını yaptım, çünkü önceki laflarımın aksine istediğimde centilmen olabiliyordum. Kitaplarını toplamasına yardım etmek centilmence bir davranıştı.

"Ah, bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim," diye ısrar etti.

Ama elim çoktan vize kâğıdıyla birleşmişti ve notunu görünce ağzım açık kaldı.

"Siktir. Dersi en yüksek puanla mı geçtin?" diye inanamaz bir şekilde sordum.

Bana fazla mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Öyle, değil mi? Kesinlikle dersten kalacağımı düşünmüştüm."

"Vay be." Sanki kahrolası Stephen Hawking'e çarpmış gibi hissediyordum ve o da dünyanın sırrını burnumun dibinde sallandırıyordu. "Cevaplarını okuyabilir miyim?"

Kaşları yine yukarı kalktı. "Bu biraz fazla cüretkâr olmadı mı? Birbirimizi daha tanımıyoruz bile."

Gözlerimi devirdim. "Kıyafetlerini çıkarmanı istemiyorum bebeğim. Sadece vize kâğıdına bir bakış atmak istiyorum."

"Bebeğim mi? Elveda cüretkâr, merhaba küstah."

"Bayan dememi mi tercih ederdin? Belki de Madam? İsmini kullanırdım ama bilmiyorum."

"Elbette bilmiyorsun," diyerek iç çekti. "İsmim Hannah." Sonra anlamlı bir şekilde durakladı. "Garrett."

Pekâlâ, M harfi konusunda epeeeeey yanılmışım.

Ayrıca ismimdeki, *Hah! Ben senin ismini biliyorum pislik!* diyen vurgulama gözümden kaçmamıştı.

Kitaplarının gerisini toplayıp ayağa kalktı ama ben ona vize kâğıdını geri vermedim. Onun yerine hızla ayağa kalkıp gözden geçirmeye başladım. Cevaplarına göz gezdirirken ruh halim gittikçe bozulmuştu; çünkü eğer Tolbert'ın aradığı analiz bu tür bir şeyse benim işim bitmişti. Tanrı aşkına, benim tarih öğrencisi olmamın bir sebebi vardı. Ben gerçeklerle uğraşırdım. Siyah ve beyazla. Şu zamanda şu kişinin başına bu geldi ve sonucu da bu oldu.

Hannah'nın cevapları teorik saçmalıklara ve filozofların çeşitli ahlaki ikilemlere nasıl cevap vereceklerine odaklıydı.

"Teşekkürler." Ona kâğıdını verdikten sonra başparmaklarımı pantolonumun kayışına soktum. "Hey dinlesene. Sen... düşünür müsün..." Omuz silktim. "Bilirsin işte..."

Kahkaha atmamaya çalışırmış gibi dudakları titreşti. "Aslında *bilmiyorum.*"

Nefesimi bıraktım. "Bana özel ders verir misin?"

Şu zamana kadar gördüğüm en koyu renkte ve kalın siyah kirpiklerle çevrelenmiş yeşil gözleri şaşkınlıktan şüpheci bir bakışa saniyeler içinde geçti.

"Sana ödemesini yaparım," diye hızlıca ekledim.

"Ah, şey. Eh, elbette bana ödeme yapmanı bekliyorum. Ama..." Başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Yapamam."

Hayal kırıklığımı içime attım. "Hadi ama, bana bir iyilik yap. Eğer bu dersten kalırsam ortalamam patlayacak. Lütfen?" Ona gamzelerimi ortaya çıkarıp kızların hep erimesine sebep olan bir şekilde gülümsedim.

"Bu genellikle işe yarar mı?" diye meraklı bir şekilde sordu.

"Ne?"

"Aman Tanrım dedirten ufak oğlan gülümsemesi... İstediğini elde etmekte yardımcı oluyor mu?"

"Her zaman," diye cevap verdim tereddüt etmeden.

"*Neredeyse* her zaman," diye düzeltti. "Bak, özür dilerim ama gerçekten zamanım yok. Zaten okul ile iş arası zor koşturuyorum, kış gösterisinin yaklaşmasıyla beraber çok daha az vaktim olacak."

"Kış gösterisi mi?" diye şaşkın şaşkın sordum.

"Doğru, unuttum. Eğer hokey söz konusu değilse senin radarında değildir."

"Şimdi kim küstah oluyor bakalım? Beni daha tanımıyorsun bile."

Bir duraksamadan sonra iç çekti. "Ben müzik öğrencisiyim, tamam mı? Sanat Fakültesi her yıl iki büyük performans düzenliyor. Biri kışın, biri de baharda. Kazanan beş bin dolarlık burs alıyor. Kısmen büyük bir olay aslında. Sektördeki önemli insanlar ülkenin her yerinden uçarak izlemek için geliyorlar. Ajanslar, prodüktörler, yetenek avcıları... O yüzden sana yardım etmeyi çok istesem de..."

"Etmeyeceksin," diye homurdandım. "Şu anda benimle *konuşmak* bile istemiyormuş gibi görünüyorsun."

Beni yakaladın dercesine ufak omuz silkmesi oldukça can sıkıcıydı. "Provaya gitmem lazım. Dersten kaldığına üzüldüm ama eğer seni teselli edecekse, herkes kaldı."

Gözlerimi kıstım. "*Sen* kalmadın."

"Elimde değil. Tolbert belli ki benim saçmalıklarıma karşılık veriyor. Yetenek bu."

"Eh, ben de senin yeteneğini istiyorum. Lütfen, usta, bana saçmalamayı öğret."

Dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarmaktan iki saniye uzaktaydım ama o kapıya doğru yan yan ilerliyordu. "Çalışma grubu olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana numarasını..."

"Zaten gruptayım," diye mırıldandım.

"Ah. O zaman senin için yapabileceğim pek bir şey yok. Bütünleme sınavında başarılar. *Bebeğim*."

Hızlıca kapıdan fırlayıp beni arkasında hüsran içinde bıraktı. İnanılmazdı. Bu üniversitedeki her kız bana yardım etmek için kahrolası kollarını keserdi. Ama bu? Sanki Şeytan'a sunmak için ondan kedi katletmesini istemişim gibi benden kaçıyordu.

Ve şimdi yine ismi M ile başlamayan Hannah'nın bana ufacık da olsa verdiği umut öncesindeki halime dönmüştüm.

Kesinlikle hapı yutmuştum.

2

Garrett

Çalışma grubundan sonra oturma odasına girdiğimde oda arkadaşlarım körkütük sarhoştular. Sehpa boş bira kutularıyla dolmuştu. Yanında Logan'a ait olduğunu bildiğim boş bir şişe Jack vardı, çünkü Logan "bira karı kılıklılara göre" felsefesine inanıyordu. Onun sözleriydi, benim değil.

Şu anda Logan ve Tucker çekişmeli bir Ice Pro oyununda birbirleriyle savaşıyorlardı. Gözleri ekrandayken konsola şiddetle vuruyorlardı. Beni kapının girişinde gördüğünde Logan bakışlarını hafifçe çevirdi ve anlık dikkat dağınıklığı ona pahalıya mal oldu.

"İşte bu!" Tuck'ın defanstaki adamı, Logan'ın kalecisine bilek pası attığında sevinç çığlığı attı ve skor tahtasının ışığı yandı.

"Ah, lanet olsun!" Logan oyunu durdurup bana kötü bir bakış attı. "Bu da neydi G? Senin yüzünden çalım yedim."

Cevap vermedim, çünkü şimdi *benim* dikkatim, odanın diğer köşesinde olan yarı çıplak sevişme seansı tarafından dağılmıştı. Dean yine işi götürüyordu. Göğsü ve ayakları çıplak bir şekilde tek kişilik koltuğa yayılmıştı, dantelli siyah sutyen ve poposunu ortaya çıkaran bir şort giymiş Dean'in üzerine oturan bir kız vardı ve aletine doğru sürtünüyordu.

Koyu mavi gözleri hatunun omzunun üzerinden bakış attı ve Dean benim yönüme doğru sırıttı. "Graham! Nerelerdeydin adamım?" diye dili sürçerek konuştu.

Ben daha sarhoş sorusuna cevap veremeden sarışın kızı öpmeye geri dönmüştü.

Bir sebepten dolayı Dean kendi odası dışında her yerde sevişmeyi seviyordu. Gerçekten. Her zaman arkamı döndüğümde bir çeşit zamparalık peşindeydi. Mutfak tezgâhında, oturma odasındaki kanepede, yemek odasındaki masada. Adam kampüsün dışındaki dördümüzün paylaştığı evin her köşesinde işi beceriyordu. Tamamen bir sürtüktü ve bu konuda hiç gocunmuyordu.

Kabul, benim yorum yapmam uygun düşmezdi. Ben de rahip değildim, Logan ile Tuck da aynıydı. Ne söyleyebilirdim ki? Hokey oyuncuları azmış orospu çocuklarıydı. Buz pistinde olmadığımızda genellikle bir veya iki fazlasıyla hevesli taraftar kızla yiyişirken bulabilirdiniz bizi. Eğer isminiz Tucker ise ve zaman Yeni Yıl Arifesi'yse üç bile olabilirdi.

"Sana bir saattir mesaj atıyorum, dostum," diye haber verdi Logan.

Kocaman omuzları viski şişesini orta sehpadan süpürürken öne doğru eğilmişti. Logan sağlam bir savunmacıydı, beraber oynadıklarımdan en iyisiydi ve sahip olduğum en iyi arkadaşımdı. İsmi John'du ama biz ona aynı zamanda ismi John olan Tucker'dan ayırt etmek için Logan diyorduk. Şans bu ki Dean sadece Dean'di, o yüzden onu destansı soyadıyla çağırmak zorunda kalmıyorduk: Heyward-Di Laurentis.

"Gerçekten, ne cehennemdeydin?" diye homurdandı Logan.

"Çalışma grubunda." Masadan bir bira alıp kapağını açtım. "Bu bahsedip durduğun sürpriz de nedir?"

Her zaman Logan'ın mesajlarındaki gramerinden kafasının ne kadar kıyak olduğunu söyleyebilirdim. Bu akşam fena dağıtmış olmalıydı, çünkü mesajını çözmek için Sherlock havasına girmem gerekmişti. Sprz sanırım sürpriz demekti. Khbg çözmesi biraz daha uzun sürmüştü ama sanırım *kıçını hemen buraya getir* demekti? Ama Logan söz konusu olunca asla emin olamazdınız.

Kanepede oturduğu yerden o kadar geniş bir şekilde sırıtıyordu ki çenesinin kopup kopmayacağını merak ettim. Parmağıyla tavanı gösterip, "Yukarı çıkıp kendin gör," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Neden? Yukarıda kim var?"

Logan kıs kıs güldü. "Eğer sana söyleseydim, sürpriz olmazdı."

"Neden bir işler çevirdiğine dair bir hisse kapıldım?"

"Aman," diyerek konuşmaya başladı Tucker. "Ciddi güven sorunların var G."

"Sömestrin ilk gününde yatak odama canlı bir rakun bırakan şerefsizin söylediğine bak."

Tucker sırıttı. "Ah, hadi ama, Bandit çok tatlıydı. Senin okula hoş geldin hediyendi."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Evet, eh, *hediyenden* kurtulmak oldukça zordu." Odama rakundan kurtulmak için nasıl üç böcek ilaçlama ekibi gerektiğini hatırlayınca ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Hadi ama," diye inledi Logan. "Sadece üst kata çık. Güven bana, sonrasında minnettar olacaksın."

İkisinin bana fırlattığı bilmiş bakışlar şüphelerimi dindirmişti. Kısmen. Yani, koruma kalkanımı bu dallamaların yanında asla tamamen bırakacak değildim.

Yolumun üzerinde iki tane bira çaldım. Sezondayken pek içmezdim ama antrenör bize vizelere çalışmamız için bir hafta izin vermişti ve hâlâ iki günlük özgürlüğümüz

vardı. Şerefsiz şanslı takım arkadaşlarım on ikilik birayı kafaya dikip ertesi gün şampiyonlar gibi oynamakta bir sorun yaşamıyorlardı. Ben mi? Hafif kıyak kafa bile bana ertesi gün fena bir baş ağrısı veriyordu ve sonrasında ilk patenlerini kullanan velet gibi kayıyordum.

Tekrar haftada altı gün idman programımıza döndüğümüzde alkol alımım bir/beş limitine dönecekti. İdman akşamlarında bir adet, maçtan sonra beş. İstisna yok.

Geriye kalan zamanımın tamamından istifade etmeyi planlıyorum.

Biralarla donanmış bir şekilde üst kattaki odama ilerledim. Ana yatak odası. Evet, elde etmek için *ben sizin kaptanınızım* kartını oynamaktan hiç gocunmamıştım ve güvenin bana, takım arkadaşlarımın uğruna ettiği her tartışmaya değiyordu. Özel küvet, bebeğim.

Odamın kapısı aralıktı ve bu görüntü beni tekrar şüpheli moda sokmuştu. Tedirgin bir şekilde kapının kenarından göz atıp bir kova dolusu kan olmadığından emin olduktan sonra kapıyı hafifçe ittirdim. Biraz açıldı ve ben de aralıktan sokulurken tuzağa kendimi tamamen hazırladım.

Ve tuzağa düşürülmüştüm.

Yalnız bu görsel bir tuzaktı, çünkü kahretsin ki yatağımdaki kız Victoria's Secret kataloğundan çıkmış gibi gözüküyordu.

Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım, ben bir erkeğim. Giydiği şeylerin yarısının ismini bile bilmiyorum. Tek gördüğüm beyaz dantel, pembe kurdeleler ve fazlasıyla ten. Ve bu görüntü karşısında mutluydum.

"Gelmen uzun sürdü." Kendall bana *birazdan şans yüzüne gülecek büyük adam* diyen seksi bir bakış attı ve aletim duruma göre hareket ederek fermuarımın altında sertleşmeye başladı. "Çekip gitmeden önce sana beş dakika daha vermiştim."

"Tam zamanında geldim o zaman." Gözüm ağız sulandırıcı kıyafetinde dolandı ve sözcükleri yayarak, "Ah, bebeğim, bunların hepsi benim için mi?" dedim.

Mavi gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde koyulaştı. "Öyle olduğunu biliyorsun, azgın şey."

Ucuz bir porno karakterleri gibi konuştuğumuzun farkındaydım. Hadi ama, bir adam yatak odasına girip böyle görünen bir kadın bulduğunda; kızın istediği her türlü ucuz sahneyi canlandırmaya, seksi bir anneye tart teslim eden bir pizza elemanı gibi davranmayı içerse bile razı olacaktır.

Kendall ile ilk defa yaz boyunca, uygun olduğu için takılmıştık, çünkü ikimiz de bir ara dönemindeydik. Birkaç kere bara gittik, bir şey öbürünü kovaladı ve sonraki bildiğim tek şey ateşli bir kızlar birliği üyesiyle seviştiğimdi. Ama vizeler başlamadan önce sonlanmıştı ve ara sıra gelen tahrik edici mesajlar dışında Kendall'ı şimdiye kadar görmemiştim.

"Antrenmanlar başlamadan önce biraz eğlenmek isteyebileceğini düşündüm," derken manikürlü parmakları sutyeninin ortasındaki ufak pembe kurdeleyle oynuyordu.

"Doğru düşünmüşsün."

Dizlerinin üzerine kalkarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kahretsin, göğüsleri neredeyse giydiği dantelli şeyden fırlamak üzereydi. Beni parmağıyla çağırdı. "Buraya gel."

Ona doğru hızlıca yürümek için zaman kaybetmedim. Çünkü... yine söylüyorum... ben bir *erkeğim.*

"Sanırım biraz fazla giyiniksin," diye yorumda bulunduktan sonra kot pantolonumun bel kısmını yakalayarak düğmeleri yavaş yavaş açtı. Fermuarı çekiştirdikten sonra aletim bekleyen eline doğru fırladı. Haftalardır çamaşır yıkamamıştım, o yüzden işleri düzene oturtana kadar iç

çamaşırsız geziyordum. Gözlerinin ateşle parlamasından çamaşırsız gezinmemin hoşuna gittiğini söyleyebilirdim.

Parmaklarını etrafıma doladığında boğazımdan bir inleme çıkıverdi. Ah, evet. Bir kadının elini aletinizde hissetmekten daha güzel bir şey yoktu.

Hayır. Yanılmışım. Kendall'ın dili olayın içine girdi ve Tanrım, elinden *çok* daha iyiydi.

Bir saat sonra Kendall yanıma sokulmuş ve başını göğsüme yaslamıştı. Seksi iç çamaşırı ile kıyafetlerim yatak odasının zeminine, iki tane boş kondom paketi ve açmaya ihtiyacımızın olmadığı bir şişe kayganlaştırıcıyla birlikte yayılmıştı.

Bu sarılma beni endişelendiriyordu ama onu iterek uzaklaştırıp yola koyulmasını söyleyemezdim. Özellikle beni baştan çıkarmak için böylesine efor sarf ettiğinde.

Ama bu da beni endişelendiriyordu.

Kadınlar sıradan bir buluşma için böyle pahalı iç çamaşırlar giymezlerdi, değil mi? Yapmayacaklarını düşünüyordum ama Kendall'ın sonraki sözcükleri benim rahatsız düşüncelerimi onayladı.

"Seni özledim bebeğim."

İlk düşüncem *kahretsindi.*

İkincisi ise, *neden*?

Çünkü takıldığımız bütün bu zaman boyunca Kendall beni tanımak için en ufak bir çabada bile bulunmamıştı. Eğer sevişmiyorsak sürekli kendisinden bahsediyordu. Gerçekten, tanıştığımızdan beri bana bir tane bile şahsi soru sorduğunu sanmıyordum.

"Ah..." Kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum, aklıma gelenlerin hiçbiri *Ben de, seni* ve *özledim* içermiyordu. "Meşguldüm. Bilirsin işte, vizeler."

"Belli ki öyle. Aynı üniversiteye gidiyoruz. Ben de çalışıyordum." Şimdi sesinde bir tonlama vardı. "Beni özledin mi?"

Hay ben bu işe. Buna ne cevap vermeliydim ki? Yalan söylemeyecektim, çünkü bu ona daha çok ümit verirdi. Bu konuda pislik gibi davranıp son beraber olduğumuzdan beri aklıma bile gelmediğini itiraf edemezdim.

Kendall doğrulup gözlerini kıstı. "Evet veya hayır diyebileceğin bir soru Garrett. Beni. Özledin. Mi."

Gözlerim cama doğru çekildi. Evet, ikinci kattaydım ve ciddi bir şekilde kahrolası camdan atlamayı tasarlıyordum. O derece bu konuşmadan kaçmak istiyordum.

Ama sessizliğim benim yerime konuşmuştu ve birden Kendall yataktan uçtu. Kıyafetlerini toparlarken sarı saçları her yöne dağılıyordu. "Aman Tanrım. Öylesine adi herifin tekisin ki! Beni hiç umursamıyorsun, değil mi Garrett?"

Ayağa kalkıp hızla fırlatılmış kot pantolonumun yanına gittim. "Sana önem veriyorum," diye itiraz ettim. "Ama..."

Öfkeli bir şekilde külotunu giydi. "Ama ne?"

"Ama bunun ne olduğu konusunda açık olduğumuzu sanmıştım. Ciddi bir şey istemiyorum." Ona imalı bir bakış attım. "Bunu sana en başından söyledim."

Dudağını ısırırken ifadesi yumuşadı. "Biliyorum, ama... düşünmüştüm ki..."

Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Ona çılgınlarcasına âşık olacağımı, ara sıra beraber olma hallerimizin kahrolası *Not Defteri* filmine dönüşeceğini sanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, artık neden kuralları baştan söylediğimi bilmiyordum. Tecrübelerime göre hiçbir kadın kısa süreli bir ilişkiye kısa süreli *kalacağına* inanarak girmiyordu. Aksini söyleyebilirdi, belki kendini hiçbir duygusal bağlamadan sevişme maratonuyla sorunu olmadığına inandırmış olabilirdi ama derinlerde bir yerde

daha bağlayıcı bir şeye dönüşmesini umut ediyor ve bu konuda dua ediyordu.

Sonra ben, kendi romantik komedisindeki karakter olarak, niyetim hakkında hiç yalan söylememiş veya onu bir anlığına bile yanlış yönlendirmemiş olmama rağmen saldırarak o umut balonunu patlatıyordum.

"Hokey benim bütün hayatım," dedim sertçe. "Haftanın altı günü antrenmanım var ve yılda yirmi maçta oynuyorum, hatta eğer sezon sonrasına kadar gelebilirsek daha fazla. Bir kız arkadaş için zamanım yok Kendall. Sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Mutsuzluk gözlerini karartmıştı. "Artık öylesine takılmak istemiyorum. Senin kız arkadaşın olmak istiyorum."

Bir başka *neden* sorusu neredeyse ağzımdan kaçıyordu ama dilimi ısırdım. Eğer bana şehvet dışında bir şekilde ilgi gösterseydi ona inanabilirdim ama göstermemesi beni, ilişki istemesini bir çeşit statü sembolü görüp görmediğini düşünmeye itti.

Durumdaki can sıkkınlığımı bir kenara atıp bir tane daha tuhaf özürde bulundum. "Özür dilerim. Ama şu an içinde olduğum durum bu."

Kot pantolonumun fermuarını çekerken o da kıyafetlerini giymeye odaklandı. Kıyafetler demek biraz abartı olacaktı. Tek giydiği seksi iç çamaşırlar ve bir trençkottu ki bu da eve girdiğimde Logan ile Tucker'ın neden aptallar gibi sırıttığını açıklıyordu. Çünkü eğer bir kız kapında trençkot ile belirmişse, altında bir şey olmadığından oldukça emin olurdun.

"Artık seninle görüşemem," dedi sonunda gözleri benimkileri bularak. "Eğer bunu... yapmaya devam edersek... daha fazla bağlanacağım."

Bu konuda tartışamazdım, o yüzden yapmadım. "Eğlendik ama, değil mi?"

Bir süre sonra gülümsedi. "Evet, eğlendik."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve parmak uçlarının üzerinde kalkarak beni öptü. Ben de onu geri öptüm ama daha önceki kadar arzuyla değildi. Sakin olmasını sağladım. Nazikçe. Bu kaçamak yolundan çıkmıştı ve ben de onu yanlış yönlendirecek değildim.

"Bu da söylenildiğine göre..." Gözleri muzip şekilde parıldadı. "Kız arkadaş konusunda fikrin değişirse bana haber ver."

"Arayacağım ilk insan olacaksın," diye söz verdim.

"Harika."

Yanağıma bir öpücük kondurup kapıdan dışarı çıkarak beni bu olayın nasıl kolay sonuçlandığı konusunda şaşırmış halde bıraktı. Kendimi bir kavgaya hazırlamıştım ama baştaki öfke nöbetinin dışında Kendall durumu bir profesyonel gibi kabul etmişti.

Keşke bütün kadınlar onun gibi makul olsa.

Evet, burada kesinlikle Hannah'ya bir taş atıyorum.

Seks her zaman iştahımı açmıştır, o yüzden alt kata biraz besin arayışı için indim. Diğerlerimiz su bile kaynatamadığımız için evimizin şefi olan Tuck sayesinde biraz pilav ve kızarmış tavuk kaldığını sevinçle keşfettim. Diğer yandan Tuck ona yemek yapmayı daha bezi üzerindeyken öğretmiş olan bekâr bir anneyle büyümüştü.

Tezgâha yerleşip bir parça tavuğu ağzıma tıkarken Logan üzerinde basit bir boxer dışında bir şey olmadan dolanıyordu.

Beni fark ettiğinde kaşını kaldırdı. "Hey. Seni bu akşam bir daha göreceğimi düşünmemiştim. Senin SFM olacağını düşünmüştüm."

"SFM mi?" diye sordum lokmalar arasında. Logan onları argo olarak kullanmamız umuduyla kısaltmalar yapmaktan hoşlanırdı ama çoğunlukla neden bahsettiğinden haberim olmazdı.

Sırıttı. "Sevişmekle Fazlasıyla Meşgul."

Gözlerimi devirip bir çatal pilav aldım.

"Cidden, Sarışın şimdiden mi gitti?"

"Aynen." Lafıma devam etmeden önce çiğnedim. "Skoru biliyor." Skordan kasıt, kız arkadaş ile kesinlikle yatıya kalmak yok.

Logan dirseklerini tezgâha yaslarken mavi gözleri konu değişince parlamaya başladı. "Bu haftaki St. Anthony oyunu hakkında çok heyecanlıyım. Haberi duydun mu? Braxton'ın cezası sona ermiş."

Bu ilgimi çekmişti. "Hadi canım. Cumartesi günü oynayacak mı?"

"Aynen öyle." Logan'ın ifadesi bildiğin sevinçli bir hal almıştı. "Şerefsizin yüzünü tahtalara vurmaktan zevk alacağım."

Greg Braxton, St. Anthony takımının sol kanat yıldızıydı ve tamamen aşağılık herifin tekiydi. Adamın buzda açığa çıkarmaktan korkmadığı sadist bir eğilimi vardı ve takımlarımız sezon öncesi karşı karşıya geldiklerinde ikinci sınıf olan defanstaki adamımızı kırık bir kolla acile göndermişti. Üç maç cezasından da anlaşıldığı üzere, eğer bana kalsa o psikopat üniversite hokeyinden bir ömür yasaklanırdı.

"Smaç yapman gerekiyor, ben hemen yanında olacağım," diye söz verdim.

"Bu konuda sözünü tutmanı sağlayacağım. Ah, birde sonraki hafta Eastwood var."

Gerçekten programımıza biraz daha fazla dikkat vermeliydim. Eastwood Üniversitesi ligde iki numaradaydı. Elbette bizden sonra ikinciydi ve maçlarımız her zaman tırnak ısırtan bir gerginlikte geçerdi.

Kahretsin, birden eğer Etik dersinin bütünlemesinden geçmezsem Eastwood oyununda oynayamayacağım aklıma dank etti.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Logan tabağımdan bir parça tavuk kaçırıp ağzına attı. "Ne?"

Takım arkadaşlarıma henüz notum hakkındaki durumu söylememiştim, çünkü vizemin bu kadar kötü gelmesini beklemiyordum ama şimdi yüzleşmemek imkânsız gibi görünüyordu.

O yüzden iç çekerek Logan'a Etik'ten aldığım F'yi ve takım için ne anlama geleceğini anlattım.

"Dersi bırak," dedi hemen.

"Yapamam. Son tarihi geçirdim."

"Kahretsin."

"Aynen."

Somurtkan bir şekilde birbirimize baktıktan sonra Logan yanımdaki tabureye hopladı ve elini saçından geçirdi. "O zaman kendine gelmen lazım adamım. Deliler gibi çalış ve bu kahrolası dersten en iyi puanı al. Sana ihtiyacımız var G."

"Biliyorum." Canım sıkkın bir şekilde çatalı tutup tekrar yerine bıraktım, iştahım kaçmıştı. Bu benim kaptan olarak ilk yılımdı ki bu, üçüncü sınıfta olduğum için daha büyük bir onurdu. Benden önceki gelenleri takip etmeli ve takımımı uluslararası şampiyonluğa taşımalıydım ama onlarla beraber buzda değilsem bunu nasıl yapabilirdim?

"Kendime bir özel hoca ayarladım," diye takım arkadaşıma güvence verdim. "Kız acayip zeki."

"Güzel. Ne istiyorsa kıza öde. İstersen ben de yardımcı olurum."

Sırıtmadan edemedim. "Vay canına. Bütün o tatlı paracıklarından ayrılmayı mı teklif ediyorsun? Benim oynamamı *gerçekten* istiyor olmalısın."

"Ne sandın. Bütün her şey hayallerle ilgili. Beraber Bruins formaları içinde olacağız unuttun mu?"

Kabul etmem gerekirdi ki oldukça iyi bir hayaldi. İlk senemizde Logan ile oda arkadaşı olarak düştüğümüz andan beri beraber konuştuğumuz bir şeydi. Aklımda mezun olduktan sonra profesyonel hokey oynayacağım konusunda şüphe yoktu. Logan'ın seçileceği konusundan da şüphem yoktu. Adam şimşekten daha hızlıydı ve buz pistinde kahrolası bir canavardı.

"O kahrolası notu yükselt G," diye emretti. "Yoksa kıçını tekmelerim."

"Koç daha sert tekmeleyecektir." Güçlükle gülümsedim. "Merak etme halletmeye çalışıyorum."

"İyi." Logan mutfaktan çıkmadan önce bir parça daha tavuk kaçırdı.

Yemeğimin gerisini mideme indirdikten sonra telefonumu bulmak için üst kata çıktım. Adı-M-ile-başlamayan-Hannah'ya olan baskıyı artırmanın vakti gelmişti.

3

Hannah

"Gerçekten son notayı E majör olarak söylemen gerektiğini düşünüyorum," diye ısrar etti Cass. Düeti bitirdiğimiz her zaman bozuk plak gibi aynı saçma öneriyi sunuyordu.

Şimdi, ben barışçıl bir insanım. Yumrukların problem çözeceğine inanmıyorum. Organize dövüşlerin barbarca olduğunu düşünüyorum ve savaşın düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Yine de Cassidy Donovan'ın suratına geçirmeme bir tık kalmıştı.

"Ses perdesi benim için çok alçak." Ses tonum sertti ama sinirli olduğumu gizlemek imkânsızdı.

Cass elini sıkkın bir şekilde koyu dalgalı saçlarında gezdirip tuhaf bir şekilde piyano sandalyesinde kıpırdanan Mary Jane'e döndü. "Haklı olduğumu biliyorsun MJ," diye ona yalvardı. "Eğer Hannah ile harmoni yerine aynı ses perdesinde bitirirsek daha fazla etki yapacaktır."

"Hayır, eğer harmoni yaparsak daha fazla etki toplayacak," diye itiraz ettim.

Saçımı yolmaya hazır durumdaydım. Cass'in ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Kendi notalarıyla şarkıyı bitirmek istiyordu. Kış performansı için eşleşmeye karar verdiğimizden beri bu tür saçmalıklar yaparak beni geri plana itip kendi sesini ön plana çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

Eğer Cass'in nasıl kaprisli olduğunu bilseydim bu düeti hayatta kabul etmezdim ama şerefsiz gerçek rengini provalar başladıktan sonra göstermeye karar vermişti. Artık vazgeçmek için çok geçti. Bu düete fazlasıyla zaman vermiştim ve dürüst olmam gerekirse bu şarkıyı çok seviyordum. Mary Jane mükemmel bir parça yazmıştı ve bir kısmım onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Hem fakültenin sololar yerine düetleri tercih ettiğini biliyordum, çünkü son dört burs kazanan performans düetlerden oluşuyordu. Kurul karmaşık harmonilere bayılıyordu ve bu kompozisyon da çok hoşlarına gidecekti.

"MJ?" diye teşvik etti Cass.

"Hımm..."

Ufak tefek sarışının, Cass'in büyüleyici bakışları altında eridiğini görebiliyordum. Cass'in kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Sinir bozucu bir şekilde yakışıklıydı ve şansa bakın ki sesi olağanüstüydü. Maalesef bu yeteneklerinin fazlasıyla farkındaydı ve kendi çıkarı için kullanmaktan çekinmiyordu.

"Belki Cass haklıdır," diye mırıldandı MJ. Bana ihanet ederken gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. "Neden E Majörü denemiyoruz Hannah? Bir kere bakalım ve olup olmadığını görelim."

Benedict Arnold! diye bağırmak istiyordum ama dilimi ısırdım. Aynı benim gibi MJ de Cass'in saçma istekleri ve "dâhice" fikirleriyle haftalardır uğraşıyordu. Onu orta yol bulmaya çalıştığı için suçlayamıyordum.

"Pekâlâ," diye homurdandım. "Hadi deneyelim."

Zafer, Cass'in gözlerinde parladı ama orada uzun süre kalamamıştı, çünkü şarkıyı söyledikten sonra önerisinin bir halt olmadığı belli olmuştu. Nota benim için çok alçak kalmıştı ve Cass'in mükemmel bariton sesini ortaya çıkarmak yerine benim kısmımı o kadar amatörce gösteriyordu ki dikkati ondan çekiyordu.

"Sanırım Hannah orijinal ses perdesine sadık kalmalı." Mary Jane, Cass'e bakarken sanki tepkisinden korkuyormuş gibi dudağını ısırdı.

Adam kibirli olmasına rağmen aptal değildi. "Peki," diye sertçe cevap verdi. "Senin yolunla yapacağız Hannah."

Dişlerimi gıcırdattım. "Teşekkürler."

Şansıma saatimiz bitmişti ki bu da prova alanının artık birinci sınıflara ait olacağı anlamına geliyordu. Buradan çekip gitmeye istekli bir şekilde nota kâğıtlarımı toparlayıp denizci paltomu giydim. Cass ile ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyiydi.

Tanrım, adama katlanamıyordum.

İronik olan şey ise oldukça duygusal bir aşk şarkısı söylüyor olmamızdı.

"Yarın aynı zamanda mı?" Beni beklentiyle inceledi.

"Hayır, yarın saat dörtte başlıyoruz unuttun mu? Salı akşamları çalışıyorum."

Hoşnutsuzluk yüzünde belirdi. "Eğer programın bu kadar uygunsuz olmasaydı bu şarkıyı şimdiye çoktan mükemmelleştirmiş olabilirdik."

Kaşımı kaldırdım. "Hafta sonları prova yapmayı reddeden adamın dediklerine bakın. Çünkü ben cumartesi ve pazar akşamları boşum."

Dudakları gerildikten sonra tek kelime etmeden çekip gitti.

Pislik.

Arkamdan derin bir iç çekiş sesi yayıldı. Arkamı döndüğümde MJ'nin hâlâ piyano başında dudağını ısırmakta olduğunun farkına vardım.

"Özür dilerim Hannah," dedi yumuşak bir tonda. "İkinizden şarkımı söylemenizi istediğimde Cass'in bu kadar zorlu olacağının farkında değildim."

Ne kadar üzgün olduğunu görünce sinirim geçti. "Hey, sorun sende değil," diye onu teselli ettim. "Ben de onun böylesine pislik olmasını beklemiyordum ama harika bir şarkıcı, o yüzden buna odaklanalım tamam mı?"

"Sen de harika bir şarkıcısın. Bu yüzden ikinizi seçtim. Bilirsin ya, başkalarının bu şarkıyı yaşattığını düşünemiyorum."

Ona gülümsedim. Gerçekten tatlı bir kızdı, tanıştığım en yetenekli şarkı sözü yazarı olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Sunulan her şarkının Şarkı Sözü Yazarlığı öğrencileri tarafından oluşturulması gerekiyordu. MJ bana teklifle gelmeden önce bile onun şarkılarından birini kullanmayı teklif etmeyi düşünüyordum.

"Sana söz veriyorum, bu şarkıyı mükemmel söyleyeceğiz MJ. Cass'in saçma triplerini görmezden gel. Sanırım laf olsun diye itiraz etmeyi seviyor."

Kahkaha attı. "Evet, yüksek ihtimalle. Yarın görüşüyoruz o zaman?"

"Aynen. Tam saat dörtte."

Ona hafif bir şekilde el salladıktan sonra koro odasını terk edip dışarı ilerledim.

Briar'a dair en sevdiğim şeylerden biri kampüstü. Sarmaşıkla kaplanmış oldukça eski binalar, çalı ve demir banklarla çerçeveli arnavut kaldırımlı yollarla birbirine bağlanıyordu. Üniversite ülkedeki en eskilerden biriydi ve mezunları arasında düzinelerce önemli insan, hatta birden fazla devlet başkanı barındırıyordu.

Ama Briar'a dair en güzel şey ne kadar güvenli olduğuydu. Gerçekten, suç oranımız neredeyse sıfıra yakındı ki bu, Dekan Farrow'un öğrencilerinin güvenliğine kendisini adamasıyla alakalıydı. Okul güvenlik adına stratejik bir şekilde yerleştirilmiş kameralara, günün yirmi dört saati devriye gezen görevlilere tonla para yatırmıştı. Hapishane filan olduğundan değildi. Güvenlik görevlileri arkadaş

canlısı ve dikkat çekmeyen kişilerdi. Dürüst olmak gerekirse kampüste dolanırken onları güçlükle fark ediyordum.

Yurdum müzik binasına beş dakika yürüme mesafesindeydi ve Bristol House'un devasa meşe kapılarından içeri girdiğimde rahatlamayla iç çektim. Çok uzun bir gündü ve tek yapmak istediğim duş alıp yatağa kıvrılmaktı.

Allie ile paylaştığım alan normal yurt odalarından çok bir süit gibiydi ki bu da üst kesimden biri olmanın ayrıcalıklarındandı. İki tane yatak odamız, ufak bir ortak alanımız ve daha da ufak bir mutfağımız vardı. Tek kötü yanı ise katımızdaki diğer dört kızla paylaştığımız ortak banyoydu ama şanslıydık ki hiçbirimiz pasaklı değildik. O yüzden tuvaletler ve duşlar genellikle tertemiz kalıyordu.

"Hey. Geç döndün." Oda arkadaşım yatak odama kafasını sokarken bardağındaki pipeti emiyordu. Yeşil, topak topak ve kesinlikle iğrenç gözüken bir şey içiyordu ama bu görüntüye alışmıştım. Allie neredeyse iki haftadır her şeyin "suyunu" çıkarıyordu ki bu da her sabah kendine iğrenç sıvı yemekler hazırlarken mikserin sağır edici sesine uyandığım anlamına geliyordu.

"Provam vardı." Ayakkabılarımı tekmeleyip ceketimi fırlattıktan sonra Allie hâlâ kapıda olmasına rağmen iç çamaşırıma kadar soyundum.

Bir zamanlar onun önünde soyunmak için fazlasıyla utangaçtım. İlk yılımızda ikiz yatağı paylaştığımız için ilk birkaç haftayı battaniyenin altında kıyafetimi değiştirerek veya Allie'nin odayı terk etmesini bekleyerek geçirmiştim. Ama üniversiteye dair durum şuydu ki mahremiyet diye bir şey yoktu. Er ya da geç bunu kabul etmen gerekiyordu. Hâlâ Allie'nin çıplak göğüslerini ilk görüşümde ne kadar utandığını hatırlıyordum ama kızın zerre utanması yoktu. Bakışlarımı yakaladığında sadece göz kırpıp, "Ben devam ettiriyorum ha?" demişti.

Ondan sonra battaniye altı rutiniyle uğraşmadım bile.

"Pekâlâ dinle..."

Sıradan konuya girişi beni tedirgin etmişti. Allie ile iki yıl yaşamıştım. "Pekâlâ dinle" gibi kelimelerle başlayan cümlelerin duymaktan hoşlanmayacağım bir şeyle sonlanacağını bilecek kadar uzun zamandır tanıyordum onu.

"Hmm?" derken kapımın arkasındaki kancadan bornozumu kaptım.

"Çarşamba akşamı Sigma evinde bir parti var." Mavi gözleri sert bir ışıltı aldı. "Benimle geliyorsun."

İnledim. "Bir okul derneği partisi mi? Hayatta olmaz."

"Bal gibi de olur." Kollarını göğsünde topladı. "Vizeler sona erdi, o yüzden başka bahanen yok. Hem bana bu yıl daha fazla sosyal olacağına dair söz vermiştin."

Söz vermiştim ama... sorun şuydu; partilerden hoşlanmıyordum.

Bir partide tecavüze uğramıştım.

Tanrım, bu kelimeden nefret ediyorum. Tecavüz. Dilimizdeki ilkel etkiler uyandıran birkaç nadir kelimeden biriydi. Tıpkı yüzünüze yediğiniz okkalı bir tokat veya başınızdan aşağı dökülen bir kova dolusu buzlu su gibi. İğrençti, moral bozucuydu ve hayatımı kontrol etmemesi için elimden geleni yapıyordum. Bana olanları aştım. İnanın bana, yaptım.

Hatam olmadığını biliyorum. Bunu istemediğimin veya bunu davet etmediğimin farkındayım. İnsanlara güvenme yeteneğimi etkilememiş veya karşıma her çıkan adamdan korkmama sebep olmamıştı. Yıllarca süren terapi, bütün sorunun *onda* olduğunu görmeme yardımcı olmuştu. *Onda* bir sorun vardı. Bende değil. Asla bende değildi. Ve öğrendiğim en önemli şey ise bir kurban olmadığımdı. Ben hayatta kalandım.

Ama bu, saldırının beni değiştirmediği anlamına gelmiyordu. Kesinlikle değiştirmişti. Çantamda biber gazı

taşımamın ve eğer gece eve yalnız yürüyorsam 911'i hızlı aramada hazır tutmamın bir sebebi vardı. Toplum içinde içki içmememin veya herhangi birinden hatta Allie'den bile içki kabul etmememin arkasında bir sebep yatıyordu. Çünkü her zaman bana istemsizce içine ilaç katılmış bardağı verme şansı vardı.

Ve partilere gitmememin bir sebebi de vardı. Sanırım kendimce bir travma sonrası stres bozukluğu durumundaydım. Ses, koku veya zararsız bir şeyin görüntüsü hatıraları tekrar ön plana çıkarıyordu. Müziğin yüksek sesle çalındığını, bağırarak yapılan konuşmaları ve kaba kahkahaları duyuyordum. Bayat bira ve ter kokusu alıyordum. Kalabalık içerisindeydim. Ve birden kendimi, on beş yaşında ve Melissa Mayer'ın partisinde kendi kâbusuma hapsolmuş halde buluyordum.

Allie sıkıntılı ifademi görünce ses tonunu yumuşattı. "Bunu daha önce yaptık Han-Han. Aynı diğer zamanlardaki gibi olacak. Gözümün önünden hiç ayrılmayacaksın ve ikimiz de tek damla bir şey içmeyeceğiz. Söz veriyorum."

Utançla midem bulandı. Utanç, pişmanlık ve biraz şaşkınlık vardı, çünkü dostum, bu kız cidden inanılmaz bir arkadaştı. Beni rahat hissettirmek için ayık ve tetikte kalmasına gerek yoktu ama dışarı çıktığımız her seferinde bunu yapıyordu. Onu bu yüzden çok seviyordum.

Ama bunu yapmak zorunda olduğu için de ondan nefret ediyordum.

"Pekâlâ," diyerek mücadeleyi bıraktım. Sırf onun için değil, aynı zamanda kendim içindi. Ona daha fazla sosyal olacağıma dair söz vermiştim ama asıl kendime bu yıl yeni şeyler denemeye çalışacağıma dair söz vermiştim. Daha az tetikte olacak ve bilinmeyenden bu kadar korkmayı bırakacaktım. Bir parti iyi zaman geçirme tanımıma girmese de belli mi olur, belki hoşuma giderdi.

Allie'nin yüzü aydınlandı. "Oh be! Baksana, koz kartımı oynamama bile gerek kalmadı."

"Ne koz kartı?" diye şüpheci bir şekilde sordum.

Sırıtışı dudaklarının kenarlarını kaldırmıştı. "Justin orada olacak."

Nabzım hızlandı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Sean ile beraber yemek salonunda ona rastladık ve bize orada olacağını söyledi. Sanırım bir avuç mankafa gelmeyi planlıyormuş."

Ona kaşlarımı çattım. "Justin mankafa değil."

"Ay, futbol oyuncusunu savunurken ne kadar tatlı olduğuna baksana. Bekle biraz, dışarı çıkıp domuzların uçup uçmadığına bakacağım."

"Ha ha."

"Gerçekten Han, tuhaf bir durum. Yani beni yanlış anlama, birinden hoşlanman beni rahatsız etmiyor. Devon ile ayrılalı ne kadar oldu? Bir yıl mı? Sadece bütün insanlar arasından nasıl bir sporcudan hoşlanabildiğini anlamıyorum."

Rahatsızlık hissi omurgamdan yukarı tırmanıyordu. "Justin... diğerleri gibi değil. O farklı."

"Onunla tek kelime bile konuşmayan kızın sözlerine bakın."

"O farklı," diye ısrar ettim. "Sessiz, ciddi ve gördüğüm kadarıyla takım arkadaşları gibi eteği olan her şeyi becermiyor. Ah, ve akıllı. Onu geçen hafta avluda Hemingway okurken gördüm."

"Büyük ihtimalle ders içindir."

"Değildi."

Gözlerini kıstı. "Bunu nasıl biliyorsun?"

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. "Geçen gün bir kız ona sınıfta sordu ve o da Hemingway'in en sevdiği yazar olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım. Şimdi de onun konuşmalarına kulak misafiri olmaya mı başladın? Amma tuhafsın." Allie iç

çekti. "Tamam, bu kadar yeter. Çarşamba akşamı onunla cidden konuşacaksın."

"Belki," diye çekimser bir şekilde söyledim. "Eğer fırsat olursa..."

"Ben fırsat *yaratırım*. Cidden. O partiyi sen Justin ile konuşmadan terk etmeyeceğiz. Sadece *merhaba, nasılsın* diyecek olsan bile umurumda değil. Onunla *konuşacaksın.*" Parmağını havaya kaldırdı. "Kapiş?"

Kıs kıs güldüm.

"Kapiş?" diye daha sert bir tonda tekrarladı.

Bir an sonra mağlup bir şekilde nefesimi bıraktım. "Kapiş."

"Güzel. Şimdi acele edip duş al da yatmadan önce Mad Men'den birkaç bölüm izleyelim."

"*Bir* bölüm. Ondan fazlası için çok yorgunum." Ona sırıttım. "Kapiş?"

"Kapiş," diye homurdandıktan sonra odadan dans ederek çıktı.

Duş malzemelerimi toparlarken kendi kendime kıkırdıyordum ama yine dikkatim dağıldı. Kapıdan dışarı iki adım atmamışken çantamdan kedi miyavlaması gelmeye başladı. Mesajlar için seçtiğim yüksek sesli çığırış tonu dikkatimi çekecek kadar sinirimi bozan tek şeydi.

Malzemelerimi komodinin üzerine bırakıp cep telefonumu bulana kadar çantamı karıştırdıktan sonra ekrandaki mesajı inceledim.

Hey, ben Garrett. Özel ders planı için detayları konuşmak istiyorum.

Ah, hadi ama.

Kahkaha mı atsam, yoksa inlesem mi bilemedim. Adama inatçı olduğu konusunda hakkını vermem gerekiyordu. İç çekerek hızlı, kısa, o kadar da tatlı olmayan bir mesaj yazdım.

Ben: **Bu numarayı nasıl buldun?**

O: **Çalışma grubu kayıt kâğıdından.**

Kahretsin. Sömestrin başında gruba katılmıştım ama bu Cass'in pazartesileri ve çarşambaları, tam da çalışma grubunun buluşma saatinde prova yapmaya karar vermesinden önceydi.

Ben daha cevap vermeden bir mesaj daha belirdi ve bir insanın ses tonunu mesaj üzerinden anlamanın imkânsız olduğunu kim söylemişse tamamen yanılıyordu. Çünkü Garrett'ın ses tonu asabiydi.

O: **Eğer çalışma grubuna gelseydin sana mesaj atmak zorunda kalmayacaktım.**

Ben: **Bana mesaj atmak zorunda falan değilsin. Aslında atmamanı tercih ederim.**

O: **Evet demen için ne gerekli?**

Ben: **Kesinlikle hiçbir şey.**

O: **Harika. O zaman bedavaya yapacaksın.**

İçimde tuttuğum inleme ağzımdan kaçtı.

Ben: **Bu iş olmayacak.**

O: **Yarın akşama ne dersin? Sekizde boşum.**

Ben: **Yapamam. İspanyol gribim var. Oldukça bulaşıcı. Az önce hayatını kurtardım dostum.**

O: **Ah, endişen için teşekkürler. Ama 1918'dan 1919'a kadar 40 milyon insanın hayatına mâl olan salgına karşı bağışıklığım var.**

Ben: **Salgınlar hakkında bu kadar şeyi nasıl biliyorsun?**

O: **Tarih öğrencisiyim bebeğim. Tonlarca işe yaramaz gerçek biliyorum.**

Ah, tekrar bebeğim mi demişti? Pekâlâ. Görünüşe göre flört etmeye başlamadan önce bu işi sonlandırma zamanı gelmişti.

Ben: **Eh, seninle konuşmak güzeldi. Bütünleme sınavında başarılar.**

Birkaç saniye geçip Garrett cevap vermeyince kendimi ondan kurtulmakta başarılı olduğum için tebrik ettim.

Tam kapıdan çıkacakken resim geldiğine dair miyavlama telefonumdan duyuldu. Yine doğru olmadığını bilerek indirmek için tıkladım ve bir dakika sonra ekranımda çıplak bir göğüs belirdi. Evet. Pürüzsüz, bronz, oyulmuş gibi kaslı göğüsler ve gördüğüm en dar baklavalardan bahsediyorum.

Burnumdan istemsizce alaycı bir ses çıktı.

Ben: **Tanrı aşkına. Az önce bana göğsünün fotoğrafını mı attın?!**

O: **Aynen. İşe yaradı mı?**

Ben: **Beni iğrendirmede mi? Evet. Başardın!**

O: **Fikrini değiştirmede. Seni burada yağlamaya çalışıyorum.**

Ben: **Iyy. Git başkasını yağla. Not: O fotoğrafı my-bri'de paylaşıyorum.**

Elbette okulumuzun Facebook'u, öğrencilerin yüzde doksan beşinin orada olduğu MyBriar'den bahsediyordum.

O: **Kafana göre takıl. Birçok kız mastürbasyon için kenarda saklayabileceklerine mutlu olacaktır.**

Ben: **Bu numarayı yok et dostum. Ciddiyim.**

Cevap beklemedim. Sadece telefonumu yatağa fırlatıp duş almaya gittim.

4

Hannah

Briar Üniversitesi sadece bir ana cadde, iki düzine dükkân ve restorandan oluşan Massachusetts'deki Hastings kasabasına on kilometre uzaktaydı. Kasaba o kadar ufaktı ki yarı zamanlı bir iş bulmam bir mucizeydi ve her gün şanslı yıldızıma bu yüzden dua ediyordum, çünkü okul zamanı öğrenciler çalışmak istiyorlarsa Boston'a olan bir saat uzunluktaki yolu çekmek zorunda kalıyorlardı. Bense, on dakikalık otobüs veya beş dakikalık araba mesafesinden sonra ilk yılımdan beri garsonluk yaptığım Della'da oluyordum.

Bu akşam şanslıydım ve oraya giden bir araç bulmuştum. Benim katımda yaşayan kızlardan biri olan Tracy ile bir anlaşmamız vardı. Arabasını fulleyip geri götürmem şartıyla ihtiyacı olmadığı her zaman arabasını kullanmama izin veriyordu. Güzel bir anlaşmaydı, özellikle kışın bütün bölge kayak pistine dönüştüğünde.

İşimi pek sevmiyordum ama nefret de etmiyordum. İyi kâr sağlıyordum ve kampüse yakındı, o yüzden pek şikâyet edemezdim.

Üstünü çiziyorum. Bu akşam kesinlikle şikâyet etmekte özgürdüm. Çünkü vardiyamın bitiminden yarım saat önce Garrett Graham'ı benim bölgemdeki masalardan birinde gördüm.

Cidden.

Bu adam işin peşini *hiç* bırakmaz mıydı?

Yanına gidip ona hizmet etmeyi istemiyordum ama başka şansım yoktu. Görevde olan diğer garson Lisa odanın diğer tarafındaki masada bir grup fakülte üyesine servis yapmakla meşguldü ve patronum Della uçuk mavi Formika tezgâhın arkasındaki büyük dönerli taburelere oturan üç tane birinci sınıf öğrencisine pekan turtası kesiyordu.

Çenem gerildi ve Garrett'ın yanına hızla yürürken gözlerim kıpırdaşan gri gözleriyle karşılaşınca hoşnutsuzluğumu açıkça belli ettim. Ellerini kısa kesilmiş koyu renkli saçlarında gezdirip bana yamuk bir gülümseme gönderdi.

"Merhaba Hannah. Seninle burada karşılaşmak ne kadar güzel."

"Evet, ne güzel," diye mırıldanırken önlüğümün cebinden sipariş defterimi çekip çıkardım. "Sana ne getirebilirim?"

"Özel öğretmen."

"Üzgünüm, bu menümüzde yok," diyerek tatlı bir şekilde gülümsedim. "Onun yerine çok güzel bir pekan turtası verebilirim."

"Dün akşam ne yaptım biliyor musun?" derken iğneli laflarımı görmezden gelmişti.

"Evet. Mesajlarla bana sapıklık yapıyordun."

Gözlerini devirdi. "Ondan önce demek istedim."

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Hmm... Bir amigo kızla kırıştırdın? Hayır, kız hokey takımından biriyle beraber oldun. Hayır, dur o da değil, sanırım onlar senin için yeterince aptal değiller. O yüzden ilk tahminimden yola çıkarak amigo kız diyorum."

"Kızlar birliği öğrencisi aslında," dedi kendini beğenmişçesine. "Ama ondan önce ne yaptığımdan bahsediyordum." Tek bir koyu renk kaşını kaldırdı. "Ama seks hayatıma karşı ilgin merakımı cezbetti. Eğer istersen başka zaman sana detayları verebilirim."

"İstemiyorum."

"Başka zaman," diye baştan savan bir tonda sesi yankılanırken mavi, beyaz damalı masa örtüsünün üzerinde ellerini birleştirdi.

Uzun parmaklı büyük elleri, kısa tırnakları vardı ve ellerinin boğumları hafifçe kızarmış, çatlamıştı. Yakınlarda bir kavgaya dahil olup olmadığını merak ettim ama sonra mahvolmuş boğumların hokey oyuncularına sürekli olan bir şey olduğunun farkına vardım.

"Dün çalışma grubundaydım," diye beni bilgilendirdi. "Orada benden başka sekiz insan daha vardı ve grubun en yüksek puanı neydi biliyor musun?" Tahmin yürütemeden ağzından cevabı kaçırdı. "C-. Hepimizin ortalaması D. Benim kadar aptal insanlarla çalışmam gerekiyorsa, bu testi nasıl geçeceğim? Sana *ihtiyacım* var Wellsy."

Wellsy? Bu bir takma ad mıydı? Hem soyadımın Wells olduğunu nasıl biliyordu? Daha önce hiç söylememiştim. Aaaayh. Kahrolası kayıt formu!

Garrett şaşkın bakışımı fark edip bir kaşını tekrar kaldırdı. "Çalışma grubunda senin hakkında bayağı şey öğrendim. Numaranı, tam adını, hatta nerede çalıştığını öğrendim."

"Tebrikler, tam anlamıyla bir sapıksın."

"Hayır, sadece işimi detaylı yaparım. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmekten hoşlanıyorum."

"Yüce Harold İsa!* Sana özel ders vermeyeceğim, tamam mı? Git başkasını rahatsız et." Önündeki menüyü işaret ettim. "Bir şey sipariş edecek misin? Çünkü eğer etmeyeceksin lütfen çek git ve işimi huzur içinde yapmama izin ver."

---

* Yüce İsa olarak adlandırılan figür için kullanılan bir sözdür. Argo, öfkeli, şaşkın ve sinirli durumlarda kullanıldığı gibi bazen mizah içerikli de kullanılır. Dini durumlarda kullanılmaz.

"Yüce Harold İsa mı?" Garrett ince menüyü alıp meraklı bir bakış atmadan önce kıs kıs güldü. "Hindi Sandviç alacağım." Menüyü yerine bıraktıktan sonra tekrar uzandı. "Aynı zamanda Duble Pastırmalı Cheeseburger. Sadece burger, patates kızartması istemiyorum. Aslında fikrimi değiştirdim, kızartma da olsun. Ah bir de kenarına soğan halkaları."

Çenem neredeyse yere düşmüştü. "Gerçekten bütün bunları yiyecek misin?"

Sırıttı. "Elbette. Gelişme çağında bir oğlanım."

Oğlan mı? I-ıh. Daha şimdi farkına varıyordum. Büyük ihtimalle çok fazla sinir bozucu oluşu yüzünden dikkatim dağılmıştı ama Garrett Graham tamamen *erkeksiydi.* Onda oğlansı olan bir şey yoktu. Ne biçimli güzel yüzünde ne uzun yapısında veya kaslı göğsünde ki hatırlayınca bana gönderdiği resim aklımda canlanmıştı.

"Aynı zamanda pekan turtasından bir dilim ile Dr. Pepper içeceği alacağım. Ah ve biraz da özel ders."

"Menüde yok," dedim neşeli bir şekilde. "Ama geriye kalanlar hemen geliyor."

Benimle tartışmadan önce masadan uzaklaştım ve siparişlerini gece aşçımız Julio'ya vermek için arkadaki tezgâha ilerledim. Saliseler sonra Lisa hızla yanıma gelip benimle fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Aman Tanrım. Onun kim olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"O Garrett Graham."

"Biliyorum," dedim kuru bir ses tonuyla. "O yüzden *evet* dedim."

Lisa sinirli gözüküyordu. "Sorunun ne senin? Neden şu anda telaşlı değilsin? *Garrett Graham* senin *masalarından* birinde *oturuyor.* Seninle *konuştu.*"

"Aman Tanrım, öyle mi yaptı? Yani dudaklarının hareket ettiğini gördüm ama konuştuğunun farkında değildim."

Gözlerimi devirerek Garrett'ın içkisini doldurmak için içecek standına doğru yürüdüm. Ondan tarafa bakmadım ama buğulu gri gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissedebiliyordum. Büyük ihtimalle ona ders vermem için bana telepatik emirler yolluyordu. Eh, şansına küssün. Sahip olduğum azıcık boş zamanı kendini rock yıldızı sanan bir üniversite hokeyi oyuncusuna harcamayacaktım.

Lisa alaycı laflarımı anlamayarak beni takip etti, hâlâ heyecanla Graham hakkında konuşuyordu. "Çok yakışıklı. Yani inanılmaz derece yakışıklı." Sesi fısıltı derecesine düştü. "Ve yatakta da inanılmaz olduğunu duydum."

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. "Büyük ihtimalle dedikoduları kendi başlatmıştır."

"Hayır, bana Samantha Richardson söyledi. Geçen sene Theta Fıçı partisinde onunla takılmış. Hayatındaki en iyi seks olduğunu söyledi."

Buna cevabım yoktu, çünkü tanımadığım bir kızın seks hayatı beni ilgilendirmiyordu. Onun yerine omzumu silkip Dr. Pepper'ı ona uzattım. "Ne var biliyor musun? Bunu onun masasına neden sen götürmüyorsun?

Lisa'nın nefessiz kalış şekline bakılırsa, ona beş milyon dolarlık bir çek verdiğimi düşünebilirdiniz. "Emin misin?"

"Evet. O tamamen sana ait."

"Aman Tanrım." Sanki bana sarılacakmış gibi bir adım öne atıldı ama sonra gözleri Garrett'a çekildi, korkunç derece yersiz sevincini göstermek konusunda bir daha düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Sana bu yüzden fena borçlandım Han."

Bana aslında bir iyilik yaptığını ona söylemek istiyordum ama çoktan prensine servis yapmak için masaya

doğru yollanmıştı. Garrett'ın yüzündeki keyifli ifadenin Lisa'nın ona yaklaşmasıyla sönmesini izledim. Garrett onun önüne koyduğu bardağı kaldırdıktan sonra gözlerimle buluşup başını eğdi.

Sanki *benden o kadar kolay kurtulamayacaksın,* dermiş gibiydi.

Garrett

Benden o kadar kolay kurtulamayacaktı.

Belli ki Hannah Wells pek fazla sporcuyla takılmamıştı. Fazlasıyla inatçı tiplerdik ve hepimizin ortak noktası ise asla ama asla vazgeçmememizdi.

Tanrı yardımcım olsun ama eğer bu yol uğruna ölecek olsam bile bu kızı bana özel ders vermesi için ikna edecektim.

Ama şimdi Hannah beni diğer garsona pasladığına göre onu kandırmam için sonraki şansın elime geçmesi uzun sürecekti. Sonraki yirmi dakika içinde bana servis eden dalgalı saçları olan kumralın bariz flörtöz tavırları ve açıkça ortada olan ilgisine katlanmıştım ama ona karşı nazik olsam da flörtüne karşılık vermemiştim.

Bu akşam ilgilendiğim tek kişi Hannah'ydı ve etrafta çalışırken gözlerim ona bir uhu gibi yapışmıştı. Bakmadığım bir anda kaçmasını istemiyordum.

Dürüst olmam gerekirse üniforması kısmen ateşliydi. Önde büyük düğmeleri olan beyaz gömlekle beraber pudra mavisi elbise, belinin etrafında ufak beyaz bir önlük vardı. *Grease*'den çıkmış bir kıyafete benziyordu ki *Della's*

lokantası 50'li yıllar temalı bir yemek yeri olduğu için kulağa mantıklı geliyordu. Hannah Wells'in o çağa uyum sağlayacağını kolayca hayal edebiliyordum. Koyu renkli, omuz hizasındaki saçları hafifçe dalgalıydı ve kâkülleri mavi baretle beraber yana firketeyle sabitlenerek saçına eski bir tarz katmıştı.

Onu çalışma esnasında izlerken hikâyesini merak ettim. Çalışma grubunda soruşturmuştum ama kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu. Bir eleman bana Orta Batı'daki ufak bir kasabadan olduğunu söylemişti. Başka birisi ikinci yılı boyunca grupta olan bir adamla çıktığını söyledi. Bu iki ufak detay dışında tamamen gizemle doluydu.

"Sana başka bir şey getirebilir miyim?" diye istekli bir şekilde sordu garson.

Bana sanki ünlüymüşüm filan gibi bakıyordu ama ilgiye alışıktım. Gerçek şuydu ki eğer peş peşe ulusal unvanlar kazanmış asıl hokey takımının kaptanıysanız insanlar kim olduğunuzu biliyordu. Kadınlar da sizi becermek istiyordu.

"Hayır, teşekkürler. Sadece fatura lütfen."

"Ah." Hayal kırıklığı barizdi. "Tabii. Hemen geliyor."

Daha yanımdan gitmeden aksi bir şekilde sorumu sordum. "Hannah'nın vardiyasının ne zaman bittiğini biliyor musun?"

Hayal kırıklığını gösteren ifadesi şaşkınlığa döndü. "Neden?"

"Sınıflarımdan birinde. Bir ders hakkında onunla konuşmak istiyorum."

Kumralın yüzü rahatladı ama gözlerinde hâlâ şüpheci bir bakış vardı. "Vardiyası şimdi bitiyor ama masasındakiler işini bitirmeden bir yere gidemez."

Restoranda orta yaşlı bir çiftin oturduğu diğer dolu masaya bakış attım. Adam cüzdanını çıkarırken karısı faturaya kemik çerçeveli gözlüklerinden bakış atıyordu.

Yemeğimin parasını ödeyip garsona veda ettikten sonra Hannah'yı beklemek için dışarı çıktım. Beş dakika sonra yaşlı çift restoranı terk etti. Hemen sonra Hannah belirdi ama beni kapının yanında gördüyse bile çaktırmadı. Sadece ceketinin önünü bağlayıp binanın yanına doğru ilerledi.

Ardından koşturmak için zaman kaybetmedim. "Wellsy, bekle."

Omzunun üzerinden bakıp sertçe kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, sana ders vermeyeceğim."

"Elbette vereceksin," dedim omuz silkerek. "Sadece karşılığında ne istediğini bulmalıyım."

Hannah koyu saçlı bir tornado gibi hızla arkasını döndü. "Sana ders vermemeyi istiyorum. *İşte* istediğim bu."

"Pekâlâ, parayla ilgilenmediğin besbelli," diye düşüncelere daldım sanki hiç konuşmamış gibi. "Başka bir şey olmalı o zaman." Bir anlığına üzerine kafa yordum. "İçki? Ot?"

"Hayır ve hayır. Defol git."

Tekrar yürümeye başlayıp hızla restoranın kenarındaki çakıllı araziye beyaz spor ayakkabılarını yere basa basa gitti. Jeep'imin yanındaki arkası düz gümüş bir Toyota'ya doğru yol aldı.

"Tamam o zaman. Sanırım parti konusundaki iyiliklere de yoksun."

Onu sürücü tarafına kadar takip ettim ama beni tamamen görmezden gelip kapıyı açarak çantasını yolcu koltuğuna fırlattı.

"Randevuya ne dersin?" diye teklif ettim.

Bu ilgisini çekmişti. Sanki biri omurgasına metal çubuk sokmuş gibi doğrulup kafasını şaşkınlıkla çevirdi. "Ne?"

"Ah. Şimdi dikkatini çektim."

"Hayır, aslında tiksintimi kazandın. Gerçekten seninle çıkmayı istediğimi mi sandın?"

"Herkes benimle çıkmak istiyor."

Kahkahalara boğuldu.

Belki de cevabı karşısında üzerime alınmalıydım ama kahkahasının tonu hoşuma gitmişti. Melodik bir tınısı, kulaklarımı gıdıklayan boğuk bir ses perdesi vardı.

"Sırf meraktan soruyorum," dedi. "Sabahları uyandıktan sonra kendini ayna karşısında bir iki saat izliyor musun?"

"İki," diye cevapladım neşeli bir şekilde.

"Kendine beşlik falan çakıyor musun?"

"Elbette hayır," diyerek sırıttım. "Her bir pazımı öptükten sonra tavana doğru tutup yukarıdaki büyük adama böylesine mükemmel bir erkek örneği yarattığı için teşekkür ediyorum."

Alaycı bir ses çıkardı. "Hı-hım. Eh, mutluluğuna mani olmak istemezdim Bay Mükemmel ama seninle çıkmaya niyetli değilim."

"Sanırım beni yanlış anladın Wellsy. Seninle bir sevgi bağı kurmaya çalışmıyorum. Benimle ilgilenmediğinin farkındayım. Eğer seni mutlu edecekse ben de seninle ilgilenmiyorum."

"Bu beni gerçekten iyi hissettirdi. Gerçekten senin tipin olabileceğimden korkmaya başlamıştım ki bunun düşüncesi bile korkunç."

Arabaya girmeye çalıştığında parmaklarımı kapının etrafına açık kalması için yerleştirdim. "Görünüşten bahsediyorum," diye açıklık getirdim.

"Görünüş," diye tekrarladı.

"Evet. Kendine popülerlik kazandırmak için benimle çıkan ilk kız olacağını mı düşündün? Her zaman oluyor."

Hannah tekrar kahkaha attı. "Sosyal basamaktaki şu anki yerimden oldukça memnunum ama 'popülerliğimi artırma' teklifin için çok teşekkürler. Tam bir prenssin Garrett. Cidden."

Sabrım taşmak üzereydi. "Fikrini ne değiştirir?"

"Hiçbir şey. Zamanını harcıyorsun." Başını iki yana sallarken benim kadar canı sıkkın görünüyordu. "Bilirsin, eğer beni taciz etmek için kullandığın bütün bu enerjiyi çalışmalarına yönlendirseydin şimdiye vizelerden A+++ almıştın."

Elimi çekerek araba koltuğuna oturup kapıyı kapattı. Bir an sonra motor çalıştı ve eğer zamanında geriye doğru kaçmasaydım ayağımın üzerinden geçeceğinden oldukça emindim.

Hannah Wells'in başka bir hayatta sporcu olup olmadığını merak ettim, çünkü cidden inatçı bir kadındı.

İç çekerek yanıp sönen kırmızı tampon lambalarına bakıp sonraki hareketimi kararlaştırmaya çalıştım.

Kesinlikle hiçbir şey aklıma gelmiyordu.

5

Hannah

Allie sözünü tuttu. Partiye geleli yirmi dakika olmuştu ve geldiği andan beri erkek arkadaşı dans etmek için ona yalvardığı halde yanımdan ayrılmamıştı.

Bir pislik gibi hissediyordum.

"Pekâlâ, bu tam bir saçmalık. Gidip Sean ile dans et." Sesimin duyulması için müziği bastırarak bağırmam gerekmişti ki müzik şaşırtıcı derecede iyi sayılırdı. Berbat dans ritimleri veya edepsiz hip hop şarkıları beklemiştim ama kim hoparlör sistemiyle ilgileniyorsa indie rock ve Brit punk tarzına yakınlığı vardı.

"Yok ya ben iyiyim," diye cevap verdi Allie. "Seninle beraber takılacağım."

Tabii, çünkü duvarın dibinde ucube gibi takılıp benim yurttan getirdiğim Evian şişesini tutunuşumu izlemek erkek arkadaşıyla zaman geçirmekten *çok daha* eğlenceliydi.

Oturma odası insanlarla doluydu. Okul derneği kızları ve erkekleri her yerdeydi ama bu akşam genellikle Greek partilerinde bulacağınızdan daha fazla çeşit vardı. Bilardo masasının yakınında birkaç tane tiyatro öğrencisi görmüştüm. Saha hokeyi takımından birkaç kız şöminenin önünde konuşuyordu. Birinci sınıf öğrencileri olduğundan emin olduğum bir grup oğlan gömme barın yanında duruyordu. Bütün eşyalar tahta panel duvarlara doğru ortada bir

dans pisti oluşturulmak için itilmişti. Baktığım her yerde insanları dans ederken, kahkaha atarken, zaman geçirirken görüyordum.

Ve zavallı Allie bana bant gibi yapışmış, gitmek istediği partinin bir saniyesinin bile tadını çıkaramıyordu.

"Git," diye onu dürttüm. "Gerçekten. Sean'ı vizeler başladığından beri görmüyorsun. Sevgilinle güzel bir vakit geçirmeyi hak ediyorsun."

Tereddüt etti.

"Ben iyi olacağım. Katie ve Shawna hemen oradalar. Biraz onlarla takılacağım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Buraya sosyalleşmeye geldim, unuttun mu?" Sırıtıp kıçına ufak bir şaplak attım. "Hemen buradan kaybol bebeğim."

Bana sırıtarak karşılık verdikten sonra uzaklaşmaya başladı. Sonra iPhone'unu kaldırıp havada salladı. "Bana ihtiyacın olduğunda yardım çağrısı at," diye seslendi. "Bana söylemeden sakın gitme!"

Müzikten cevabım duyulmamıştı ama çekip gitmeden önce başımı salladığımı görmüştü. Sarı kafasının kalabalık içerisinde kaybolduğunu görebiliyordum. Sonra Sean'ın yanındaydı ve o da onu mutlu bir şekilde dans edenlerin yanına sürükledi.

Gördünüz mü? İyi bir arkadaş olabiliyordum.

Şu an tamamen yalnız olmam dışında tabii. Yanlarına gitmeyi planladığım iki kız oldukça tatlı iki oğlanla konuşuyordu. Flört etmelerine müdahale etmek istemediğinden başka tanıyabileceğim bir insanı görürüm diye kalabalığı taradım. Cass bile bu noktada görülmesi hoş biri olurdu. Ama hiç tanıdık bir yüze rastlamadım. İç çekişimi bastırdıktan sonra ufak bir köşeye çömelerek sonraki birkaç dakikayı insanları izleyerek geçirdim.

Birkaç erkek bana doğru açıkça ilgiyle bakınca Allie'nin bu akşamki kıyafetimi seçmesine izin verdiğim için kendime küfrettim. Kıyafetim hiçbir şekilde uygunsuz değildi. Gösterişsiz bir yakası olan diz boyu yeşil bir elbiseydi ama bütün hatlarımı rahat olduğum miktardan daha fazla sarıyordu ve onunla beraber eşleştirdiğim siyah topuklular bacaklarımı olduğundan daha uzun gösteriyordu. Kıyafet konusunda sorun çıkarmamıştım, çünkü Justin'in gözüne girmek istiyordum ama radarına girmekteki istekliliğimle diğerlerinin de radarına gireceğimi düşünmemiştim. Çektiğim ilgi beni gittikçe huzursuz ediyordu.

"Merhaba."

Başımı çevirince dalgalı kumral saçları, açık mavi gözleri olan tatlı bir çocuğun yanıma yaklaştığını gördüm. Polo bir gömlek giymişti, elinde kırmızı bir plastik bardak tutuyordu ve sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi gülümsüyordu.

"Ah. Merhaba," diye cevap verdim.

Sorgular ifademi yakalayınca gülümsemesi genişledi. "Ben Jimmy. Beraber İngiliz Edebiyatı dersi alıyoruz hani?"

"Ah. Evet." Cidden onu daha önce gördüğümü hatırlamıyordum ama o sınıfta iki yüz tane kadar öğrenci vardı ve bütün yüzler bir yerden sonra bulanıklaşıyordu.

"Sen Hannah'sın değil mi?"

Başımla onaylarken huzursuzca kıpırdandım, çünkü konuştuğumuz beş saniyede gözleri defalarca göğüslerime doğru kaymıştı.

Jimmy başka bir şey söylemek için düşünüyormuş gibi duraksadı. Benim de aklıma bir şey gelmiyordu, çünkü ayaküstü muhabbetlerde berbattım. Eğer ilgilendiğim bir insan olsaydı ona derslerini veya işi olup olmadığını veya hangi müzikleri dinlediğini sorardım ama şu anda tek ilgi-

mi çeken insan Justin'di ve o da henüz partiye gelmemişti.

Kalabalığı onu görmek umuduyla araştırmam gerçeği kendimi tamamen bir ezik gibi hissetmeme neden oluyordu. Gerçek şuydu ki benim durumumu tek merak eden Allie değildi. Ben de merak ediyordum, çünkü cidden, neden bu adamı bu kadar kafaya takmıştım? Var olduğumdan bile haberi yoktu. İşin cabası bir sporcuydu. Garrett Graham ile ilgilensem yeriydi. En azından *o* benimle çıkmayı teklif etmişti.

Ve bilin bakalım ne oldu, Garrett'ı düşündüğüm an şeytan odaya girdi.

Onu bu akşam görmeyi planlamıyordum, beni göremesin diye hemen kafamı eğdim. Belki yeterince konsantre olursam arkamdaki duvarla bir bütün haline gelirdim ve burada olduğumun farkında olmazdı.

Şansa bak ki Garrett varlığımdan bihaberdi. Birkaç elemanla konuşmak için durduktan sonra odanın diğer yanındaki bara doğru yöneldi. Hemen yarım düzine kirpiğini kırpıştıran, ilgisini çekmek için göğüslerini öne çıkaran kız tayfası tarafından çevrelenmişti.

Yanımda Jimmy gözlerini devirdi. "Tanrım. Kampüsteki büyük adam rutini eskidi, değil mi?"

Onun da Garrett'a baktığını fark ettim, yüzündeki iğrenme ifadesi apaçık ortadaydı. "Graham'ın hayranlarından değilsin, değil mi?" diye kuru bir ses tonuyla sordum.

"Gerçeği mi, yoksa derneğin laflarını mı istersin?"

"Dernek mi?"

"O bu okul derneğinin bir üyesi," diye açıkladı Jimmy. "Bu bizi teknik olarak *kardeş* yapar." Kelimeyi havada tırnak işareti yaparak söyledi. "Ve bir Sigma *bütün* kardeşlerini sever."

Sırıtmak zorundaydım. "Tamam, bunlar derneğin lafları. Gerçek nedir?"

Müzik yükseldiği için yakınlaştı. İtiraf ederken dudakları kulağımdan santim uzaktaydı. "Adama katlanamıyorum. Egosu bu evden bile daha büyük."

İşe bak. Kafa dengi bir insan bulmuştum. Garrett Takımı'nın sadık bir üyesi olmayan diğer bir insan.

Ona attığım komplocu bakışlar belli ki yanlış anlaşılmıştı, çünkü Jimmy'nin gözleri mahmur bakmaya başlamıştı. "Ee... dans etmek ister misin?" diye kelimeyi uzatarak sordu.

İstemiyordum. Hem de hiç. Ama hayır demek için ağzımı açtığımda gözümün kenarından bir siyahlık gördüm. Garrett'ın siyah tişörtü. Kahretsin. Beni fark etmişti ve şimdi bana doğru ilerliyordu. Kararlı yürüyüşüne bakılırsa tekrar benimle savaşmaya hazırdı.

"Tabii," diye ağzımdan kaçırıp istekli bir şekilde Jimmy'nin elini kaptım. "Hadi dans edelim."

Yavaş bir gülümseme dudağına yayıldı.

Off. Belki fazla istekli gözükmüştüm.

Ama fikrimi değiştirmek için çok geçti, çünkü beni dans pistine doğru yönlendiriyordu. Ve şansıma oraya vardığımız an şarkı değişti. The Ramones, Lady Gaga şarkısıyla yer değiştirmişti. Hızlı olanlardan değildi, Poker Face'in yavaş versiyonuydu. Harika.

Jimmy her iki elini kalçama yerleştirdi.

Bir an sonra isteksizce omuzlarına tutundum ve müzikle beraber hareket etmeye başladık. Oldukça tuhaftı ama en azından şu anda çatık kaşlarla, elleri solmuş mavi kot pantolonunun kemerine takılmış şekilde izleyen Garrett'tan kaçmayı becermiştim.

Gözlerimiz buluştuğunda ona hafif bir gülümsemeyle beraber *ne yapabilirsin ki* bakışı attım. Jimmy ile sırf onunla konuşmamak için dans ettiğimi biliyormuş gibi hemen kaşlarını çattı. Sonra tatlı bir sarışın koluna dokununca göz temasını kesti.

Jimmy kime baktığımı görmek için kafasını çevirdi. "Garrett'ı tanıyor musun?" Sesi kulağa fazlasıyla tetikte gibi gelmişti.

Omuz silktim. "Aynı dersi alıyoruz."

"Arkadaş mısınız?"

"Hayır."

"Duyduğuma sevindim."

Garrett ve sarışın o anda odadan çıktı. Kendimi kaytarma taktiklerim için tebrik ettim.

"Sizinle beraber burada mı yaşıyor?" Tanrım, şarkı bitmek bilmemişti ama muhabbet kurmaya çalışıyordum, çünkü bu kadar "istekli" olduktan sonra şarkının sonunu getirmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Hayır, Tanrı'ya şükür," diye cevap verdi Jimmy. "Kampüsün dışında bir evi var. Her zaman onun hakkında böbürleniyor ama iddiasına varım kirasını babası ödüyordur."

Alnımı kırıştırdım. "Neden öyle söyledin? Ailesi zengin filan mı?"

Jimmy şaşırmış gözüktü. "Babasının kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır. Bilmeli miyim?"

"Babası Phil Graham." Alnımdaki kırışıklar daha derinleşince Jimmy açıkladı. "New York Rangers'larının forveti? İki defa Stanley Kupası şampiyonu? Hokey efsanesi?"

Hakkında her şeyi bildiğim tek hokey takımı Chicago Blackhawks'tı ve o da babam fena fanı olduğu, onunla beraber maçları izlemeye zorladığındandı. Dolayısıyla Rangers'da bilmem yirmi yıl önce oynayan bir adamdan haberim yoktu. Ama Garrett'ın hokey soylularından geldiğini duyduğuma şaşırmamıştım. Onda her şeyi bilirmiş gibi bir hava vardı.

"O zaman Garrett'ın üniversiteye neden New York'ta gitmediğini merak ettim," dedim nazik bir şekilde.

"Büyük Graham kariyerini Boston'da sonlandırdı," diye açıkladı Jimmy. "Sanırım emekli olduktan sonra ailesi Massachusetts'te kalmaya karar verdi."

Şarkı çok şükür ki sona erdi ve hızlı bir şekilde lavaboya gitmem gerekmiş gibi davranarak izin istedim. Jimmy tekrar onunla dans edeceğime dair söz verdirttikten sonra göz kırpıp bira pongu masalarına doğru ilerledi.

Onun lavabo konusunda yalan söylediğimi bilmesini istemediğimden işeme saçmalığına uyarak oturma odasını terk edip ön holde biraz zaman öldürdükten birkaç dakika sonra Allie beni buldu.

"Hey! Güzel vakit geçiriyor musun?" Gözleri parlaktı ve yanakları kızarmıştı ama içki içmediğini biliyordum. Bana ayık kalacağına dair söz vermişti ve Allie sözlerini asla bozmazdı.

"Evet, sanırım. Sanırım yakında ayrılacağım ama."

"Ah hayır, henüz gidemezsin! Daha az önce Jim Paulson ile dans ettiğini gördüm. Eğleniyormuş gibi görünüyordun."

Gerçekten mi? Sanırım düşündüğümden daha iyi bir oyuncuydum.

"Tatlı bir çocuk," diye anlamlı bir bakışla ekledi.

"Aman, benim tipim değil. Fazla tiki."

"Eh, tipin *olan* birini biliyorum." Allie sesini alaycı bir fısıltıya indirmeden önce kaşlarını oynattı. "Sakın arkanı dönme ama az önce kapıdan girdi."

Kalbim fırtınadaki bir uçurtma gibi hızla yükselmişti. Sakın arkanı dönme mi? İnsanlar böyle şeyler söylemenin bizzat onu yaptırtacağının farkında değiller miydi?

Başımı ön kapıya doğru çevirip yine geriye çevirdim, çünkü Aman Tanrım. Haklıydı. Justin sonunda gelmişti.

Attığım bakış çok hızlı olduğu için boşlukları doldurma işini Allie'ye bıraktım. "Yalnız mı?" diye mırıldandım.

"Birkaç takım arkadaşıyla beraber," diye mırıldanarak cevap verdi. "Hiçbiri yanında bir kız getirmemiş gerçi."

Sadece arkadaşıyla konuşan, kesinlikle birkaç adım ötedeki adama çarpılmamış kız ifadesi takınmaya çalıştım. İşe yarıyordu, çünkü Justin ile arkadaşları Allie ile benim yanımdan hızla geçtikten sonra yüksek sesli kahkahaları hemen daha da yüksek müzik tarafından yutulmuştu.

"Kızarıyorsun," diye benimle dalga geçti.

"Biliyorum," diye hafif bir şekilde inledim. "Siktir. Bu platonik işi çok aptalca A. Neden kendimi böyle utandırmama izin veriyorsun?"

"Çünkü aptalca filan olduğunu düşünmüyorum. Aynı zamanda utandırıcı değil, gayet sağlıklı." Kolumu tutup beni oturma odasına doğru sürükledi. Hoparlörün sesi şimdi daha alçaktı ama heyecanlı konuşmalar oda etrafında yankılanmaya devam ediyordu.

"Cidden Han, gençsin, güzelsin ve senin âşık olmanı istiyorum. Kiminle olduğu önemli değil. Neden Garrett Graham sana bakıyor?"

Şaşkın bakışlarını izledikten sonra Garrett'ın gri gözleriyle karşılaşınca bir başka inlemeyi güçlükle durdurdum.

"Çünkü beni sapık gibi takip ediyor," diye homurdandım.

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Cidden mi?"

"Aynen öyle. Etik dersinden kalacak ve benim vizede iyi puan aldığımı bildiğinden ona ders vermem için bana emrediyor. Adam resmen hayır nedir bilmiyor."

Allie kıkırdayarak güldü. "Sanırım onu reddeden tek kız olabilirsin."

"Keşke kadın nüfusunun geri kalanı benim kadar akıllı olsa."

Allie'nin omzunun üzerinden bakıp odayı Justin'i bulmak için taradım. Onu bilardo masasının yanında görünce

nabzım hızla atmaya başladı. Siyah pantolon, gri saç örgüsü desenli süveter giyiyordu ve saçı dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu. Tanrım, *daha yeni yataktan kalktım* havasına bayılıyordum. Diğer arkadaşları gibi jölelenmemişti veya diğerleri gibi futbol ceketi giymiyordu.

"Allie, tatlı kıçını hemen buraya getir!" diye Pingpong masasından bağırdı Sean. "Pong partnerime ihtiyacım var."

Tatlı bir kızarıklık yanaklarında belirdi. "Bira pongunda birinin kıçını tekmelememizi izlemek ister misin? Bira olmadan tabii," diye hemen ekledi. "Sean bu akşam içmediğimi biliyor."

Yine bir suçluluk dalgasının saldırısına uğramıştım. "Bu hiç de eğlenceli değil," dedim hafif alaycı bir şekilde. "Pong oynamak için bira içmen gerekiyor."

Sert bir şekilde kafasını salladı. "Sana içmeyeceğime dair söz verdim."

"Ben de çok fazla kalmayı planlamıyorum," diye karşılık verdim. "O yüzden içmemen için hiçbir neden yok."

"Ama kalmanı istiyorum," diye itiraz etti.

"Buna ne dersin? Bir yarım saat daha kalırım ama ancak kendine gerçekten eğlenme müsaadesi verirsen. İlk yılımızda bir anlaşma yaptığımızı biliyorum ama artık kendini buna mecbur hissetme A."

Her kelimesinde ciddiydim, çünkü gerçekten her dışarı çıktığımızda bana bakıcılık yapmasından nefret ediyordum. Briar'da geçirdiğim iki yıldan sonra artık savunmamı en azından biraz indirmem gerektiğini biliyordum.

"Hadi ama şu çılgın bira pongu yeteneğini göstermeni izlemek istiyorum." Kolumu onunkine geçirdim ve Allie kahkaha atarken onu Sean ve arkadaşlarının yanına sürükledim.

"Hannah!" diye sevinçle söyledi Sean. "Oynuyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Sadece en iyi arkadaşıma tezahürat edeceğim."

Allie masanın sonunda Sean'a katıldıktan sonraki on dakika boyunca dünyadaki en sıkı bira pongu maçını izledim. Ama bütün süreç boyunca takım arkadaşlarıyla odanın diğer tarafında konuşan Justin'in farkındaydım.

Sonunda etrafta dolaşmaya başladım, çünkü şimdi cidden lavaboyu kullanmam gerekiyordu. Mutfağın yakınlarında ana katta kimse yoktu ama sıra cidden uzundu ve bana sıra gelene kadar epey zaman geçti. Hızlıca işimi bitirip banyodan çıkınca sert bir vücuda çarptım.

"Cidden nereye gittiğine dikkat etmelisin," diye boğuk bir ses yorumda bulundu.

Kalbim durdu.

Justin'in koyu renkli gözleri muzip bir şekilde parıldarken elini beni ayaklarımın üzerinde sabitlemek için kollarıma koydu. Bana dokunduğu an sıcaklık etimi yaktı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Özür dilerim," diye kekeledim.

"Önemli değil." Gülümseyerek göğsüne dokunup kontrol etti. "Hâlâ tek parça halindeyim."

Birden lavaboyu kullanmak için kimsenin beklemediğini fark ettim. Holde sadece Justin ve ben vardık. Tanrım, yakından daha bile yakışıklı gözüküyordu. Aynı zamanda fark ettiğimden daha uzundu. Göz göze gelmek için kafamı kaldırmam gerekiyordu.

"Benimle beraber Etik alıyorsun, değil mi?" diye o derinden seksi sesiyle sordu.

Başımla onayladım.

"Ben Justin."

Kendini sanki Briar'da onun ismini gerçekten bilmeyen biri varmış gibi tanıştırmıştı. Ama alçak gönüllülüğünü çok tatlı bulmuştum.

"Ben Hannah."

"Vizen nasıl geçti?"

"A aldım," diye itiraf ettim. "Sen?"

"B-"

Şokumu gizleyemedim. "Gerçekten mi? Sanırım biz şanslı olanlarız o zaman. Herkes dersten kaldı."

"Sanırım bu bizi şanslı değil akıllı yapıyor."

Sırıtışı erimeme sebep oluyordu. Cidden. Yerde erimiş bir birikintiydim ve o çekici koyu gözlerden başka bir yere bakamıyordum. Aynı zamanda sabun ve limonsu traş jeli gibi harika kokuyordu. Yüzümü boynuna bastırıp kokuyu içime çeksem uygunsuz kaçar mıydı?

Ah... evet. Kaçardı.

"Ee..." Zekice veya ilginç bir şey düşünmeye çalıştım ama şu anda hazırcevap olmak için fazlasıyla gergindim. "Futbol oynuyorsun ha?"

Başıyla onayladı. "Top yakalayıcısıyım. Sever misin?" Çenesinde bir gamze belirdi. "Maçları yani."

Sevmiyordum ama sanırım yalan söyleyerek yaptığı spordan hoşlanmış gibi davranabilirdim. Ama riskli bir hareketti, çünkü o zaman benimle bu konuda konuşabilirdi ve futbol hakkında üzerine muhabbet döndürecek kadar yeterli bilgim yoktu.

"Pek sayılmaz," diye iç çekerek itiraf ettim. "Bir-iki oyun izledim ama dürüst olmak gerekirse benim için fazla yavaş. Bana göre sanki beş saniye oynuyorsunuz. Sonra biri ıslığı çalıyor ve sonraki oyun başlayana kadar saatlerce ayakta kalıyorsunuz."

Justin kahkaha attı. Gerçekten güzel bir kahkahası vardı. Kısık ve boğuktu. Parmak uçlarıma kadar bunu hissetmiştim. "Evet, bu şikâyeti daha önce duymuştum. Sen içinde olunca daha farklı ama. Düşündüğünden daha yoğun. Eğer bir takıma veya belirli oyunculara bağlanmışsan kuralları kapman daha kolay oluyor." Başını eğdi. "Maçla-

rımızdan birine gelmelisin. Eğleneceğine eminim."

Kahretsin. Beni maçlarından birine mi davet ediyordu?

"Ah, evet. Belki gelirim..."

"Kohl!" diye yüksek sesli bir ses konuşmayı böldü. "Biz hazırız!"

Sarışın dev yaratık kafasını oturma odasının kapısından uzatınca ikimiz de o yöne baktık. Justin'in takım arkadaşlarından biriydi ve yüzünde oldukça sabırsız bir ifade vardı.

"Geliyorum," diye cevap verdi Justin. Sonra banyoya doğru bir adım atarken bana pişmanlık dolu bir gülümseme gönderdi. "Büyük Jo ile bilardoda birilerinin kıçını tekmeleyeceğiz ama öncesinde bir lavaboya gitmem lazım. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tabii." Ses tonumu doğal tuttum ama kalbimin hızla atışında normal bir şey yoktu.

Justin arkasından kapıyı kapadığında titrek bacaklarla hızlıca oturma odasına gittim. Allie'ye az önce olanları anlatmak için can atıyordum ama şansı yakalayamadım. Odaya girdiğim an neredeyse bir doksanlık boyu ve doksan kilosuyla Garrett Graham önümü kesti.

"Wellsy," diye sevinçli bir şekilde konuştu. "Bu akşam burada görmeyi beklediğim son insansın."

Her zamanki gibi varlığı koruma duvarlarımı yerine kaldırmıştı. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Omuz silkti. "Dernek partilerinin sana göre olduğunu düşünmedim."

"Eh, beni tanımıyorsun hatırladın mı? Belki her akşam Greek Row'da partilere katılıyorum."

"Yalancı. Seni daha önce burada görürdüm."

Kollarını göğsünde birleştirince duruşu pazılarının hareket etmesine sebep oldu. Tişörtünün kollarından baş gösteren dövmesine baktım ama ne olduğunu kestiremiyordum. Sadece siyah ve karmaşık bir şey olduğu belliydi. Ateş dövmesi belki?

"Şu özel ders konusunda... Bir program ayarlamak için görüşmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Çileden çıkmak üzereydim. "Pes etmiyorsun değil mi?"

"Asla."

"O yüzden bir yerden başlaman lazım, çünkü sana ders vermeyeceğim." Şimdi dikkatim dağılmıştı. Justin odaya tekrar gitmişti. Uzun, esnek vücudu bilardo masasına doğru ilerlerken kalabalık içinde hareket ediyordu. Neredeyse yarı yola gelmişken tatlı bir kumral onu durdurdu. Benim can sıkıntıma rağmen Justin onunla konuşmak için durmuştu.

"Hadi ama Wellsy, bu adama bir yardım et," diye yalvardı Garrett.

Justin kızın söylediği bir şeye kahkaha attı. Benimle bir dakika önce attığı türde bir kahkahaydı. Kız koluna dokunup yakınına doğru eğilince Justin geri çekilmedi.

"Bak, eğer bütün sömestrini bu işe vermek istemiyorsan en azından vizemi geçmeme yardım et. Sana borçlanmış olurum."

Artık Garrett'a bir gıdım bile dikkatimi vermiyordum. Justin eğilip kızın kulağına bir şey fısıldadı. Kız kıkırdadı ve yanakları gül pembesi bir renk aldı, kalbim midemin dibine kadar düşmüştü.

Bir bağlantı kurduğumuzdan o kadar emindim ama şimdi başka biriyle mi flört ediyordu?

"Beni dinlemiyorsun bile," diye suçladı Garrett. "Hem kime bakıyorsun?"

Gözlerimi Justin ile kumraldan çekmiştim ama yeteri kadar hızlı olamamıştım.

Bakışımın nerede olduğunu fark edince Garrett sırıttı. "Hangisi?" diye emretti.

"Ne demek hangisi?"

Kafasını Justin'a doğru eğdikten sonra biraz sağına doğru yöneltince Jimmy'nin dernek arkadaşlarından bi-

riyle konuştuğunu gördüm. "Paulson mu, yoksa Kohl mu? Hangisiyle işi pişirmek istiyorsun?"

"İşi pişirmek mi?" Tekrar dikkatim ondaydı. "Ayh. Kim böyle şeyler söyler ki?"

"İyi, tekrar mı cümleyi kurayım? Hangisini becermek, hangisiyle beraber olmak veya eğer tercihin buysa sevişmek istiyorsun."

Çenemi kastım. Bu adam tam bir şerefsizdi.

Cevap vermeyince o benim yerime verdi. "Kohl," diye karar verdi. "Öncesinde Paulson ile dans ettiğini gördüm ve kesinlikle ona pas veren bakışlarla bakmıyordun."

Ne onayladım ne de itiraz ettim. Onun yerine bir adım geri kaçtım. "İyi akşamlar Garrett."

"İtiraf etmekten nefret ediyorum ama olmayacak Wellsy. Onun tipi değilsin."

Öfke ve utanç karnıma doluştu. Vay canına. Bunu gerçekten söylemiş miydi?

"İpucu için teşekkürler," dedim soğuk bir şekilde. "Şimdi bana izin verirsen..."

Koluma uzanmaya çalıştı ama onu ittirerek geride bıraktım. Allie için odaya hızlı bir bakış atarken onu Sean ile kanepede yiyişirken görünce durakladım. Onları bölmek istemediğimden topuklarımın üzerinde dönüp onun yerine ön kapıya ilerledim. Allie'ye mesaj atıp gittiğimi haber verirken parmaklarım titriyordu. Garrett'ın duygusuz, *onun tipi değilsin,* iddiası beynimde depresif bir şekilde yankılanıyordu.

Gerçek şuydu ki bu, tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Justin benimle koridorda konuştuysa ne olmuştu? Belli ki onun için bir anlamı yoktu, çünkü arkasını döndüğü ilk an başkasıyla flört etmişti. Gerçeklerle yüzleşme vaktim gelmişti. Justin ile ben diye bir şey ne kadar çok istesem de olamayacaktı.

Bu akşam buraya gelmem aptalcaydı.

Sigma evini terk edip soğuk gece havasına adım atarken utanç dalgaları vücuduma yayılıyordu. Ceket getirmediğime pişman olmuştum ama bütün akşam yanımda taşımak istememiştim. Ekim soğuğunda ön kapıdan taksiye kadar olan beş saniyelik yürüyüşle baş edebileceğimi düşünmüştüm.

Sundurmaya çıktığım an Allie geri mesaj atıp benimle dışarı çıkmayı, taksi gelene kadar bana eşlik etmeyi teklif etti ama ona erkek arkadaşıyla beraber kalmasını emrettim. Sonra kampüsün taksi servisinin numarasını çıkarıp tuşlayacakken ismimi duydum. Çıldırtıcı bir halini.

"Wellsy. Bekle."

Sundurma merdivenleri ikişer ikişer indim ama Garrett benden daha uzundu ki bu da adımlarının daha uzun olduğu anlamına geliyordu. Hızlıca bana yetişti.

"Hadi ama, bekle." Eliyle koluma yapıştı.

Silkeleyip ona dönünce sertçe baktım. "Ne? Beni biraz daha aşağılama havanda mısın?"

"Seni aşağılamaya çalışmıyordum," diye itiraz etti. "Sana bir gerçeği belirtiyordum."

Bu acıtmıştı. "Tanrım. Teşekkürler."

"Siktir." Canı sıkkın gözüküyordu. "Seni tekrar aşağıladım. Niyetim bu değildi. Pislik biri olmaya çalışmıyorum, tamam mı?"

"Elbette *çalışmıyorsun*. Zaten pislik birisin."

Sırıtacak küstahlığı gösterdi ama neşesi çabuk dinmişti. "Bak, adamı tanıyorum tamam mı? Kohl'un arkadaşları oda arkadaşlarımdan biriyle arkadaş, o yüzden birkaç kere benim eve geldi."

"Aferin sana. O zaman sen onunla çıkabilirsin, ben ilgilenmiyorum."

"Evet, ilgileniyorsun." Kendinden çok emin konuşmuştu ve ondan bu yüzden nefret ediyordum. "Bütün söyleyebileceğim Kohl'un bir tipi olduğu."

"Pekâlâ, sana ayak uyduracağım. Tipi nedir o zaman? Onunla ilgilendiğimden filan sormuyorum," diye hızlıca ekledim.

Bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Hı-hıh. Elbette ondan sormuyorsun," dedikten sonra omuz silkti. "Adam bu üniversitede neredeyse iki aydır mı var? Şimdiye kadar bir amigo kız ve iki Kappa Beta üyesiyle takıldığını gördüm. Bunun bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Hayır ama bana senin diğer elemanların kimlerle çıktığına fazla zaman harcadığını söylüyor."

İğneleyici lafı görmezden geldi. "Bana Kohl'un belirli sosyal statüsü olan kızlarla ilgilendiğini söylüyor."

Gözlerimi devirdim. "Eğer bu beni popüler yapmak için bir başka teklifse, yok almayayım."

"Hey, eğer Kohl'un ilgisini istiyorsan etkili bir şey yapman gerekiyor," diyerek duraksadı. "O yüzden evet, tekrar seninle çıkmayı teklif ediyorum."

"Tekrar almayayım. Şimdi bana izin verirsen taksi çağırmam lazım."

"Hayır, değil."

Telefonum kilitlenmişti, o yüzden hızlıca açmak için şifremi girdim.

"Cidden dert etmene gerek yok," dedi Garrett. "Ben seni eve bırakırım."

"Birinin beni bırakmasına ihtiyacım yok."

"Taksilerin de *yaptığı* bu. Seni bir yere *bırakırlar*."

"*Senin* beni bir yere bırakmana ihtiyacım yok," diye düzelttim.

"Benim seni bedava eve bırakmam yerine taksiye on kâğıt vermeyi mi tercih ediyorsun?"

Alaycı lafı tam hedefi vurmuştu. Belki de evet, kampüs tarafından işe alınan taksi şoförünün beni eve bırakmasına Garrett Graham'a güvendiğimden daha fazla güveniyordum. Yabancılarla arabaya binmezdim. Nokta.

Garrett sanki aklımı okumuş gibi gözlerini kıstı. "Herhangi bir şey denemeyeceğim Wellsy. Sadece evine bırakacağım."

"Partiye geri dön Garrett. Dernek kardeşlerin büyük ihtimalle nerede olduğunu merak ediyorlardır."

"Güven bana nerede olduğum zerre umurlarında değil. Sadece aletlerini sokacak çakırkeyif hatunlar bulmakla ilgileniyorlar."

Kusuyormuş gibi yaptım. "Tanrım. İğrenç olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece dürüstüm. Hem benim bunu aradığımı söylemedim. Benimle yatması için bir kadını sarhoş etmeme gerek yok. Bana ayık ve istekli bir şekilde gelirler."

"Tebrikler." Telefonu elimden kapınca bağırdım. "Hey!"

Şaşkınlığıma rağmen kamerayı yüzüne doğru çevirip bir resim çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"İşte oldu," deyip telefonu geri verdi. "Bu seksi yüzü rehberindeki herkese mesaj atıp seni eve bıraktığım hakkında onları bilgilendirmekten çekinme. Bu şekilde eğer yarın ölü bulunursan kimin yaptığını bilirler. Eğer istersen bütün yol boyunca polisi araman gerekirse diye parmağını acil aramada tutabilirsin." Sabırsız bir şekilde nefesini bıraktı. "Şimdi lütfen seni evine götürebilir miyim?"

Dışarıda yalnız ve ceketsiz bir şekilde taksi beklemek beni heyecanlandırmadığı halde son bir itirazda daha bulundum. "Bu akşam ne kadar içtin?"

"Yarım bira."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bir tane limitim var," diye ısrar etti. "Yarın sabah antrenmanım var."

İstekli ifadesiyle direncim yıkıldı. Garrett hakkında birçok dedikodu duymuştum ama hiçbiri alkol veya uyuşturucu içermiyordu. Hem kampüs taksileri geç gelmekle meşhurdu. O yüzden bu adamla arabada beş dakika geçirmek beni gerçekten öldürmezdi. Eğer canımı sıkarsa o yokmuş gibi davranabilirdim.

En iyisi biz buna *ne zaman* canımı sıkarsa diyelim.

"Pekâlâ," diyerek teslim oldum. "Beni eve götürebilirsin. Ama bu sana ders vereceğim anlamına gelmiyor."

Gülümsemesi tam anlamıyla kendini beğenmişti. "Bunu arabada konuşuruz."

6

Garrett

Hannah Wells bir futbol oyuncusundan hoşlanıyordu. Aklım bunu alamıyordu ama bu akşam onu bir kere gücendirmiştim, o yüzden kızı kazanabilmem için dikkatli bir şekilde hareket etmem gerekiyordu.

Jeep'e girip kemerleri bağlayana kadar bekledikten sonra dikkatli bir şekilde sorumu sordum. "Ee, ne kadar zamandır Kohl'u becer... yani onunla sevişmek istiyorsun?"

Cevap vermedi ama öldürücü bakışlarının yüzümün yan tarafına işlediğini hissedebiliyordum.

"İki ay önce buraya transfer olduğuna göre oldukça yeni bir şey olmalı." Dudaklarımı büzdüm. "Tamam, bir ay olduğunu varsayalım."

Cevap yok.

Bakış attığımda bana daha sert baktığını gördüm ama o ters bakışla bile hâlâ ateşli gözüküyordu. Gördüğüm en ilginç yüzlerden birine sahipti. Yanakları biraz topluydu, dudakları hafif dolgundu ama pürüzsüz esmer teni, canlı yeşil gözleri ve dudağının hemen üstündeki ufak beniyle neredeyse egzotik gözüküyordu. Ve o vücut... Dostum, şimdi bir kere dikkat ettiğim için gözümden *kaçmıyordu.*

Ama kendime onu yatağa atma umuduyla eve götürmediğimi hatırlattım. Hannah'ya onunla yatarak işi berbat edemeyecek kadar çok ihtiyacım vardı.

Bugünkü antrenmandan sonra Koç beni kenara çekip notlarımı yüksek tutmamın önemi hakkında on dakikalık bir ders vermişti. Eh, ders verdi demek fazla cömert bir tanımdı. Doğrudan kelimeleri şöyleydi; "Eğer ortalamanı düzeltmezsen ayağımı kıçına öyle bir geçiririm ki ayakkabı cilamın tadını yıllarca ağzında hissedersin."

Ukala olduğum için insanların hâlâ ayakkabı cilası kullanıp kullanmadıklarını sordum ve cevabı ise sürüsüyle küfürden sonra çekip gitmek oldu.

Hokeyin bütün hayatım olduğunu söylediğimde abartmıyordum ama sanırım babanız süperstar olunca böyle bir şey olması bekleniyordu. Babalık, ben daha anne karnındayken geleceğimi tasarlamıştı. Kaymayı öğren, gol atmayı öğren, profesyonel takıma gir ve son. Phil Graham'ın koruması gereken bir ünü vardı ne de olsa. Yani, tek oğlunun büyüyüp profesyonel hokey oyuncusu olamamasının onu ne kadar kötü etkileyeceğini bir düşünün.

Evet, duyduğunuz tam bir iğnelemeydi. Alın size bir de itiraf: Babamdan nefret ediyorum. Hayır, ondan iğreniyorum. İronik olan şey ise şerefsiz herifin yaptığım her şeyin onun için olduğunu düşünüyor olması. Zorlu antrenmanlar, bütün vücutta çürükler, oyunda daha iyi oynayabileceğim diye kendimi haftada yirmi saat çalışarak öldürmem. Bütün bunlara *onun* için katlandığımı düşünecek kadar kibirliydi.

Ama yanılıyordu. Kendim için yapıyordum. Hatta onu *yenmek* için yapıyordum. Ondan daha *iyisi* olmak için.

Beni yanlış anlamayın. Hokeyi seviyordum. Kalabalığın bağırışları, buz üzerinde kayarken ayaz havanın yüzümü soğutması, ışıkları yaktıracak golü attığımda topun çıkardığı tıslama sesleriyle yaşıyordum. Hokey adrenalindi. Heyecandı. Hatta... rahatlatıcıydı.

Tekrar Hannah'ya bakıp onu nasıl ikna edeceğimi düşünürken birden aklıma Kohl konusunu yanlış şekilde düşündüğüm aklıma geldi. Çünkü evet, Hannah'nın onun tipi olduğunu düşünmüyordum ama nasıl oluyordu da Kohl onunki olabiliyordu?

Kohl güçlü, sessiz tip rolünü oynuyordu ama bunun bir rol olduğunu görecek kadar onunla takılmıştım. Bu gizem saçmalıklarını kızları çekmek için kullanıyordu ve kızlar bir yerde bu oyunu yuttuğunda cazibesini kullanıp onları doğrudan pantolonuna doğru çekiyordu.

Peki o zaman aklı başında Hannah Wells gibi bir kız Kohl gibi bir kodamanın arkasından nasıl koşuyordu?

"Sadece fiziksel bir şey mi, yoksa onunla gerçekten çıkmak mı istiyorsun?" diye merakla sordum.

Usanmış iç çekişi arabada yankılandı. "Lütfen bu konu hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?"

Sağa dönüş sinyalini yakıp Greek Row'dan uzağa, bizi tekrar kampüse yönlendiren yola ilerledim.

"Hakkında yanılmışım," diye dobra bir şekilde konuştum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dürüst olduğunu düşünmüştüm. Daha cesur olduğunu. Bir oğlandan hoşlandığını itiraf edemeyecek kadar korkak biri olmadığını."

Çenesinin gerildiğini görünce sırıtışımı gizledim. Sinirine dokunduğuma şaşırmamıştım. İnsanları okumakta epey başarılıydım ve Hannah Wells'in üstü kapalı da olsa bir iddiadan geri durmayacağına şüphem yoktu.

"Tamam. Sen kazandın." Sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi geliyordu sesi. "Belki onunla ilgileniyorum. Ufacık, minicik bir şey kadar."

Sırıtışım büyüdü. "Tanrım, bunu söylemek o kadar zor muydu?" Dur işaretine yaklaşırken ayağımı yavaşça gazdan çektim. "Neden ona çıkma teklif etmedin?"

Panik sesinde yankılandı. "Neden bunu yapayım?"

"Ah, çünkü onunla ilgilendiğini söyledin?"

"Daha onu tanımıyorum bile."

"Eğer ona çıkma teklifi etmezsen onu nasıl tanımayı bekliyorsun?"

Koltuğunda kıpırdanırken o kadar rahatsız gözüküyordu ki kahkahama engel olamadım.

"Korkuyorsun," diye ona takıldım. Sesimdeki neşeyi gizleyememiştim.

"Korkmuyorum," dedi hemen. Sonra durakladı. "Eh, *belki biraz. O... O beni geriyor, tamam mı?*"

Şaşkınlığımı gizlemem biraz çaba gerektirmişti. Onun bu kadar... dürüst olmasını beklemiyordum sanırım. Etrafa yaydığı hassasiyet biraz rahatsız ediciydi. Onu uzun zamandır tanımıyordum ama iğneleyici laflarına ve özgüvenine alışmıştım. Yüzündeki kararsızlık yersiz kaçıyormuş gibiydi.

"O zaman onun sana çıkma teklif etmesini bekleyeceksin, öyle mi?"

Bana kaşlarını çattı. "Dur tahmin edeyim. Yapmayacağını düşünüyorsun."

"Yapmayacağını *biliyorum.*" Ufak bir omuz silktim. "Erkekler kovalamayı severler Wellsy. İşi onun için çok kolaylaştırıyorsun."

"Hiç de bile," dedi kuru bir ses tonuyla. "Ona ilgili olduğumu bile söylemediğimi düşünürsek."

"Ah, o bunun farkında."

Bu onu şaşırttı. "Hayır, değil."

"Bir erkek her zaman bir kadın onu istediğinde bunu bilir. İnan bana senin gönderdiğin hisleri kapması için onları yüksek sesli söylemene gerek yok." Sırıttım. "Hadi ama, benim çözmem beş saniyemi aldı."

"Seninle çıkarsam mucizevi bir şekilde benimle ilgileneceğini mi düşünüyorsun?" Sesi şüpheci geliyordu ama artık saldırgan değildi ki bu, vaat edici bir işaretti.

"Kesinlikle işine yardımcı olacak. Erkeklerin kovalamaktan daha fazla ilgilerini ne çeker biliyor musun?"

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ulaşamayacakları bir kadın. İnsanlar elde edemeyeceklerini ister." Sırıtmadan edemedim. "Bu durumda sen Kohl'u istiyorsun."

"Hı-hıh. Eh, eğer onu elde edemezsem seninle çıkmakla neden uğraşayım?"

"Onu *şu anda* elde edemezsin. Bu *asla* edemeyeceğin anlamına gelmiyor."

Bir sonraki dur işaretine ulaştım ve neredeyse kampüse vardığımızı görünce canım sıkıldı. Kahretsin. Onu ikna etmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Daha yavaş sürmeye başladım, hız limitinin altında gittiğimin farkında olmamasını umuyordum.

"Güven bana Wellsy, eğer benim kollarımda ortaya çıkarsan fark edecektir." Duraklayıp üzerine düşünüyormuş gibi yaptım. "Bak sana ne diyeceğim, önümüzdeki cumartesi bir parti var ve Âşık Çocuk orada olacak."

"Bir, ona öyle hitap etme. Ve ikincisi, nerede olacağını nereden biliyorsun?" diye şüpheci bir şekilde sordu.

"Çünkü Beau Maxwell'in doğum günü partisi. Bilirsin, oyun kurucu olan hani? Bütün takım orada olacak," diyerek omuz silktim. "Ve biz de öyle."

"Hı-hım. Biz oraya gittiğimizde ne olacak?"

Umursamıyormuş gibi davranıyordu ama onu tam da istediğim pozisyona getirmiştim.

"Ortama karışıp birkaç bira içeriz. Seni herkese çıktığım kız olarak tanıştırırım. Hatunlar seni öldürmek isteyecekler. Erkekler kim olduğunu ve daha önce neden radarların-

da olmadığını merak edecekler. Kohl da edecek ama onu görmezden geleceğiz."

"Neden böyle bir şey yapacakmışız?"

"Çünkü bu onu çılgına çevirecek. Seni daha ulaşılamaz gösterecek."

Dudağını ısırdı. Duygularının ne kadar kolay okunabildiğinden haberi olup olmadığını merak ettim. Rahatsızlık, öfke, utanç. Gözleri her şeyi ele veriyordu ve bu beni büyülüyordu. Hissettiklerimi gizlemek için çok çalışmıştım. Çocukluğumdan öğrendiğim bir dersti ama Hannah'nın yüzü adeta açık bir kitap gibiydi. Kısmen canlandırıcı bir değişimdi.

"Kendine çok güveniyorsun," diye sonunda yorumda bulundu. "Kendini öylesine bir şey sanıyorsun ki sırf seninle bir partiye gitmemin beni ünlüye çevireceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Kibirli değildim, sadece doğruyu söylüyordum. Bu okulda iki yıl geçirdikten sonra ne tür bir itibarımın olduğunu biliyordum.

Gerçi dürüst olayım mı? Bazen insanların düşündüğünün yarısı kadar bile havalı olduğumu düşünmüyordum. Aynı zamanda onlardan herhangi biri beni gerçekten tanıma zahmetine girse büyük ihtimalle fikirlerini değiştirirlerdi. Aynı küçükken kaydığım o donmuş ufak göl gibiydi. Uzaktan buz parlak ve pürüzsüzdü ta ki yanına gidine kadar. Birden her tarafta dengesiz kenarlar, paten çizgileri belli oluyordu. İşte bu bendim sanırım. Kimsenin fark edemediği paten çizgileriyle kaplanmıştım.

Tanrım, belli ki bu akşam fazla filozof gibi hissediyordum.

Yanımda Hannah sessizleşmiş, dudağını kemirirken teklifimi düşünüyordu.

Bir anlığına ona neredeyse unutmasını söyleyecektim. Kohl gibi bir pisliğin onun hakkında ne düşündüğünü bu

kızın önemsemesi kulağa... yanlış geliyordu. Hannah'nın zekâsı, jilet keskinliğindeki dili böyle bir adamda harcanıyordu.

Ama sonra takımımı ve bana güvenen onca adamı düşünüp kuruntularımı görmezden gelmeye kendimi zorladım.

"Bir üzerine düşün," diye ikna etmeye çalıştım. "Bütünleme sınavı önümüzdeki cuma günü ki bu, bize çalışmak için bir buçuk hafta veriyor. Ben sınava gireceğim ve cumartesi akşamı beraber Maxwell'in partisine gidip Âşık Çocuk'a ne kadar seksi ve arzulanabilir olduğunu göstereceğiz. Güven bana karşı koyamayacak."

"Bir, ona öyle hitap etme. İki, sana güvenmemi söylemeyi kes. Daha seni tanımıyorum bile." Ama homurdanmasına rağmen teslim olduğunu görebiliyordum. "Bak. Bütün sömestr boyunca sana ders vermeye zaman ayıramam. Cidden zamanım yok."

"Sadece bu haftalık bir şey," diye söz verdim.

Tereddüt etti.

Benden şüphe ettiği için onu suçlayamazdım. Gerçek şu ki hali hazırda Tolbert'ın dersi boyunca bana yardım edebilmesi için onu nasıl kandırabileceğimi düşünüyordum ama... her şey sırasıyla.

"O zaman anlaştık mı?" diye teşvik ettim.

Hannah sessiz kaldı ama tam ümidimi kaybetmişken iç çekerek konuştu. "Pekâlâ. Anlaştık."

Kahretsin.

Bir kısmım cidden onu bıktırmayı başardığım için şaşkındı. Onu sonsuz gibi gelen bir süredir bunaltıyordum ve şimdi kazandığım halde sanki bir kaybetme hissi içindeydim. Çık işin içinden çıkabilirsen.

Yine de yurtların olduğu park yerine arabayı çekerken kendimi tebrik ettim. "Hangi yurttasın?" diye sordum Jeep'i park yerine koyunca.

"Bristol House."

"Seni içeri geçiririm." Kemerimi çözmek üzereydim ama başını salladı.

"Önemli değil. Korumaya ihtiyacım yok." Telefonunu kaldırdı. "911'i aramak için hazırda bekliyor unuttun mu?"

Kısa bir sessizlik üzerimize çöktü.

"Eh." Elimi uzattım. "Seninle iş yapmak zevkti."

Elime sanki Ebola taşıyormuşum gibi baktı. Gözlerimi devirip elimi çektim.

"Yarın akşam sekize kadar çalışıyorum," dedi. "İşim bittikten sonra buluşabiliriz. Yurtlarda yaşamıyorsun, değil mi?"

"Hayır ama ben sana gelebilirim."

Sanki saçını kazımasını önermişim gibi beti benzi atmıştı. "İzin vereyim de insanlar arkadaş olduğumuzu mu düşünsün? Hayatta olmaz. Bana adresini mesajla at. Senin evine gelirim."

Popülerliğimden iğrenen bir insanla daha önce karşılaşmamıştım ve bu işten ne çıkarmam gerektiğine dair fikrim yoktu.

Sanırım bundan hoşlanabilirdim.

"Bilirsin, eğer gelirsem katındaki en popüler kız olursun."

"Bana adresini mesaj at," dedi sert bir şekilde.

"Emredersiniz madam," diyerek ona parlak bir gülümseme gönderdim. "Yarın görüşürüz."

Karşılığında tek aldığım nahoş bir bakış ve kapıyı açarken yüzünün yan kısmıydı. Arabadan bir şey söylemeden atladıktan sonra isteksizce yolcu camını tıklattı.

Gülümsememi engelleyerek camların aşağı inmesi için tuşa bastım. "Bir şey mi unuttun?" diye dalga geçtim.

"Beni bıraktığın için teşekkürler," dedi fazlasıyla resmî bir şekilde.

Sonra yeşil elbisesi karanlık binalara doğru koştururken gece havasında dalgalanarak kayboldu.

7

Hannah

Normalde aklımın başında olmasıyla ve mantıklı kararlar almamla gururlanırdım ama Garrett'a özel ders vermek mi? Bundan daha aptalca bir şey olamazdı.

Ertesi akşam evine olan yolda araba sürerken hâlâ kendime küfrediyordum. Beni Sigma partisinde köşeye sıkıştırdığında ona siktirip gitmesini ve beni yalnız bırakmasını söyleme niyetim vardı. Ama sonra Justin'i burnumun dibinde havuç gibi sallandırmıştı ve su koyvermiştim.

Harika. Şimdi metaforları bile birbirine karıştırıyordum.

Sanırım acı gerçekle yüzleşme zamanım gelmişti. Söz konusu Justin Kohl olduğunda zerre sağduyum yoktu. Dün akşam partiyi onu unutma amacıyla terk etmiş; ama bunu yapmak yerine Garrett Graham'ın beni insan ırkının bildiği en yıkıcı duygu olan umutla doldurmasına izin vermiştim.

Justin'in beni fark etmesi umuduyla. Beni isteyebileceği umuduyla. Sonunda bana bir şey hissettirecek kişiyle karşılaşma umuduyla.

Bu adama bu kadar abayı yakmış olmam utanç vericiydi.

Ödünç aldığım arabayı Garrett'ın Jeep'inin arkası ile parlak siyah pikap arabanın yanına park ettim ama motoru çalışır şekilde bıraktım. Garrett ile yaptığım anlaşmayı bil-

se eski terapistim ne düşünürdü, diye merak ediyordum. Karşı olacağını söylemek istiyordum ama Carole'ın bütün olayı güçlendirmeydi. Hayatımın kontrolünü elime almam ve saldırıyı arkada bırakacak her türlü fırsata sarılmam için beni sürekli yüreklendirdi.

İşte bildiklerim şunlardı: Tecavüzden sonra iki adamla çıktım. İkisiyle de beraber oldum. Hiçbiri beni Justin Kohl'un buğulu bakışlarının becerebildiği kadar ateşli hissettirmemişti.

Carole bunun bana araştırılmaya değer bir şans olduğunu söylerdi.

Garrett'ın şehirdeki evi iki katlıydı ve dışı beyaz sıvadandı. Sundurma yerine veranda vardı ve ön bahçesi inanılmaz derecede düzenliydi. İsteksizliğime rağmen kendimi arabadan çıkmak için zorlayıp kapıya doğru yürüdüm. *Rock müziği evin içerisinden yayılıyordu.* Bir kısmım kimsenin kapıyı çalışımı duymamasını umuyordu ama müzik tarafından boğulmuş ayak sesleri kapının arkasında yankılanıyordu ve kapı savrularak açıldı. Kendimi sivri sarı saçları, GQ kapağından kaçmış biçimli bir yüzü olan uzun bir adama bakarken buldum.

"Ah, merhaba," diye lafı uzatırken beni baştan aşağı süzüyordu. "Doğum günüm sonraki hafta ama eğer bu erken bir doğum günü hediyesiyse, kesinlikle şikâyetim yok bebeğim."

Elbette. Garrett'ın kendi gibi tiksindirici insanlarla kaldığını bilmem gerekirdi.

Büyük omuz çantamın askısına parmaklarımı dolarken Garrett benim burada olduğumu öğrenmeden arabama kadar varıp varamayacağımı merak ediyordum ama alçak planım o kapıda belirince önlenmişti. Ayakları çıplaktı. Solmuş bir kot pantolon, incecik gri bir tişört giyiyordu ve saçları sanki yeni duştan çıkmış gibi ıslaktı.

"Hey Wellsy," dedi lakayt bir şekilde. "Geç kaldın."

"Sekizi on beş geçe demiştim. Saat sekizi on beş geçiyor." Bay GQ'ya soğuk bir şekilde baktım. "Eğer fahişe olduğumu ima ediyorsan bil ki kendimi aşağılanmış hissediyorum."

"Fahişe olduğunu mu düşündün?" Garrett arkadaşına dönüp sertçe baktı. "O benim özel ders hocam oğlum. Biraz saygı göster."

"Fahişe olduğunu düşünmemiştim. Striptizci sandım," diye sertçe cevap verdi sarışın, sanki bu, işi daha kolaylaştırıyormuş gibi. "Tanrı aşkına, kız kostüm giyiyor."

Gerçekten haklıydı. Garson kıyafetim tam olarak hemen göze çarpmayan bir şey değildi.

"Not olarak ekleyeyim, doğum günüm için striptizci istiyorum," diye ilan etti GQ. "Şimdi karar verdim. Üzerine çalışmaya başlayın."

"Birkaç arama yapacağım," diye söz verdi Garrett ama arkadaşı çekip gittiği an itiraf etti. "Striptizci filan alacağı yok. Hepimiz ona yeni bir iPod almak için kafa kafaya verdik. Kendisininkini Hartford House'un arkasındaki süs gölüne düşürdü."

Kıs kıs güldüğümde Garrett dağ aslanı gibi saldırdı. "Aman Tanrım. O bir kahkaha mıydı? Eğlendiğini gösterebileceğini düşünmüyordum. Tekrar yapıp filme almama izin verir misin?"

"Ben her zaman gülüyorum." Durakladım. "Çoğunlukla da sana gerçi."

Sanki onu vurmuşum gibi yalandan göğsünü tuttu. "Bir adamın egosu için hiç iyi değilsin biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirip kapıyı arkamdan kapattım.

"Hadi benim odama gidelim," dedi.

Kahretsin. Yatak odasında mı çalışmak istiyordu? Bu okuldaki her kız için ıslak bir rüya olacağına eminken ben onunla tek başına kalmak konusunda endişeliydim.

"G, özel öğretmen bu mu?" diye bir erkek sesi oturma odası olduğunu düşündüğüm bir yeri geçerken bağırdı. "Hey öğretmen, buraya gel! Az bir konuşmamız lazım."

Panikli bakışlarım Garrett'a çekildi ama o sadece sırıtıp beni kapıya doğru yönlendirdi. Oturma odası L şeklinde iki tane deri koltuk takımı, karmaşık görünen bir eğlence sistemi, bira şişeleriyle dolu bir orta sehpayla bekâr evi diye bağırıyordu. Capcanlı mavi gözleri olan, koyu renkli saçlı bir adam koltuktan kalktı. Garrett ve GQ kadar yakışıklıydı ve uzun vücudunun bana doğru aheste aheste yürüyüşünden bunun pekâlâ farkında olduğu belliydi.

"Şimdi dinle," diye sert bir seste konuştu Mavi Göz. "Bu kardeşimin testten güzel bir puan alması lazım. Bunun olmasını sağlasan iyi edersin."

Dudaklarım kıpırdandı. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa çok ama çok üzülürüm." Şehvetli gözleri yavaşça ve bilerek vücudumda dolanıp göğsümde bir an takıldıktan sonra yukarı doğru ilerledi. "Beni üzmek istemezsin, değil mi güzellik?"

Garrett burnundan soluyarak nefes aldı. "Zamanını harcama dostum. Flörte karşı bağışıklığı var. Güven bana denedim." Bana doğru döndü. "Bu Logan. Logan, bu da Wellsy."

"Hannah," diye düzelttim.

Logan başını sallamadan önce üzerinde düşündü. "Yok. Wellsy'i sevdim."

"Holde Dean ile karşılaştın ve bu da Tucker," diye ekledi Garrett, kanepedeki kumral saçlı oğlanı işaret ediyordu ve sürprize bak o da diğerleri gibi yakışıklıydı.

Bu evde yaşamak için "inanılmaz yakışıklı" olmanın bir gereklilik olup olmadığını merak ettim.

Garrett'a soracağımdan değildi tabii. Egosu bunun için fazlasıyla büyüktü.

"N'aber Wellsy," diye seslendi Tucker.

İç çekişimi bastırdım. Harika. Sanırım artık Wellsy'dim.

"Wellsy, Noel resitalinin yıldızı," dedi arkadaşlarına Garrett.

"Kış gösterisi," diye homurdandım.

"Söylediğim bu değil miydi?" Elini baştan savarmış gibi salladı. "Pekâlâ, hadi yapalım şu haltı. Sonra görüşürüz çocuklar."

Garrett'ı ikinci kata çıkan dar merdivenlerde takip ettim. Odası holün sonundaydı ve genişliğinden ve özel banyosundan anlaşılacağı üzere ana yatak odası olmalıydı.

"Üniformamı değiştirmem sorun olur mu?" diye tuhaf bir şekilde sordum. "Dışarı kıyafetlerim çantamda."

Devasa yatağın kenarına çöküp dirseklerine doğru yaslandı. "Hemen değiştirebilirsin. Ben burada oturup şovun tadını çıkaracağım."

Dişlerimi sıktım. "Banyodan bahsetmiştim."

"Bu hiç de eğlenceli değil."

"Bu konuda eğlenceli olan bir şey yok," diye mırıldandım.

Banyo umduğumdan daha temizdi ve odunsu tıraş kolonyasının kokusunun hafif izleri havada asılı kalmıştı. Hızlıca yoga pantolonumu, siyah süveterimi giyip saçımı atkuyruğu yaparak üniformamı çantama tıktım.

Garrett döndüğümde hâlâ yataktaydı. Telefonuna dalmış, bir avuç kitabı yatağa fırlattığımda bile kafasını kaldırıp bakmamıştı.

"Sinir bozucu lafını alıntılamak gerekirse, bu haltı yapmaya hazır mısın?" dedim iğneleyici bir şekilde.

Dalgın bir tonda konuşuyordu. "Evet. Bir dakika." Uzun parmakları mesajı yazdı ve sonra telefonu yatağa bıraktı. "Özür dilerim. Şimdi dikkatimi veriyorum."

Oturma seçeneklerim kısıtlıydı. Camın önünde bir masa vardı ama sadece bir sandalyesi vardı ki o da giysi

dağı altında kalmıştı. Aynı şey odanın kenarındaki tekli koltuk için de geçerliydi. Yerler de tahtaydı ve rahatsız gözüküyordu.

Yatak o zaman.

İsteksizce yatağa bacaklarımı çapraz yaparak oturdum. "Pekâlâ, sanırım önce bütün teorileri gözden geçirmeliyiz. Her birinin önemli kısımlarını bildiğinden emin olmalıyız. Sonra onları bir sürü çekişmeli durum ve ahlak ikilemlerine uygulamaya başlarız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Kant ile başlayalım. Etikleri oldukça açıktır."

Tolbert'ın bu yılın başında dağıttığı okuma kopyasını açıp sayfalar arasında Immanuel Kant'ı bulana kadar gezindim. Garrett iri vücudunu yatağın başına doğru kaydırıp kafasını tahta başlığa yasladıktan sonra notları kucağına bıraktığımda derin bir iç çekti.

"Oku," diye emrettim.

"Yüksek sesle mi?"

"Evet. İşin bittiğinde okuduğunu özetlemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Bir an duraksamadan sonra dudakları kıpırdandı. "Bu sana söylemek için kötü bir zaman olabilir ama... ben okuyamıyorum."

Ağzım kocaman açıldı. Kahretsin. Ciddi ola...

Garrett yüksek sesli bir kahkaha patlattı. "Sakin, seninle dalga geçiyordum." Sonra bana kaşlarını çattı. "Gerçekten *okuyamayacağımı* mı düşündün? Tanrım Wellsy."

Ona tatlı bir gülümseme gönderdim. "Beni ufacık da olsa şaşırtmazdı."

Ama Garrett beni sonunda şaşırtmıştı. Materyali düzgün, kolay anlaşılan bir şekilde okuduğu gibi Kant'ın Kategorik Zorunluluğu'nu neredeyse kelimesi kelimesine özetlemişti.

"Fotografik hafızan filan mı var?"

"Hayır. Gerçekler konusunda iyiyim," diyerek omuz silkti. "Sadece teorileri ahlak durumlarına uygulamakta zorluk çekiyorum."

Ona hakkını verdim. "Bana sorarsan kesinlikle saçmalık. Bütün bu çoktan ölmüş filozofların Tolbert'ın varsayımları hakkında ne düşüneceklerinden nasıl emin olabilirdik ki? Bütün bildiğimiz durumu dava dava değerlendirecekleri. Doğru veya yanlış, siyah veya beyaz değil. Ondan çok daha karmaşık..."

Garrett'ın telefonu titredi.

"Kahretsin, bir saniye." Ekrana bakıp kaşlarını çatarak bir mesaj daha gönderdi. "Özür dilerim, ne diyordun?"

Sonraki yirmi dakikayı Kant'ın etik bakışının en iyi noktalarının üzerinden geçerek geçirdik.

Garrett bu zaman boyunca beş mesaj daha gönderdi.

"Aman Tanrım," diye patladım. "Şu şeye el koymak zorunda mı kalacağım?"

"Özür dilerim," dedi milyonuncu defa. "Sessize alacağım."

Bu da bir işe yaramamıştı, çünkü telefonu ders notlarının üzerine bırakmıştı ve kahrolası şeyin her yeni mesajda ışığı yanıyordu.

"O yüzden temel olarak Kantian'ın etiğinde mantık ana damar..." Telefonun ekranı tekrar yandığı an durdum. "Bu saçmalık. Kim sana sürekli mesaj atıyor?"

"Hiç kimse."

Hiç kimseymiş, hadi oradan. Telefonu alıp mesaj ikonuna tıkladım. İsim değil sadece numara vardı ama mesajın bir dişiden geldiğini anlamak için roket mühendisi olmak lazım değildi. Tabii "Garrett'ı baştan sona yalamak" isteyen bazı erkekler varsa o ayrı.

"Özel dersin ortasında biriyle sexting* mi yapıyorsun? Sorunun ne senin?"

İç çekti. "Ben yapmıyorum. O yapıyor."

"Hı-hıh. Hadi suçu ona atalım ama değil mi?"

"Cevaplarımı oku," diye ısrar etti. "Sürekli ona meşgul olduğumu söylüyorum. Laftan anlamaması benim suçum değil."

Konuşmayı gözden geçirince doğruyu söylediğini keşfettim. Yarım saat içinde gönderdiği bütün mesajlar *meşgul olduğu, çalışmakta olduğu, sonra konuşacağını* içeriyordu.

İç çekerek dokunmatik klavyeyi açıp yazmaya başladım. Garrett itiraz edip telefonu elimden almaya çalıştı ama çok geçti. Çoktan *göndere* basmıştım.

"İşte," diye açıkladım. "İcabına bakıldı."

"Yemin ederim Wellsy eğer..." Mesajı okurken lafı kesildi.

Ben Garrett'ın özel ders öğretmeniyim. Canımı sıkıyorsun. Yarım saat içinde işimiz bitecek. O zamana kadar fermuarını kapalı tutabileceğine güveniyorum.

Garrett benimle göz göze geldi ve o kadar yüksek sesli bir kahkaha attı ki gülmeden edemedim.

"Bu senin yarım ağız *beni yalnız bıraklarından* daha etkili olmalı, değil mi?"

Tekrar kıkırdadı. "Buna karşı çıkamam."

"Umarım bu kız arkadaşının çenesini kapar."

"O benim kız arkadaşım değil. Geçen sene takıldığım taraftar kızlardan biri sadece ve..."

"Taraftar kız mı?" diye sesim dehşetle yankılandı. "*Tam* bir pisliksin. Kadınları böyle mi çağırıyorsun?"

"Kadın sadece arkadaşlarına hokey oyuncusuyla yattığı konusunda böbürlenmek için bir tanesiyle beraber oluyorsa

* Cinsel içerikli mesajlaşma. –*çn*

mı? Evet, onlara böyle diyoruz," derken sesinde sert bir tını vardı. "Aksine, bu durumlara maruz kalan benim."

"Akşam güzelce uyumanı ne sağlayacaksa..." Cilde uzandım. "Hadi utilitarizme geçelim. Şimdilik Bentham'a odaklanacağız."

Sonrasında onu bu akşam tartıştığımız iki filozof hakkında sorguladım ve ona sorduğum yanıltıcı soruları bile doğru cevapladığı için memnundum.

Peki. Belki Garrett Graham düşündüğüm kadar aptal değildi.

Saatimiz dolduğunda bilgileri sadece ezberlemekle kalmayıp bana geri aktardığı konusunda da kendimden emindim. İçten bir kavrama durumu vardı, sanki etik fikirler gerçekten ona işlemişti. Bütünleme sınavının birden fazla seçenekli olmaması yazık olmuştu, çünkü başarılı bir şekilde geçeceğinden şüphem yoktu.

"Yarın postmodernizmi ele alacağız." İç çektim. "Ki benim görüşüme göre insan tarihinin en dolambaçlı düşünce eğitimi. Saat altıya kadar provam var ama sonrasında boşum."

Garrett başıyla onayladı. "Antrenmanla işim saat yedi gibi biter. Sekize ne dersin?"

"Bana uyar." Kitaplarımı çantama tıkıp yola koyulmadan önce banyoya, işemek için kaçtım. Dışarı çıktığımda Garrett'ı iPod'umu karıştırırken buldum.

"Çantamı mı karıştırdın?" diye bağırdım. "Ciddi misin sen?"

"iPod'un ön cepten salınıyordu," diye itiraz etti. "İçinde ne olduğunu merak ettim." İsimleri yüksek sesli okumaya başladığında gri gözleri ekrana yapışık kalmıştı. "Etta James, Adele, Queen, Ella Fitzgerald, Aretha, Beatles. Dostum, bu oldukça seçmece." Birden kafasını can sıkıntısıyla salladı. "Hey, burada One Direction olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, cidden mi?" diye iğneleyici bir şekilde sordum. "Kendi kendine inmiş olmalı."

"Sanırım sana karşı bütün saygımı kaybettim. Bir de müzik öğrencisi olacaksın."

iPod'umu elinden kapıp çantama attım. "One Direction güzel harmoniler yapıyor."

"Kesinlikle karşı çıkıyorum." Çenesi kararlı bir şekilde yukarı kalktı. "Sana bir şarkı listesi yapacağım. Belli ki iyi ile berbat müzik arasındaki ayrımı öğrenmen lazım."

Sıkılmış dişlerimin arasından konuştum. "Yarın görüşürüz."

Garrett'ın sesi masasındaki iMac'ine doğru ilerlerken dalgın çıkıyordu. "Lynyrd Skynyrd hakkında ne düşünüyorsun? Yoksa sadece erkeklerin kıyafetlerini koordine ettiği gruplardan mı hoşlanıyorsun?"

"İyi akşamlar Garrett."

Odadan hızla çıkarken saçımı yerinden sökmeye hazırdım. Bir buçuk hafta boyunca bunu yapmayı kabul ettiğime inanamıyordum.

Tanrı yardımcım olsun.

8

Hannah

Allie ertesi akşam Cass ile bir başka korkunç prova yüzünden müzik binasından hızla çıkarken aradı.

"Vay," dedi sert ses tonumu duyunca. "Ne halt oldu sana böyle?"

"Cassidy Donovan," diye sinirli bir şekilde cevap verdim. "Prova tam bir kâbustu."

"Yine en iyi notaları çalmaya mı çalıştı?"

"Daha kötüsü." Olanları tekrar etmek için fazlasıyla sinirliydim o yüzden denemedim bile. "Onu uykusunda öldürmek istiyorum A. Hayır, onu uyanıkken katletmek istiyorum ki yaparken yüzümdeki neşeyi görebilsin."

Kahkahası kulaklarımı gıdıkladı. "Kahretsin. Seni fena kızdırdı ha? Yemek yerken içini dökmek ister misin?"

"Yapamam. Bu akşam Graham'ı göreceğim." Katılmayı istemediğim bir başka randevu. Bütün yapmak istediğim duş alıp televizyon izlemekti ama Garrett'ı tanıyorsam peşime düşüp dersi iptal etmeye cüret ettiğim için bana bağıracaktı.

"Hâlâ özel ders konusunda teslim olduğuna inanamıyorum," dedi şaşkınlıkla. "Fazlasıyla ikna edici olmalı."

"Onun gibi bir şey," dedim belli belirsiz bir şekilde.

Allie'ye Garrett ile olan anlaşmamı söylemedim, çünkü Justin'in beni fark etmesi konusunda ne kadar çaresiz ol-

duğumu öğrendiğinde çekeceğim kaçınılmaz takılmaları ertelemek istiyordum. Ondan gerçeği sonsuza kadar saklayamayacağımı biliyorum. O adamla *partiye* gittiğimi öğrenince kesinlikle soruları olacaktı. Ama o zamana kadar güzel bahaneler bulacağıma güveniyordum.

Bazı şeyler en iyi arkadaşına itiraf etmek için bile fazlasıyla utanç vericiydi.

"Sana ne kadar ödüyor?" diye merakla sordu.

Aptal gibi aklıma ilk gelen sayıyı söyledim. "Ah, altmış."

"Saatine altmış dolar mı? Tanrım. Bu inanılmaz. Beni bitirdiğinde biftek yemeye götürsen iyi edersin!"

Biftek yemeye mi? Kahretsin. Bu benim için üç vardiya değerinde para demekti.

Gördünüz mü? Bu yüzden insan yalan söylememeliydi. Her zaman dönüp kıçınızdan ısırıyordu.

"Elbette," dedim düşünmeden. "Neyse, gitmem gerek. Bu akşam Tracy'nin arabası bende değil, o yüzden taksi çağırmam lazım. Seninle birkaç saat içinde görüşürüz."

Kampüs taksisi beni Garrett'ın evine bıraktı ve bir buçuk saat içinde beni alması için ayarlamamı yaptım. Garrett geldiğimde doğrudan içeri girmemi söylemişti, çünkü TV veya hoparlör sesinden kimse kapı zilini duymuyordu ama içeri girdiğimde ev sessizdi.

"Graham?" diye girişten seslendim.

"Yukarıda," diye boğuk cevabı geldi.

Onu yatak odasında, eşofman altı ile mükemmel şekilli kasları ve kollarını gösteren beyaz bir atlet giyerken buldum. Vücudunun... çekici olduğuna itiraz edemezdim. İriydi ama defans oyuncusu gibi iri yarı değildi. Uzun, biçimli ve yağsız kaslı bir vücudu vardı. Kolsuz tişörtü sağ üst omzundaki dövmesini görmemi sağlıyordu. Siyah ateş figürleri omzuna doğru kıvrılıyor ve adalesine sarılıyordu.

"Hey. Ev arkadaşların nerede?"

"Cuma akşamı nerede olabilirler? Partideler." Yerdeki çantasından ders notlarını çıkarırken sesi somurtkan geliyordu.

"Ve sen de çalışmayı seçiyorsun," diye belirttim. "Etkilenmem mi, yoksa senin için üzülmem mi gerek emin değilim."

"Sezondayken partilere katılmıyorum Wellsy. Sana zaten bunu söyledim."

Söylemişti ama ona pek inanmamıştım. Nasıl her akşam partilere katılmıyordu ki? Yani adama baksanıza. Nefes kesici derecede yakışıklıydı ve Bieber'dan bile popülerdi. Eh, en azından Beebs kafayı sıyırıp zavallı maymununu yabancı bir ülkede terk etmeden önce.

Yatağa yerleşip hemen işe giriştik ama Garrett teoriyi okumak için ne zaman birkaç dakika istese aklım bu akşamki provaya gidiyordu. Öfke karnımda birikiyordu ve kabul etmekten utansam da kötü ruh halim çalışma seansını etkiliyordu. İstediğimden daha huysuzdum ve Garrett materyali yanlış yorumladığında olması gerekenden daha sertçe eleştiriyordum.

"O kadar karmaşık değil," diye mırıldandım amacı üçüncü defa tamamen kaçırınca. "Söylüyor ki..."

"Tamam, şimdi anladım," diye araya girince çileden çıkmış hali alnının kırışmasına sebep oldu. "Bana patlamana gerek yok Wellsy."

"Pardon." Kendimi sakinleştirmek için hafifçe gözlerimi kapattım. "Hadi sonraki filozofa atlayalım. Foucault'ya en sonunda tekrar döneriz."

Garrett kaşlarını çattı. "Hiçbir şeye geçmiyoruz. Buraya geldiğinden beri neden bana beni neredeyse yiyecekmişsin gibi davrandığını anlatmadan olmaz. Âşık Çocuk seni avluda filan görmezden mi geldi?"

Alaycı lafları sinirimi daha da artırmıştı. "Hayır."

"Regl mi oldun?"

"Aman Tanrım. Çok fenasın. Sadece oku, tamam mı?"

"Bir halt okumuyorum." Kollarını birleştirdi. "Bak, senin bu cadaloz hallerin için hızlı bir çare var. Tek yapman gereken bana neden kızgın olduğunu söylemek, ben de seni saçmaladığın konusunda temin edeceğim ve huzur içerisinde çalışmaya döneceğiz."

Garrett'ın inatçılığını hafife almıştım. Azmi tarafından birden fazla kez yenildiğim için daha iyisini bilmem gerekiyordu. Ona içimi pek açmak istemiyordum ama Cass ile tartışmam moralimi yerle bir etmişti ve bu kötü enerjiyi içimi kemirmeden önce dışarıya atmam lazımdı.

"Koro istiyor!"

Garrett gözlerini kırpıştırdı. "Kim koro istiyor?"

"Düet partnerim," dedim uğursuz bir şekilde. "Aynı zamanda varlığımın felaketi olarak da biliniyor. Yemin ederim elimi kıracağımdan korkmasam o kendini beğenmiş aptal suratını yumruklardım."

"Onu nasıl alt edeceğini sana öğretmemi mi istiyorsun?" Garrett dudaklarını birbirine sanki kahkaha atmamakta zorlanıyormuş gibi birleştirdi.

"Evet demek cazip geliyor. Cidden bu adam çalışılması imkânsız bir şey. Şarkı mükemmel ama bütün yaptığı ufak kusurlar bulmak. Nota, tempo, aranjman, giyeceğimiz kahrolası *kıyafetler*."

"Peki... bu koro olayı nedir?"

"Şunu anla, Cass son nakaratta bize koronun katılmasını istiyor. Kahrolası bir koro. Bu parçayı haftalardır prova ediyoruz Garrett. Basit ve abartısız, ikimizin sesini ortaya çıkardığı bir şey olması gerekiyordu ve bundan abartılı bir şey ortaya çıkarmayı şimdi mi istiyor?"

"Kulağa diva gibi geliyor."

"Kesinlikle öyle. Kafasını koparmaya hazırım." Öfkem o kadar ilkeldi ki boğazım düğümlenmişti ve ellerim titriyordu. "Sonra sanki bu daha can sıkıcı değilmiş gibi, prova bitmeden iki dakika önce aranjmanı değiştirmemiz gerektiğine karar verdi."

"Aranjmanda ne sorun var?"

"Hiçbir şey. Aranjmanda hiçbir sorun yok. Ve Mary Jane, kahrolası şarkıyı yazan kız oturup bir halt söylemiyor. Cass'den mi korkuyor, ona âşık mı, yoksa sıkıntısı başka bir halt mı bilmiyorum ama hiç yardımcı olmuyor. Biz ne zaman kavga etsek fikrini söylemek veya problemi çözmek yerine sesini kesiyor."

Garrett'ın dudakları büzüldü. Kısmen büyükannemin derin düşüncelere daldığında yaptığı gibiydi. Kısmen tatlı bir hareketti.

Eğer ona az önce büyükannemi hatırlattığını söylersem büyük ihtimalle beni öldürürdü.

"Ne?" diye teşvik ettim konuşmayınca.

"Bu şarkıyı duymak istiyorum."

Şaşkınlık vücuduma yayıldı. "Ne? Neden?"

"Çünkü bu konu hakkında seninle tanıştığımdan beri gevezelik ediyorsun."

"Bu lafını ettiğim ilk an!"

Yine elini boş vermiş bir şekilde sallayarak cevap verdi ki bunu sık yaptığından şüphelenmeye başlamıştım. "Eh, duymak istiyorum. Bu Mary Jane denen hatunun esaslı bir eleştiri yapacak kadar cesareti yoksa o zaman ben yaparım," diyerek omzunu silkti. "Belki de düet eşin, ismi neydi demiştin?"

"Cass."

"Belki Cass haklı ve sen göremeyecek kadar fazla inatçısın."

"Güven bana haklı değil."

"Oldu, o zaman bırak da buna ben karar vereyim. Benim için şarkıyı iki şekilde de söyle. Şu anda olduğu ve Cass'in istediği şekliyle. Ben de sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Sen çalıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne çalıyorum?"

Garrett gözlerini devirdi. "Enstrüman."

"Ah. Evet, çalıyorum. Piyano ve gitar... Ne oldu ki?"

"Hemen döneceğim."

Odadan çıktı ve holdeki ayak seslerini kapının açılış sesinin takip ettiğini duydum. Elinde akustik bir gitar ile döndü.

"Tuck'ın," diye açıkladı. "Eğer çalarsan sorun etmez."

Dişlerimi gıcırdattım. "Senin için serenat yapmıyorum."

"Nedenmiş? Utanmış filan mı hissediyorsun?"

"Hayır. Sadece yapacak daha iyi işlerim var." Ona imalı bir bakış attım. "Sana vizeni geçmende yardım etmek gibi."

"Neredeyse postmodernizmi bitirmek üzereyiz. Bütün zorlu kısımlar sonraki seansta başlayacak." Sesi alaycı bir tını almıştı. "Hadi ama... Zamanımız var. Duymama izin ver."

Sonra bana o küçük oğlan sırıtışını gönderdi ve kahretsin ki pes ettim. Gerçekten o ufak çocuk bakışında ustalaşmıştı. Artık küçük bir oğlan olmadığı dışında tabii. İri, güçlü bir vücudu ve kararlılıkla kalkan çenesi olan bir adamdı. Alaycı sırıtışlar bir yana, eğer şarkı söylemeyi kabul etmezsem Garrett'ın beni rahat bırakmayacağımı biliyordum.

Gitarı kabul edip kucağıma yerleştirdikten sonra birkaç deneme için tıngırdattım. Akordu yerindeydi ama evimde olan akustikten biraz daha tiz tonu olsa da sesi güzeldi.

Garrett yatağa tırmanıp uzandı ve başını yastık yığınına yasladı. Bu kadar fazla yastıkla yatan bir insanla daha önce

hiç karşılaşmamıştım. Belki de devasa egosunu yaslaması için onlara ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ," dedim ona. "Bu işi şöyle yapacağız. İlk nakaratta bana bir erkeğin katıldığını ve sonra ikinci kısmı söylediğini hayal et."

Yabancıların karşısında sahne almak için fazlasıyla utangaç olan birçok şarkıcı tanıyordum ama benim böyle bir sorunum asla olmamıştı. Çocukluğundan beri müzik benim için bir kaçıştı. Şarkı söylediğimde dünya kayboluyordu. Sadece ben, müzik ve daha önce ne kadar denesem de bulamadığım derin bir huzur hissi vardı.

Derin bir nefes alıp açılış nakaratını çalarak şarkıyı söylemeye başladım. Garrett'a bakmadım, çünkü çoktan başka bir yerde; melodi ve sözlerde, sesimde, gitarın yankılarında kaybolmuştum.

Bu şarkıya âşıktım. Gerçekten de âşıktım. Zor unutulan bir şekilde güzeldi ve Cass'in güzel bariton sesinin benimkini tamamlaması olmadan bile MJ'in sözlere döktüğü kalp parçalayan duyguları aktarabiliyordu.

Neredeyse hemen kafam toparlandı ve kalbim daha hafif hissetmeye başladı. Tekrar bir bütündüm, çünkü müzik beni aynı tecavüzden sonra olduğu gibi bu hale getirmişti. Ne zaman işler çok yoğun veya acı verici hale gelse piyano çalmaya giderdim veya gitarımı elime alırdım. Sevincin çok uzakta olmadığını bilirdim. Her zaman elimle tutabileceğim bir mesafedeydi, şarkı söyleyebildiğim sürece her zaman ona sahip olabilirdim.

Birkaç dakika sonra son nota havada tatlı bir parfüm gibi kaldı ve şimdiki zamana doğru süzüldüm. Garrett'a döndüm ama yüzü ifadesizdi. Ondan ne yapmasını bekliyordum bilmiyordum. Övmesini mi? Dalga geçmesini mi?

Ama sessizlik beklemiyordum.

"Cass'in versiyonunu duymak istiyor musun?"

Başıyla onayladı. Bu kadardı. Başını hızlı bir şekilde oynatmaktan başka bir şey yapmamıştı.

İfadesiz suratı beni huzursuz ediyordu, o yüzden bu sefer şarkıyı söylerken gözümü kapattım. Cass'in olması gerektiği konusunda tartıştığı geçiş müziğine gelip ısrar ettiği gibi ikinci bir nakarat ekledim. Orijinali tercih ettiğimi söylediğimde gerçekten önyargılı olduğumu düşünmüyordum. Bu ikinci versiyon gittikçe uzuyordu ve ekstra nakarat aşırı yüklüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Garrett bitirdiğimde bana katıldı. "Böyle yaptığında çok uzun oluyor," dedi kısık bir sesle.

"Öyle, değil mi?" Kendi endişelerimi onayladığını duymak beni heyecanlandırmıştı. Tanrı biliyordu ki MJ, Cass'in etrafında kendi düşüncelerini söyleyemiyordu.

"Ve koroyu unut. Ona ihtiyacın yok. Cass'e bile ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum." Başını şaşkınlıkla salladı. "Sesin... kahretsin Wellsy, çok güzel."

Yanaklarım kızardı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Heyecanlı sesi bana oldukça ciddi olduğunu söylüyordu. "Başka bir şey çal," diye emretti.

"Imm. Ne duymak istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Umurumda değil." Sesindeki yoğunluk ve şimdi gri gözlerinde parlayan duygular beni şaşırtmıştı. "Sadece tekrar şarkı söylediğini duymaya ihtiyacım var."

Vay canına. Pekâlâ. Bütün hayatım boyunca insanlar bana yetenekli olduğumu söylemişlerdi ama ailem dışında kimse bana onlara şarkı söylemem için *yalvarmamıştı.*

"Lütfen," dedi yumuşak bir tonda.

O yüzden ben de şarkı söyledim. Bu sefer orijinal bir parçaydı ama hâlâ mükemmel olmadığı için başka şarkıya geçtim. "Stand By Me" şarkısını çaldım. Her yıl doğum gününde söylediğim, annemin en sevdiği şarkıydı, hatıralar beni tekrar huzurlu bir yere götürdü.

Şarkının yarısına gelirken Garrett'ın gözleri kapandı. Göğsünün ritmik bir şekilde yükselip alçalmasını izlerken sesim şarkı sözlerinin arkasındaki duygular yüzünden çatallanıyordu. Sonra gözlerim onun yüzüne çekildi ve çenesinde çıkmaya başlayan sakal yüzünden belirginleşmiş beyaz yarayı fark ettim. Nasıl o yaraya sahip olduğunu merak ettim. Hokey yüzünden miydi? Küçükken bir kaza mı geçirmişti?

Bütün şarkı boyunca gözleri kapalı kaldı ve tam son nakaratları çalarken uyuyakalmış olabileceğine karar verdim. Son notanın sesinin azalmasına izin verdikten sonra gitarı bıraktım.

Yataktan daha kalkamadan Garrett'ın gözleri açılmıştı.

"Ah. Uyanıksın," diyerek yutkundum. "Uyuyor olabileceğini düşündüm."

Kayarak oturur bir pozisyon alırken sesinde katıksız bir şaşkınlık vardı. "Böyle şarkı söylemeyi nereden öğrendin?"

Tuhaf bir şekilde omuz silktim. Cass'in aksine kendime methiyeler düzmek için fazla mütevazıydım. "Bilmiyorum. Her zaman yapabildiğim bir şeydi."

"Ders aldın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Yani bir gün ağzını açtın ve ortaya bu mu çıktı?"

Ağzımdan istemsizce bir kahkaha kaçtı. "Ebeveynlerim gibi konuştun. Eskiden hastanenin bebek odasında bir karışıklık olduğunu ve yanlış çocuğu aldıklarını söylerlerdi. Ailemdeki herkesin duyarsız kulakları var. Müzik genlerimi kimden aldığımı hâlâ çözemediler."

"Benim için bir imza atmanı sağlamalıyım. Bu şekilde sen Grammy'leri süpürürken onu eBay'de satıp zengin olabilirim."

İç çektim. "Müzik piyasası zorlu yer dostum. Bütün bildiğim eğer denersem batıp gideceğim."

"Öyle olmayacak." Sesi inançla yankılanıyordu. "Ah bu arada. Yarışma için düet yaparak bir yanlış yaptığını düşünüyorum. Sahnede tek olmalısın. Gerçekten orada tek ışık üzerindeyken oturup şimdiki gibi şarkıyı söylersen... dinleyen herkesin tüyleri diken diken olacak."

Sanırım Garrett haklı olabilirdi. Tüyleri diken diken etmek konusunda değil de Cass ile beraber iş yapmanın yanlışlığı konusunda. "Eh, artık çok geç. Çoktan bir bağlılıkta bulundum."

"Her zaman bırakıp gidebilirsin," diye önerdi.

"Asla olmaz. Bu pislik bir hareket olur."

"Eğer şimdi bırakırsan solona hazırlanman için hâlâ zamanın olur demek istiyorum. Eğer çok beklersen mahvolursun."

"Bunu yapamam." Onu meydan okuyarak gözledim. "Takım arkadaşların sana güveniyorlarsa onları yarı yolda bırakır mısın?"

Düşünmeden cevap verdi. "Asla."

"O zaman *benim* bunu yapabileceğimi sana düşündüren nedir?"

"Çünkü Cass senin takım arkadaşın değil," dedi sessizce Garrett. "Duruma bakılırsa başından beri senin aleyhine çalışıyor."

Yine korkarım ki haklıydı ama artık bir değişim yapmak için çok geçti. Bu düete bağlanmıştım ve artık bununla yola devam etmeliydim.

"Onunla şarkı söylemeyi kabul ettim," dedim sertçe. "Sözümün bir anlamı vardır." Garrett'ın saatine bakış atıp saatin kaç olduğunu fark edince küfrettim. "Gitmem lazım. Büyük ihtimalle taksim dışarıda bekliyordur." Hızlıca yataktan çıktım. "Öncesinde işemem lazım."

Garrett kıs kıs güldü. "ÇDB*"

"İnsanlar işerler, Garrett. Üstesinden gel."

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda Garrett dünyadaki en masum ifadesini takınmıştı. O yüzden elbette hemen şüphelendim. Önce yatağa dağılmış kitaplara, sonra yerde bıraktığım çantama baktım ama hiçbir şey yerinden oynamış gözükmüyordu.

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi ilgisiz bir şekilde. "Neyse yarın akşam bir maçım var, o yüzden sonraki seansımız pazar günü olmak zorunda. Sana uyar mı? Öğleden sonra biraz geç saatlerde?"

"Tabii," diye cevap verdim ama hâlâ bir işler çevirdiğine dair şüpheyle savaşmaktaydım.

On beş dakika sonra yurt kapımdan girince şüphelerimin boşa olmadığını fark ettim. Garrett'tan bir mesaj gelince ağzım sinirden açık kalmıştı.

O: **İtiraf: Bütün 1 Direction şarkılarını sen tuvaletteyken iPod'undan sildim. Rica ederim.**

Ben: **NE?? Seni öpeceğim!**

O: **Dil de dahil olacak mı?**

Ne olduğunu anlamak bir saniyemi aldı ki o ana kadar tamamen utanmıştım.

Ben: **Öldüreceğim! Seni öldüreceğim. Kahrolası otomatik düzeltme.**

O: **Tabiiii. Hadi suçu otomatik düzeltmeye atalım.**

Ben: **Kapa çeneni.**

O: **Sanırım biri beni öpmek istiyor...**

---

* Çok Detaylı Bilgi.

Ben: **İyi akşamlar Graham.**

O: **Buraya gelmek istemediğinden emin misin? Dillerimizi biraz çalıştırmaya filan?**

Ben: **Iyy. Asla.**

O: **Hı-hı. Not: E-postanı kontrol et. Sana müzik dolu bir dosya yolladım. Gerçek müzikler.**

Ben: **Doğrudan çöp kutumu boylayacak.**

Mesajı gönderirken kendi kendime gülümsüyordum ve Allie tam da odaya girmek için o ânı buldu.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" İğrenç sularından birini içiyordu ve nefes alırken pipet ağzından çıktı. "Kahretsin! Justin mi?"

"Yok ya, sadece Graham. Her zamanki gibi can sıkıcı pisliğin teki olmaya devam ediyor."

"Ne, artık arkadaş mısınız?" diye takıldı.

Bir an bocaladım. İtiraz dilimin ucundaydı ama Garrett'a son iki saatte Cass ile olan sorunlarımı itiraf edip kahrolası bir ozan gibi ona serenat yaptıktan sonra yanlış hissettiriyordu. Ve dürüst olmam gerekirse bazen ne kadar çekilmez olsa da Garrett Graham daha önce düşündüğüm kadar kötü değildi.

O yüzden pişman bir şekilde tebessüm edip, "Evet. Sanırım öyleyiz," dedim.

9

Garrett

Greg Braxton bir canavardı. Bir doksan beşlik yüz kilo bir saf güçtü, öylesine hız ve kesinlikten bahsediyordum ki bunlar bir gün ona en iyi NHL takımından anlaşma sağlayacaktı. Eh, ancak lig cezalı geçirdiği zamanları görmezden gelmeye niyetliyse. İkinci devredeydik ve Braxton çoktan üç tane ceza almıştı ve bunlardan biri Braxton'a kendini beğenmiş bir şekilde el sallamak için ceza kulübesinin önünden geçen Logan sayesinde gole dönüşmüştü. Büyük bir hataydı, çünkü şimdi Braxton tekrar buzdaydı ve öğütmek için bir baltası bulunuyordu.

Beni plastik cama öyle bir yapıştırdı ki vücudumdaki her kemik sarsıldı ama neyse ki üstesinden gelip tam zamanında Tuck'ın St. Anthony'nin kalecisine bilek atışı attığını görebileceğim anda başımı sallayarak beynimi yerine getirdim. Puan tablosu yandı, kalabalıktan gelen inlemeler ile yuhalamalar bile damarlarıma yayılan zafer hissini dindirememişti. Deplasman maçları asla kendi sahanda oynadıkların kadar heyecanlı olmuyordu ama negatif de olsa kalabalığın enerjisinden besleniyordum.

Alarm devrenin sona erdiğini işaret edince giyinme odasına St. Anthony'lere 2-0 öncülük ederek girdik. Herkes iki devrede gol vermemenin kafasını yaşıyordu ama Koç Jensen kutlamamıza izin vermedi. Önde olmamız önemli değildi, bize asla neyi yanlış yaptığımızı unutturmazdı.

"Di Laurentis!" diye Dean'a bağırdı. "Otuz dört numaranın seni oyuncak bebek gibi sağa sola fırlatmasına izin veriyorsun! Ve sen..." Koç, ikinci sınıf defans oyuncumuza kötü bir bakış attı. "Onlara iki ani atak şansı verdin! Senin işin o şerefsizlerin peşinden ayrılmamak. Logan'ın devrenin başında yaptığı saldırıyı gördün mü? Senden o tür fiziksel oyunlar istiyorum Renaud. Kız gibi kıçınla onlara saldırmanı istemiyorum. Onlara esaslı bir şekilde vur oğlum."

Koç giyinme odasının diğer tarafına daha fazla eleştiri yağdırmak için giderken Logan ile birbirimize sırıttık. Jensen tam bir pislikti ama işinde mükemmeldi. Övgüyü kazanıldığında verirdi ama çoğunlukla bizi daha iyi yapmak için zorlardı.

"Sert bir çarpışmaydı." Tuck formamı sol tarafımı incelemek için yavaşça kaldırırken bana sempatik bir bakış gönderdi.

Braxton kesinlikle beni dövmüştü, tenimdeki mavi renk değişimlerini şimdiden görmeye başlamıştım. Epey bir morluk olacaktı.

"Yaşayacağım," diye cevap verdim omuz silkerek.

Koç tekrar buz üzerinde olma zamanını işaret ederek el çırptı ve tünelden aşağı doğru ilerlerken kayak koruyucuları çıkmıştı.

Kulübeye doğru yol alırken onun gözlerini üzerime hissedebiliyordum. Nerede olduğunu araştırmadım ama eğer yaparsam ne bulacağımdan haberdardım. Babam her zamanki gibi açık tribünün üzerindeki yerine koşullanmış, Rangers şapkasını gözlerine kadar çekmişti ve dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

St. Anthony'nin kampüsü Briar'dan çok uzak değildi ki bu, babamın buraya gelmek için Boston'dan beri bir saat araba sürdüğü anlamına geliyordu. Yüzyılın kar fırtınası

olurken hafta sonunda davetli oynasak bile yine de orada olurdu. Moruk asla bir maçı kaçırmazdı.

Phil Graham, hokey efsanesi, gururlu baba.

Evet ya, ne demezsin.

Oyunlara oğlunu izlemek için gelmediğini bizzat biliyordum. *Kendisinin* bir uzatmasının oynamasını izlemeye geliyordu.

Bazen berbat oynasam ne olacağını merak ediyordum. Ya paten kayamasaydım? Atış yapamasaydım? Ya büyüyüp beceriksiz sıska bir şey olsaydım? Ya sanata, müziğe veya kimya mühendisliğine ilgim olsaydı?

Babam büyük ihtimalle kalp krizi geçirirdi. Veya annemi beni evlatlık vermesi için ikna ederdi.

Takım arkadaşlarıma katılırken ağzımdaki ekşi tadı yutkundum.

Onu kafandan uzak tut. Önemli biri değil. Burada değil.

Her seferinde vücudumu o duvardan itip, patenlerimi buza yerleştirdiğimde kendime hatırlattığım şeydi. Phil Graham benim için hiçbir şeydi. Uzun zaman önce babam olmayı bırakmıştı.

Problem şuydu ki o tekrarlanan sözcükler kurşungeçirmez değildi. Onu kafamdan uzak tutabilirdim evet, benim için kesinlikle önemli değildi. Ama buradaydı. Kahretsin, her zaman buradaydı.

Üçüncü devre oldukça çekişmeliydi. St. Anthony canlarını pahasına oynuyordu ve elenmemek için çaresiz durumdaydı. Simms başla lafından beri saldırıdayken Logan ve Hollis, St. A'nin çıkış çizgisinin bizim ağlara yakalanmaması için çabalıyorlardı.

Ter yüzümden ve ensemden çizgi halinde akıyordu. Ben, Tuck ve Birdie lakaplı son sınıf öğrencisi saldırıya geçtik. St. Anthony'nin savunması tam bir fiyaskoydu. Defans oyuncusu gol atmaları için ataklarını önlemişti ve kaleci-

leri ise atışı önleyerek aptalca kendi alanlarına girmesine sebep olmuştu. Logan, Braxton ile ağımızın arkasında tartışıp galip çıkmıştı. Birdie'ye pas attı ve o da mavi çizgiye doğru ışık hızında topu fırlattı. Birdie topu Tucker'a yolladı ve üçümüz de düşman bölgesine tuhaf bir heyecanla uçarak başına ne geldiğinden habersiz defans oyuncusunu alaşağı ettik.

Top hâlâ benim yönüme doğru uçuyordu ve kalabalığın gürlemesi hâlâ kanımda atıyordu. Braxton beni gözüne kestirerek buzda bana doğru kayıyordu ama aptal değildim. Topu Tuck'a atıp takım arkadaşlarım kaleciye doğru ilerlerken Braxton'a kalça attım. Gol atacaklarmış gibi numara yaptıktan sonra topu bir kere daha bana attılar.

Atışım hızla fileyi buldu ve süre sona erdi. St. Anthony'i 3-0 yendik.

Üçüncü devreden sonra soyunma odasına toplanırken Koç bile neşeliydi. Diğer takımı elemiş, Braxton denen canavarı durdurmuş ve rekorumuza ikinci galibiyeti eklemiştik. Hâlâ sezonun başıydı ama hepimiz gözlerimizde şampiyonluk yıldızlarını görebiliyorduk.

Logan bankta yanıma oturup patenlerini çıkarmak için eğildi. "Öğretmenle durum nedir?" Ses tonu öylesine lafı açmış gibiydi ama onu iyi tanıyordum ve bu soruda öylesine olan bir şey yoktu.

"Wellsy mi? Ne olmuş ona?"

"Bekâr mı?"

Soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Logan'ın sıfır beden ve şeker tatlığında kızlara eğilimi vardı. Sonsuz kıvrımları ve ukalalığıyla Hannah bunların hiçbirine uymuyordu.

"Evet," dedim tedbirli bir şekilde. "Neden?"

Omuz silkti. Yine sıradan davranıyordu. Ve yine bu rolünü görmüştüm. "Seksi kız." Durakladı. "Yatıyor musunuz?"

"Hayır. Ve sen de yatmayacaksın. Gözünü şerefsizin birine kestirdi."

"Beraberler mi?"

"Yok ya."

"Bu onu adil oyun yapmaz mı o zaman?"

Hafifçe kaskatı kesildim ama Logan'ın dikkat ettiğini düşünmüyordum. Şansıma Kenny Simms, bizim dahi kalecimiz yanımıza gelip konuşmaya bir son verdi.

Neden birden kendimi gergin hissettiğimden emin değildim. O şekilde Hannah'ya ilgim yoktu ama onun Logan ile beraber olması fikri beni rahatsız ediyordu. Belki Logan'ın nasıl bir kaltak olabileceğini bildiğimdendir. Kaç kızın onun yatak odasından utanç yürüyüşü yaparak çıktığını sayamam bile.

Hannah'nın onun odasından seks yüzünden dağılmış saçlar ve şiş dudaklarla çıktığını canlandırmak sinirimi bozuyordu. Bunun olmasını beklemiyordum ama ondan kısmen hoşlanıyordum. Beni dizginliyordu ve dün akşam şarkı söylediğini duyduğumda... Sik-tir. Ses perdesi, ton gibi kelimelerin *American Idol* programında kullanıldığını duymuştum ama şarkı söylemenin teknik yönüne dair bir halt bilmiyordum. Tek bildiğim Hannah'nın genizden gelen sesinin tüylerimi diken diken ettiğiydi.

Duşa girerken aklımdan Hannah'ya dair düşünceleri uzaklaştırdım. Herkes zafer sevincini hissediyordu ama bu, akşamın istekle beklemediğim kısmıydı. Kazan veya kaybet, babamın takım otobüse ilerlerken beni park yerinde bekleyeceğini biliyordum.

Arenayı saçım duştan ıslak ve hokey çantam sırtıma asılmış şekilde terk ettim. Beklenildiği gibi babalık oradaydı. Dizilmiş arabaların yanında ceketinin fermuarı sonuna kadar çekilmiş, şapkası gözlerini engeller şekilde duruyordu.

Logan ve Birdie yanımda kazandığımız için bağırıyorlardı ama babamı gördüklerinde sustular. "Merhaba diyecek misin?" diye mırıldandı.

Sesindeki istekli ton gözümden kaçmamıştı. Takım arkadaşlarım neden bütün dünyaya babamın o Phil Graham olduğunu ilan etmediğimi anlayamıyorlardı. Onun bir tanrı olduğunu düşünüyorlardı ki bu da onun tarafından dünyaya gelme şansına sahip olduğum için beni yarı tanrı yapıyordu. Briar'a ilk geldiğimde beni onun imzasını almak için taciz ederlerdi ama babamın nasıl özeline önem veren bir adam olduğu hakkında saçmalıklar uydurduktan sonra sonunda beni onları tanıştırmam konusunda rahatsız etmemeye başladılar.

"Hayır." Otobüse doğru yürümeye devam ederken tam babalığın yanından geçince kafamı çevirdim.

Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve bana başını salladı.

Ufak bir baş sallaması ve sonrasında arkasını dönüp parlak gümüş SUV'una bindi.

Aynı eski rutindi. Eğer kazanırsak bir baş sallaması alırdım. Kaybedersek, hiçbir şey.

Gençken kaybettikten sonra en azından bana destek olduğunu gösteren babacan bir tavır, saçma bir teşvik gülümsemesi takınır veya herhangi biri bize bakıyorsa teselli anlamında sırtımı okşardı. Ama yalnız olduğumuz anda o bilindik eldivenler çıkardı.

Takım arkadaşlarımla beraber otobüse binip, şoför aracı parktan çıkarıp babamı dikiz aynasında bırakırken rahatlamayla nefes verdim.

Birden Etik sınavının nasıl geçtiğine bağlı olarak bir dahaki haftaya belki oynayamayacağım aklıma geldi. Babalık bundan kesinlikle hoşnut olmayacaktı.

İyi ki ne halt düşündüğünü umursamıyordum.

10

Hannah

Annem pazar günü haftalık konuşmamız için aradı ki günlerdir bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Hafta içinde konuşmak için nadiren zamanımız oluyordu, çünkü bütün gün derste, akşamları da provadaydım ve annem marketteki vardiyasını bitirene kadar ben çoktan uykuya dalmış oluyordum.

Massachusetts'te yaşamanın en kötü tarafı ailemi göremememdi. Onları çok özlüyordum ama aynı zamanda Ransom, Indiana'dan olabildiğince uzakta olmaya ihtiyacım vardı. Lise mezuniyetimden beri sadece bir kere geri dönmüştüm ve o ziyaretten sonra eve geri dönmememin iyi olacağına karar vermiştik. Teyzem ve kocası Philadelphia'da yaşıyordu. O yüzden Şükran Günü ve Noel'de oraya uçuyordum. Geri kalan zamanlarda onlarla telefonda konuşuyordum veya şanslıysam beni görmeye gelecek kadar parayı denkleştiriyorlardı.

En uygun ayarlama olmasa da neden eve dönemeyeceğimi anlıyorlardı. Ben de neden orayı terk edemeyeceklerini ve suçlunun ben olduğumu biliyordum. Aynı zamanda hayatımın geri kalanını bu konuda kendimi affettirmekle geçireceğimin de farkındaydım.

"Merhaba tatlım." Annemin sesi kulağımdan sıcak bir kucaklama gibi kaymıştı.

"Merhaba anne." Hâlâ yatakta battaniyeye sarılmış bir şekilde tavana bakıyordum.

"Etik vizen nasıl geçti?"

"A aldım."

"Harika! Gördün mü? Sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim."

"Güven bana, endişelenecek bir durum vardı. Sınıfın yarısı dersten kaldı." Yana doğru dönüp telefonu omzuma yasladım. "Babam nasıl?"

"İyi durumda." Durakladı. "Fabrikada ekstra vardiya yapıyor ama..."

Vücudum gerildi. "Ama ne?"

"Nicole teyzenin Şükran Günü'ne gelebilecekmişiz gibi durmuyor tatlım."

Sesindeki acı ve pişmanlık bıçak gibi kesmişti. Gözlerim yaşardı ama onları gözlerimi kırpıştırarak geri gönderdim.

"Çatıdaki sızıntıyı tamir etmemiz gerektiğini biliyorsun ve birikimimiz bu yüzden darbe aldı," dedi annem. "Uçak için paramız kalmadı."

"Neden arabayla gelmiyorsunuz?" diye çaresizce sordum. "O kadar uzun yol değil..." Hı-hı sırf geliş on beş saat sürüyordu. *Hiç de* uzun filan değil.

"Eğer öyle yaparsak babanın daha uzun bir izin alması gerekir ve vardiyalarını kaybedemez."

Gözyaşları akmasın diye dudağımı ısırdım. "Belki ben..." Hızlıca ne kadar birikimim olduğunu hesapladım. Philly'e gidecek üç yolcuya yetecek kadar değildi.

Ama Ransom'a gidecek tek uçak biletine yetiyordu.

"Eve gelebilirim," diye fısıldadım.

"Hayır." Cevabı hızlı ve kesindi. "Bunu yapmak zorunda değilsin Hannah."

"Sadece hafta sonu için." Onu değil de kendimi kandırmaya çalışıyordum. Oraya geri dönme düşüncesiyle

boğazımı tırmalayan paniği görmezden gelmeye çalışıyordum. "Kasabaya gitmemize veya birini görmemize gerek yok. Sadece evde seninle ve babamla takılırım."

Bir başka uzun duraklama oldu. "Gerçekten bunu mu istiyorsun? Eğer öyleyse seni açık kollarla karşılayacağımızı biliyorsun tatlım. Ama yüzde yüz bu durumdan rahat değilsen Briar'da kalmanı istiyorum."

Rahat mı? Ransom'da tekrar rahat hissetmemin mümkün olabileceğinden emin değildim. Gitmeden önce toplumdan dışlanmıştım ve bir kere ziyarete geldiğimde babam saldırıdan kodese atılmıştı. O yüzden hayır, geri dönmek yerine kolumu koparıp kurtlara besletmek kadar çekiciydi.

Sessizliğim ne kadar kısa süreli olsa da anneme istediği bütün cevabı vermişti. "Geri gelmiyorsun," dedi sertçe. "Babanla seni Şükran Günü'nde görmeyi çok isterdik ama kendi mutluluğumu seninkinin önüne koymayacağım Hannah." Sesi çatallandı. "Bu kahrolası kasabada yaşamamız zaten yeterince kötüyken... Tekrar buraya adım atmanı gerektirecek bir neden yok."

Evet, yapmamı gerektirecek hiçbir neden yoktu. Ailem dışında. Bilirsiniz, beni yetiştiren, ne olursa olsun seven, hayatımın en korkunç olayında yanımda duran insanlar.

Şimdi benim yüzümden... onlardan nefret eden bir kasabada tıkılı kalmışlardı.

Tanrım, onları o kasabadan kurtarmak istiyordum. Oradan gidebildiğim için, hatta daha kötüsü onları *geride* bıraktığım için çok suçlu hissediyordum. İlk fırsatta taşınmayı düşünüyorlardı ama emlak piyasası sıkıntılı bir dönemdeydi ve yasal durumlar için aldıkları ikinci Mortgage ile birlikte evi şu anda satarlarsa batarlardı. Babamın evde yaptığı tadilatlar değerini artırsa da aynı zamandan cebindeki parayı da götürüyordu.

Boğazımdaki düğümü yutkunup durumların çok farklı olmasını diledim. "Biriktirdiğim parayı sana yollayacağım," diye fısıldadım. "Mortgage taksidini ödeyebilirsin."

İtiraz etmemesi bana söylediklerinden daha kötü durumda olduklarını söylüyordu.

"Eğer gösteri bursunu kazanırsam," diye ekledim. "Önümüzdeki yıl boyunca yemek ve kalacağım yerin parasını ödeyebileceğim. O yüzden merakta kalmayın." Bunun onlara daha çok yardımcı olacağını biliyordum, çünkü Briar'dan aldığım tam burs ancak eğitimimi kapsıyordu. Geri kalan masrafları ailem karşılıyordu.

"Hannah, para hakkında endişelenmeni istemiyorum. Babanla ben iyi olacağız, söz veriyorum. Evin tadilatlarını bitirdiğimizde daha iyi bir durumda olacağız. Bu arada üniversite hayatının tadını çıkarmanı istiyorum tatlım. Bizim hakkımızda endişelenmeyi bırak ve *kendine* odaklan." Ses tonu şakacı bir hal aldı. "Bilmem gereken yeni bir erkek arkadaş var mı?"

Kendi kendime gülümsedim. "Hayır."

"Ah hadi ama, ilgilendiğin *biri* olmalı."

Justin'i düşününce yanaklarım kızardı. "Eh, biri var. Yani, çıkıyor filan değiliz ama teklif etse karşı çıkmazdım. İlgileniyorsa tabii."

Annem kahkaha attı. "O zaman ona çıkma teklif et."

Neden herkes bunu yapmamın bu kadar kolay olduğunu düşünüyordu?

"Evet, belki. Beni bilirsin, işleri yavaştan almayı severim." Veya hiç almamayı. Devon ile geçen yıl ayrıldıktan sonra bir kişiyle bile çıkmamıştım.

Hızlıca konuyu değiştirdim. "Son e-postanda şikâyet ettiğin müdürden bahset bana. Seni çıldırtıyormuş gibi görünüyor."

Annemin kasiyer işi hakkında bir süre muhabbet ettik ama duymak canımı yakıyordu. Eskiden ilkokul öğretmenliği yapıyordu ama skandaldan sonra işten çıkarılmıştı. Okul sistemindeki şerefsizler ona olabilecek en düşük maaşı vermelerini mümkün kılacak bir açıklık bulmuşlardı. Bu da doğrudan ailemin borç dağına eklenmişti, gerçi güçlükle bir fark yaratmıştı.

Annem bana babamın yeni takıntısı olan model uçaklardan, köpeğimizin yeni yaramazlıklarından bahsedip ilkbaharda dikeceği sebze bahçesinin detaylarıyla beni boğdu. Herhangi bir arkadaş, kasabada bir yemek veya bütün kasabanın bildiği toplu bir etkinliğin bahsi konuşmada belirgin bir şekilde yoktu. Çünkü benim gibi ailem de toplumdan dışlanmıştı.

Benim aksime kıçları ateşe verilmiş gibi Indiana'dan kaçmamışlardı.

Kendimi savunmam gerekirse, çaresiz bir şekilde yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı.

Sadece onların da buna sahip olabilmelerini umuyordum.

Telefonu kapattığım zamana kadar yoğun bir sevinç ile derin bir hüzün arasında kalmıştım. Annemle konuşmayı seviyordum ama onu ve babamı bu Şükran Günü'nde göremeyecek olmam ağlamak istememe neden oluyordu.

Şansıma ben kendimi hüzne bırakıp günün geri kalanını yatakta zırlayarak geçirmeden önce Allie kafasını kapıdan uzattı. "Merhaba," dedi sevinçli bir şekilde. "Kasabada kahvaltıya ne dersin? Tracy arabasını alabileceğimizi söyledi."

"Ancak Della's dışında bir yere gideceksek." Çalıştığın yerde yemekten daha kötü bir şey yoktu, özellikle çoğunlukla Della beni bir vardiya için kalmaya ikna ettiğinde.

Allie gözlerini devirdi. "Kahvaltı veren başka hiçbir yer yok. Ama olsun. Hadi gidip yemekhanede yiyelim."

Yataktan atladım ve Allie de doğrudan yatağa atlayıp ben kıyafet almak için komodine giderken battaniyenin üzerine yayıldı.

"Telefonda kiminle konuşuyordun? Annenle mi?"

"Evet." Uçuk mavi bir süveteri kafamdan geçirip kenarını düzelttim. "Onları Şükran Günü'nde göremeyeceğim."

"Ah, üzgünüm bebeğim." Allie doğruldu. "Neden benimle New York'a gelmiyorsun?"

Çekici bir teklifti ama anneme para göndereceğime dair söz vermiştim ve tren ile New York'ta bir hafta sonuna parayı yatırıp bütün birikimimi bitirmek istemiyordum. "Altından kalkamam," diye hüzünlü bir şekilde cevapladım.

"Kahretsin. Bende olsaydı senin yerine öderdim ama geçen bahar Sean ile gittiğimiz Meksika seyahatinden sonra ben de züğürtüm."

"Benim için parayı ödemene izin vermezdim zaten," diyerek sırıttım. "Mezun olduğumuzda aç kalacak sanatçılar olacağız, unuttun mu? Olabildiğince çok para saklamalıyız."

Bana dilini uzattı. "Hiç de bile. Hemen ünlü olacağız. Birkaç albümlük anlaşma yapacaksın ve ben de Ryan Gosling ile beraber bir romantik komedide oynayacağım. O da bu arada bana deliler gibi âşık olacak. Sonra Malibu sahilindeki evimizde beraber yaşayacağız."

"Sen ve ben mi?"

"Hayır, ben ve Ryan. Sen de ziyarete gelebilirsin tabii. Bilirsin, Beyoncé ve Lady Gaga ile takılmadığın zamanlarda."

Kahkaha attım. "Epey büyük hayaller kuruyorsun."

"Gerçek olacak bebeğim. Sadece izle."

Cidden öyle olmasını umuyordum, özellikle Allie için. Mezun olduğu an L.A'ye taşınmayı planlıyordu ve dürüst

olmam gerekirse onu romantik komedi oynarken canlandırabiliyordum. Angelina Jolie güzelliğinde değildi belki ama tatlı, genç ve zinde bir görünümü ve alışılmadık romantik rollerde iyi gidecek komik bir zamanlaması vardı. Beni tek endişelendiren şey... çok merhametli oluşuydu. Allie Hayes şüphesiz tanıştığım en merhametli insandı. UCLA'nın bedava tiyatro programını babasının birden fazla kez skleroz geçirmesi yüzünden doğu yakasında kalmak adına reddetmişti. Eğer ona ihtiyacı olursa hemen New York'a ulaşmak istemişti.

Bazen Hollywood'un onu çiğ çiğ yiyeceğinden korkuyordum ama tatlı olduğu kadar güçlüydü. Tanıştığım en azimli insandı. O yüzden birinin hayalleri gerçeğe dönüşecekse bu da Allie'ninkilerdi.

"Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkamama izin ver. Sonrasında gideriz." Kapıya doğru giderken omzumun üzerinden baktım. "Bu akşam buralarda mısın? Saat altıya kadar ders vereceğim ama sonrasında biraz Mad Men izleyebileceğimizi düşündüm."

Başını iki yana salladı. "Sean ile yemek yiyeceğiz. Büyük ihtimalle bu akşam onda kalacağım."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Yine ciddileşiyorsunuz ha?" Allie ve Sean ilk yıldan beri üç defa ayrılmışlardı ama ikisi hep birbirlerinin kollarına dönmüşlerdi.

"Sanırım," diye itiraf ederken beni ortak alana kadar takip etti. "Son ayrılışımızdan beri ikimiz de çok büyüdük. Ama pek geleceği düşünmüyorum. Şu anda iyiyiz ve bu benim için yeterli," diyerek göz kırptı. "Seksin mü-kem-mel olması da cabası."

Tekrar gülümsemeye çalıştım ama içten içe bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmeden duramıyordum. Mü-kem-mel seks kısmı.

Seks hayatım pek iç açıcı sayılmazdı. Korku, öfke, yıllarca süren terapiden oluşuyordu. Sekse bir şans daha verdiğim zaman da kesinlikle istediğim gibi sonuçlanmamıştı. Tecavüzden iki yıl sonra teyzemi ziyaret ederken Philly'de bir kahve dükkânında tanıştığım bir üniversite birinci sınıf öğrencisiyle beraber oldum. Bütün yazı beraber geçirdik ama seks tuhaftı ve arzudan yoksundu. İlk başta bir çekimimiz olmadığını düşünmüştüm... Ta ki aynı şey Devon ile olana kadar.

Devon ile odayı ateşe verecek bir çekimimiz vardı. Onunla sekiz aydır beraberdim, delicesine adama bağlanmıştım ama ne kadar çok denesem de benim... tamam sorunu kabul edeceğim. Cinsel işlevsizliğimin önüne geçememiştim.

Onunla orgazm olamamıştım.

Hâlâ düşüncesi bile fena utanç vericiydi. Daha utanç verici yapan şey ise Devon'un bu konuda ne kadar canı sıkkın olduğunu hatırlamamdı. Beni tatmin etmeye çalışmıştı. Tanrım hem de ne çalışmıştı. Kendimi tatmin edemediğimden değildi, çünkü yapabiliyordum. Ama Devon ile beraberken bunu başaramamıştım ve eninde sonunda fazlasıyla çalışıp sonuç görememekten bıkmıştı.

O yüzden beni terk etti.

Onu suçlamıyordum. Kız arkadaşınızın seks hayatınızdan hoşlanamaması erkekliğiniz için büyük bir darbe olmalıydı.

"Hey, rengin soldu." Allie'nin endişeli sesi beni günümüze çekti. "İyi misin?"

"İyiyim," diye onu temin ettim. "Özür dilerim, dalmışım."

Mavi gözleri yumuşadı. "Şükran Günü'nde aileni görmeyeceğin için cidden üzgünsün, değil mi?"

Bana verdiği çıkışı seve seve kullanarak onaylar şekilde başımı salladım. "Söylediğin gibi hoş bir durum değil." Omuz silkmeyi becerebildim. "Ama onları Noel'de göreceğim. En azından bu da bir şeydir."

"Bu her şey demek," dedi sertçe. "Şimdi dişlerini fırçala, kendini güzelleştir bebeğim. Döndüğünde senin için kahve hazırlamış olacağım."

"Ah Tanrım, dünyadaki en iyi eşsin."

Sırıttı. "Sırf bu yüzden kahvene tüküreceğim."

11

Garrett

Hannah saat beş gibi kalın kürklü kapüşonu olan bir parka ve canlı kırmızı renkte eldivenlerle kapımda belirdi. En son baktığımda yerde bir gıdım bile kar yoktu ama ben şekerleme yaparken kar fırtınası falan mı çıktığını merak ettim.

"Alaska'dan mı buraya uçtun?" diye sordum kürklü parkasının fermuarını çözünce.

"Hayır," diyerek iç çekti. "Kış montumu giyiyorum, çünkü diğerini bulamadım. Burada unutmuş olabileceğimi düşündüm." Yatak odamın etrafına bakındı. "Sanırım bırakmamışım. Ah. Umarım müzik odasında unutmamışımdır. Birinci sınıf kızlardan birinin çalacağına eminim. O montu *seviyordum.*"

Kıs kıs güldüm. "Eldivenler için bahanen nedir?"

"Ellerim üşüyor." Başını yana eğdi. "Buz torbaları için bahanen ne?"

Buz torbasını hâlâ Greg Braxton'ın devasa vücudunun bana saplandığı yerde tuttuğumu fark ettim. Berelenmiştim ve vücudumdaki yumruk boyutundaki morluğu göstermek için tişörtümü kaldırınca Hannah'nın nefesi kesildi.

"Aman Tanrım! Bu maçta mı oldu?"

"Aynen." Yataktan kalkıp Etik kitabımı kapmak için masama gittim. "St. Anthony'lerin takımında bir Hulk var. Bize saldırmayı çok sever."

"Vücudunu isteyerek böyle bir şeye katlandırdığına inanamıyorum," dedi şaşkınlıkla. "Buna değmez, değil mi?"

"Değer. Güven bana, birkaç çizik veya morluk buzun üzerinde olmanın verdiği heyecanla karşılaştırılamaz." Ona bakış attım. "Paten kayar mısın?"

"Pek sayılmaz. Yani daha önce paten kaydım. Ama genellikle alanın etrafında halkalar çizdim. Bir sopa tutup hokey topunun peşinde koşmak zorunda kalmadım."

"Hokey hakkında bunu mu düşünüyorsun?" diye sırıtarak sordum. "Bir sopa tutup topun peşinde koşmak mı?"

"Elbette hayır. Bayağı yetenek gerektiğini biliyorum ve kesinlikle izlemesi zorlu bir şey," diye itiraf etti.

"Oynaması da zorlu."

Yatağın kenarında oturup başını meraklı bir şekilde eğdi. "Her zaman oynamak mı istemiştin? Yoksa babanın seni zorladığı bir şey miydi?"

Gerildim. "Bunu düşünmene ne neden oldu?"

Hannah omuz silkti. "Biri bana babanın hokey süperstarı gibi bir şey olduğunu söyledi. Birçok ebeveynin çocuklarını kendi yollarını takip etmeleri için zorladıklarını biliyorum."

Omuzlarım artık daha gergindi. Daha önce babamı konu etmemesine şaşırmıştım. Briar'da Phil Graham'ın oğlu olduğumu *bilmeyen* olduğundan şüpheliydim. Ama aynı zamanda bu kadar anlayışlı oluşu beni şaşırtmıştı. Kimse bana hokey oynamaktan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığımı sormamıştı. Babam oynadığı için benim de sevmem *gerektiğini* varsaymışlardı.

"Beni buna zorladı," diye kısık sesle itiraf ettim. "Okula başlamadan önce paten kayıyordum. Ama sporu sevdiğim için oynamaya devam ettim."

"Güzel," dedi yumuşak bir tonda. "Sevdiğin şeyi yapmanın daha önemli olduğunu düşünüyorum."

Babam hakkında daha fazla soru soracağından korktum. O yüzden öksürerek konuyu değiştirdim. "Şimdi hangi filozofla başlamalıyız? Hobbes mu, yoksa Locke mı?"

"Sen seç. İkisi de inanılmaz derecede sıkıcılar."

Kıkırdadım. "Nasıl da beni bu konuda heyecanlandırıyorsun Wellsy."

Ama haklıydı. Sonraki saat korkunçtu ve sadece akıl uyuşturucu derecede bayağı teoriler yüzünden değildi. Öğle yemeğini kaçırdığım için oldukça açtım ama materyali tam anlamıyla öğrenmeden dersi bitirmeyi reddediyordum. Daha önce vize için çalışırken ana konulara odaklanmıştım ama Hannah her bir detayı incelememe sebep oluyordu. Aynı zamanda her teoriyi tekrar anlatmaya zorluyordu ki itiraf etmem gerekirse çalıştığım dolambaçlı saçmalığı daha iyi kavramamı sağlıyordu.

Çoğunluğun üzerinden geçtikten sonra Hannah son birkaç gündür okuduğumuz her şey hakkında beni sorguladı ve bildiklerimden memnun kalınca kitabı kapatıp başıyla onayladı.

"Yarın teorileri gerçek etik ikilemlere uygulamaya başlayacağız."

"Kulağa hoş geliyor." Karnım o kadar yüksek sesle guruldamıştı ki neredeyse duvarları sallamıştı. Ben de yüzümü buruşturdum.

Burnundan soluyarak nefes verdi. "Aç mısın?"

"Kurt gibi hem de. Tuck evdeki yemek işlerini yapıyor ama bu akşam evde olmadığı için pizza ısmarlayacaktım," diyerek tereddüt ettim. "Biraz daha kalmak ister misin? Birkaç dilim pizza yiyip belki bir şey izleriz?"

Davet karşısında şaşırmış görünüyordu. Beni de şaşırtmıştı ama dürüst olmak gerekirse yanımda olmasını sorun etmiyordum. Logan ve diğerleri partiye gitmişti ama peşlerine takılma havasında değildim. Bütün ders notlarımı

halletmeyi becerdiğimden bu akşamlık yapacaklarımı yapmıştım.

"Ne izlemek istiyorsun?" diye tereddütlü bir şekilde sordu.

TV'nin yanındaki kule gibi Blu-rayleri gösterdim. "Dean'de *Breaking Bad*'in her sezonu var. Hep izlemeyi istiyordum ama hiç zaman bulamadım."

"Eroin satıcısı hakkındaki dizi değil mi?"

"Kristal met. Oldukça iyi olduğunu duydum."

Hannah parmağını saçlarının arasında gezdirdi. Kalmakta isteksiz ama gitmeye de bir o kadar isteksiz görünüyordu.

"Bu akşam başka ne yapman gerekiyor?" diye teşvik ettim.

"Hiçbir şey," dedi somurtkan bir şekilde. "Oda arkadaşım geceyi erkek arkadaşında geçirecek. O yüzden ben de biraz TV izleyecektim."

"O yüzden burada izle." Telefonumu kaptım. "Pizzada ne olsun istersin?"

"Hmm... Mantar. Soğan. Bir de yeşil biber."

"Yani bütün can sıkıcı malzemeler ha?" Başımı salladım. "Pastırma, sosis ve ekstra peynir alacağız."

"Hiçbirini ısmarlamayacaksan neden ne sevdiğimi sorma zahmetine girdin?"

"Çünkü bundan daha iyi bir zevkin olmasını umuyordum."

"Sebzeyi sıkıcı bulduğun için özür dilerim Garrett. İskorbüte yakalandığında neden beni aramıyorsun?"

"İskorbüt C Vitamini eksikliğinden olur. Pizzaya gün ışığı ve turunçgiller koyamazsın güzelim."

En sonunda iki ayrı pizza ısmarlayarak ortayı buldum. Bir tanesi Hannah'nın sıkıcı malzemeleriyle, diğeri ise et ve peynirle doluydu. Ahizeyi kapatıp ona göz attım. "Diyet kola?"

"Neye benziyorum, süt çocuğuna mı? Normal kola alayım, sağ ol."

Kıkırdayarak siparişi verip *Breaking Bad*'in ilk diskini koydum. Yirminci dakikasında kapı çaldı.

"Vay canına. En hızlı pizza kuryecisi," diye yorumda bulundu Hannah.

Midem buna ufacık da olsa şikâyette bulunmuyordu. Aşağıya doğru ilerleyip yiyeceği kaptıktan sonra mutfağa kâğıt peçete ile dolaptan bir bira almak için uğradım. Son dakika Hannah isterse diye bir tane daha yanıma aldım.

Ama üst katta ona teklif ettiğimde kafasını hızla salladı. "Hayır, teşekkürler."

"Ne? Bir tane bile bira içemeyecek kadar erdemlik abidesi misin?"

Rahatsızlık gözlerinde belirdi. "Pek içen bir insan değilim, tamam mı?"

Omuz silkerek biramı açıp yudum alırken Hannah kâğıt havludan alıp uzanarak kutudan sebzeyle kaplı pizzayı aldı.

Yemek için yatağa yerleşip diziyi başlattıktan sonra ikimiz de konuşmamıştık. İlk bölüm inanılmazdı ve sonraki bölüme tıkladığımda Hannah itiraz etmemişti.

Yatak odamda bir hatun vardı ve ikimiz de çıplak değildik. Tuhaftı. Ama aynı zamanda güzeldi. Diziyi izlerken pek konuşmadık. Ekranda olanlara fazla kendimizi kaptırmıştık ama ikinci bölüm bittiğinde Hannah bana dönüp ağzı açık baktı.

"Aman Tanrım, kocanın kristal met yaptığını bilmediğini bir düşün? Zavallı Skylar."

"Kesinlikle öğrenecek."

Hannah nefesini tuttu. "Hey. Spoiler yok!"

"Spoiler değildi," diye itiraz ettim. "Tahmindi sadece."

Rahatladı. "Pekâlâ, iyi."

Kola kutusunu alıp uzun bir yudum aldı. Ben çoktan pizzamı silip süpürmüştüm ama Hannah'nınkinin yalnızca yarısı bittiğinden bir dilim alıp kocaman ısırdım.

"Aaaah, bakın kim benim sıkıcı pizzamı yiyormuş. İkiyüzlü değil de nesin şimdi?"

"Kuş gibi yemen benim suçum değil Wellsy. Yemeğin boşa gitmesine izin veremem."

"Dört dilim yedim!"

Kabul etmem gerekiyordu. "Evet, tanıdığım kızlara kıyasla bu seni bir dana yapar. Yedikleri en fazla başlangıç salatasının yarısı."

"Bu senin gibi erkekler onları çekici bulsun diye zafiyet derecesinde zayıf kalmaya ihtiyaç duydukları için."

"O kadar zayıf olan bir kadında çekici olan hiçbir şey yok."

"Hı-hı. Eminim zayıf kadınlar seni hiç etkilemiyordur."

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Sadece kıvrımlı tercih ettiğimi söyledim." Sonraki dilime ulaşmadan önce lokmamı yutkundum. "Erkekler, bilirsin işte... yaparken tutunabileceği bir şey olmasını sever." Ona kaşlarımı kaldırdım. "Karşılıklı olan bir şey gerçi. Kaslı mı, yoksa zayıf biriyle mi yatmayı tercih edersin?"

Burnundan soluyarak nefes verdi. "Bu seni oldukça ateşli vücudun konusunda övdüğüm kısım mı?"

"Oldukça ateşli olduğumu mu düşünüyorsun? Teşekkür ederim bebeğim."

"Hayır, *sen* oldukça ateşli olduğunu düşünüyorsun." Dudaklarını büzdü. "Ama sanırım haklısın. Zayıf erkeklerle ilgilenmiyorum."

"O zaman sanırım Âşık Çocuk'unun yarma olması iyi bir şey ha?"

İç çekti. "Ona şöyle seslenmeyi bırakır mısın?"

"Hayır." Düşünceli bir şekilde çiğnedim. "Dürüst olacağım. Onda ne gördüğünü anlamıyorum."

"Neden? Kampüsteki Bay Kodaman olmadığı için mi? Ciddi, akıllı ve azgın boğa olmadığından mı?"

Kahretsin, sanırım Kohl'un numarasını yutmuştu. Eğer şapkam olsaydı adama kadınları deli gibi çeken nerd sporcu kimliğini yarattığı için şapka çıkarırdım.

"Kohl göründüğü gibi değil," dedim boğuk bir şekilde. "Akıllı, gizemli atlet gibi göründüğünü biliyorum ama onda... pislik bir şey var."

"Pislik filan olduğunu düşünmüyorum," diye itiraz etti.

"Tabii, çünkü onunla fazlasıyla derin ve anlamlı konuşmalar yaptın," diye alay ettim. "Güven bana, rol yapıyor."

"Aynı düşünmüyoruz," diyerek sırıttı. "Hem kiminle ilgilendiğimi yargılayacak pozisyonda değilsin. Duyduğum kadarıyla sadece salaklarla çıkmışsın."

Ben de ona sırıttım. "Yanılıyorsun."

"Öyle mi?"

"Aynen. Sadece salaklarla *yattım*. Kimseyle çıkmıyorum."

"Kaltak." Duraklayınca merak yüzüne oyuldu. "Nasıl kimseyle çıkmıyorsun? Eminim üniversitedeki herkes kız arkadaşın olmak için öldürmeye razıdır."

"İlişki aramıyorum."

Bu onun aklını karıştırdı. "Neden? İlişkiler tatmin edici olabilir."

"Bekâr olan hatunun dediğine bakın."

"Bekârım, çünkü bağlanacağım birini bulamadım, ilişki karşıtı olduğumdan değil. Biriyle zaman geçirmek hoş bir şey. Hem bilirsin, konuşmak, sarılmak ve bütün o tür duygusal şeyler. Bunu istemez misin?"

"Eninde sonunda. Ama şu anda olmaz." Ona ukala bir sırıtış gönderdim. "Eğer biriyle konuşma ihtiyacı hissedersem sen varsın."

"Yani salakların seksi alırken ben gevezeliğini mi dinlemek zorundayım?" Başını salladı. "Bu anlaşmadan kârlı çıkmıyormuş gibi hissediyorum."

Kaşlarımı oynattım. "Ah, sen de mi seks istiyorsun Wellsy? Sana vermekten zevk duyarım."

Yanakları gördüğüm en kırmızı halini almıştı, kahkahaya boğuldum.

"Sakin ol. Sadece takılıyorum. Öğretmenimle yatacak kadar aptal değilim. Eninde sonunda kalbini kırarım. Sen de bana yanlış bilgileri verirsin ve ben de vizeyi geçemem."

"Yine," dedi tatlı bir şekilde. "Vizeyi *yine* geçemezsin."

Ona orta parmağımı gösterdim ama yaparken sırıtıyordum. "Şimdi mi gidiyorsun, yoksa üçüncü bölümü mü koyayım?"

"Üçüncü bölüm. Kesinlikle."

Yatakta tekrar rahat bir pozisyon bulduk. Ben başım üç yastığa yaslanmış bir şekilde sırtüstü uzanıyordum, Hannah ise yatağın ucunda yüzüstü uzanıyordu. Sonraki bölüm oldukça heyecanlıydı. Bittiğinde ikimiz de sonrakini izlemek için istekliydik. Daha farkına varmadan ilk disk bitmişti ve ikinciye geçiyorduk. Heyecanlı bölüm sonları arasında gördüklerimizi ve tahminlerimizi tartışıyorduk. Dürüst olayım mı? Daha önce bir kızla böyle platonik bir şekilde... *hiç* eğlenmemiştim.

"Sanırım eniştesi şüphelendi," diye düşüncelere daldı Hannah.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Eminim yüzleşmeyi sona saklamışlardır. Sanırım Skylar yakında öğrenecek ama."

"Umarım onu boşar. Walter White şeytanın ta kendisi. Gerçekten. Ondan nefret ediyorum."

Kıkırdadım. "Adam kötü bir kahraman. Ondan zaten nefret etmen lazım."

Sonraki bölüm başladı ve hemen çenemizi kapattık, çünkü bu tüm ilginizi vermeniz gereken dizilerdendi. Sonra fark ettiğimiz ilk şey sezon finaline ulaştığımızdı ki ikimizi de gözlerimiz açık bırakacak bir sahneyle sona ermişti.

"Kahretsin," diye bağırdım. "İlk sezonu bitirdik."

Hannah dudağını ısırıp saate bir bakış attı. Neredeyse on olmuştu. Tuvalet molası bile olmadan yedi bölüm izlemiştik.

Gitmesi gerektiğini söylemesini beklerken iç çekti. "İkinci sezon sende var mı?"

Kahkahama engel olamıyordum. "İzlemeye devam mı etmek istiyorsun?"

"Bu sezon finalinden sonra mı? Nasıl izlemeyiz?"

İyi bir noktaya parmak basmıştı.

"En azından ilk bölümü," dedi. "Neler olduğunu görmek istemiyor musun?"

Kesinlikle istiyordum. O yüzden sonraki diski koyarken itiraz etmedim. "Atıştırmalık filan istiyor musun?" diye teklif ettim.

"Tabii."

"Gidip elimizde ne varmış bakayım."

İki tane mikro dalgada yapılabilen patlamış mısır torbası bulup ikisini de yaptıktan sonra elimde iki kâse patlamış mısırla üst kata çıktım.

Hannah yerimi çalmıştı. Koyu saçları yastık yığınıma dağılmıştı ve bacakları önünde uzanmıştı. Kırmızı ve siyah puantiyeli çorapları beni güldürdü. Özel dizayn kıyafetler veya bu okuldaki birçok kadın gibi tiki kıyafetler veya Greek Row'da ya da hafta sonlarında kampüs barında görebileceğiniz türden ucuz kıyafetler giymiyordu. Hannah dar paça kot pantolonlar, taytlar ve dar süveterler giyiyordu ki eğer her zaman canlı renklerde giymese şık bile durabilirdi. Çoraplar, eldivenler veya taktığı saç filtreleri gibi.

"Onlardan biri benim mi?" diyerek tuttuğum tası gösterdi.

"Evet."

Bir tanesini uzatınca doğruldu ve elini içine gömerek kıkırdadı. "Napolyon'u düşünmeden patlamış mısır yiyemiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "İmparator mu?"

Daha fazla kahkaha attı. "Hayır, köpeğim. Yani aile köpeğimiz. Ailemle birlikte Indiana'da."

"Ne tür bir köpek."

"Kocaman bir köpeğin binlerce türle karışımı ama çoğunlukla Alman Shepherd cinsine benziyor."

"Napolyon patlamış mısır mı seviyor?" diye nazikçe sordum.

Sırıttı. "Bayılıyor. Ona bebekken bir kere vermiştim. Ve bir seferinde ben on yaşlarındayken ailem beni sinemaya götürmüştü. O da dolaba girip mikrodalgada yapılabilen patlamış mısır kolisinin içine girmeyi becermişti. İçinde elli tane filan vardı. Annem indirimlere bayılırdı. O yüzden eğer markette iyi bir indirim varsa indirim olan ürünün hepsini alırdı. Sanırım o ay Orville Redenbacher indirimdeydi. Yemin ederim o köpek her birini paketiyle yedi. Ertesi gün tuvaletinde çekirdekler ve kâğıt parçaları vardı."

Kıs kıs güldüm.

"Babam çıldırmıştı," dedim. "Napolyon'un gıda zehirlenmesi veya başka bir şey geçireceğini düşündü ama veteriner bir sorun olmadığını, her şeyin eninde sonunda çıkacağını söyledi." Durakladı. "Herhangi bir hayvanın var mı?"

"Hayır ama büyükannemin ben büyürken bir kedisi vardı. İsmi Peaches'tı ve biraz deli bir şeydi." Bir avuç patlamış mısırı ağzıma doldurduktan sonra çiğnerken kıkırdadım. "Bana ve anneme karşı iyiydi ama babamdan

nefret ediyordu. Gerçi şaşırtıcı bir şey değildi sanırım. Büyükannemler de ondan nefret ederdi, sanırım o da onların izinden gidiyordu. Ama dostum, yaşlı şerefsizi nasıl korkutmuştu."

Hannah sırıttı. "Ne yaptı ki?"

"Eline geçen her fırsatta tırmıklayıp ayakkabılarına işemek gibi şeyler." Birden kahkahaya boğuldum. "Ah kahretsin, yaptığı en iyi şey neydi biliyor musun? Şükran Günü'ydü ve büyükannemlerin Buffalo'daki yerindeydik. Hepimiz masada yemek için toplandığımızda Peaches kedi kapısından içeri girdi. Evin hemen arkasında hendek vardı ve eskiden orada gezinirdi. Her neyse, içeri girdi ve ağzında bir şey vardı ama kimse ne olduğunu göremiyordu."

"Aman Tanrım. Bu gidişattan hoşlanmadım."

O kadar sırıtıyordum ki canım acıyordu. "Peaches masanın üzerine kalenin kraliçesiymiş gibi atladı, örtünün etrafında dolanıp babamın tabağına ölü bir tavşan bıraktı."

Hannah'nın nefesi kesildi. "Cidden mi? İğrenç!"

"Büyükbabam gülmekten altına yapıyordu ve büyükannem masadaki bütün yiyeceklerin kirlenmiş olacağını düşünerek panik yapmıştı ama babam..." Babalığın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca yüzümdeki neşe silindi. "Hiç hoşnut olmadığını bil yeter."

Yılın en hafife alınmış ifadesiydi. Boston'a birkaç gün sonra döndüğümüzde neler olduğunu hatırlayınca omurgamdan aşağı doğru bir ürperdim. Öfkeli halindeyken annemi nasıl suçladığını ve onu "utandırdığı" için cezalandırırken ne yaptığını hatırladım.

Durumu kurtaran tek şey annemin birkaç yıl önce ölmüş olmasıydı. Öfkesini bana yönelttiğinde annem orada değildi ve hayatımın her günü için buna şükrediyordum.

Benim yanımda Hannah birden karamsar bir hale döndü. "Ailemi Şükran Günü'nde göremeyeceğim."

Ona bakıp yüzünü inceledim. Canının sıkıldığı belliydi ve yumuşak itirafı beni göğsüme baskı yapan ezici hatıralardan uzaklaştırıyordu. "Genellikle eve mi gidersin?"

"Hayır, tatillerde teyzeme gideriz ama bu yıl ailem masrafı karşılayamıyor ve ben de... onlara gitmeyi karşılayamam."

Sonunda yanlış bir şeyler vardı ama ne konuda yalan söyleyebileceğini canlandıramıyordum.

"Önemli değil," diye mırıldandı yüzümdeki sempatiyi görünce. "Her zaman Noel var ama, değil mi?"

Başımla onayladım. Gerçi benim için tatiller yoktu. Eve gidip tatilleri babamla geçirmektense bileğimi kesmeyi tercih ederdim.

Patlamış mısır kâsemi komodine bırakıp kumandayı aldım. "İkinci sezon için hazır mısın?" diye kayıtsız bir şekilde sordum. Konuşma fazla ciddileşmişti ve sona erdirmeye istekliydim.

"Koy gitsin."

Bu sefer yanına oturdum ama hâlâ aramızda mesafe vardı. Bundan bu kadar hoşlanmam cidden saçmalıktı. Ondan nasıl kurtulacağım veya benden ne zaman bir şeyler isteyeceği kaygısı olmadan bir kızla sadece takılmak.

İkinci sezonun ilk bölümünü izledikten sonra öbür bölüme ve sonra öbürüne geçtik. Sonraki bildiğim tek şey gecenin üçü olduğuydu.

"Ah kahretsin, saat kaç olmuş?" diye ağzından kaçırdı Hannah. Soruyu söylerken kocaman bir esneme yüzünü ele geçirdi.

Yorgun gözlerimi ovalarken ikimizi de farkında olmadan saatin bu kadar geç olmasını anlayamıyordum. Neredeyse televizyonda bir oturuşta bir buçuk sezon izlemiştik.

"Siktir," diye homurdandım.

"Bu kadar geç olduğuna inanamıyorum." Tekrar esneyerek benim de esnememi tetikledi. Sonra ikimiz de ka-

ranlık yatak odamda aylardır uyumamış gibi görünen iki esneyen insan olarak oturduk. Işıkları kapattığımı hatırlamıyordum.

"Gitmeliyim." Yatakta tökezleyerek kalktıktan sonra elini saçlarından geçirdi. "Telefonum nerede? Taksiyi çağırmalıyım."

Sonraki esnemem çenemi kıracaktı. "Seni eve bırakırım," dedim uykulu bir şekilde yataktan kayarak.

"Asla olmaz. İki bira içtin bu akşam."

"Saatler önce," diye itiraz ettim. "Araba sürebilirim."

"Hayır."

Bıkkınlık vücuduma yayıldı. "Taksiye binip kampüste gecenin üçünde yürümene izin vermiyorum. Ya ben seni bırakırım ya da burada kalırsın."

Şaşırmış gözüküyordu. "Burada kalmıyorum."

"O zaman ben seni bırakıyorum. Tartışma yok."

Gözü komodindeki iki bira şişesine kaydı. İsteksizliğini sezdim ama yüzündeki yorgunluk izlerini de görüyordum. Bir an sonra omuzları düştü ve nefesini bıraktı. "Tamam. Koltuğunda yatarım."

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Hayır. Burada yatsan daha iyi olur."

Yanlış bir şey söylemiştim, çünkü vücudu tahta gibi sertleşmişti. "Senin yatak odanda yatmayacağım."

"Üç hokey oyuncusuyla beraber yaşıyorum Wellsy. Bu arada hepsi partiden daha gelmemiş kişiler. Bir şey olacak demiyorum ama bir tanesinin oturma odasında kör kütük sarhoş bir şekilde tökezlemesi ve seni kanepede bulurlarsa ellemesi filan olasılığı var. Diğer yandan benim seni elleme gibi bir niyetim yok. Burada olduğumdan haberin bile olmayacak."

"Bilirsin, bir centilmen yerde yatmayı teklif ederdi."

"Sana oradan centilmen gibi mi görünüyorum?"

Buna kahkaha attı. "Hayır." Bir anlık sessizlik oldu. "Pekâlâ. Burada kalırım. Ama sadece güçlükle gözlerimi açık tutabildiğimden ve gerçekten taksi beklemek istemediğimden."

Komodine doğru yürüdüm. "Uyumak için bir şey ister misin? Tişört? Eşofman altı?"

"Bir tişört iyi olurdu." Karanlıkta bile yanağındaki kızarıklığı görebiliyordum. "Fazla diş fırçan var mı?"

"Var. Lavabonun altındaki dolapta." Ona eski tişörtlerimden birini verince banyoda kayboldu.

Tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarıp boxerımla yatağa girdim. Yatağa yerleşirken tuvaletin sifonunu ve musluğun açılıp kapandığını duydum. Sonra Hannah döndü, çıplak ayakları tahta zemine yumuşak bir şekilde vuruyordu. Yatağın yanında uzun bir süre durduktan sonra sonunda öfkeyle inledim.

"Lütfen yatağa gelir misin?" diye homurdandım. "Yemem, merak etme. Hem yesem bile yarı uykuluyum. Yatağın yanında ucube gibi durmayı bırakıp yatağa gir."

Yatak, içine girdiğinde hafifçe çöktü. Battaniyede bir çekişme vardı. Hışırtı ve iç çekmeden sonra yanıma yattı. Eh, pek de öyle sayılmazdı. Yatağın ta öbür tarafındaydı ve şüphesiz ki yatağın kenarına düşmemek için tutunuyordu.

Alaycı bir yorumda bulunmak için fazlasıyla yorgun olduğumdan sadece, "İyi geceler," diye mırıldanıp gözümü tekrar kapattım.

"İyi geceler," diye mırıldanarak karşılık verdi.

Birkaç saniye sonra sızmıştım.

12

Garrett

Uyanmadan hemen önce beynin bir şeyleri bir araya toplayıp bilinci yerine getirmesi ânına bağımlıydım. Tam anlamıyla, bu da ne boktu ânıydı. Aklımın bir kısmı hâlâ gördüğüm rüyada kaybolmuş şekilde şaşkın ve kafası karışmıştı.

Ama bu sabahta bir değişiklik vardı. Vücudum normalden daha sıcak hissediyordu ve dünyadaki en tatlı kokunun farkına vardım. Çilek belki? Hayır, kiraz. Kesinlikle kiraz. Yumuşak ama aynı zamanda sert bir şey çenemin altını gıdıklıyordu. Bir kafa mı? Evet, kesinlikle boynuma yaslanmış bir kafa vardı. İnce bir kol karnımın üzerine atılmıştı. Sıcak bir bacak baldırlarıma sarılmıştı, sol adaleme ise yumuşak bir göğüs yaslanıyordu.

Gözlerim memnuniyetle açıldı ve Hannah'yı bana sarılırken buldum. İki kolum vücuduna sarılmış halde onu vücudumda sıkıca tutarken sırtüstü yatıyordum. Kaslarımın bu kadar kaskatı olduğuna şaşırmamalıydı. Bütün gece böyle mi yatmıştık? Uykuya daldığımda yatağın iki *ayrı tarafında olduğumuzu hatırlıyordum.* Şimdiye kadar uyanıp Hannah'yı yerde bulmayı bekliyordum.

Ama şimdi birbirimizin kollarındaydık. Hoştu.

Gittikçe daha panik oluyordum. Son düşüncenin kafama dank edeceği kadar paniktim. Hoş muydu? Ne halt

düşünüyordum böyle? Sarılarak uzanmak ancak kız arkadaşlar içindi.

Benim kız arkadaşlarla işim olmazdı.

Ama ona sarılmayı da bırakmamıştım. Şimdi tamamen uyanmış, kokusunu içime çekerek sıcaklığının tadını çıkarıyordum.

Beş dakika içinde çalacak saate baktım. Her zaman alarmdan önce, vücudum sanki kalkacak vakti biliyormuş gibi uyanırdım ama yine de tedbir için kurmayı da unutmazdım. Saat yediydi. Sadece dört saat uyumuştum ama tuhaf bir şekilde dinlenmiş hissediyordum. Huzurlu. Bu hissi bırakmaya hazır değildim. O yüzden Hannah kollarımdayken öylece yatıp düzenli nefes alışlarını dinledim.

"Bu bir ereksiyon mu?"

Hannah'nın dehşete düşmüş sesi sakin sessizliği bozdu. Hemen oturma pozisyonuna geçip geriye doğru tökezledi. Evet, Bayan Zarafet yatarken bile takılarak düşebiliyordu, çünkü bacakları hâlâ baldırlarıma sarılıydı. Ve evet, aşağı bölgelerimde kesinlikle bir sabah ereksiyonu durumu vardı.

"Sakinleş," dedim uykulu bir sesle. "Sadece sabah odunu."

"Sabah odunu mu?" diye sesi yankılandı. "Aman Tanrım. O kadar..."

"Erkeksi?" diye kuru bir ses tonuyla yardımcı oldum. "Evet, öyleyim ve erkeklere sabahları olan şeylerden. Biyoloji bu Wellsy. Bir odunla uyanırız. Eğer seni daha iyi hissettirecekse şu anda tahrik olmuş filan değilim."

"Pekâlâ, biyoloji bahaneni kabul edeceğim. Şimdi gecenin bir yarısı neden bana sarılmaya karar verdiğini açıklar mısın?"

"Bir halta *karar* vermedim. Uyuyordum. Bütün bildiğim *üstüme* tırmananın sen olduğu."

"Asla yapmam. Uykumda bile. Bilinçaltım bundan iyisini biliyor." Parmağını göğsümün ortasına saplayıp yataktan jet hızıyla çıktı.

Gittiği an bir kayıp hissine düştüm. Artık sıcak ve konforlu hissetmiyor, soğuk, yalnız hissediyordum. Otururken kollarımı başımın üzerine doğru gererken yeşil gözleri çıplak göğsüme çekildi. Burnu tiksintiyle kırıştı.

"Başımın bütün akşam o şeyin üzerinde olduğuna inanamıyorum."

"Göğsüm *bir şey* değil." Ona anlamlı bir bakış gönderdim. "Diğer kadınlar hoşlanıyormuş gibi görünüyor."

"Ben diğer kadınlar gibi değilim."

Hayır, değildi. Çünkü diğer kadınlar beni onun kadar eğlendirmiyordu. Birden Hannah'nın iğneleyici lafları ve kızgın homurdanmaları olmadan nasıl bu zamana kadar geldiğimi merak ettim.

"Sırıtmayı kes," diye tersledi.

Sırıtıyor muydum? Farkında bile değildim.

Kıyafetlerini giymeye çalışırken gözlerini kıstı. Tişörtüm onun dizlerine kadar uzanıyor, ne kadar ufak olduğunu ortaya çıkarıyordu.

"Bundan başkasına bahsedeyim deme," diye emretti.

"Neden olmasın? Ünvanını artıracaktır."

"Senin şu hevesli taraftar kızlarından biri olmak ve insanların da öyle olduğumu düşünmesini istemiyorum, tamam mı?"

Kelimeyi kullanması daha da çok sırıtmama neden olmuştu. Hokey argosunu kapıyor olması hoşuma gitmişti. Belki bir gün maça gelmesi için onu kandırabilirdim. İçimden bir ses Hannah'nın iyi laf atacağını söylüyordu ki bu, kendi sahamızdaki maçlarda her zaman bir avantajdır.

Gerçi onu biliyorsam büyük ihtimalle bize laf atıp diğer takıma avantaj verecektir.

"Eh, eğer kimsenin öyle düşünmesini istemiyorsan çabuk giyinmeni tavsiye ederim." Kaşımı kaldırdım. "Takım arkadaşlarımın utanç yürüyüşüne şahit olmalarını istemiyorsan. Tabii, şahit olacaklar, çünkü yarım saat içinde antrenmanımız var."

Panik gözlerinde parlamıştı. "Kahretsin."

Söylemem gerekir ki bir kızın odamda yakalanmaktan endişelendiği ilk seferdi. Genellikle bu odadan Brad Pitt'i becermişler gibi salınarak çıkarlardı.

Hannah nefes aldı. "Ders çalıştık. TV izledim. Eve geç gittim. Bunlar oldu. Anladın mı?"

Kahkahamı güçlükle engelledim. "Nasıl istersen."

"Az önce bana *Prenses Gelin* mi yaptın sen?"

"Az önce *Prenses Gelin*'i fiil olarak mı kullandın sen?"

Kötü kötü baktıktan sonra bana doğru parmağını uzattı. "Banyodan çıktığımda giyinmiş ve gitmeye hazır olmanı bekliyorum. Takım arkadaşların uyanmadan önce beni eve bırakıyorsun."

Banyoya bir asker gibi yürüyüp kapıyı çarparken dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı.

Hannah

Dört saat uykuyla ayaktaydım. Beni hemen öldürün. İyi tarafından bakılırsa Garrett beni öncesinde yurduma bırakırken kimse görmemişti, o yüzden onurum hâlâ sağ salim yerindeydi.

Sabahki derslerim uzadıkça uzamıştı. Teori dersimden sonra Müzik Tarihi seminerim vardı. İkisine de ilgimi ver-

mem gerekiyordu ama gözlerimi güçlükle açık tutabildiğim için zordu. Bugün çoktan üç tane kahveyi kafaya dikmiştim ama bana enerji vereceğine öncesinde sahip olduğum ufacık enerjiyi tüketmişti.

Kampüsün yemekhanelerinden birinde geç bir öğle yemeği yerken arkalarda köşe bir masa seçtim. Beni yalnız bırakın aurası gönderiyordum, çünkü kimseyle konuşamayacak kadar yorgundum. Yemek beni biraz uyandırmakta başarılı olmuştu ve felsefe binasının devasa meşe kapılarından girdiğimde erkenciydim.

Etik dersinin sınıfına doğru yaklaşıp donakaldım. Geniş koridorda aylak aylak durup telefonda mesaj yazarken kaşları çatılmış olan Justin'den başkası değildi.

Yurtta duş alıp üstümü değiştirmiş olsam bile hâlâ pasaklı hissediyordum. Kıyafetim yoga pantolonu, yeşil bir kapüşonlu ve kırmızı yağmur botlarından oluşuyordu. Hava durumu gerçekleşmeyen bir yağmur tahmininde bulunmuştu. O yüzden şimdi ayakkabı seçimim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Diğer yandan Justin tam bir mükemmellik abidesiydi. Koyu kot pantolonu uzun, kaslı bacaklarını sarmalıyordu ve siyah süveteri geniş omuzlarında zevkten titrememe sebep olan harika bir şekilde gerilmişti.

Yaklaşırken kalbim hızlıca atıyordu. Merhaba mı desem, yoksa sadece selamlama anlamında başımı mı sallasam diye düşünüyordum ama öncelikle o konuşarak ikilemi çözdü.

"Hey." Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel botlar."

İç çektim. "Yağmur yağıyor olması gerekiyordu."

"Alaycı bir laf değildi. Botlarından kesinlikle hoşlandım. Bana evimi hatırlatıyor." Garip bakışımı görünce hemen açıkladı. "Seattle'dan geliyorum."

"Ah. Oradan mı transfer oldun?"

"Evet. Güven bana eğer orada yağış olmadıysa bir sorun var demektir. Seattle'da yaşadığında yağmur botları hayatta kalmak için bir gereklilik." Telefonunu cebine koyarken ses tonu kayıtsız bir hal aldı. "Çarşamba günü sana ne oldu?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sigma Partisi. Bilardo oynamayı bitirdiğimizde sana bakındım ama çoktan gitmiştin."

Aman Tanrım. Bana mı *bakınmıştı*?

"Evet, erken ayrıldım," diye cevap verirken benim de sesimin kayıtsız çıktığını umuyordum. "Ertesi sabah erkenden bir dersim vardı."

Justin başını eğdi. "Garrett Graham ile gittiğini duydum."

Bu beni hazırlıksız yakalamıştı. Kimsenin Garrett ile ayrıldığımı gördüğünü sanmamıştım ama belli ki yanılmıştım. Ayrıca belli ki Briar'da laf oldukça hızla yayılıyordu.

"Beni eve bıraktı," diye cevapladım omuz silkerek.

"Ah. Arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

Muzip bir şekilde gülümsedim. "Hakkımda bilmediğin çok şey var."

Aman Tanrım. Onunla flört ediyordum.

O da gülümsedi ve çenesinde seksi bir gamze belirdi. "Sanırım haklısın." Anlamlı bir şekilde durakladı. "Belki de bunu değiştirmeliyiz."

Aman Tanrım. O *da* benimle flört ediyordu.

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Garrett'ın *elde etmesi zor* teorisinin cidden işe yaradığını düşünmeye başlamıştım. Justin cidden Garrett ile partiyi terk ettiğim gerçeğine odaklanmış görünüyordu.

"Ee..." Gözleri oyuncu bir şekilde parladı. "Sonrasında ne yapıyorsun..."

"Wellsy!"

Bu Garrett'tan başkasından gelmeyecek neşeli kesinti karşısında inlememi zor durdurdum. Garrett yanımıza gelirken Justin'in dudaklarına hafif bir somurtma dokundu ama sonra gülümseyip davetsiz misafiri başıyla selamladı.

Garrett elinde dumanı tüten iki tane bardak tutuyordu ve bir tanesini bana sırıtarak uzattı. "Sana kahve aldım. İhtiyacın olduğunu düşündüm."

Justin'in bizden yana attığı tuhaf bakışlar veya gözlerindeki anlık hoşnutsuzluk gözümden kaçmamıştı ama seve seve bardağı kabul edip kapağını açtım. Ufak bir yudum almadan önce sıcak içeceğe üfledim. "Hayat kurtarıcısın," diye bir nefeste söyledim.

Garrett, Justin'i başıyla selamladı. "Kohl," diyerek merhabalaştı.

İkisi erkeksi el sıkışma cinsi bir şey yaptılar. El sıkışmamışlardı ama pek yumruk tokuşturmuş da sayılmazlardı.

"Graham," dedi Justin. "Bu hafta sonu St. Anthony's takımına haddini bildirdiğinizi duydum. İyi galibiyetti."

"Teşekkürler," diye güldü Garrett. "Brown'ın haddinizi bildirdiğini duydum. Vah vah."

"Muhteşem sezonumuz sona erdi ha?" dedi hüzünlü bir şekilde Justin.

Garrett omuz silkti. "Tekrar ayaklarınızın üzerinde duracaksınız. Maxwell'in kolu inanılmaz."

"Bir de bana sor."

Spor muhabbetini politika ve bahçıvanlık kadar sıkıcı bulduğumdan kapıya doğru bir adım attım. "Ben içeri gidiyorum. Kahve için teşekkürler Garrett."

Ders salonuna girerken kalbim hâlâ hızla atıyordu. Komikti ama hayatım birden hızla ilerlemeye başlamıştı. Sigma partisinden önce Justin ile iletişimim birkaç adım

öteden başımla selamlamaktı. O da iki ay öncesiydi. Şimdi bir haftadan az bir sürede iki kere konuşmuştuk. Ya rüya görüyordum ya da Garrett araya girmeden önce bana çıkma teklifi edecekti.

Beni gülümsemeyle karşılayan Nell'in yanındaki her zamanki yerime oturdum. "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Çantamı açıp içinden not defteri ve kalem çıkardım. "Hafta sonu nasıldı?"

"Acımasız. Bu sabah büyük bir kimya sınavım vardı ve bütün gece ona çalıştım."

"Nasıl geçti?"

"Ah, kesinlikle canına okudum." Mutlu bir şekilde gülümsedi ama sevinci sonra soldu. "Şimdi sadece cuma günü bu sınavdan iyi almalıyım. Sonra tekrar her şey yoluna girecek."

"E-postamı aldın, değil mi?" Nell'e haftanın başında vize kâğıdımın bir kopyasını göndermiştim ama bana geri dönüş yapmamıştı.

"Aldım. Özür dilerim cevap veremedim ama kimyaya odaklanmıştım. Bu akşam cevaplarını okumayı düşünüyorum."

Üzerimize bir gölge düştü ve sonrasında tek bildiğim Garrett'ın yanıma oturduğuydu. "Wellsy, yedek kalemin var mı?"

Nell, kaşları tavana vurduktan sonra bana üç saniyede keçi sakalım çıkmış gibi baktı. Onu suçlayamazdım. Okul başladığından beri beraber oturuyorduk ve onunla konuşmak bir yana Garrett'tan yana bir kere bile bakmamıştım.

Nell bu yeni oturma düzenini merak eden tek insan değildi. Koridora baktığımda Justin'in bizi anlaşılmaz bir ifadeyle izlediğini gördüm.

"Wellsy? Kalem?"

Bakışımı Garrett'a çektim. "Sınıfa hazırlıksız mı geldin? Pes." Çantama tekrar uzanıp kalem arayışına girdikten sonra bir tanesini eline vurarak bıraktım.

"Teşekkürler." Not defterinde yeni bir sayfa açarken bana ukala bir sırıtış gönderdi. Sonra öne eğilip Nell'e bakış attı. "Ben Garrett."

Nell ona uzatılan ele ağzı açık baktıktan sonra sıkmak için uzandı. "Nell," dedi. "Tanıştığıma sevindim."

Tolbert tam o anda geldi ve Garrett dikkatimi kürsüye verdiği an Nell bana bir başka şaşkın bakış attı. Dudaklarımı kulağına getirerek fısıldadım. "Kısmen arkadaş olduk."

"Ne dediğini duydum," diye araya girdi Garrett. "Bu işte kısmen bir şey yok. İyi arkadaşız Nell. Wellsy'nin sana aksini söylemesine aldanma."

Nell hafifçe kıkırdadı.

Ben sadece iç geçirdim.

Bugünkü ders cidden zorlu sorunlara odaklanmıştı. Çoğunlukla bireyin bilinçaltı ile topluma karşı sorumlulukları arasında çekişmeleriydi. Tolbert, Naziler'i örneğimiz olarak kullandı.

Depresif bir buçuk saat olduğunu söylememe gerek yok herhalde.

Dersten sonra Justin ile olan konuşmamızı tamamlamak için sabırsızlanıyordum ama Garrett'ın başka fikirleri vardı. Geride takılmak veya Justin'in yanına koşturmak yerine sağlam bir şekilde kolumu tutup beni ayağa kaldırdı. Bize yetişmeye çalışırmış gibi koridordan aşağı sabit adımlarla yürüyen Justin'e bir bakış atım.

"Onu görmezden gel." Garrett beni kapıya doğru yönlendirirken sesi belli belirsizdi.

"Ama onunla konuşmak istiyorum," diye itiraz ettim. "Bana öncesinde çıkma teklif edeceğinden oldukça emindim."

Garrett sadece öne doğru ilerlerken elleri kolumu demir gibi kaplamıştı. Uzun adımlarına yetişmem için hızla yürümem gerekiyordu ve soğuk ekim havasına çıktığımda oldukça sinir olmuş durumdaydım.

Justin arkamızda mı diye geriye bakmak cezbediciydi ama eğer yaparsam Garrett'ın beni azarlayacağını bildiğimden dürtüme engel oldum.

"Ne halt oluyor?" diye emrettim elini üzerimden iterken.

"Erişilemez olmalısın, unuttun mu? Onun işini kolaylaştırıyorsun."

Çileden çıkmak üzereydim. "Bütün olay onun beni fark etmesini sağlamaktı. Eh, beni fark etti. Neden şimdi oyunlar oynamayı bırakmıyoruz?"

"İlgisini çektin," dedi Garrett avluya giden arnavut kaldırımlı yolu yürürken. "Ama ilgisini tutmak istiyorsan bunun için çabalamasını sağlamalısın. Erkekler zorlukları severler."

Ona karşı çıkmak istiyordum ama belki de haklı olabileceğini düşünüyordum.

"Sadece Maxwell'in partisine kadar kayıtsızı oyna," diye öğüt verdi.

"Emredersiniz efendim," diye homurdandım. "Ah bu arada bu akşam dersimizi iptal ediyorum. Dün akşamki maratonumuz yüzünden yorgunum ve eğer biraz uyumazsam haftanın geri kalanı boyunca zombi gibi gözükeceğim."

Garrett mutlu gözükmüyordu. "Ama bugün zor kısımlara geçecektik."

"Bak sana ne diyeceğim, sana Tolbert'ın sorabileceği örnek bir sınav sorusunu e-posta atacağım. Kendine yazmak için iki saat ver ve yarın üzerinden geçelim. Bu şekilde ne üzerine çalışmamız gerektiğini bilebiliriz."

"Olur," diyerek kabullendi. "Sabah antrenmanım var, sonrasında ise ders. Öğlen gelmeye ne dersin?"

"Tabii ama provadan üç gibi çıkacağım."

"Güzel. Yarın görüşürüz o zaman." Çekip gitmeden önce saçımı sanki beş yaşındaymışım gibi karıştırdı.

Hokey ceketi göğsüne yapışmış bir şekilde rüzgâra doğru gidişini izlerken yamuk bir gülümseme dudaklarıma takıldı. Bakan tek insan ben değildim. Birkaç kız ondan tarafa kafalarını çevirdi ve Garrett onlara çapkın bir gülümseme gönderdiğinde iç çamaşırlarının eridiğini bariz bir şekilde görebiliyordum.

Gözlerimi devirerek aksi yöne doğru ilerledim. Provama geç kalmak istemiyordum. Özellikle Cass ile komik koro fikri konusunda bir karara varmadığımız için.

Ama müzik odasına girdiğimde Cass hiçbir yerde yoktu.

"Merhaba," diyerek piyanoda nota kâğıtlarını inceleyen MJ'yi selamladım.

Sarı kafası kalkınca yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Ah merhaba," diyerek durakladı. "Cass bugün gelmiyor."

Can sıkıntısı karnımda yükselmeye başlamıştı. "Neden gelmiyor?"

"Birkaç dakika önce bana mesaj attı. Migreni varmış."

Ya tabii. Cass de dahil bir sürü sınıf arkadaşlarımızın dün akşam içtiğini biliyordum, çünkü Garrett ile *Breaking Bad*'i izlerken içlerinden biri beni davet etmişti. İki şeyi birleştirmek çok kolaydı. Cass akşamdan kalmaydı ve bu yüzden provadan kaçmıştı.

"Hâlâ prova yapabiliriz ama," dedi MJ. Bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı. "Her beş saniyede bir tartışmak için durmadan şarkının provasını yapmak güzel olacaktır."

"Evet, ama bugün ne yaparsak yapalım yarın itiraz edecektir." Piyanonun yanındaki sandalyeye oturup onu sert bir şekilde yerine oturttum. "Koro fikri tam bir saçmalık MJ. Bunu *biliyorsun.*"

Bozguna uğramış bir şekilde başıyla onayladı. "Biliyorum."

"O zaman bana neden destek çıkmadın?" diye sorarken dargınlığımı gizleyememiştim.

Soluk yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Ben..." Yüksek sesli bir şekilde yutkundu. "Sır tutabilir misin?"

Kahretsin. Bunun gittiği yönden hoşlanmamıştım. "Tabii..."

"Cass bana çıkma teklif etti."

"Ah." Şaşırmış gibi gözükmemeye çalıştım ama gizlemesi zordu. MJ tatlı bir kızdı ve kesinlikle çekiciydi ama aynı zamanda Cass Donovan'ın tipi olarak göreceğim son kişiydi.

O adamdan ne kadar nefret etsem de Cass çok yakışıklıydı. Bir gün fazlasıyla albüm satacağından şüphemin olmadığı albüm kapağı yüzü vardı. Ama bakın, basit kızlar ateşli erkekleri kapamaz demiyorum. Her zaman olduğundan eminim. Ama Cass gösteriş budalası, görüntüsüne kafayı takmış bir pislikti. Böyle sığ biri Mary Jane gibi çekingen bir kızla ne kadar tatlı olsa da hiçbir şekilde beraber olmazdı.

"Önemli değil," dedi kahkahayla. "Şaşırdığını biliyorum. Ben de öyleydim. O günkü provadan önce bana sordu," İç çekti. "Bilirsin, koro gününden önce."

Veeeee bütün parçalar hızlı bir şekilde yerine oturdu. Cass'in tam olarak ne yaptığının farkındaydım ve öfkemi yutmam cidden çaba gerektirmişti. Kavgalarda MJ'den onu desteklemesini sağlamak bir şey, zavallı kıza ümit vermek başka bir şeydi.

Ama ona ne söylemeliydim? *Sana sadece gösterideki çılgın fikirlerini destekleyesin diye çıkma teklif etti* mi?

Kötü kişi olmayı reddettiğimden yüzüme becerebildiğim en nazik gülümsemeyi takınıp sordum. "Onunla çıkmak *istiyor* musun?"

Yanakları daha da kızardıktan sonra başını salladı.

"Cidden mi?" dedim şüpheci bir şekilde. "Ama öylesine diva bir tipi var ki. Yani Mariah Carey yanında hiç kalır. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Biliyorum." Şimdi utanmış gözüküyordu. "Ama bu ancak şarkı söyleme konusunda tutkulu olduğu için. İstediğinde iyi bir adam olabiliyor."

İstediğinde mi? Yılın açıklamasıymış gibi söylemişti ama bana göre insanlar öyle oldukları için iyi olmalılardı, hesaplanmış bir hareket olduğundan değil.

Ama bu fikrimi de kendime sakladım.

Düşünceli bir ton takındım. "Eğer fikirlerine karşı çıkarsan seninle çıkmayacağından mı korkuyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Böyle söyleyince kulağa acınası geliyor."

Imm, nasıl söylememi bekliyordu ki?

"Sadece işleri karıştırmak istemiyorum, bilirsin ya?" diye mırıldanırken rahatsız gözüküyordu.

Hayır, bilmiyordum. Hem de hiç.

"Bu senin şarkın MJ. Cass'i mutlu etmek için fikirlerini sansürlememelisin. Eğer koro fikrinden nefret ettiysen ona söyle. Güven bana erkekler düşüncelerini söyleyen kadınları takdir ederler."

Ama daha kelimeleri söylerken bile Mary Jane Harper'ın o kadın olmadığını biliyordum. Utangaç ve tuhaftı. Zamanının çoğunu piyano arkasında veya ona yurt odasında aşkına karşılık vermeyen erkekler hakkında aşk şarkıları yazarak geçiriyordu.

Ah kahretsin. Birden aklıma geldi. Şarkımız Cass hakkında mıydı?

Aylardır söylediğim duygusal sözlerin nefret ettiğim adam için yazıldığı düşüncesi midemi bulandırmıştı.

"Koro fikrinden *nefret* etmiyorum. Hoşuma da gitmiyor ama korkunç olacağını düşünmüyorum."

Ve o anda kış performansında Cass ile arkamızda üç sıralı bir koro olacağını şüphesiz bir şekilde biliyordum.

13

Garrett

O akşam mutfak tezgâhında çalışıyordum ve Hannah'nın öncesinde bana seçtiği pratik sınavını okurken usanmış hissediyordum. Kâğıdı tekrar yazmamı emrederek evi terk etmişti ve bununla başa çıkmakta zorlanıyordum. Kahretsin, soru basitti. Eğer biri size milyonlarca insanı öldürmenizi emrederse, "Hayır, almayayım teşekkürler," derdiniz. Bu saçma teorideki kriterlere göre iki tarafın da yararına, zararına şeyler vardı ve aklım bunları almıyordu. Sanırım kendimi başkalarının yerine koymakta berbattım ve bu kısmen moral bozucuydu.

"Soru," diye açıkladım Tuck mutfağa girdiğinde.

"Cevap," diye hemen cevapladı.

"Daha soruyu bile sormadım şerefsiz."

Sırıtarak lavaboda ellerini yıkadıktan sonra beline neon pembesi önlüğünü bağladı. Logan, Dean ve ben bu fırfırlı devasa şeyi doğum gününde annemiz olacaksa öyle de görünmeli diye düşünerek şakasına vermiştik. Tucker ona fırlatacağımız her türlü kıyafeti kaldıracak kadar erkeksi olduğunda ısrar ederek karşı atakta bulunmuştu ve şimdi maçoluğunun gurur belgesi gibi lanet şeyi giyiyordu.

"Pekâlâ, riske edeceğim," dedi buzdolabına ilerleyerek. "Soru nedir?"

"Bak şimdi, sen Nazi'sin..."

"Hassiktir," diye itiraz etti.

"Bitirmeme izin ver tamam mı? Eğer Nazi olsaydın ve Hitler senden inandığın her şeye karşı gelen bir harekette bulunmanı emretseydi *oldu bil, patron, bütün o insanları senin için öldürürüm*, mü derdin yoksa *siktir git*, deyip ölümü mü göze alırdın?"

"Ona siktir git derdim," deyip durakladı Tuck. "Aslında hayır. Kafasına sıkardım. Sorun çözüldü."

İnledim. "Değil mi ama? Ama bu şerefsiz," tezgâhtaki kitabı işaret ettim, "devletin bir sebepten var olduğunu ve halkın liderlerine güvenerek ve toplumun iyiliği için onların kurallarına uyması gerektiğini söylüyor. Yani teoride soykırım için bile bir tartışma var."

Tuck bir tepsi tavuk budunu dondurucudan çıkardı. "Saçmalık."

"Bu tür bir düşünceyi kabul ediyorum demiyorum ama bu adamın bakış açısını savunmam lazım." Usanmış bir şekilde elimi kafamdan geçirdim. "Bu dersten nefret ediyorum dostum."

Tuck ambalajı açtıktan sonra mikrodalgaya koydu. "Bütünleme cuma günü ha?"

"Aynen," dedim somurtkan bir şekilde.

Tereddüt etti. "Eastwood maçında oynayacak mısın?"

Neşelendim, çünkü bu sabah Koç'tan cuma günü buzda olacağıma dair resmî haber almıştım. Görünüşe göre vize puanları sonraki pazartesiye kadar sisteme girilmiyordu. O yüzden şu anda ortalamam hâlâ olması gerektiği gibiydi.

Sonraki pazartesi Etik puanı D veya daha aşağısı olursa işleri düzeltene kadar kızağa çekilecektim.

Kızağa çekilmek. Tanrım. Sırf düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Bütün istediğim takımımı bir başka Frozen Four zaferine götürmek ve profesyonel lige girmekti. Hayır, profesyonel ligde mükemmel olmaktı. Herkese olduğum yere kendi erdemimle geldiğimi, ünlü bir hokey

oyuncusunun oğlu olduğum için gelmediğimi kanıtlamak istiyordum. Bütün istediğim buydu ve hedeflerimin, çalıştığım onca şeyin saçma bir sınıf yüzünden tehlikede olması kendimi kötü hissetmeme sebep oluyordu.

"Koç oynayacağımı söyledi," dedim Tuck'a. Elime parmaklarımı sızlatan bir şekilde beşlik çaktı.

"İşte bu," diye bağırdı.

Logan mutfağa yakılmamış bir sigara dudaklarından sallanır şekilde girdi.

"Onu burada içmesen iyi edersin," diye uyardı Tucker. "Linda seni gebertir."

"Arka bahçeye çıkacağım," diye söz verdi Logan, çünkü ev sahibini kızdırmaması gerektiğini iyi biliyordu. "Sadece sizlere Birdie ve çocukların bu akşam Bruins maçını izlemek için geleceklerini haber vermek istedim."

Gözlerimi kıstım. "Hangi çocuklar?"

Logan masum bir şekilde gözlerini kırptı. "Bilirsin işte, Birdie, Pierre, Hollis, Niko, eğer yurdundan çıkacak kadar kılıbık olmayı bırakırsa, um, Rogers ve Danny. Connor. Ah, Kenny de var ve..."

Onu kadromuzdaki herkesin ismini saymadan önce durdurdum. "Yani bütün takım demek istedin," dedim kuru bir ses tonuyla.

"Ve olanların kız arkadaşları." Tuck ve bana baktı. "Sorun değil, değil mi? Bütün gece sürecek değil ne de olsa."

"Herkes kendi içkisini getirdiği sürece bence sorun yok," diye cevap verdi Tuck. "Eğer Danny geliyorsa içki kabinini kilitlersen iyi edersin."

"İçkileri G'nin odasına taşıyabiliriz," dedi Logan burnundan alaycı bir ses çıkararak. "Tanrı biliyor ki bir gıdım içmeyecektir."

Tuck bana yüzünde sırıtışla baktı. "Zavallı bebeğim. İçkini bir erkek gibi tutabilmeyi ne zaman öğreneceksin?"

"Hey, içme kısmını gayet iyi kıvırıyorum. Beni mahveden ertesi gün." Takım arkadaşlarıma sırıttım. "Hem ben sizin kaptanınızım. Siz çılgınları hizada tutması için birinin ayık kalması lazım."

"Teşekkürler anne." Logan başını sallamadan önce durakladı. "Aslında hayır, anne olan sensin," dedi Tucker'a, bana dönmeden önce Tuck'ın önlüğüne sırıttı. "Sanırım bu seni baba yapıyor. İkiniz o kadar evcilsiniz ki."

İkimiz de ona orta parmağı gösterdik.

"Ah, anneciğim ve babacığım bana kızgın mı?" Yalandan nefesi kesilmiş gibi yaptı. "Boşanacak mısınız?"

"Siktir git," dedi Tuck ama kahkaha atıyordu.

Mikrodalga öttü ve Tucker buzu çözülmüş tavukları çıkardıktan sonra ben tezgâhta ödevimi yaparken yemeğimizi yapmaya başladı. Bütün durum fazlasıyla evcil değilse ne olayım.

14

Hannah

"Merhaba Han-Han." Allie beni bu akşam bölgemdeki masalardan birine parıltılı bir gülümsemeyle oturarak işte şaşırtmıştı. Sean hemen yanına oturduğunda sırıtışımı engellemekte zorlandım. Masanın aynı tarafında mı oturuyorlardı? Vay, tekrar ciddileşiyor *olmalılardı*, çünkü ancak deli gibi âşıklar bunu yapardı.

"N'aber Hannah," dedi Sean kolunu Allie'nin ince omuzlarına atarak.

"Merhaba." Bütün akşam beni deli eden müşterilerle uğraşmıştım. O yüzden cana yakın yüzler görmek beni cidden memnun etmişti. "Menüye bakarken bir şey içmek ister misiniz?"

"Çikolatalı milkshake lütfen," diye duyurdu Allie.

Sean işaret ve orta parmağını kaldırdı. "İki tane pipet," diye göz kırparak ekledi.

Kahkaha attım. "Tanrım, o kadar tatlısınız ki dişimi sızlatıyorsunuz."

Ama onları mutlu gördüğüme sevinmiştim. Öğrenci derneği oğlanlarına göre Sean oldukça düzgündü ve bildiğim kadarıyla Allie'yi asla aldatmamıştı. Geçmişteki ayrılıkları hep Allie'nin kararıydı. Onların ciddileşmeleri için çok genç olduklarını düşünüyordu ve Sean her seferinde ona karşı inanılmaz sabırlıydı.

Âşıklara milkshakelerini hazırlayıp abartılı bir reveransla servis ettim. "Madam, mösyö."

"Teşekkürler bebeğim. Hey baksana," dedi Allie, Sean menüyü incelerken. "Katımızdaki bazı kızlar yarın akşam Ryan Gosling filmleri maratonu düzenliyor."

Sean inledi. "Bir başka Gosling maratonu mu? Kızların adamda ne gördüğünü anlamıyorum. Fazla tıfıl bir şey."

"Yakışıklı," diye düzeltti Allie bana bakmadan önce. "Var mısın?"

"Zamana göre değişir."

"Tracy'nin geç saatte bir dersi varmış ama dokuzdan önce orada olacak. O saatlerde?"

"Kahretsin. Dokuzda özel dersim var."

Allie'nin yüzü hayal kırıklığıyla bulutlandı. "Dersi erkene çekemez misin?" Beni baştan çıkarmaya çalışırken kaşlarını oynattı. "Val, *sangria** yapacak..."

Kabul etmem gerekirse baştan çıkmıştım. Kızlarla takılmayalı *veya* herhangi bir alkol tüketmeyeli bir süre olmuştu. Partilerde içki içmeyebilirdim, hem de oldukça iyi bir sebepten, ama arada sırada içki içmeye aldırmıyordum.

"Molamda Garrett'ı bir arayıp daha öncesinde müsait mi bir bakayım."

Sean menüden kafasını kaldırdı. Tekrar muhabbetle ilgileniyordu. "Artık Graham ile kankasınız ha?"

"Yok ya. Sadece öğretmen/öğrenci ilişkisi."

"Hiç de bile," diye alay etti Allie. Erkek arkadaşına döndü. "Kesinlikle arkadaşlar. Birbirlerine *mesaj* filan atıyorlar."

"Peki. Arkadaşız," dedim gönülsüzce. Sean bana bilmiş bir şekilde sırıttığında hemen ona kaşlarımı çattım. "Sadece arkadaşız. O yüzden aklından o edepsiz düşünceleri yok et."

---

* Bir tür meyveli şarap kokteyli. *–yhn*

"Ah hadi ama, beni gerçekten suçlayabilir misin? Adam hokey takımının kaptanı ve tuvalet kâğıdı rulosundan daha hızlı kız değiştiriyor. Herkesin yeni fethinin sen olduğunu düşüneceğini *biliyorsun.*"

"Ne isterlerse onu düşünebilirler," dedim omuz silkerek. "Ama durumumuz öyle değil."

Sean inanmamış görünüyordu ama erkekliğine verdim. Herhangi bir erkeğin, bir kadınla erkeğin tamamen platonik kalabileceğine inandığını sanmıyordum.

Allie ve Sean'ın yanından ayrılıp diğer müşterilerimle ilgilendim. Molam başladığında personel odasına gidip Garrett'ı aradım. Sonunda açmadan önce telefon uzun süre çalmıştı. Aksi "Alo" arkadaki yüksek sesli müzik tarafından bastırılmıştı.

"Merhaba, ben Hannah."

"Biliyorum. Arayanın kimliğini görebiliyorum aptal."

"Yarın için ders saatini değiştirip değiştiremeyeceğimizi öğrenmek için aradım."

Bir hip-hop dalgası kulağıma doldu. "Pardon, ne dedin?"

Beni daha iyi duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Yarın daha erken buluşabilir miyiz? Saat dokuzda planlarım var, o yüzden yedi gibi gelebilmeyi umuyordum. Olur mu?"

Cevabı Jay Z'nin kulağı sağır edici ritminde kaybolmuştu.

"Neredesin?" Şimdi neredeyse bağırıyordum.

"Evde," diye boğuk sesli cevabı geldi. "Birkaç insanı maç izlemek için çağırdık."

Birkaç insan mı? Sanki Times Meydanı'nın ortasındaymış gibiydi.

"Dokuzda mı geliyorsun yani?"

Sinirimi yutkundum. "Hayır, yedide. Uygun mu?"

"Garrett, beni birala!" diye hattan bir ses geldi. Hafif Teksaslı konuşmasından anlaşıldığı kadarıyla Tucker olmalıydı.

"Bekle Wellsy. Bir saniye." Kulağıma kahkaha uğuldamalarını takip eden hışırtı sesleri geldikten sonra Garrett bana döndü. "Tamamdır, yarın dokuzda o zaman."

"Yedi!"

"Doğru, yedide. Özür dilerim, seni hiç duyamıyorum. Yarın görüşürüz."

Yüzüme telefonu kapattı ama umurumda değildi. Geçtiğimiz hafta Garrett'ın telefonda veda etmeye zaman harcamadığını öğrenmiştim. Başta beni uyuz etmişti ama şimdi zaman kazandıran hareketini takdir etmiştim.

Telefonumu önlüğüme soktuktan sonra Allie'ye yarın akşam gelebileceğimi söylemek için ana salona girdim. Cevap olarak çığlık attı. "Yaşasın! Gosling dozumu almak için *sabırsızlanıyorum*. Dünyadaki. En. Seksi. Adam."

"Hemen yanında oturuyorum yani," diye homurdandı Sean.

"Bebeğim o adamın kaslarını gördün mü?" diye sordu.

Sean iç çekti.

Ertesi akşam Garrett'ın evinde tam yedide varıp her zamanki gibi içeri kendim girdim. Üst kata çıkmadan önce Logan ve çocuklara selam vermek için oturma odasına kafamı uzattım. Logan ortada yoktu ama Tuck ve Dean oradalardı. Beni gördüklerinde kafa karışıklığıyla baktılar.

"Merhaba Wellsy." Tucker'ın alnı kırışmıştı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Kaptanınıza ders vermek için geldim, ne olacak?" Kapıdan uzaklaşırken gözlerimi devirdim.

"Yukarıda olmak istemezsin bebeğim," diye seslendi Dean.

Olduğum yerde durdum. "Nedenmiş?"

Açık yeşil gözleri eğlenceyle parlamıştı. "Ah... unutmuş olabilir."

"Eh, ben de yukarı çıkıp ona hatırlatırım."

Bir dakika sonra bu hareketimden pişman oldum.

"Hey Graham hadi şu işi bitirelim de..." Kapıyı açtığımda fara yakalanmış geyik gibi kalarak cümlenin ortasında kalmıştım.

Gördüğümü algıladığımda utanç vücuduma yayıldı.

Garrett yatakta göğsünün tüm çıplak görkemiyle ortada uzanırken... çıplak bir kız kucağına oturmuştu.

Evet, Bayan Thang tamamıyla çıplaktı ve sesimi duyduğunda sarı saçları her yöne uçuşacak şekilde döndü. Dik göğüsleri manzarama saldırdı ama onları öyle ya da böyle değerlendirecek zamanım olmamıştı, çünkü kulak delici çığlığı etrafa yayılmıştı.

"Bu da ne!"

"Kahretsin. *Çok* özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım.

Sonra kapıyı çarpıp alt kata seri katil tarafından kovalanıyormuş gibi kaçtım.

Dakikalar sonra oturma odasına tökezleyerek girdiğimde iki tane sırıtan surat tarafından karşılandım. "Sana üst kata çıkmamanı söyledim," dedi Tucker iç çekerek.

Dean daha geniş sırıtıyordu. "Şov nasıldı? Buradan çok bir şey duyamıyoruz ama kızın çığlık atanlardan olduğuna dair içimde bir his var."

O kadar yerin dibine geçmiştim ki utançtan yanaklarım hem içten hem de dıştan yanıyormuş gibi hissettiriyordu. "Fahişe arkadaşınıza işi bitince beni aramasını söyler misiniz? Aslında hayır. Ona şansının tükendiğini söyleyin.

Kahretsin, benim zamanım değerli. Programıma böyle saygı duymazsa ona ders vermeyeceğim."

Bunu söyleyerek evden hızla çıkarken duygularım utanç ile öfke arasında gidip geliyordu. İnanılmazdı. Bir kızla kırıştırmak vizesini geçmekten daha önemli nasıl olabilirdi? Geldiğimi bile bile hangi pislik bunu yapardı?

Tracy'nin aracına olan yarı yolu kat etmişken ön kapı hızla açılıp Garrett dışarı çıktı. En azından kot pantolonunu üzerine geçirme inceliğini göstermişti ama hâlâ tişört giymiyordu. Hatta ayakkabılarını da. Bana doğru hızla gelirken yüz ifadesi utangaç ve canı sıkkınmış gibiydi. "Bu da neydi?" diye sordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sertçe cevap verdim. "Benim *sana* aynı soruyu sormam gerekiyor. Geleceğimi biliyordun!"

"Dokuz demiştin!"

"Saati yediye aldım ve sen de bunu biliyorsun." Dudaklarım somurtkan bir hal aldı. "Belki bir dahaki sefer aradığımda bana daha fazla dikkatini verirsin."

Elini kısa saçlarının arasından geçirirken kasları bu hareketle kabardı. Soğuk hava pürüzsüz bronz tenindeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu ve bakışlarım farkında olmadan düğmelenmemiş pantolonuna doğru kaybolan tüylere kaydı.

Görüntüsü karşısında tuhaf bir sıcaklık dalgası göğsümden aşağılara doğru hareket etti. Vücudum birden gergin ve sızlayan bir hal aldı. Parmaklarım bir şey yapma dürtüsüyle karıncalanıyordu... Ah Tanrı aşkına. *Hayır.* Adamın şekilli vücudu varsa ne olmuş? Ona kovboy kızı gibi binmek isteyeceğim anlamına gelmiyordu.

Çoktan yukarıda bunu yapan biri vardı.

"Özür dilerim, tamam mı?" diye homurdandı. "İşi batırdım."

"Hayır, tamam değil. Birincisi, belli ki benim zamanıma saygı duymuyorsun. İkincisi belli ki bu dersi geçmek istemiyorsun yoksa pantolonun fermuarı kapalı, test kitapların açık olurdu."

"Ah gerçekten mi?" diye meydan okudu. "Benden yedi gün yirmi dört saat çalışıp kimseyle takılmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Midem rahatsız bir hisle bulandı. Cevap vermeyince gözlerine şüpheci bir bakış geldi. "Birileriyle takılıyorsun, değil mi?"

Sinirli bir şekilde dudaklarımdan nefes aldım. "Elbette takılıyorum. Sadece... bir süredir değil."

"Ne kadar süredir?"

"Bir yıl. Seni ilgilendirdiğinden filan değil gerçi." Çenemi sıkarak aracımın kapısını açtım. "Orospuna geri dön Garrett. Ben eve gidiyorum."

"Orospu mu?" diye sesi yankılandı. "Bu kaba bir varsayım olmadı mı? Rhodes burslu olmadığını bilemezsin."

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Eh, hayır," diye teslim oldu. "Ama Tiffany..."

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. *Elbette* ismi Tiffany'di.

"...oldukça akıllı bir kız," diye sinirli bir şekilde lafını bitirdi.

"Hı-hı. Eminim öyledir. Bayan Akıllı'ya dön o zaman. Ben gidiyorum."

"Yarın için tekrar program yapamaz mıyız?"

Aracın kapısını açtım. "Hayır."

"Öyle mi?" Elini kapıya koydu. "Cumartesi günkü randevumuz da iptal o zaman?"

Bana baktı.

Ben de bakışına karşılık verdim.

Ama ikimiz de teslim olanın o olmayacağını biliyorduk.

Birden aklıma geçen gün Justin ile yaptığımız konuşma geldi. Yanaklarım tekrar kızardı ama bu sefer Garrett'ı pantolonu aşağıda yakaladığım gerçeğiyle alakalı değildi. Bariz bir şekilde Justin varlığımı fark etmişti ve eğer bu partiden kaçarsam onunla okul dışında konuşma fırsatını kaybedecektim. Aynı çevrede takılmıyorduk. O yüzden haftada bir Etik'te görüşmekle kendimi sınırlamak istemiyorsam fazlasıyla aktif olup onu ders dışında arayıp bulmam gerekiyordu.

"Pekâlâ," diye Garrett'a mırıldandım. "Yarın görüşürüz. *Yedide.*"

Dudağı kendinden memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

15

Garrett

Hannah perşembe akşamı geldiğinde evde ve yalnız olduğumdan emin oldum. Dün beni Tiff ile basması konusunda utanmaktan çok eğlenmiştim. Yani en azından boşalma ânına denk gelmemişti. Eğer Tiffany'nin orgazm çığlıklarını duysa Hannah'nın yüzü yüz kat daha kızarmış olurdu.

Cidden bir kısmım Tiff'in porno yıldızı inlemelerinin sahte olup olmadığını merak ediyordu. Yatakta bir aygır olduğumu iddia etmiyordum ama oldukça dikkatliydim ve daha önce şikâyet eden olmamıştı. Ama dün akşam ilk defa yatağımda bir hatunun rol yaptığı hissine kapıldım. Bütün bu durumda inanılmaz derecede... tatmin edici olmayan bir şey vardı. Rol yapıp yapmadığını veya sadece abartıp abartmadığını bilmiyordum ama her şekilde bir daha tekrarlamakta istekli değildim.

Hannah kapımı çaldı ama bir çalışta durmamıştı. En azından on defa çaldı ve ona girmesini söyledikten sonra iki defa daha tekrarladı.

Kapı hızla açıldı ve Hannah içeriye sıkıca gözlerini iki eliyle kapamış şekilde tökezledi. "Güvenli mi?" diye yüksek sesle sordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ve ellerini karanlıkta yürüyen bir kör gibi uzatmıştı.

"Ne kadar çocuksu," dedim iç çekerek.

Gözlerini açıp bana kötü bir bakış attı. "Sadece dikkatli oluyorum," diye kibirli bir tonda cevap verdi. "Bir başka seks maratonuna bodoslama dalarsam Tanrı yardımcım olsun."

"Merak etme, seks kısmına gelememiştik bile. Eğer bilmen gerekiyorsa, ön sevişme kısmındaydım. Tam anlamıyla ikinci veya üçüncü devredeydik."

"İğrenç. ÇDB."

"Sen istedin."

"İstemedim." Yatakta bacaklarını birleştirerek oturduktan sonra çantasından kitabı çıkardı. "Pekâlâ, bu kadar muhabbet yeter. Hadi tekrarlanmış kâğıdını okuyup birkaç tane yazılmış olanı inceleyelim."

Ona düzelttiğim kâğıdı uzatıp Hannah okurken yastıklarıma yaslandım. Bitirdiğinde bana baktı ve etkilendiğini söyleyebilirdim. "Bu oldukça iyi," diye kabul etti.

Eğer bir gurur dalgası hissetmediysem ne olayım. Bu Nazi kâğıdını dize getirmiştim ve Hannah'nın övgüsü beni sadece memnun etmekle kalmamıştı, aynı zamanda kendimi başkasının yerine koymakta iyi olmaya başladığımı onaylıyordu.

"Aslında, gerçekten iyi," diye düzeltti sonuca tekrar göz gezdirirken.

Yalandan nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Aman Tanrım. Bu bir övgü müydü?"

"Hayır. Geri alıyorum. Batırmışsın."

"Çok geç." Ona parmağımı salladım. "Zeki olduğumu düşündün."

Derin bir iç çekti. "Kendini verdiğinde akıllısın." Durakladı. "Tamam, bunun tamamen pislik bir şey olduğunu biliyorum ama bu okulun her zaman sporculara rahat davrandığını varsaymıştım. Akademik olarak yani. Bilirsin, çok önemli olduğunuz için size bedava A'lar dağıtmak filan."

"Keşke. Eastwood takımından birkaç arkadaş tanıyorum, profesörleri kâğıtlarını okumuyor bile. Sadece onlara A'yı basıp geri veriyor. Ama Briar profesörleri onları hak etmemizi sağlıyor. Şerefsizler."

"Diğer derslerinde nasılsın?"

"Hepsinden A alıyorum. Sadece İspanya Tarihi'nden sinir bozucu bir C ama o da final kâğıdımı verdiğimde değişecek," diyerek sırıttım. "Sanırım düşündüğün gibi aptal bir sporcu değilmişim ha?"

"Aptal olduğunu hiç düşünmemiştim." Bana dil çıkardı. "Pislik olduğunu düşünmüştüm."

"Düşünmüş müydün?" Geçmiş zaman kullanmasının hemen üzerine düştüm. "Bu artık haksız olduğunu gördüğün anlamına mı geliyor?"

"Yok ya, hâlâ pisliğin tekisin," diyerek sırıttı. "Ama en azından akıllı bir pisliksin."

"Bu vizeyi geçecek kadar akıllı mıyım?" Soruyu dillendirirken moralim bozulmuştu. Bütünleme yarındı ve tekrar üzerine stres yapmaya başlamıştım. Hazır olduğumdan emin değildim ama Hannah'nın güveni bazı şüphelerimi azaltmıştı.

"Kesinlikle," diye beni temin etti. "Önyargılarını uzak tutup filozofların neler yapacağına sadık kalırsan iyi olacaksın."

"Öyle yapsam iyi olur. Bu dersten geçmeye gerçekten ihtiyacım var Wellsy."

Ses tonu yumuşadı. "Takım senin için o kadar mı önemli?"

"Takım benim bütün hayatım," dedim basitçe.

"Hayatın mı? Vay canına. Kendine çok fazla baskı uyguluyorsun Garrett."

"Baskıdan mı bahsediyorsun?" Ses tonum acılıydı. "Baskı yedi yaşında olup gelişimi hızlandırmak için yüksek

protein diyeti yapmaya zorlanmaktır. Baskı haftanın altı günü paten kaymak için şafakta uyandırılıp baban yüzüne iki saat boyunca ıslık çalarken drill koşmaktır. Baskı eğer başarısız olursan asla gerçek bir adam olamayacağının söylenmesidir."

Yüzü üzgün bir hal aldı. "Kahretsin."

"Evet, bu olayı özetliyor." Hatıraları geriye itmeye çalıştım ama yine ortaya çıkıp boğazımı düğümlüyorlardı. "Güven bana, kendime uyguladığım baskı büyürken baş etmek zorunda kaldığıma kıyasla hiçbir şey."

Gözlerini kıstı. "Bana hokeyi sevdiğini söylemiştin."

"Seviyorum." Sesim boğuk bir hal almıştı. "Ancak buzda olduğum zaman kendimi... canlı hissediyorum sanırım. Hem güven bana, istediğim yere gelmek için fazlasıyla çalışacağım. Ben... kahretsin, başarısız olamam."

"Başarısız olursan ne olur?" diye karşılık verdi. "Yedek planın ne?"

Kaşlarımı çattım. "Yedek planım yok."

"Herkesin bir tanesine ihtiyacı vardır," diye ısrar etti Hannah. "Ya sakatlanır ve artık oynayamazsan?"

"Bilmiyorum. Sanırım koç olurum. Veya belki spor muhabiri."

"Gördün mü, o zaman bir planın var."

"Sanırım." Onu meraklı bir şekilde izledim. "Senin yedek planın ne? Eğer şarkıcılıkta işin yaver gitmezse?"

"Dürüst olmak gerekirse bazen şarkıcı olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Yani gerçekten seviyorum ama profesyonel olarak yapmak başka bir şey. Bütün zamanımı tur otobüslerinde veya yolda geçireceğim fikri beni çok heyecanlandırmıyor. Ve evet, kalabalığın önünde şarkı söylemeyi seviyorum ama her akşam binlerce insanın karşısında sahneye çıkmayı istediğimden emin değilim." Omuz silkerken düşünceli gözüküyordu. "Bazen bestekâr

olmayı yeğliyorum. Şarkı düzenlemekten hoşlanıyorum. O yüzden arka planda çalışıp başka birine bütün yıldız işini vermeye aldırmam. Eğer bu işe yaramazsa öğretmenliğe geçeceğim." Bana fazlasıyla mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Eğer o da olmazsa her zaman striptizde şansımı deneyebilirim."

Bakışlarımı vücudunda aşağı yukarı gezdirdikten sonra abartılı bir şekilde dilimi yaladım. "Eh, kesinlikle bu işe uygun memelerin var."

Gözlerini devirdi. "Sapık."

"Hey, sadece bir gerçeği belirtiyordum. Memelerin gayet güzel. Neden onları daha fazla ortaya çıkarmıyorsun bilmiyorum. Dolabına birkaç tane düşük yaka tişört ekle."

Yanaklarında pembe bir kızarıklık belirdi. Ciddi ve küstahken utangaç, masum haline hızla geçişine bayılıyordum.

"Bu arada bunu cumartesi günü yapamazsın," diye onu haberdar ettim.

"Ne? Striptiz yapmayı mı?" diye şakacı şekilde sordu.

"Hayır, her açık saçık lafta domates gibi kızarmayı."

Hannah tek kaşını kaldırdı. "Ne kadar açık saçık laf etmeyi planlıyorsun?"

Sırıttım. "Ne kadar içmem gerektiğine bağlı."

Bezgin bir şekilde nefes verince atkuyruğundan koyu bir tutam saç alnına düştü. Düşünmeden uzanıp tutamı kulağının arkasına yerleştirdim.

Omuzlarındaki ani gerginlik dudaklarımı büzmeme neden olmuştu. "Bunu da yapamazsın. Sana dokunduğumda donakalma."

Gözlerinde bir panik belirdi. "Neden bana dokunasın ki?"

"Çünkü seninle çıkacağım. Benimle tanıştın mı? Oldukça eli uzun bir adamım."

"Eh, cumartesi günü ellerini kendine saklayabilirsin," dedi resmî bir şekilde.

"Güzel plan. Sonra Âşık Çocuk sadece arkadaş olduğumuzu düşünsün. Veya ne kadar ürkek olacağına bağlı olarak düşman bile sanabilir."

Dudaklarını ısırdı ve sıkıntısının bariz olması onunla daha çok uğraşmama neden oluyordu. "Ah ve seni öpebilirim de."

Şimdi bana kötü kötü bakıyordu. "Hayatta olmaz."

"Kohl'un bana ilgi duyduğunu düşünmesini istiyor musun istemiyor musun? Çünkü istiyorsan en azından o şekilde davranman gerekiyor."

"Bu zor olacak," dedi sırıtarak.

"Saçmalık. Benden fazlasıyla hoşlanıyorsun."

Burnundan soluyarak homurdandı.

"Bu burnundan soluyarak homurdanmalarını çok seviyorum," dedim ona açıkça. "Kısmen tahrik edici."

"Şunu keser misin?" diye homurdandı. "Justin şu anda burada değil. Flörtünü cumartesiye saklayabilirsin."

"Alışmanı sağlamaya çalışıyordum." Sanki bir şey üzerine düşünüyormuşum gibi durakladım ama gerçekte Hannah'yı kıvrandırmaktan fazlasıyla zevk alıyordum. "Aslında daha fazla düşündükçe öncesinde bir ısınmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum."

"Isınmak mı? Bu da ne demek şimdi?"

Başımı eğdim. "Maçtan önce ne yaptığımı düşünüyorsun Wellsy? Alanda belirip doğrudan patenlerimi giydiğimi mi? Elbette hayır. Hazırlanmak için haftanın altı günü pratik yapıyorum. Buz zamanı, ağırlık zamanı, maç kayıtlarını izleme, strateji toplantıları. Bu iş için yapılan onca detaylı hazırlığı düşün."

"Bu bir maç değil," dedi asabi bir şekilde. "Sahte bir randevu."

"Ama Âşık Çocuk için gerçek gibi görünmesi lazım."

"Ona şöyle seslenmeyi bırakır mısın?"

Hayır, bırakmayı planlamıyordum. Onu ne kadar sinir ettiğini görmekten hoşlanıyordum. Onu kızdırmak hoşuma gidiyordu; nokta. Hannah her kızdığında yeşil gözleri parlıyor, yanakları çok tatlı bir pembeye dönüyordu.

"O yüzden evet," dedim başımı sallayarak. "Eğer sana cumartesi günü dokunup öpeceksem önceden prova yapmamızın zorunlu olduğunu düşünüyorum." Dudaklarımı yine yaladım. "Detaylı bir şekilde."

"Cidden benimle şu an maytap geçip geçmediğine karar veremiyorum." Bıkkın bir şekilde nefesini bıraktı. "Her şekilde bana dokunmana veya öpmene izin vermeyeceğim. O yüzden aklından o pis düşünceleri at. Eğer biraz hareket istiyorsan Tiffany'yi ara."

"Evet, bu kesinlikle olmayacak."

Hannah'nın ses tonunda keskinlik vardı. "Nedenmiş? Geçen akşam onunla epey ilgileniyormuş gibi görünüyordun."

"Tek seferlik bir ilişkiydi. Hem konuyu değiştirmeye çalışma." Ona sırıttım. "Neden beni öpmek istemiyorsun?" Gözlerimi kıstım. "Aman Tanrım. Düşünebildiğim tek açıklama var." Durakladım. "Kötü öpüşüyorsun."

Öfkeyle ağzı açık kaldı. "Kesinlikle kötü öpüşmüyorum."

"Öyle mi?" Sesimi baştan çıkarıcı bir tona düşürdüm. "Kanıtla."

16

Hannah

Bir şekilde üçüncü sınıfımdaki oyun alanı günlerime dönmüştüm. Garrett'ın onu öpmem için beni teşvik etmesine başka açıklama yoksa tabii.

"Sana bir halt kanıtlamak zorunda değilim," diye ona haber verdim. "Mükemmel bir şekilde öpüşüyorum. Maalesef hiçbir zaman bunu öğrenemeyeceksin."

"Asla, asla deme," diye şarkı söyler bir şekilde cevap verdi.

"Bunun için teşekkürler Justin Bieber. Ama olacak iş değil dostum."

İç çekti. "Anlıyorum. Benim kuvvetli erkeksiliğim gözünü korkuttu. Merak etme, her zaman oluyor."

Vay arkadaş. Hâlâ bir hafta öncesine kadar Garrett Graham'ın hayatımdaki sabit şeylerden biri olmadığı günleri hatırlayabiliyordum. Ukala laflarını dinlemek, çapkın sırıtışını görmek veya ilgimi çekmeyen flört savaşına çekilmek zorunda olmadığım zamanlara.

Garrett'ın bir tek şeyde çok çok iyi olması dışında. Eldiven atmak.

"Korku hayatın gerçeklerinden biri," dedi ciddi bir şekilde. "Seni aşağı çekmesine izin verme Wellsy. Herkes bunu yaşıyor." Dirsekleri üzerine sanki önemli biriymiş gibi yaslandı. "Bak ne diyeceğim, sana bedava bir şans ve-

receğim. Eğer beni öpmekten çok korkuyorsan seni zorlamayacağım."

"Korkmak mı?" diye haykırdım. "Ben korkmuyorum aptal şey. Sadece *istemiyorum*."

Bir başka iç çekiş göğsünden çıktı. "O zaman sanırım özgüven problemlerine geri döndük. Merak etme, dünyada bir sürü kötü öpüşen kişi var tatlım. Eminim biraz pratik ve sabırla sen de bir gün..."

"Tamam," diye araya girdim. "Hadi yapalım."

Ağzı kapanıp gözleri kocaman açıldı. *Hah.* Benim onun blöfünü görmemi beklemiyordu yani.

Gözlerimiz uzun zamandır birbirini alt etme bakışına girişmişti. Pes etmemi bekliyordu ama onu bekleyebileceğime güveniyordum. Belki çocukluk yapıyordum ama Garrett çoktan bu ders konusunda dediğini yaptırmıştı. Bu sefer *ben* kazanmak istiyordum.

Ama onu yine küçümsemiştim. Gri gözleri koyulaşıp dumanlı metalik bir gümüş rengine büründü ve birden gözlerinde ateş belirdi. Ateş ve bunu yapmayacağıma dair bir öz güven parıltısı.

Sonunda konuştuğundaki kibirli tonundaki kesinliği duydum. "Pekâlâ, bana elindekileri göster bakalım."

Bir an bocaladım.

Kahretsin. Ciddi olamazdı.

Ve ben de cidden aptalca iddiaya girmeyi gerçekten *düşünüyordum*. Garrett'tan hoşlanmıyordum ve onu öpmek istemiyordum. Hikâyenin sonu.

Ama hiçbir şeyin sonuymuş gibi hissettirmiyordu. Vücudum ateşlerle kaplanmıştı ve ellerim gerginlikten değil beklentiden titriyordu. Dudaklarını kendiminkilerin üzerinde canlandırdığımda kalbim davul ve bas ritminden bile daha hızlı atıyordu.

Benim ne sorunum vardı?

Garrett gittikçe yaklaşıyordu. Şimdi baldırlarımız birbirine değiyordu. Ya rüya görüyordum ya da boğazının ortasındaki nabzının attığını cidden görebiliyordum.

Bunu gerçekten istiyor olamazdı... değil mi?

Avuç içlerim terlemeye başladı ama onları taytıma silmeye direndim, çünkü ne kadar gergin olduğumu bilmesini istemiyordum. Kot pantolonuyla kaplı baldırlarından yayılan sıcaklığın, tıraş losyonunun hafif odunsu kokusunun, sonraki adımımı beklerken dudağının kenarındaki hafif kıvrımın fazlasıyla farkındaydım.

"Hadi ama," diye dalga geçti. "Bütün gece bekleyemeyiz bebeğim."

Şimdi kızmıştım. Siktir et. Sadece bir öpücük ama, değil mi? Hoşlanmak zorunda bile değilim. Ukala ağzını kapatmak bile yeterince ödül olacaktı.

Kaşımı kaldırarak uzanıp yanağına dokundum.

Nefesi kesilmişti.

Başparmağımı çenesinde gezdirip, oyalanarak beni durdurmasını bekledim. Yapmayınca yavaşça dudağımı onunkilere yaklaştırdım.

Dudaklarımızın birleştiği an tuhaf bir şey oldu. Sıcaklık dalgası içimde ortaya çıktı. Dudağımdan başlayıp vücudumun aşağısına doğru ilerleyip göğsümün uçlarını sızlattıktan sonra daha aşağılara ilerledi. Bütün gece çiğnediği naneli sakız gibi bir tadı vardı ve naneli aroma tat dokularımı doldurdu. Dudaklarım kendiliğinden açılmıştı ve Garrett dilini içeri kaydırarak bundan faydalandı. Dilim onunkiyle birleştiğinde boğazının gerisinden gelen kısık bir hırıltı çıktı ve erotik ses bütün vücudumda titreşti.

Hemen bir panik dalgasıyla öpücüğü kestim.

İçime titrek bir nefes çektim. "İşte. Nasıldı?" Az önce olanlar beni etkilememiş gibi davranıyordum ama sesimin hafif titremesi beni ele veriyordu.

Garrett'ın gözleri erimişti. "Emin değilim. Düzgün bir şekilde yargılamam için uzun değildi. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Büyük elleri yanağımı kapladı.

Bu benim gitmem için işaret olmalıydı.

Onun yerine bir öpücük için daha eğildim.

Ve ilki kadar korkutucu derecede inanılmazdı. Dili benimkine dokunurken yanağını okşadım. Tanrım, bu çok büyük bir hataydı, çünkü yüzündeki çıkmaya çalışan sakalın avucumdaki kaşındırıcı hissi çoktan tahribat oluşmuş vücudumdaki zevki artırıyordu. Yüzü güçlü, erkeksi ve *seksiydi.* Saf erkeksiliği bir başka ihtiyaç dalgası oluşturmuştu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunu beklemiyordum ama daha fazlasını *istiyordum.*

Istırap dolu bir inlemeyle başımın duruşunu öpücüğü derinleştirmek için değiştirdim ve dilim istekli bir şekilde ağzını keşfediyordu. Hayır, istekle değil, açlıkla. Ona aç durumdaydım.

Garrett parmaklarını saçlarımdan geçirip beni daha yakına çekerken bir güçlü kolu kalçalarıma dolanıp beni yerimde tutuyordu. Göğüslerim şimdi taş gibi göğsünde eziliyordu ve kalbinin deli gibi atışını hissedebiliyordum. Heyecanı benimkiyle eş değerdi. Katıksız boğuk inlemesi dudaklarımı gıdıklamış ve nabzım sendelemişti.

Bana bir şey oluyordu. Onu öpmeyi bırakamıyordum. Fazlasıyla bağımlılık yapıyordu. Bu benim kontrolde olduğum bir şekilde başlasa da artık kontrol bende değildi.

Garrett'ın dudağı benimkiler üzerinde yetenek ve güvenle dolaşırken ciğerlerimdeki nefesi çalıyordu. Alt dudağımı hafifçe ısırdığında göğüs uçlarımın karşılık olarak gerildiğini hissettim. Kendimi toparlamak, sersemletici arzu dalgasında uçmaktan kendimi önlemek için elimi göğsüne bastırdım. Üst dudağı benimkileri bırakıp çenemin

hizasında ilerleyerek boynuma gömüldü. Beraberinde titrememe sebep olan açgözlü öpücükler bırakıyordu.

Acı içinde bir inleme duydum ve benden duyduğumu fark edince şaşırdım. Dudağını tekrar üzerimde hissetmek için çaresiz durumdaydım. Bir elimi saçına geçirerek onu istediğim yere yönlendirdim ama koyu saçları tutunmak için fazla kısaydı. Bütün yapabildiğim başını daha öne getirmek olmuştu ki bu da onun hafifçe kıkırdamasına sebep oldu.

"İstediğin bu mu?" dedikten sonra dudakları yine benimkileri buldu ve o yetenekli dilini tekrar ağzımın içine soktu.

Yatak odasının kapısı sonuna kadar açıldığı an bir inleme ağzımı terk etti.

"Hey G, senden bir şey ödünç..."

Dean birden donakaldı.

Korkuyla atılmış bir çığlıkla dudaklarımı Garrett'ın üzerinden çekip ayağa fırladım.

"Ooops. Bölmek istememiştim." Dean'ın sırıtışı bütün yüzünü kaplamıştı ve parıldayan yeşil gözleri yanaklarımın kızarmasına sebep oluyordu.

Hayatımın en büyük hatası demekten daha hızlı bir şekilde gerçekliğe dönmüştüm. Aman Tanrım. Az önce Garrett Graham ile öpüşürken yakalanmıştım.

Ve keyif alıyordum.

"Bir şey bölmüyorsun," diye ağzımdan kaçırdım.

Dean kahkaha atmamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi. "Hayır mı? Çünkü bayağı öyle gözüküyordu da."

Boğazımı düğümleyen utanca rağmen kendimi Garrett'a bakıp onu sessizce destek olması için yalvarmaya zorladım ama ifadesi beni hazırlıksız yakalamıştı. Derin bir yoğunluk ve hafif bir kızgınlık vardı ama ikincisi Dean'a yöneltilmişti. Ortaya bir de hayranlığa yakın bir şey katılmıştı, sanki bizim yaptığımıza inanamıyordu.

Ben de inanamıyordum.

"Demek ikiniz buradayken böyle şeyler yapıyorsunuz," diye lafını uzattı Dean. "Bütün o yoğun, aşırı *özel dersler.*" Son kelimeyi havada tırnak işareti yaparak söylerken sevinç içinde kıkırdıyordu.

Sataşması canımı sıkmıştı. Garrett ve benim... beraber olduğumuzu geçen haftadan beri herkesin arkasından işler kırıştırdığımızı düşünmesini istemiyordum.

Bu şüphelerini yok etmem gerektiği anlamına geliyordu. Hem de hemen.

"Aslında Garrett bana öpüşme yeteneğimi geliştirme konusunda yardımcı oluyordu," dedim Dean'e başarabildiğim en kayıtsız tonda. Bu durumda doğruyu söylemek hayal gücünün bir şeyler uydurmasından daha az utanç vericiydi ama itiraf yüksek sesle söylediğimde kulağa inanılmaz geliyordu. Evet, hokey takımının kaptanıyla yeteneklerimi geliştiriyordum. Sorun değildi.

Dean kıs kıs güldü. "Öyle mi?"

"Evet," dedim sertçe. "Biriyle çıkacağım ve buradaki arkadaşın hiçbir numaram olmadığını düşünüyor. Güven bana birbirimizle ilgilenmiyoruz. Hem de hiç." Garrett'ın hâlâ tek kelime etmediğinin farkına varıp ona onaylaması için döndüm. "Öyle değil mi Garrett?" diye sordum imalı bir şekilde.

Öksürüp boğazını temizledi ama konuştuğunda sesi hâlâ çatallı geliyordu. "Öyle."

"Tamam..." Dean'in gözleri parlıyordu. "O zaman blöfünü görüyorum bebeğim. Hareketlerini bana göster bakalım."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Eğer bir doktor sana on günün kaldığını söyleseydi ikinci bir görüş arardın, değil mi? Eh, eğer kötü öpüştüğün konusunda endişeliysen sırf G'nin sözüne bakamazsın.

İkinci bir görüşe ihtiyacın var." Kaşlarını meydan okuyan bir şekilde kaldırdı. "Nelerin varmış görelim."

"Pislik yapmayı kes," diye mırıldandı Garrett.

"Hayır, haklı," diye tuhaf bir şekilde cevap verirken beynim, *Ne?* diye bağırıyordu.

Haklı mıydı? Görünüşe göre Garrett'ın eritici öpücükleri beni çılgına dönüştürmüştü. Fazlasıyla sarsılmış ve kafam karışmıştı ama her şeyden önce endişeliydim. Garrett'ın anlayacağından korkuyordum... Ama neyi? Daha önce bir öpücükten bu kadar etkilenmediğimi mi? Her bir kısmını sevdiğimi mi?

Evet ve evet. Bu *kesinlikle* bilmesini istemediğim şeydi.

O yüzden Dean'in yanına gidip, "Bana ikinci bir görüş ver," dedim.

Bir kere daha sırıtmadan önce şaşırmış görünüyordu. Ellerini birbirine sürtüp sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi boğumlarını çıtırdattı. Aptalca hareketi beni güldürmüştü.

Ona uzandığımda cesaret gösterisi sekteye uğradı. "Sadece dalga geçiyordum. Yapmak zorunda değilsin..."

Parmak uçlarımın üzerine yükselip dudaklarımı onunkilere bastırarak onu susturdum.

Evet, işte ben buydum, bir erkekten sonra öbürünü öpen bir başka üniversite öğrencisiydim.

Bu sefer hiçbir ateş yoktu. Karıncalanma da. Baskın bir çaresizlik hissi de yoktu. Dean'i öpmek Garrett'a kıyasla hiçbir şeydi ama Dean'in hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu, çünkü dudaklarımı ayırdığımda inledi. Dili ağzımın içine girdi ve ona izin verdim. Sadece birkaç saniye sonra geri çekilip yüzüme en kayıtsız ifademi takındım.

"Ee?" diye teşvik ettim.

Gözleri tamamen kararmıştı. "Ah." Boğazını temizledi. "Ah... evet... bu konuda endişelenmen gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum."

O kadar şaşırmış görünüyordu ki gülmeden edemedim ama Garrett'ın yataktan şekilli yüzü fırtınadan bile daha kararmış bir ifadeyle kalktığını görünce neşem kaçtı.

"Hannah," diye sertçe başladı.

Ama gerisini dinleyemezdim. O öpücüğü artık düşünmek istemiyordum. Veya hiçbir zaman. Sırf hatırası bile başımın dönmesine, kalbimin hızla atmasına sebep oluyordu.

"Yarınki sınavında başarılar." Kelimeler ağzımdan gerginlikle hızla çıkmıştı. "Şimdi gitmem lazım ama nasıl gittiğine dair beni haberdar et, tamam mı?"

Sonra hızlıca eşyaları toparlayıp odadan kaçtım.

17

Hannah

"İddiayı kaybettin," dedi Allie şüpheyle.

"Evet." Yatağımın kenarına oturdum, sol ayağımdaki botun fermuarını çıkarmak için eğilirken bilerek oda arkadaşımın bakışlarından kaçıyordum.

"Şimdi onunla çıkacaksın."

"Hı-hı." Başparmağımla botun kenarını ovdum ve derideki bir lekeyi siliyormuşum gibi davrandım.

"Garrett Graham ile çıkacaksın."

"Hıhımmm."

"Bu işte bir oyun görüyorum."

Elbette görürdü. Garrett Graham ile çıkmak mı? Chris Hemsworth ile evlendiğimi duyursam yeriydi.

O yüzden hayır, Allie'yi bu kadar şaşırmış göründüğü için suçlamıyordum. İddiayı kaybettim bahanesi aklıma gelenin en iyisiydi ve kötü bir taneydi. Şimdi itiraf edip ona Justin'i anlatsam mı diye merak ediyordum.

Veya daha da iyisi, randevuyu komple mi iptal etsem diye düşünüyordum.

Garrett'ı, o zamandan... öpücüğü artık adlandırdığım şekliyle, büyük hatadan beri görmüyordum. Bana dün bütünleme sınavından sonra mesaj atmıştı. İki cimri kelime. *"Çocuk oyuncağıydı."*

Yalan söylemeyeceğim, iyi geçtiği için heyecanlanmıştım. Ama gerçek bir konuşma başlatacak kadar heyecanlı değildim. O yüzden sadece tek kelime, *"güzel"* yazdım ve yirmi dakika öncesinde beni parti için almaya geldiğini mesaj atana kadar tek bağlantımız o olmuştu.

Bana göre öpücük olmamıştı. Dudaklarımız dokunmamış, vücudum sızlamamıştı. O dilim ağzını doldurduğunda, ben de dudakları boynumun hassas noktasına yapıştığında inlememiştik.

Hiçbiri olmamıştı.

Ama... eh, eğer olmadıysa bu akşam partiyi atlatmam için bir sebep yoktu, değil mi? Çünkü ne kadar kafa karıştırıcı ve şaşırtıcı bir öp... en büyük hata olsa da, hâlâ Justin'i ders dışında görmek konusunda istekliydim.

Ama Allie'ye gerçeği söyleme cesaretinde bulunamamıştım. Genellikle hayatımın diğer kısımları hakkında özgüvenim vardı. Şarkı söylemek, okul ödevleri, arkadaşlar. İş ilişkilere gelince tekrar normal hissedebilmesi için üç yıl tedavi görmüş on beş yaşındaki travma geçirmiş kıza dönüyordum. Eğer Allie bilse, Garrett'ı Justin'i elde etmek için kullanmamı onaylamazdı ama şu anda öğüt çekecek havamda değildim.

"Güven bana, oyunlar Garrett'ın göbek adı," dedi kuru bir ses tonuyla. "Adam hayata bir oyunmuş gibi davranıyor."

"Ve sen Hannah Wells, onunla beraber bu oyunu mu oynuyorsun?" Başını şaşkınlıkla salladı. "Bu adama karşı bir şey hissetmediğinden emin misin?"

"Garrett'a mı? Yok öyle bir şey," dedim hemen.

Hı-hıh. Çünkü heeeeeeer zaman hoşlanmadığın erkeklerle öpüşürsün.

İçsel alayı kafamdan attım. Hayır, Garrett'la öpüşmemiştim. Sadece bir iddiayı yerine getiriyordum.

Kafamdaki alaycı ses yine baş gösterdi. *Ve kesinlikle hiçbir şey hissetmedin, değil mi?*

Ayh, neden beyninin alaycı kısmı için bir kapama tuşu yoktu? Gerçi bunu yapmanın gerçeği değiştirmeyeceğini biliyordum. Öpüştüğümüzde bir şey *hissetmiştim.* Justin'in içimde uyandırdığı o karıncalanmalar var ya? Geçen akşam onları Garrett ile hissetmiştim. Farklılardı ama. Kelebekler sadece karnımda uçuşmamışlardı. Uçup bütün vücudumda dolanarak vücudumu zevkten nabız gibi atacak bir hale getirmişlerdi.

Ama bir önemi yoktu. On gün içerisinde Garrett bir yabancıdan uyuz bir tipe, sonra da arkadaşa dönüşmüştü ama bu götürmeye niyetli olduğum en uzun mesafeydi. Ne kadar iyi öpüşürse öpüşsün onunla çıkmak istemiyordum.

Allie beni daha fazla sorgulayamadan önce Garrett burada olduğunu bildiren bir mesaj attı. Ona arabada beklemesini söyleyecektim ama sanırım *buradan* kasıtlarımız çok farklıydı, çünkü bir an sonra kapım yüksek sesli bir şekilde vuruldu.

İç çektim. "Garrett geldi. Onu içeri alır mısın? Sadece saçımı toplamak istiyorum."

Allie sırıtıp kayboldu. Saçımı tararken oturma odasından tiz bir itiraz sesinin yerini yatak odamı takip eden ayak sesleri aldı.

Garrett kapıda koyu mavi bir kot pantolon, siyah bir süveter giyerek belirdi ve kötü bir şey oldu. Kalbim yunusa dönmüştü ve heyecandan taklalar atıyordu.

Tanrı aşkına, heyecandan.

Tanrım, o öp... hata gerçekten kafamı mahvetmişti.

Tek kaşını kaldırmadan önce kıyafetlerimi inceledi. "Bunu mu giyeceksin?"

"Evet," diyerek kızdım. "Sorun mu var?"

Başını *Project Runway*'de bir kıyafeti değerlendiren Tim Gunn'mış gibi yana eğdi. "Kot pantolondan ve botlardan hoşlandım ama o üstün gitmesi lazım."

Bol mavi-beyaz çizgili süveteri inceledim ama cidden sorun göremiyordum. "Ne sorun var ki?"

"Çok fazla bol. Sanırım striptizci göğüslerini nasıl ortaya çıkarman gerektiğini konuşmuştuk."

Arkamdan boğulurmuş gibi bir öksürük geldi. "Striptizci göğüsler mi?" diye Allie'nin sesi odaya girerken yankılandı.

"Onu görmezden gel," dedim ona. "Şovenistin teki."

"Hayır, ben bir erkeğim," diye düzelttikten sonra her zamanki ünlü gülümsemesini takındı. "Biraz dekolte görmek istiyorum."

"Bu süveteri seviyorum," diye itiraz ettim.

Garrett, Allie'ye baktı. "Merhaba, ben Garrett. Senin ismin nedir?"

"Allie. Hannah'nın hem oda hem de en iyi arkadaşı."

"Harika. Eh o zaman oda ve en iyi arkadaşına deniz gösterilerinden elenmiş gibi göründüğünü söyler misin?"

Allie kahkaha attıktan sonra şansıma *–Benedict Arnold!–* onunla aynı fikirdeydi. "Daha güzelce oturan bir şey giysen fena olmaz," dedi zarifçe.

Ona kaşlarımı çattım.

Garrett adeta ışıldadı. "Gördün mü? Herkes aynı fikirde. Ya büyük oyna ya da evine git Wellsy."

Allie benden Garrett'a baktı ve ne düşündüğünü biliyordum. Ama yanılıyordu. Birbirimize ilgi duymuyor ve kesinlikle çıkmıyorduk. Ama sanırım başka birini etkilemek için onunla çıktığımı bilmesindense böyle düşünmesi daha iyiydi.

Garrett sanki sahibiymiş gibi dolabıma doğru yürüdü. Kafasını içeri soktuğunda Allie benden yana bir sırıtış

gönderdi. Bütün bunlar onu çok eğlendiriyormuş gibi görünüyordu.

Garrett dolabımı incelemek için askıları çekiştirdikten sonra şeffaf siyah bir üst çıkardı. "Buna ne dersin?"

"Hayatta olmaz. İçini gösteriyor."

"O zaman neden dolabında?"

Güzel soru.

Bir başka askıyı tuttu. Bu sefer önünde kocaman açıklığı olan V yakalı kırmızı bir süveterdi. "İşte bu," dedi başıyla onaylayarak. "Kırmızı sana yakışıyor."

Allie'nin kaşları tavanı boylamıştı ve Garrett'a bütün o gereksiz detayları kafasına koyduğu için küfrettim. Ama aynı zamanda göğsüm sıcacık ve erimiş bir hal almıştı, çünkü... *kırmızının bana yakıştığını mı düşünüyordu?* Yani geçmişte giydiğimde cidden dikkat mi etmişti?

Garrett bana üstü attı. "Pekâlâ, üstünü değiştir. Uygun bir şekilde geç kalmak istiyoruz, abaza gibi değil."

Allie kıs kıs güldü.

İkisine de sert bir bakış attım. "Biraz müsaade alabilir miyim?"

Sıkıntımdan ya habersizdiler ya da görmezden geliyorlardı, çünkü oturma odasında kolayca muhabbet ettiklerini duydum. Allie'nin onu "randevumuz" hakkında sıkıştırdığından şüpheleniyordum ve Garrett'ın iddia hikâyesine sadık kaldığını ummaktaydım. Boğuk kahkahası yatak odama dolduğunda istemsiz bir titreme omurgamda dolaştı.

Bana neler *oluyordu?* Ne istediğimi bilemez haldeyim. Hayır, kimi istediğimi. Justin. Justin kahrolası Kohl. Garrett'ı öpmemeliydim, veya Dean'i bu duruma bakılırsa, ve içimde uyandırdığı sıcaklık dalgası tarafından aklım başımdan alınmamalıydı.

Kafamı yerine getirip bu oyunu neden kabul ettiğimi hatırlamamın vaktiydi.

Tam da şu andan başlayarak.

Garrett

Beau Maxwell dört tane takım arkadaşıyla beraber kampüsün dışında yaşıyordu. Evleri benimkinden yalnızca birkaç sokak ötede ama çok daha fazla büyüktü. Hannah ile içeri girdiğimizde maç akşamlarındaki hokey arenası gibi kalabalıktı. Hoparlör sisteminden kulağı sağır edici bir hip hop şarkısı geliyordu ve evin içine doğru yol alırken birkaç sıcak ve terli vücut bizi itelemişti. Tüm koklayabildiğim alkol, ter ve parfümdü.

Hannah'yı o kırmızı üstü giysin diye kandırdığım için kendimi tebrik ettim, çünkü aman Tanrım, üzerinde inanılmaz duruyordu. Materyal o kadar inceydi ki göğsünün hoş hatlarını ortaya çıkarıyordu ve o boyun... Tanrım. Göğüsleri neredeyse dışarı çıkıp her an merhaba diyeceklermiş gibiydi. Destekli bir sütyen mi giyiyordu, yoksa göğüsleri gerçekten o kadar mı büyüktü bilmiyordum ama yine de attığı her adımda çılgın gibi zıplıyorlardı.

Birkaç insan merhaba demek için yanaştı ve Hannah'nın yönüne atılan oldukça fazla meraklı bakışlar vardı. Yanımda kıpırdanıyor, belli ki kendini yabancı gibi hissediyordu. Gözlerindeki araba farına yakalanmış geyik bakışını görünce kalbim adeta eridi.

Eline uzanınca şaşkınlıkla bakışını bana çevirdi.

Dudaklarımı kulağına doğru getirerek mırıldandım. "Sakinleş."

Ona doğru eğilmek büyük bir hataydı, çünkü harika kokuyordu. O tatlı ve tanıdık kiraz kokusu hafif bir lavanta ile tamamen eşsiz bir kadınsı kokuyla karışmıştı. Burnumu boynuna gömüp kokuyu içime çekmemek için ciddi bir irade gerekmişti. Veya onu dilimle tatmamak için. İnleyene kadar boynunun sıcak tenini yalayıp öpmemek için.

Ah dostum. Başım büyük beladaydı. O öpüşmeyi aklımdan atamamıştım. Her an hatırası aklıma geldiğinde nabzım hızla atıyor, hayalarım geriliyordu ve tüm yapmak istediğim onu ölesiye öpmekti.

Bu karşı konulamaz şehvet her nasılsa ezici bir reddediliş eşliğinde geliyordu. Çünkü belli ki bu kahrolası öpüşten tek etkilenen taraftım. Eğer Hannah ufacık da olsa bir şey hissetmiş olsaydı iki saniye sonra dilini Dean'in boğazından aşağı sokmazdı. *Dean'in.* En iyi arkadaşlarımdan birinin.

Ama bu akşam Dean'le burada değildi, değil mi? Hayır, bu akşam benimle çıkıyordu ve başka bir adamı kıskandırmak için buradaydık. Neden kendimi cazibeye kaptıramıyordum? Bu belki de sahip olacağım tek şans olabilirdi.

O yüzden fısıldamadan önce boynunun kenarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bu akşam ilgi odağı olacaksın bebeğim. Gülümse ve eğleniyormuşsun gibi davran."

Bir öpücük daha, bu sefer çenesinin kenarından çaldım ve nefesini içine çekti. Gözleri büyümüştü. Ya hayal görüyordum ya da içlerinde bir ateş parlıyordu.

Gördüğümün ne olduğunu anlayamadan defans oyuncularından biri araya girdi. "Graham! Hey adamım seni gördüğüme sevindim!" Ollie Jankowitz hantal bir şekilde yürüyüp sırtıma vurdu. Adam canavar gibi olduğu için vuruşu bütün vücudumu sarsmıştı.

"Merhaba Ollie," dedim Hannah'yı göstermeden önce.

"Hannah'yı tanıyor musun?"

Yüzünde bir an boş bir bakış belirdi. Sonra gözleri onun göğüslerine çekildi ve sakallı yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Şimdi tanıyorum." Kocaman pençesini uzattı. "Merhaba, ben Oliver."

Hannah tuhaf bir şekilde elini sıktı. "Merhaba. Tanıştığıma sevindim."

"Burada içecek bir şeyiniz var mı?" diye Ollie'ye sordum.

"Fıçılar mutfakta. Birçok farklı şeyi de etrafta bulabilirsin."

"Güzel. Teşekkürler dostum. Seninle birazdan görüşürüz."

Parmaklarımı Hannah'nın parmaklarıyla birleştirip onu bir avuç sarhoş dernek oğlanıyla dolu mutfağa yönlendirdim. Beau'yu henüz görememiştim ama eninde sonunda ona rastlayacağımı biliyordum.

Kohl'u görme olasılığı beni pek heyecanlandırmıyordu.

Granit tezgâhtaki stoktan iki tane plastik bardak alıp fıçılara doğru yol aldım. Dernek oğlanları itiraz ettiler ama onları kenara itenin kim olduğunu gördüklerinde Kızıl Deniz gibi ayrılmışlardı. Briar'ın saygı değer hokey takımının kaptanı olmanın faydalardan sadece bir tanesiydi. İki tane bardağa bira koyduktan sonra kalabalıktan uzaklaştım ve bir tanesini başını sürekli iki yana sallayan Hannah'ya verdim.

"Bu bir parti Wellsy. Bir tanecik bira içsen seni öldürmez."

"Hayır," dedi sert bir şekilde.

Omuz silkerek sulandırılmış alkolü içtim. Bira oldukça ucuzdu ama sanırım bu iyi bir şeydi. Bütün fıçıyı tek başıma içmediğim sürece kolay kolay sarhoş olamayacağım anlamına geliyordu.

Mutfak boşaldıkça Hannah tezgâha eğilip iç çekti. "Partilerden nefret ediyorum," dedi somurtkan bir şekilde.

"Belki bu, içmeyi reddettiğindendir," diye takıldım.

"Hadi, devam et de *aşırı namuslu* şakaları etmeye başla. Sorun etmiyorum."

"Öyle biri olmadığını biliyorum." Kaşlarımı oynattım. "Aşırı namuslu biri seninki gibi öpüşmez."

Yanakları kızardı. "Bu da ne demekti şimdi?"

"Seksi bir dilin olduğu ve onu nasıl kullanacağını bildiğin anlamına geliyor." Ah kahretsin, söylenecek yanlış şeydi. Çünkü şimdi sertleşmiştim. Şans bu ki pantolonum ereksiyonumun kabarıklığını beni bir pislik gibi göstermeyecek kadar dardı.

"Bazen bir şeyleri sırf yanaklarımı kızartmak için söylediğini düşünüyorum," diye suçladı Hannah.

"Hayır. Sadece dürüstüm." Bir ses dalgası mutfağın yanından geçti ve kendimi kimsenin mutfağa girmemesi için dua ederken buldum. Hannah ile yalnız kalmayı seviyordum.

Yalnızken rol yapmamıza gerek olmadığı halde yanına yaklaşıp sulandırılmış biramdan yudum almadan önce omzuna bir kolumu attım.

"Ciddi olarak soruyorum. Neden içki karşıtısın?" diye kabaca sordum.

"İçki karşıtı değilim." Durakladı. "Kısmen hoşlanıyorum. Belirli ölçülerde elbette."

"Elbette," diye tekrar edip tezgâhtaki ikinci bardağa uzanmadan önce gözümü devirdim. "Bir tane bira alır mısın?"

"Hayır."

Kahkaha atmam lazımdı. "Az önce hoşlandığını söyledin."

"Odamda Allie ile içmeyi sorun etmiyorum ama asla partilerde kullanmıyorum."

"Ah Tanrım. Ayyaş gibi içerken evde mi duruyorsun?"

"Hayır." Kızgın gibi görünüyordu. "Sadece... bırak işin peşini, tamam mı?"

"Bir şeyin peşini bıraktığım görülmüş mü?"

Kızgınlığı yenilgiye dönüştü. "Bak, bardağımda ne olacağına dair paranoya yapıyorum, tamam mı?"

Hakaret vücuduma işlemişti. "Tanrı aşkına, içkine ilaç katacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, elbette yapmazsın."

Hızlı cevabı endişelerimi yatıştırmıştı ama sonra, "Sen değil en azından," diye eklemesi şüphelerimi uyandırmıştı.

"Bu..." Sert bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bu sana oldu mu?"

Hannah'nın yüzü bir anlığına üzgün hale geldikten sonra hafifçe başını salladı. "Lisedeyken bir arkadaşıma oldu. Uyuşturulmuştu."

Ağzım açık kaldı. "Cidden mi?"

Başıyla onayladı. "Biri partide ona GHB* verdi... ve şey... onun için iyi bir akşam olmadığını söyleyeyim, tamam mı?"

"Ah siktir. Bu cidden berbat bir şey. İyi durumda mıydı?"

Hannah hüzünlü gözüktü. "Evet. İyiydi." Tuhaf bir şekilde omuz silkti. "Ama beni toplum içinde içki içmek konusunda güvensiz yaptı. Eğer içkiyi ben doldursam bile... arkamı bir anlığına bile dönsem kim bilir neler olur. Bu şansı almayı reddediyorum."

Sesim boğuklaşmıştı. "Bunun başına gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Imm, evet. Elbette biliyorum." Ama kulağa tamamen ikna olmuş gibi gelmiyordu ve bu konuda güvenemiyordu, çünkü arkadaşının yaşadıklarının Hannah'nın kafasını

* GHB (Gama-Hidroksibütrat) merkezi sinir sistemini ekleyen bir depresandır. *–çn*

fena bozduğundan şüpheleniyordum. Hem de sağlam bir sebepten.

Böyle korku hikâyeleri daha önce duymuştum. Bildiğim kadarıyla daha önce Briar'da olmamıştı ama diğer üniversitelerde olduğundan haberdardım. Kızlar onların durumundan yararlanacak şerefsiz herifler etrafta dolanırken anlamadan E veya Rohypnol tüketiyor veya fena sarhoş oluyorlardı. Gerçekten bir erkeğin bunu bir kadına neden yaptığına anlam veremiyordum. Bana göre hepsi hapiste olmalıydı.

Ama şimdi içmeme kuralının arkasındaki sebebi bildiğimden Hannah'yı bira içmesi konusunda rahatsız etmeyi bırakarak ana salona ilerledim. Hannah'nın gözleri kalabalığı tarıyordu. Hemen kaskatı kesildim, çünkü Kohl'u aradığını biliyordum.

Neyse ki henüz ortalıkta değildi.

Bir süre kalabalığa karıştık. Onu biriyle tanıştırdığım her an sanki neden bir aptal dernek kızları yerine onunla beraber olduğumu anlayamıyorlarmış gibi şaşkın gözüküyorlardı. Birden fazla kere erkekler Hannah'nın göğüslerine göz diktikten sonra bana *iyi iş* dermiş gibi göz kırpmıştı.

Önceki lafımı resmen geri alıyorum. O üstü giymeye onu ikna *etmemeyi* diliyordum. Bir sebepten dolayı aldığı övgü dolu bakışlar canımı sıkıyordu. Ama kıskanç mağara adamı dürtülerimi bastırıp partinin keyfini çıkarmaya çalıştım. Kalabalık hokeyden çok futbol oyuncularını kapsıyordu ama hâlâ buradaki herkesi neredeyse tanıyordum ki bu da Hannah'nın mırıldanmasına sebep oldu. "Tanrım. Bütün bu insanları nasıl *tanıyorsun*?"

Ona sırıttım. "Sana ünlü olduğumu söylemiştim. Hey, işte Beau burada. Hadi yanına gidip merhaba diyelim."

Beau Maxwell tipik bir üniversite oyun kurucusuydu. Bütün her şeye sahipti. Görünüşe, tavra ve en önemlisi ye-

teneğe. Onun pozisyonundaki herkes tam bir pislik olmalarının hakları olduğunu düşünebilirdi ama Beau aslında oldukça düzgün biriydi. Benim gibi tarih öğrencisiydi ve beni bu akşam gördüğüne cidden mutlu görünüyordu.

"G, gelmişsin! Al bunu dene." Bana bir şişe... *bir şey* uzattı. Şişe siyahtı ve üzerinde etiket olmadığından ne sunduğuna dair fikrim yoktu.

"Nedir?" diye sırıtarak sordum.

O da cevaben sırıttı. "Büyük Joe'nun kardeşi sayesinde kaçak içki. Bu şey epey *etkili.*"

"Öyle mi? O zaman benden uzaklaştır. Yarın öğlen bir maçım var. Kaçak içki yüzünden akşamdan kalma şekilde orada olamam."

"Haklısın." Hannah'ya bebek mavisi gözlerini kırpıştırdı. "Sen ister misin tatlım?"

"Hayır, almayayım."

"Beau, bu Hannah. Hannah, bu da Beau," diyerek tanıştırdım.

"Neden bu kadar tanıdık geliyorsun?" diye sordu Beau onu baştan aşağı dikizlerken. "Seni nereden tanı... ah kahretsin şimdi hatırladım. Seni geçen yıl bahar gösterisinde şarkı söylerken gördüm."

"Gerçekten mi? Orada mıydın?"

Hannah oldukça şaşırmış ve hoşnut gözüküyordu. Başka gezegende filan mı yaşadığımı merak ediyordum, çünkü bu gösterileri bir bilmeyen ben miydim?

"Kesinlikle oradaydım," diye duyurdu Beau. "Ve sen harikaydın. Ne söylemiştin? 'Stand By Me' sanırım?"

Başıyla onayladı.

Ona bakarken alnımı kırıştırdım. "Sadece orijinal parçaları söylemene izin verdiklerini sanıyordum."

"Bu üçüncü sınıf öğrencilerinden beklenen bir şey," diye açıkladı. "Birinci ve ikinci sınıflar istediklerini söyleyebilirler, çünkü burs için yarışmıyorlar."

"Evet, kız kardeşim orijinal bir parça söylemek zorunda kaldı," dedi bize Beau. "Üçüncü sınıf grubundaydı. Joanna Maxwell? Onu tanıyor musun?"

Hannah'nın nefesi kesildi. "Joanna senin kız kardeşin mi? Bu yaz Broadway'de yer aldığını duydum."

"Evet!" Beau gururla ışıldıyordu. "Ablam bir Broadway yıldızı. Buna ne dersin?"

Doğum günü çocuğuyla konuştuğumuz için daha fazla bakış çekiyorduk ama Hannah hiçbirinin farkında değil gibiydi. Ben diğer yandan can sıkıcı bir şekilde özellikle bir kişiden gelen ilginin farkındaydım. Kohl oturma odasına yeni girmişti ve bakışlarımız birleştiğinde dudakları büzülmüştü. Onu başımla selamladıktan sonra başımı çevirip Hannah'nın yanağına bariz bir şekilde öpücük kondurdum.

Kafası şaşkınlıkla kalkmıştı, o yüzden hareketimi konuşarak destekledim. "Hemen döneceğim. Bir bira daha almaya gidiyorum."

"Tamam." Hemen Beau ile kız kardeşi hakkında konuşmaya devam etmek için döndü.

Ondan Beau'ya karşı romantik bir ilgi hissetmiyordum. Bu da bana tuhaf bir rahatlama hissi veriyordu. Asıl tehlike odanın karşısındaydı ve Hannah ile Beau'nun yanından ayrıldığım anda bizim yönümüze doğru amaçlı bir şekilde yürüyordu.

Konuşan ikiliye ulaşmadan önce Justin'i omzuna öylesine vurarak durdurdum. "Kohl. İyi parti, değil mi?"

Dalgın bir şekilde başıyla onaylarken hâlâ omzumun üzerinden Hannah'ya bakıyordu. Kahretsin. Gerçekten onunla ilgileniyor olabilir miydi? Oyunumuzun endişelenmemiz gereken bir şeyle sonuçlanmayacağını düşünmemiştim ama görünüşe göre planım fazlasıyla iyi çalışıyordu. Kohl, Hannah'yı gözüne kestirmişti ve bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Boş eline göz atıp sırıttım. "Hadi gel, sana bir içki alalım."

"Yok, böyle iyiyim." Çoktan benim yanımdan uzaklaşıp doğrudan gitmesini istemediğim yere ilerliyordu.

Hannah'nın Justin'i fark ettiği an yanakları pembeleşti ve gözlerinden şaşkın bir bakış geçti ama hemen kendine gelip onu çekingen bir gülümsemeyle karşıladı.

Ah kahretsin olamaz. Sırtım hokey sopasından daha dik hale gelmişti. Oraya gidip onu Kohl'dan çekip almak istiyordum. Veya daha iyisi, onu kollarıma çekip ölesiye öpmek.

Hiçbirini yapmadım, çünkü bu sefer yolu kesilen bendim.

Kendall, uzun sarı saçları bir omzuna, uçları dekoltesine doğru salınacak şekilde örülmüş olarak yoluma çıktı. Ufacık kırmızı bir elbiseyle, inanılmaz derecede uzun topuklularla giyinip kuşanmıştı ama ifadesi oldukça kötüydü.

"Merhaba," dedi ters bir şekilde.

"Merhaba." Boğazımı temizledim. "Nasıl gidiyor?"

Dudakları hoşnutsuz bir şekilde büzüldü. "Cidden mi? Biriyle çıkıyorsun ve bana söyleyeceğin bu mu?"

Kahretsin. İlgimin bir kısmı şimdi Kohl'un söylediği bir şeye gülen Hannah'da kaldı. Şansıma Beau hâlâ tampon görevi görecek şekilde yanlarındaydı ama Hannah ile Justin'in bu kadar samimi gözükmesinden hoşlanmamıştım.

İlgimin geri kalanı birden olay çıkaracağından korktuğum Kendall'daydı.

"Bir kız arkadaş istemediğini söylemiştin," diye tısladı.

"İstemiyorum," diye hızlıca cevap verdim.

O kadar öfkeliydi ki gerçekten titriyordu. "O zaman bu kızı nasıl açıklıyorsun?" Bir manikürlü tırnak Hannah'nın yönüne doğru kalkmıştı.

Harika. Eh, şimdi hapı yutmuştum. Onunla çıkmadığım konusunda ısrar edemezdim, çünkü Kohl'un böyle düşünmesi gerekiyordu. Ama eğer çıktığımızı söylersem Kendall kesin bana tokat atacaktı.

Sesimi alçalttım. "O benim kız arkadaşım değil. Evet, çıkıyoruz ama ciddi bir şey değil, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. Sana ilgi duyuyorum! Eğer bana karşı ilgin yoksa tamam. Ama en azından..."

"Neden?" Geçen hafta ilişkimizi bitirdiğimde söylememek için dilimi ısırdığım sorunun ağzımdan çıkmasına engel olamadım.

Kendall kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Ne nedenmiş?"

"Neden bana ilgi duyuyorsun?"

Sanki sormamdan bile cidden aşağılanmış gibi bana kaşlarını çattı.

"Beni tanımıyorsun bile," dedim yumuşak bir tonda. "Beni tanımaya çalışmadın bile."

"Bu doğru değil," diye itiraz ederken kaş çatışı endişeli bir hal aldı.

Sıkıntılı bir şekilde nefesimi bıraktım. "Daha önce gerçek bir konuşma yapmadık Kendall ve yaz boyunca defalarca birbirimizi gördük. Bana çocukluğum, ailem veya derslerim hakkında bir soru bile sormadın. Takım arkadaşlarımı, ilgi alanlarımı, kahretsin en sevdiğim rengi bile bilmiyorsun ve Birbirini Tanıma 101'e bu tür şeyler dahildir."

"Evet, biliyorum," diye ısrar etti.

Tekrar iç çektim. "Öyle mi? Neymiş?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Mavi," dedi.

"Aslında siyah," diye başka bir ses araya girdi ve Hannah yanımda belirdi. Ona neredeyse kocaman bir şekilde sarılacak kadar çok rahatlamıştım.

"Araya girdiğim için özür dilerim," dedi neşeli bir şekilde. "Ama... dostum bizim biralar nerede? Mutfağa giderken yolunu filan mı kaybettin?"

"Dikkatim dağıldı."

Hannah, Kendall'a baktı. "Merhaba. Ben Hannah. Özür dilerim ama onu bir anlığına çalmam lazım. Susamışlık baş gösteriyor."

Kendall'ın itiraz bile etmemiş olması ne demek istediğimi anlamış olduğunu gösteriyordu. Hannah kolumu tutup beni hole doğru sürüklerken Kendall'ın yüz ifadesi utanç ve suçluluk karışımıydı.

Gözden uzaklaştığımızda sesimi alçaltıp konuştum. "Beni kurtardığın için teşekkürler. Ya gözyaşlarına boğulacak ya da beni hayalarımdan tekmeleyecekti."

"Sonrakini fazlasıyla hak ettiğine eminim," diye iç çekerek cevapladı Hannah. "Dur tahmin edeyim, kalbini kırdın."

"Hayır." Can sıkıntısı boğazımda yükseliyordu. "Dostça ayrıldığımızı sanmıştım ama görünüşe göre pek de öyle değilmiş."

"Ah. Anladım."

Gözlerimi kıstım. "Demek en sevdiğim renk siyah ha? Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Çünkü sahip olduğun bütün tişörtler siyah renkte." Süveterime anlamlı bir bakış attı.

"Belki siyah her şeyle uygun gittiğindendir. *Bunu* hiç düşündün mü?" diyerek sırıttım. "Bu benim en sevdiğim renk olduğu anlamına gelmez."

"Pekâlâ, yemini yutacağım. En sevdiğin renk ne o zaman?"

İç çektim. "Siyah."

"Hah! Biliyordum." Hannah da iç çekti. "Ee, şimdi bütün gece kızdan kaçmak için holde mi gizleneceğiz?"

"Aynen. Tabii gitmek istemiyorsan?" diye umutlu bir şekilde sordum. Bu partiye karşı olan bütün hevesimi kaybetmiştim, özellikle Kohl şimdi geldiği için. Ama Hannah cevap vermeden önce ekleme yaparak durumumu güçlendirdim. "Kohl yemi yuttu bu arada. Eğer şimdi gidersek onu daha fazlasını isteyerek bırakmış olacaksın ki planımız da bu, değil mi?"

Tereddüt ettiğinden alnı kırışmıştı. "Evet, sanırım. Ama..."

"Ama ne?"

"Onunla konuşmaktan hoşlanıyordum."

Bu kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettirmediyse ne olayım. Ama neden? Hannah ile ilgilenmiyordum. En azından öncesinde öyleydi. Bütün istediğim bana özel ders vermesiydi ama şimdi... şimdi *ne* istediğimi bilmiyordum.

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sorarken sesimdeki keskinliği duymamasını umuyordum.

Hannah omuz silkti. "Dersler. Futbol. Gösteri. Bir ara onunla kahve içip Etik dersine beraber çalışıp çalışamayacağımızı sordu."

Ah, ne?

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye patladım. "Benim önümde çıktığım kızla randevu mu ayarlıyor?"

Eğlendiği gözlerinden belliydi. "Gerçekte beraber değiliz Garrett."

"*O* bunu bilmiyor." İçimdeki artan öfkeyi kontrol edemiyordum. "Bir başka adamın çıktığı kıza sulanamazsın. Nokta. Bu adi bir harekettir."

Dudaklarını büzdü.

Onu inceledim. "Böyle üçkâğıt çeviren bir adamla çıkmak ister misin?"

"Hayır," diye itiraf etti uzun bir aradan sonra. "Ama..." Üzerine düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Davette faz-

lasıyla cinsel bir şey yoktu. Bana asılıyor olsa beni yemeğe davet ederdi. Kahve ve ders çalışma arkadaş canlısı bir şey sayılabilir."

Haklı olabilirdi ama erkeklerin nasıl düşündüğünü biliyordum. O şerefsiz partiye geldiği çocuğun gözü önünde ona asılıyordu.

Adi. Hareket.

"Garrett..." Sesi dikkatli bir hal almıştı. "Öpüşmenin bir anlamı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Soru beni hazırlıksız yakalamıştı. "Ah. Evet. Elbette bunu biliyorum."

"Çünkü sadece arkadaşız... değil mi?"

Sesindeki imalı ton beni uyuz etmişti ama şu anda bunu tartışma vakti olmadığını biliyordum. *Bu* neyse artık.

Başımla onaylayarak, "Aynen," dedim.

Rahatladığı gözlerinden belliydi. "Güzel. Tamam, eh, o zaman *gitmeliyiz*. Sanırım yeterince kalabalığa karıştık."

"Tabii. Ne zaman istersen."

"Önce Beau'ya veda edelim. Bilirsin, o adamdan cidden hoşlandım. Düşündüğüm gibi hiç değilmiş..."

Tekrar oturma odasına giderken gevezelik etmişti ama tek kelime bile duymamıştım. Az önce kafama atılan dürüstlük bombasıyla baş etmekle meşguldüm.

Evet, Hannah ile arkadaştık. Aslında sahip olduğum tek kız arkadaşımdı. Ve evet, Hannah'nın arkadaş olarak *kalmasını* istiyordum.

Ama...

Aynı zamanda onunla beraber olmak da istiyordum.

18

Hannah

Garrett'a ders vermeye başladığımdan beri arkadaşlarımı boşluyordum ama şimdi vizesini verdiğine göre boş zamanlarım yine bana aitti. O yüzden Beau Maxwell'in partisinden sonraki akşam her zamanki tayfayla kampüsün kafesinde buluştum. Tekrar herkesle arayı kapatmak için heyecanlıydım. Ve onların da beni aynı şekilde çok özledikleri belliydi.

"Han-Han!" Dexter sandalyesinden atlayıp bana kocaman bir şekilde sarıldı. Kocaman derken aynen bunu kastetmiştim, çünkü Dex devasa bir adamdı. Hep ona *Kör Nokta*'daki çocuk gibi göründüğünü ve futbol takımında oyun kurucusu olmasını söyleyerek takılırdım ama Dex'in vücudunda bir gıdım bile atletik kemik yoktu. Benim gibi müzik öğrencisiydi ve güvenin bana, adam öyle bir *şarkı söylüyordu ki.*

Beni sonra karşılayan kişi Megan'dı ve her zamanki gibi ağzından ukala bir laf çıktı. "Uzaylılar tarafından mı kaçırıldın?" diye sorarken beni güçlükle nefes alacak kadar sıkı kucaklamıştı. "Umarım cevabın evet olur ve seni saatlerce arkadan incelemişlerdir, çünkü beni bir haftadan fazla görmezden geldiğin için bunu hak ettin."

Aklımda uyandırdığı canlı resme gülümsedim. "Biliyorum. Tam bir pisliğim. Ama bu hafta özel ders işim vardı. O beni meşgul etti."

"Ah, kimin seni meşgul tuttuğunu biliyoruz." Stella, Dex'in yanındaki sandalyesinden kalktı. "Garrett Graham mı Han? Cidden mi?"

İç çekişimi zor engelledim. "Kim size söyledi? Allie mi?"

Stella gözlerini en abartılı şekilde devirdi. Sanırım tiyatro öğrencilerine has bir şeydi. Sanki abartmadan tek bir kelime söyleyemiyor veya basit bir hareket yapamıyorlardı. "Elbette o söyledi. Senin aksine Allie bizden sır saklamıyor."

"Ah, kapa çeneni. Sadece özel ders ve provayla meşguldüm. Hem Allie, Garrett hakkında her ne söylediyse doğru değil." Kış montumun fermuarını açıp Meg'in yanındaki boş sandalyeye astım. "Ona Etik dersini geçmekte yardımcı oluyorum. Hepsi bu."

Meg'in erkek arkadaşı Jeremy kahve fincanının kenarından bana kaşlarını oynattı. "Bunun seni şimdi düşman yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Ah hadi ama," diye itiraz ettim. "Bu çok acımasız."

"Hainin söylediğine bak," diye takıldı Meg. "Hangi cüretle bir mankafayla arkadaşlık yaparsın? Hangi. Cüretle."

Şakacı tavırlarının hepsinin eğlencesine olduğunu görebiliyordum. Veya Garrett bana mesaj atmadan önce öyleydi.

Telefonum miyavladı ve çantamdan çıkardığım an sırıttım.

Garrett: **Bu akşam maçtan sonraki partiye kesinlikle gelmelisin. Bir kız az önce Dean'in kafasından aşağı bira sürahisi döktü.**

Burnumdan yüksek sesli bir şekilde alaycı ses çıkararak hızlıca mesaj yazdım, çünkü devamını öğrenmem gerekiyordu.

Ben: **Aman Tanrım. Neden? (gerçi hak ettiğine eminim.)**

O: **Sanırım Dean ciddi olmadıklarını söylemeyi unutmuş.**

Ben: **Elbette. Ah erkekler.**

O: **Erkekler... O cümleyi bitir bakayım... Erkekler mükemmel mi? Teşekkürler bebeğim. Bu ödülü hepimiz adına kabul ediyorum.**

Ben: **En büyük dallama olma ödülü mü? Evet, harika bir temsilcisin.**

O: **Ahhh. Yaralandım. Ben bir dallama değilim. :(**

Hislerini incittiğim fikri suçlu hissetmeme sebep olmuştu.

Ben: **Doğru, değilsin. Özür dilerim. :(**

O: **Hah. Dünyadaki en yufka yürekli insansın. İncinmiş filan değildim.**

Ben: **Güzel, çünkü özür lafın gelişiydi.**

"Hannah Wells, lütfen müdürün odasına gelin!"

Başımı hızla kaldırınca dört arkadaşımın da bana tekrar sırıttığını gördüm.

Yüksek sesli emri söyleyen Dex gruba seslendi. "Ah bakın, bize tekrar dikkatini veriyor.

"Özür dilerim," dedim suçlu bir şekilde. "Bu toplantının geri kalanında telefonumu resmen kenara koyacağım."

"Hey, dün akşam Ferro'nun yerinde kimi gördüğümüzü tahmin edemezsin," dedi Meg, şehirdeki İtalyan restoranını ima ediyordu.

"İşte başlıyoruz," dedi erkek arkadaşı iç çekerek. "Beş dakika dedikodu yapmadan duramıyor musun tatlım?"

"Hayır." Ona neşeli bir şekilde gülümsedikten sonra bana döndü. "Cass ve Mary Jane'i," diye açıkladı. "*Randevuya* çıkmışlardı."

"Beraber olduklarını biliyor muydun?" diye sordu Stella.

"Cass'in ona çıkma teklif ettiğini biliyordum," diye itiraf ettim. "Ama hayır diyecek kadar akıllı olmasını umuyordum."

MJ'in aksini yaptığını duyduğuma şaşırmamıştım. Şimdi kesinlikle pazartesi provasını dört gözle beklemiyordum, çünkü Cass ve MJ artık bir "çift" olmuşlarsa asla düet konusunda bir tartışmayı kazanamayacaktım.

"O aşağılık herif provalarda hâlâ sana sorun çıkarıyor mu?" diye kaşlarını çatarak sordu Dex.

"Aynen. Sanki beni kızdırmayı görevi bilmiş gibi. Ama hafta sonları prova yapmıyoruz, o yüzden pazartesine kadar saçmalıklarından kurtuldum. Senin parçan nasıl gidiyor?"

Dex'in ifadesi ciddi bir hal aldı. "Güzel aslında. Jon benim fikirlerimi dinlemekte oldukça iyi. Şarkıyı aşırı sahiplenmiyor, bilirsin işte. Ama aynı zamanda fikirlerime hayır deme sıkıntısı da çekmiyor ki bunu takdir ediyorum."

Eh, en azından bir tanemiz söz yazarı konusunda şanslıydı. MJ, Cass'in şarkısına kibrit çakıp yakması konusunda oldukça memnun gözüküyordu.

"Pekâlâ, kesinlikle daha fazlasını duymak istiyorum ama öncesinde kahve almam lazım." Yerimden kalkıp cüzdanımı kaptım. "Siz herhangi bir şey istiyor musunuz?"

Herkes başını salladıktan sonra tezgâha ilerleyip uzun kuyruğun sonunda durdum. Kafe pazar akşamına göre tuhaf bir şekilde kalabalıktı ve kuyruktaki birkaç insan bana başıyla selam verdiğinde veya merhaba dediğinde şaşırmıştım. Hiçbirini tanımıyordum ama tuhaf bir şekilde gülümseyip başımı salladım. Sonrasında telefonumda mesaj yazıyormuş gibi davrandım, çünkü bir yabancıyla konuşmaya çekilmeyi istemiyordum. Belki onlarla Beau'nun partisinde tanışmıştım... Garrett'ın beni tanıştırdığı bütün insanları çoktan unutmuştum. Yüzünü ve

ismini hatırladığım insanlar Beau, Justin ve onun birkaç futbol oyuncusu arkadaşıydı.

Omzuma hafifçe vuruldu ve döndüğümde kendimi Justin'in canlı mavi gözlerine bakarken buldum.

İyi insan lafının üzerine gelirmiş.

"Ah merhaba," diye ciyakladım.

"Merhaba." Elini futbol ceketinin ceplerine soktu. "Nasıl gidiyor?"

Hızla atan kalbimin aksine kayıtsız bir şekilde konuşmaya çalıştım. "İyi. Senden?"

"Ben de iyiyim. Ama... bir şeyi merak *ediyorum*." Başını çok tatlı bir şekilde eğdi ve koyu bukleleri alnına düştüğünde onları kaldırmamak için kendimi zor tuttum. "Partilerle ne sorunun var?" diye sırıtarak sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Şu zamana kadar iki partide sana rastladım ve her ikisinde de erkenden ayrıldın." Durakladı. "Aslında ikisinde de *Graham* ile beraber ayrıldın."

Rahatsızlık omurgamdan yukarı yükseliyordu. "Ah evet. Eh, arabası var. Evime beleşe götürülme fırsatını kaçıramazdım."

Söylediğim an ne kadar kulağa kötü geldiğini fark ettim ama bu götürülme kelimesinin üzerine atlayabilecek Garrett'ın aksine Justin gülümsemedi bile. Sadece daha rahatsız gözüküyordu.

Sesini kısarak konuşmadan önce bir an sessiz kalmıştı. "Ne var biliyor musun? Doğrudan soracağım. Graham ile arkadaş mısınız, yoksa başka bir şey mi?"

Telefonum soruyu sorduğu an çalmaya başlayıp iPhone'ların en kötü zamanlamaları olduğunu kanıtladı. Justin Timberlake'in Sexy Back'i hoparlörden çıkarken sıradaki herkes sırıtarak baktı. Neden Sexy Back telefonumda çalıyordu? Eh, çünkü oldukça tiksindirici bir hokey oyuncusu

kendi zil sesine atamıştı ve ben de değiştirmeye üşenmiştim.

Justin'in gözleri telefonuma çekildi ve ekran yukarı doğru baktığından kocaman harflerle yazan ismi gözden kaçırmamıştı.

GARRETT GRAHAM

"Sanırım bu sorumu cevaplıyor," dedi alaycı bir şekilde.

Red tuşuna hemen bastım. "Hayır. Garrett ile beraber değiliz. Tam bir manyak olduğumu düşünmeden önce belirteyim o zil sesini ben seçmedim. Kendi seçti."

Şüpheci görünüyordu. "Yani çıkmıyorsunuz?"

Beau partisine Garrett ile gitmemin bütün olayı kendimi daha çekici hale getirmek olduğu için yalana sadık kaldım. "Görüşüyoruz ama ciddi filan değiliz. Başka insanlarla da çıkıyoruz."

"Ah. Tamam."

Sıra tezgâha doğru yaklaştı ve biz de insanlarla beraber ilerledik.

"Bu benimle bir ara yemeğe çıkabileceğin anlamına mı geliyor?" diye yüzünde hafif bir gülümsemeyle sordu Justin.

Bir alarm dalgası karnımda belirdi. Tam anlamlandıramıyordum o yüzden görmezden geldim. "İstediğimi yapmakta özgürüm. Dediğim gibi, Garrett ile beraber değiliz. Sadece arada sırada takılıyoruz."

Tanrım, bu kulağa bayağı geliyordu. Erkeklerin bunu duyduğunda ne düşündüğünü biliyordum. *Onunla aramızda bağ olmadan yatıyorum* desem yeriydi.

Her nasılsa Justin bundan rahatsız olmuş gözükmüyordu. Elini ceplerinden kargo pantolonun kemerine geçirerek hafif tuhaf bir poza neden oldu. "Bak Hannah. Gerçekten sağlam bir kız olduğunu düşünüyorum," diyerek omuz silkti. "Seni daha yakından tanımak isterim."

Kalbim sekteye uğradı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Aynı zamanda başkalarıyla çıkman sorun değil ama..." İfadesi yoğun bir hal aldı. "Eğer birkaç kere çıkıp o türlü bir bağımız olursa ki olacağını düşünüyorum, hemen özel bir anlaşma ricasında bulanacağım."

Gülümsemeden edemedim. "Futbol oyuncularının sadakatle alakaları olduğunun farkına varmamıştım," diye takıldım.

Kıkırdadı. "Takım arkadaşlarımın kesinlikle yok ama ben onlar gibi değilim. Eğer bir kızla ilgileniyorsam onun sadece benimle olmasını isterim." Buna ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ama şansıma ben daha cevap veremeden konuşmaya devam etmişti. "Ama bu tür şeyleri konuşmak için çok erken, değil mi? Yemekle başlamaya ne dersin?"

Aman Tanrım. Bana çıkma teklifi ediyordu. Kahve veya ders çalışma değil, gerçekten bir randevu teklifiydi.

Yan takla filan atmam gerekliydi ama midemde kaynayan endişeyi ve bana... hayır dememi söyleyen bastırılmış alarm çanlarını üzerimden atamıyordum. Ama bu çılgıncaydı. Bu adamı okulun başlangıcından beri kafaya takmıştım. Onunla çıkmak *istiyordum.*

Yavaş bir şekilde nefesimi verdim. "Tabii, kulağa hoş geliyor. Ne zaman?"

"Eh, bu hafta biraz yoğunum. Yazmam gereken iki ödevim var ve sonra hafta sonu takımla beraber Buffalo'da olacağım. Bir hafta sonraya ne dersin? Sonraki pazar mesela?"

Telefonum tekrar Sexy Back'i çaldı.

Justin'in dudakları büzüldü ama hızlıca ret tuşuna basınca yok oldu.

"Sonraki pazar gayet uygun," dedim kesin bir şekilde.

"Harika."

Tezgâha ulaştık ve büyük bardak bir Mocha Latte istedim ama cüzdanıma uzanmadan önce Justin arkamdan ge-

lip siparişini vermiş ve ikimiz için de ödemeye çalışmıştı. "Benim ikramım."

Boğuk sesi vücudumu titretiyordu.

"Teşekkür ederim."

Tezgâhın sonuna içkilerimizi almak için ilerlerken yine o tatlı kafa eğme hareketini yaptı. "Burada kalıyor musun, yoksa yurduna kadar seninle yürümemi ister misin? Dur bir dakika, yurtta kalıyorsun değil mi? Yoksa kampüs dışında mı yaşıyorsun?"

"Bristol House'tayım."

"Aa komşuyuz. Ben de Hartford'dayım."

Barista siparişlerimizi tezgâha koydu. Justin bardağı için uzanırken bana sırıttı. "Beraber yürüyelim mi o zaman leydim?"

Tamam. Eh bu biraz... banaldi. Kahvesini ona verdiğinde tezgâhtaki kıza teşekkür etmemişti. Neden bu canımı sıkmıştı bilmiyorum ama sıkmıştı işte.

Yine de hüzünlü bir şekilde başımı sallarken kendimi gülümsemeye zorlamaya çalıştım. "Yürürdüm ama arkadaşlarımla buradayım."

Gözleri parladı. "Bayağı popülersin ha?"

Tuhaf bir şekilde gülümsedim. "Pek sayılmaz. Arkadaşlarımı bir süredir görmedim. Gezmekle çok meşguldüm."

"Graham'ı görmek için fazla meşgul değildin," diye dikkat çekti. Sesinde şakacı bir ton vardı ama aynı zamanda daha keskin bir şey duyuyordum. Kıskançlık mı? Belki de hınçtı? Sonra gülümseyip şakacı bir şekilde telefonu elimden aldı. "Telefonumu kaydediyorum. Fırsatın olduğunda bana numaranı mesajla at ve sonraki haftanın detaylarını kararlaştıralım."

Kalbim hızla atmaya başladı ama bu sefer gergin bir heyecandandı. Gerçekten bir randevuya çıkacağımıza inanamıyordum.

Justin rehberime numarasını girmeyi bitirdiğinde telefon elinde çaldı.

Sürpriz! Yine Garrett aramıştı.

"Belki de şuna cevap vermelisin," diye mırıldandı Justin.

Haklı olabilirdi. İki dakika da üç arama? Bu kesinlikle bir acil durum anlamına geliyordu.

Veya Garrett her zamanki gibi beni bunaltmaya çalışıyor da olabilirdi.

"Pazar günü görüşürüz." Justin telefonumu geri verirken tekrar gülümsedi ama bu sefer fazlasıyla tuhaf gözüküyordu. Sonra arkasına dönüp gitti.

Tezgâhtan uzaklaşıp arama telsize aktarılmadan cevap verdim. "Hey, sorun nedir?" diye asabi bir şekilde sordum.

"Sonunda!" Garrett'ın çileden çıkmış sesi kulağıma geldi. "Eğer biri seni aradığında açma zahmetine girmeyecek sen neden bir telefonun var? Beni görmezden gelmen için iyi bir sebebin olsa iyi olur Wellsy."

"Belki duştaydım," diye homurdandım. "Veya işiyordum. Veya yoga yapıyordum. Veya avludan hızla çıplak geçiyordum."

"Bunlardan hiçbirini yapıyor muydun?" diye meydan okudu.

"Hayır ama yapıyor *olabilirdim.* Günlerimi oturup beni aramanı bekleyerek geçiriyor değilim budala."

İğneleyici lafımı görmezden geldi. "Bütün o sesler de ne? Neredesin?"

"Coffee Hut. Arkadaşlarla buluştum." Justin'in bana çıkma teklif ettiği kısmı söylememiştim. Bir sebepten dolayı Garrett'ın onaylayacağını düşünmüyordum ve onunla tartışacak havada değildim. "Beni beş yüz defa aramanı gerektirecek ne oldu?"

"Dean'in doğum günü yarın ve bütün takım Malone'a gidecek. Büyük ihtimalle sonrasında bizim evde soluğu alacağız. Var mısın?"

Kahkaha atım. "Bana bara gidip bir avuç hokey oyuncusunun sarhoş oluşunu izlemeyi ister miyim diye mi soruyorsun? Neden böyle bir şeyden hoşlanacağımı düşündün?"

"Sen de gelmelisin," dedi kesin bir şekilde. "Vize sonuçlarım yarın gelecek, unuttun mu? Bu ya kutluyor ya da acısını paylaşıyor olacağımız anlamına geliyor. Her iki şekilde de orada olmanı istiyorum."

"Bilmiyorum ki..."

"Lütfen?"

Vay. Garrett *lütfen* kelimesini biliyor muydu? Şaşırtıcı.

"Pekâlâ," diye pes ettim, çünkü saçma bir nedenden ötürü bu adama hayır diyemiyordum. "Geleceğim."

"İşte bu. Seni sekizde alırım o zaman?"

"Tabii."

Telefonu kapatıp beş dakika içinde bir değil, iki planı nasıl yaptığımı merak ettim. Bir tanesi hoşlandığım adamlaydı, diğeri ise öpüştüğümle.

Arkadaşlarıma katılırken bu detayları akıllı bir şekilde kendime sakladım.

19

Hannah

Garrett'ın haklı olduğu açıkça belliydi. Gerçekten popülariteyi artırabiliyordu. Felsefe binasına giden arnavut kaldırımlı yolu yürürken en azından on beş tane insan bana seslenmişti. *Merhaba, nasılsın, güzel görünüyorsun.* O kadar fazla gülümsemeyle, el sallamayla ve merhabalarla karşılanmıştım ki farklı bir gezegene ayak basmış gibi hissediyordum. Adı *Hannah* olan bir gezegendi, çünkü herkes beni tanıyormuş gibi görünüyordu. *Onların* kim olduğuna dair fikrim yoktu ama Beau'nun partisinde tanışmış olmalıydım.

Midemi döndüren rahatsızlık ile kişisel farkındalık dalgası adımlarımı hızlandırmama neden oldu. Bütün ilgiden rahatsız bir şekilde neredeyse sınıfa koşup Nell'in yanındaki yerime oturdum. Garrett ve Justin henüz gelmemişlerdi ki bu biraz rahatlatıcıydı. Şu anda ikisiyle de konuşma havasında değildim.

"Bu hafta sonu Garrett Graham ile çıktığını duydum," Nell'in bana ilk söylediği şeydi.

Tanrım. Kimse bana adamı hatırlatmadan bir dakika geçiremez miydim?

"Ah evet," dedim kaçamak bir şekilde.

"Bu kadar mı? Bir evet mi sadece? Hadi ama, bütün kirli detayları istiyorum."

"Öyle bir şey yok," diyerek omuz silktim. "Sadece arada sırada takılıyoruz." Görünüşe göre bu şimdi benim kurtarıcı cevabımdı.

"Diğer aşkına ne demeli?" Nell manalı bir şekilde odanın diğer tarafını başıyla gösterdi.

Bakışını takip edince Justin'in şimdi içeri girdiğini fark ettim. Sırasına yerleşip çantasından MacBook çıkardıktan sonra bakışımı üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırıp gülümsedi.

Ben de gülümseyerek karşılık verdiğim anda Tolbert içeri girdi ve göz temasını kesip kürsüye dikkatimi verdim.

Garrett geç kalmıştı ki bu hiç ona göre değildi. Dün akşam arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu ve bu sabah antrenmanı olmadığını biliyordum ama saat dörde kadar uyuyakalmış olmasına imkân yoktu. Çaktırmadan telefonumu çıkarıp ona mesaj atacakken onun mesajı önce bana ulaştı.

O: **Bir acil işle uğraşıyorum. İkinci yarıda geleceğim. Ben gelene kadar benim için notlar alır mısın?**

Ben: **Her şey yolunda mı??**

O: **Evet. Logan'ın pisliğini temizliyorum. Uzun hikâye. Sonra anlatırım.**

Ders boyunca kendimden çok Garrett'ın yararına bol bol not aldım, çünkü çoktan okumamı yapmış ve son teoriyi ezberlemiştim. Tolbert monoton bir şekilde konuşurken uzaklara daldım. Yaklaşan Justin ile yemeğimizi düşününce o rahatsız his geri gelip midemi bulandırdı.

Neden bu konuda bu kadar gergindim? Sadece bir yemekti. *Bütün* olacağı da buydu. Diğer kızların ilk randevudan beklentisi farklı olabilirdi ama ben kesinlikle onlardan biri değildim.

Ama Justin bir futbol oyuncusuydu. Çıktığı kızlar büyük ihtimalle daha menü gelmeden soyunuyorlardı. Ya benden de bunu beklerse?

Ya o...

Hayır, dedim kendime sertçe. Başkasını onunla yatması için zorlayan tipte olduğuna inanmayı reddediyordum.

Kırk beş dakika sonra Tolbert ara verdi ve tüm sigara içenler iki hafta boyunca madende tıkalı kalmışlar gibi dışarı kaçtılar. Dışarı sigara içmek için değil ama hâlâ ortaya çıkmayan Garrett'a bakmak için çıktım.

Justin arkamdan koridora çıktı. "Bir kahve alacağım. İster misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Gözlerimiz buluşurken dudağı kıvrıldı. "Hâlâ pazar günü buluşuyor muyuz?"

"Evet."

Memnun bir şekilde başını salladı. "Güzel."

Uzaklaşırken poposunu dikizlemeden edememiştim. Kargo pantolonu fazla dar değildi ama poposunu güzel bir şekilde sarıyordu. Vücudu gerçekten mükemmeldi. Sadece karakteri konusunda daha iyi bir fikre sahip olmayı diliyordum. Hâlâ onu okumakta zorlanıyordum ve bu canımı sıkıyordu.

Bu yüzden adamla yemek yiyeceksin... Onu daha iyi tanımak için.

Evet. Kendimi bunu hatırlamaya zorlayıp tam Garrett kapıdan içeri girerken oraya baktım. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve hokey ceketi tepeye kadar kapalıydı.

Siyah Timberland marka ayakkabıları parlak zeminde bana doğru gelirken ses çıkarıyordu. "Hey, ne kaçırdım?" diye sordu.

"Pek fazla bir şey değil. Tolbert, Rousseau hakkında konuşuyordu."

Garrett sınıfa bakış attı. "Hâlâ orada mı?"

Başımla onayladım.

"Neyse, güzel. Dersin sonu yerine şimdi bana vize kâğıdımı verebilir mi diye bir bakacağım. Hâlâ acil durumla uğraşıyorum o yüzden kalamayacağım."

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa tahmin etmeye başlayayım mı?"

Sırıttı. "Logan sahte kimliğini kaybetti. Bu akşam sorguya çekilirsek diye ona ihtiyacı vardı. O yüzden onu Boston'da hemen kimlik çıkaran bir adama götüreceğim." Durakladı. "Kimliğin var, değil mi? Malone'daki bodyguard beni tanıyor, o yüzden biz girerken sorun olmayacaktır ama sen olabilirsin."

"Evet, kimliğim var. Bu arada Dean neden pazartesi günü doğum günü partisi yapıyor? Ne kadar geç vakte kalmayı planlıyorsunuz?"

"Büyük ihtimalle çok geç değil. Ne zaman gitmeye hazırsan eve döndüğünden emin olacağım. Ve pazartesi günü, çünkü Maxwell, Dean'ın şamatasını partisini cumartesiye çekerek çaldı. O gün ve salı günleri buzda eğitimimiz yok. Takım ağırlık odasında olacak. Akşamdan kalma olduğunda ağırlık kaldırmak paten kaymaktan daha kolay."

Gözlerimi devirdim. "Akşamdan kalma olmamak daha kolay olmaz mıydı?"

Kıs kıs güldü. "Sen bunu doğum günü çocuğuna söyle. Ama merak etme, akşamın kararlaştırılmış sürücüsü benim. Tamamıyla ayık olacağım. Ah ve seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum ama bir saniye bekle de öncesinde Tolbert ile konuşayım. Hemen dönerim."

Hemen sonra Garrett amfiye doğru kayboldu. Justin elinde dumanı tüten bir bardakla belirmişti. "İçeri mi giriyorsun?" diye sordu kapıya doğru ilerlerken.

"Birazdan geleceğim. Birini bekliyorum."

İki dakika sonra Garrett koridora girdi ve ifadesine bir bakış atınca iyi haber vereceğini anladım.

"Geçtin mi?" diye bağırdım.

Aslan Kral'dan bir sahne oynuyormuş gibi sınav kâğıdını başının üzerinde kaldırdı. "A kahrolası eksi!"

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

"Evet."

Gözümü kırpmadan Garrett beni kollarına çekip nefes kesici bir şekilde bana sarılmıştı. Kollarımı boynuna dolayıp ayağımı yerden keserek beni başım dönene kadar döndürürken kahkaha atıyordum.

Abartılı gösterimiz birkaç meraklı bakış çekmişti ama umurumda değildi. Garrett'ın neşesi bulaşıcıydı. En sonunda beni yere bıraktığında kâğıdı elinden kaptım. Özel dersine verdiğim onca saatlerden sonra kısmen benim puanımmış gibi hissettiriyordu ve A- değerindeki kelimeleri gözden geçirirken göğsüm gururla kabarmıştı.

"Bu mükemmel," dedim ona. "Bu, ortalamanın olması gerektiği yerde olduğu anlamına mı geliyor?"

"Aynen öyle."

"Güzel." Gözlerimi kıstım. "Şimdi öyle kaldığından emin ol."

"Kalacak... Eğer bana her quiz için yardım edip her kâğıdımı inceleyeceğine söz verirsen."

"Hey, anlaşmamız sona erdi dostum. Hiçbir söz vermiyorum. Ama..." Her zamanki gibi Garrett Graham'ın önünde teslim olmuştum. "Arkadaşlık gösterisi olarak ortalamanı korumana yardım edeceğim ama ancak vaktim olduğunda."

Gülümseyerek beni bir kere daha sarılmak için kendine çekti. "Sensiz yapamazdım, biliyorsun." Sesi boğuklaşmıştı ve sıcak nefesinin alnıma değdiğini hissettim. Geriye doğru çekilirken o çekici gri gözleri yüzüme odaklanmıştı.

Sonra başı hafifçe eğilmeye başladı ve gergin bir anlığına beni öpebileceğini düşündüm.

Hızlıca sarılışından çekildim. "O zaman bu akşam kutluyoruz," dedim neşeyle.

"Hâlâ geliyorsun, değil mi?" Sesinde yoğun bir duygu vardı.

"Az önce bariz bir şekilde bunu söylemedim mi?" diye homurdandım.

Yüzünden rahatlama hissi geçti. "Dinle... sana bir şey anlatmak istiyorum."

Telefonumu kontrol edip dersin başlamasına üç dakika kaldığını fark ettim. "Sonra anlatabilir misin? İçeri girmem lazım."

"Sadece bir dakika alacak." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bana güveniyor musun?"

Vücudum tetikteydi ama cevabımı beni bile şaşırtan bir sarsılmaz kesinlikle vermiştim. "Elbette güveniyorum."

Tanrım, gerçekten güveniyordum. Onu kısa bir süre için tanımama rağmen bu adama *güveniyordum.*

"Sevindim." Sesi kalınlaştı ve devam etmeden önce boğazını temizledi. "Bu akşam içki içmeni istiyorum."

Kaskatı kesildim. "Ne? Neden?"

"Çünkü senin için iyi olacağını düşünüyorum."

"Bekle, beni Dean'ın olayına davet etme sebebin *bu* mu?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Beni sarhoş etmek için?"

"Hayır." Garrett başını sallarken bariz bir şekilde paniklemişti. "Arada sırada koruma kalkanlarını indirmenin iyi olabileceğini görmene yardımcı olmak için. Bak, bu akşam şoför benim ama sürücün olmaktan daha fazlasını sunuyorum. Senin koruman, barmenin ve her şeyden önce arkadaşın olacağım. Bu akşam için seninle ilgileneceğime söz veriyorum Wellsy."

Konuşması beni tuhaf bir şekilde etkilemişti. Ama kesinlikle yersizdi.

"İçmesi *gereken* bir alkolik değilim Garrett."

"Bunu düşünmedim bile şapşal. Sadece eğer bir iki bira içmeye karar verirsen endişelenmeyeceğinden emin olmak istedim. Ben icabına bakacağım." Tereddüt etti. "Toplum içinde içki içmek konusunda arkadaşının kötü bir deneyimi olduğunu biliyorum ama bunun sana asla olmayacağına söz veriyorum."

Arkadaşın dediğinde yüzümü buruşturdum ama fark ettiğini düşünmüyordum. Bir kısmım ona tipik *bu arkadaşıma oldu* bahanesini sunmamı diliyordu ama bundan pişman olmak istemiyordum. Bana ne olduğunu sadece yakın arkadaşlarım biliyordu. Evet, Garrett'a güveniyor olabilirdim ama ona tecavüzümü anlatmak beni rahatsız ederdi.

"O yüzden bu akşam içmek istersen başına kötü bir şey gelmeyeceğine söz veriyorum." Sözleri o kadar içtendi ki duyguyla göğsüm sıkışmıştı. "Neyse, tek söylemek istediğim buydu. Sadece... üzerine düşün, tamam mı?"

Boğazım o kadar düğümlenmişti ki güçlükle tek kelime edebildim. "Tamam." Titrek bir nefes verdim. "Üzerine düşüneceğim."

Garrett

Hokey oyuncuları Malone'un zaten pek fazla müsait yeri olmayan her kısmını doldurmuşlardı. Yer o kadar ufaktı ki çoğu zaman ayakta duruyordunuz.

Bu akşam ayakta durmak bir yana, nefes almak için zar zor yer vardı.

Bütün takım Dean'in doğum günü partisine gelmişti ve pazartesileri barda karaoke akşamıydı. O yüzden kalabalık alan fazlasıyla gürültülü ve tıka basa vücut doluydu. İyi yanından bakarsak hiçbirimiz kapıda sahte kimliklerimizi göstermek zorunda kalmamıştık.

Birden birkaç ay sonra sahte kimliğimin işe yaramayacağının farkına vardım. Ocakta yirmi birime girdiğimde yasal bir birey olmaktan çok daha fazlasına sahip olacaktım. Sonunda büyükbabamın bana bıraktığı fona erişebilecektim ki bu da babalıktan kurtulmama bir adım daha yaklaşıyorum demekti.

Hannah çocuklarla gelmemden yirmi dakika sonra kapıdan girmişti. Onu ben almamıştım, çünkü provası uzun sürmüştü ve taksiyle gelmesinin sorun olmayacağında ısrar etmişti. Aynı zamanda önce yurt odasına gidip üstünü değiştirmekte de ısrarcı olmuştu. Onu gördüğüm anda bu kararını tüm kalbimle destekledim. Taytla, yüksek topuklu çizmeler ve fitilli tişört giymişti. Hepsi siyahtı elbette ama yaklaştıkça marka haline getirdiği renkli bir şeyi arıyordum. Başını Dean'i selamlamak için döndürdüğünde aradığımı buldum. Kocaman, üzerinde ufak mavi yıldızları olan sarı tokası koyu saçını geride tutturuyordu. Saçının geri kalanı serbest bırakılmıştı ve kızarmış yüzünü çevrelemişti.

"Merhaba," dedi. "Burası yanıyor. Ceket getirme zahmetine girmediğime sevindim."

"Merhaba." Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. O leziz dudakları hedef almak isterdim ama bunu bir randevu olarak saysam bile Hannah'nın öyle görmediğinden fazlasıyla emindim. "Provan nasıldı?"

"Her zamanki gibi." Bana somurtkan bir bakış attı. "Her zamanki gibi demek, berbattı anlamına geliyor."

"Şerefsiz Cass bu sefer ne yaptı?"

"Büyük bir şey yapmadı. Sadece her zamanki pislik gibi davranışları." Hannah iç çekti. "Aranjmanda geçiş müziğini nereye koymamız gerektiği konusundaki tartışmayı kazandım ama ikinci nakarat konusundakini de o kazandı. Bilirsin, koro olaya girdiği an."

Yüksek sesle inledim. "Ah, hadi ama Wellsy. O şey konusunda *teslim* mi oldun?"

"İkiye karşı tek kaldım," dedi sinirle. "MJ şarkısının fazlasıyla etkili olması için koroya *kesinlikle* ihtiyacı olduğuna karar verdi. Koroyla beraber çarşamba günü prova yapmaya başlayacağız."

Belli ki fena sinirlenmişti, o yüzden kolunu hafifçe sıkarak konuştum. "İçki ister misin?"

Yutkunurken zarif boğazının oynadığını gördüm. Bir anlığına cevap vermedi. Sadece gözlerime zihinsel olarak beynime işlemeye çalışıyormuş gibi baktı. Nefesimi tutarken kendimi buldum, çünkü önemli bir şey olmak üzere olduğunu biliyordum. Hannah ya güvenini benim ellerime bırakacak ya da kendini sıkıca kilitleyecekti. Bu da maçta kemikleri sarsan kalça hareketlerinin verdiği hisse eşitti, çünkü kahretsin, bana güvenmesini istiyordum.

En sonunda cevap verdiğinde ses tonu o kadar alçaktı ki müzikten duymamıştım.

"Ne?"

Dudaklarından bir nefes kaçtı ve sesini yükseltti. "*Tabii* dedim."

Bu ufacık kelimeyle kalbim sanki helyum balonuymuş gibi havalanmıştı. *Hannah'nın güveni, Garrett'ın elleriyle tanış.*

Sevincimi kontrol altında tutmaya çalışarak kayıtsız bir şekilde baş salladıktan sonra onu bar tezgâhına yönlendirdim. "Ne istersin? Bira? Viski?"

"Hayır, lezzetli bir şey istiyorum."

"Yemin ederim Wellsy, şeftalili alman içkilerinden veya ona benzer kız işi bir şeyler ısmarlarsan resmî olarak seni arkadaşlıktan çıkaracağım."

"Ama ben kızım," diye itiraz etti. "Neden kız içkilerinden alamıyorum? Ah, belki bir *piña colada?*"

Derin bir şekilde iç çektim. "Pekâlâ. Bu en azından o alman içkisinden daha iyi."

Tezgâhta Hannah'nın içkisini sipariş ettikten sonra dikkatle barmenin her hareketini inceledim. Hannah da onu kartal gibi izliyordu.

Dünyanın en uyanık iki insanının gözetimi altında baştan sona yakılan *piña colada* sayesinde Hannah'nın birkaç dakika sonra eline aldığı içkinin ilaçsız olduğundan kesinlikle şüphe yoktu.

Ufak bir yudum alıp bana gülümsedi. "Mmm. Leziz."

Kalbimdeki sevinç neredeyse taşacaktı. "Hadi, seni birkaç elemanla tanıştırayım."

Kolunu tekrar tuttum ve bilardo masasının yanındaki taşkın gruba gidip onu Birdie ve Simms ile tanıştırdım. Logan ve Tucker bizi gördüklerinde yanımıza geldiler. İkisi de Hannah'yı kucaklayarak karşıladı. Logan'ınki biraz fazla uzun sürmüştü ama göz göze geldiğimizde ifadesi masumdu. Belki paranoya yapıyordum.

Ama kahretsin, zaten Hannah'nın ilgisi için Kohl ile yarışıyordum. Son istediğim şey en iyi arkadaşımın şapkasını ringe atmasıydı.

Ayrıca... ben yarışıyor muydum? Hâlâ ondan ne istediğimden pek emin değildim. Yani, evet, seks istiyordum. Hem de fazlasıyla. Ama mucizevi bir şekilde benimle yapmaya karar verdi diyelim, ya sonra? *Sonra* ne olacaktı? Yere bir bayrak dikip onun kız arkadaşım olduğunu mu duyurmalıydım?

Kız arkadaşlar bir dikkat dağınıklıydı ve şu anda bu dikkat dağınıklığını, özellikle iki hafta önce neredeyse takımdaki yerimi kaybetme tehlikesindeyken göze alamazdım.

Babam ile aynı fikirde olduğumuz çok şey yoktu ama odaklanma ve hırs söz konusu olduğunda kesinlikle aynı düşünüyorduk. Mezun olduktan sonra profesyonel lige geçecektim. O zamana kadar puanlarımı yüksek tutmaya ve takımımı bir başka Frozen Four zaferine yönlendirmeye odaklanmalıydım. Başarısızlık bir seçenek değildi.

Ama Hannah'nın başka bir adamla takılmasını izlemek?

O da bir seçenek değildi.

Zor bir karardı.

"Aman Tanrım, bu çok iyi," diye açıkladı bir başka kocaman yudum aldıktan sonra. "Kesinlikle bir tane daha istiyorum."

Kıkırdadım. "Bunu bitirdikten sonra yenisini konuşsak?"

"Olur," diye ofladı. Sonra şahit olduğum en hızlı şekilde içkisini tek dikişte bitirip bana sırıttı. "Tamam. Şimdi yenisine ne dersin?"

Yüzümde beliren kocaman sırıtışa engel olamadım. Ah dostum. Hannah'nın sarhoşken oldukça... ilginç olacağına dair içimde bir his vardı.

Kesinlikle haklıydım.

Üç *piña colada* sonra Hannah sahnede karaoke yapıyordu.

Aynen. Sarhoş kız karaokesi.

Tek kurtarıcı kısmı harika bir şarkıcı olmasıydı. Hem sarhoş hem de duyarsız bir kulağı olsaydı bunun ne kadar sinir bozucu olacağını hayal bile edemiyordum.

Bütün bar Hannah'nın performansı yüzünden çıldırmak üzereydi. *Bad Romance*'i yüksek sesle söylüyordu ve birkaç tane kafayı bulmuş takım arkadaşım dahil neredeyse herkes onunla beraber söylüyordu. Sahneye bakarken kendimi aptal gibi sırıtırken buldum. Yaptığında edepsiz bir şey yoktu. Cilveli şekilde soyunmaya çalışmalar veya davetkâr dans hareketleri yoktu. Hannah başını geriye doğru neşeli bir şekilde atarken yanakları kızarmıştı ve şarkıyı söylerken gözleri parlıyordu. O kadar güzeldi ki göğsümü sızlatıyordu.

Kahretsin. Onu tekrar öpmek istiyordum. Dudaklarını benimkilerin üzerinde hissetmek istiyordum. Dilini emdiğim ilk seferde yaptığı o boğazdan gelen sesi duymak istiyordum.

Mükemmel. Şimdi taş gibi sertleşmiştim ve arkadaşlarımla beraber kalabalık bir barın ortasındaydım.

"Bu kız bir harika!" diye bağırdı Logan bana sokularak. Hannah'yı izlerken o da sırıtıyordu ama gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. Biraz... özlem gibi görünüyordu.

"Kız müzik öğrencisi," Aklıma gelen en aptalca cevap olmuştu, çünkü ifadesinden fazlasıyla dikkatim dağılmıştı.

Hannah şarkıyı sonlandırınca yüksek sesli alkışlar koptu. Hemen sonra Dean sahneye çıkıp kulağına bir şey fısıldadı. Anladığım kadarıyla onu düet söylemeye ikna etmeye çalışıyordu ama cazibesini kullanırken sürekli çıplak koluna dokunuyordu ve Hannah'nın gözlerindeki rahatsızlık apaçık ortadaydı.

"Bu onu kurtarmam için işaretim," dedim kalabalığa doğru yol almadan önce. Sahnenin alt kısmındaki yere ulaştığımda avucumla ağzımı siper edip Hannah'ya bağırdım. "Wellsy, o seksi kıçını hemen buraya getir!"

Beni gördüğünde ifadesi neşelendi. Zaman kaybetmeden sahneden benim bekleyen kollarıma atladıktan sonra

onu döndürürken neşe içinde kahkaha atıyordu. "Aman Tanrım, bu çok eğlenceli!" diye bağırdı. "Buraya *sürekli* gelmemiz lazım!"

Kahkaha boğazımı gıdıklarken inanılmaz derecede doğru olan sarhoşluk derecemde nerede olduğunu anlamak için yüzünü inceledim. Bir, ayık ve on *Portland'da çıplak bir şekilde, oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan uyanacağım* demekti. Gözleri odaklandığından, dili sürçüp tökezlemediğinden büyük ihtimalle beşinci derecede olduğuna karar verdim. Hafif çakırkeyif ama kendindeydi.

Ve belki de kibirli bir adamdım ama onu bu noktaya getiren olmak çok hoşuma gidiyordu. Kendisine rahatlama ve iyi zaman geçirme izni verecek kadar onunla ilgileneceğine güvendiği kişi olmak.

Bir başka parlak gülümsemeyle elimi tutup beni ufak dans pistinden uzağa doğru çekiştirmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye kahkahayla sordum.

"İşemem lazım! Korumam olmaya söz verdiğine göre bu kapının önünde durup nöbet tutman lazım." O büyüleyici yeşil gözler bana bakarken bakışlarında hafif bir kuşku vardı. "Bana kötü bir şey olmasına izin vermezsin, değil mi Garrett?"

Massachusetts boyutunda bir yumru boğazımda oluştu. Güçlükle yutkunup konuşmaya çalıştım. "Asla."

20

Hannah

Bu akşam bara gelme konusunda gergin olduğuma inanamıyorum, çünkü Tanrım, mükemmel zaman geçirmiştim. Şu anda Garrett'ın yanında masada sıkışmıştım ve Tucker ile Simms'in teknoloji hakkında ateşli tartışmalarına dahil olmuştuk. Tucker küçük çocukların günde bir saatten fazla TV izlemesine izin verilmemesindeki kararından caymıyordu. Bu konuda ona kesinlikle katılıyordum ama Garrett ve Simms karşı çıkıyordu. Dördümüz yirmi dakikadır bu konuda çene çalıyorduk. İtiraf etmekten utanıyordum ama bütün bu hokey oyuncularının hokey dışındaki konularda açık bir görüşleri olmasını cidden beklemiyordum. Yine de onlardan beklediğimden daha fazla bilgililerdi.

"Çocukların dışarıda bisikletlerini sürmesi, kurbağa kovalaması, ağaçlara tırmanması lazım," diye ısrar etti Tucker, bardağını havaya lafını vurgulaması için kaldırdı. "Bütün gün içeride tıkılıp ekrana bakmaları sağlıklı değil."

"Kurbağalar dışında her şeye katılıyorum," diye araya girdim. "Çünkü kurbağalar kaygan ve iğrençler."

Oğlanlar kahkahaya boğuldu.

"Süt çocuğu," diye takıldı Simms.

"Ah hadi ama Wellsy, kurbağalara bir şans ver," diye itiraz etti Tucker. "Doğru olanı yalarsan kafayı bulacağını biliyor muydun?"

Ona korku içinde baktım. "Bir kurbağayı yalamakla kesinlikle ilgilenmiyorum."

Simms yuhaladı. "Prensi kapmak için bile mi?"

İyi huylu bir inleme yankılandı.

"Hayır, o zaman bile," dedim kesin bir şekilde.

Tucker bana göz kırpmadan önce birasından uzun bir yudum aldı. "Kurbağadan başka bir şey yalamaya ne dersin? Yoksa bu yalama olayına toptan karşı mısın?"

Yanaklarım ima karşısında fena kızarmıştı ama gözlerindeki muzip ışıltı bana kaba olmaya çalışmadığını söylüyordu. O yüzden ben de kendi imamla cevap verdim. "Yok, yalamakta uzmanım. Lezzetli bir şey yaladığım sürece."

Bir yuhalama daha koptu ama Garrett katılmamıştı. Ona baktığımda gözlerindeki sıcaklık dalgasını fark ettim.

Dudaklarımı... orada hayal ediyor mu, diye merak ediyordum. *Hayır, oralara girmeyecektim.*

"Kahretsin, birinin şu yaşlı adamı müzik kutusunu tekeline almadan önce bağlaması lazım," diye açıkladı Tucker bir başka Black Sabbath şarkısı bara yayılırken.

Hepimiz suçluya doğru döndük. Gördüğüm en gür kızıl sakal ile korkunç kaş çatışlarına sahip bir yerliydi. Bu gecelik karaoke makinesinin kapandığı an Kızıl Sakal müzik kutusuna koşup içine on kâğıt değerinde çeyreklikler atmış ve şu ana kadar sadece Black Sabbath'tan oluşan rock müzik listesini tutturmuştu. Ah, bir de Simms'in adamın bekâretini kaybettiğini iddia ettiği CCR şarkısı.

Sonunda muhabbetimiz hokeye dönüp Simms beni kalecinin hokey takımında en önemli oyuncu olduğuna ikna etmeye çalışırken bu süreç boyunca Tucker onu yuhaladı. Black Sabbath şarkısı sona ermiş ve Lynyrd Skynyrd'ın *Tuesday's Gone* şarkısıyla değişmişti. Başlangıç kısmı barda yankılanırken Garrett'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Boğazını temizledikten sonra masadan kalkıp beni beraberinde sürükledi. "Benimle dans et."

"Bunda mı?" Bir anlığına şaşkınlığa uğramıştım ama sonra koyu Lynyrd Skynyrd hayranı olduğunu hatırladım. Düşünecek olursak bu şarkının geçen hafta bana e-posta attığı müzik listesinde olduğundan oldukça emindim.

Tucker masada olduğu yerden kıs kıs gülüyordu. "Sen ne zamandan beri dans eder oldun G?"

"Şu andan itibaren," diye mırıldandı Garrett.

Beni sahnenin önündeki boş olan ufak alana yönlendirdi, çünkü kimse dans etmiyordu. Rahatsızlık içimde dolanıyordu ama Garrett elini uzattığında tutmadan önce bir anlığına tereddüt ettim. Hey, eğer dans etmek istiyorsa o zaman biz de dans edecektik. Bu akşam ne kadar mükemmel olduğunu düşünürsek yapabileceğim en ufak şeydi.

Garrett Graham hakkında birçok şey söyleyebilirdiniz ama kesinlikle sözünün eriydi. Bütün akşam benim yanımda kalmış, içkilerimi koruyup tuvaletin dışında beni beklemiş ve arkadaşları ile yerliler tarafından tacize uğramadığımdan emin olmuştu. Kesinlikle arkamı kollamıştı ve onun yüzünden çok uzun bir süre sonra ilk defa savunmamı indirebilmiştim.

Tanrım. İyi bir adam *olmadığını* düşünebildiğime bile inanamıyordum.

"Bu şarkının yedi dakika uzunluğunda olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye belirttim dans pistine çıktığımızda.

"Biliyorum." Ses tonu kayıtsızdı. Etkilenmemiş gibi. Ama bir şey konusunda canı sıkıldığına dair tuhaf bir hisse kapılmıştım.

Garrett vücudunu benimkine yapıştırmamış veya kendini bana sürtmeye çalışmamıştı. Onun yerine anne babaların dans ettiği gibi, Garrett'ın eli kalçamda, diğer eli sağ

elimi tutar şekilde dans ettik. Boştaki elimi omzuna koydum. Yaklaşıp yanağını benimkine bastırdım. Çıkmaya yüz tutmuş sakalı yüzümü kaşındırıp gıdıklayarak çıplak kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Nefes aldığımda odunsu tıraş losyonu ciğerlerimi doldurdu ve ardında hafif bir sersemlik bıraktı.

Bana neler olduğunu bilmiyordum. Sıcak hissediyor ve sızlıyordum. Alkol yüzünden, diye kendimi ikna ettim. Öyle olmalıydı. Çünkü Garrett ile sadece arkadaş olduğumuza dair anlaşmıştık.

"Dean gayet eğleniyor gibi görünüyor," diye yorumda bulundum ama çoğunlukla kontrolden çıkmış hormonlarımın dikkatini dağıtmak için çaresizdim.

Garrett bakışlarını arkadaki masaya doğru, Dean'in boynuna istekli bir şekilde ısırıklar bırakan iki sarışın tarafından sandviç olduğu yere takip etti. "Evet. Öyle görünüyor."

Gri gözlerinde dalgın bir bakış vardı. Dalgın ses tonu konuşmak istemediğini açık etmişti. O yüzden sessiz kalıp baskın erkeksiliğinin beni fazla etkilememesi için çabaladım.

Ama yanağı yüzüme değdiği an tüylerim gittikçe diken diken oluyordu. Nefesi çeneme değdi her an titreşim dalgaları vücuduma yayılıyordu. Vücudunun sıcaklığı içime yayılıyor, kokusu beni sarmalıyordu ve sıcak elinin benimkini tutuşunun fazlasıyla farkındaydım. Kendimi durduramadan önce başparmağımla avucunun içini okşadım.

Garrett'ın nefesi sekteye uğradı.

Evet, kesinlikle alkolden olmalıydı. Vücudumda dolanan bu hislerin başka açıklaması yoktu. Göğsümdeki sızının, baldırlarımın kasılmasının, kadınlığımdaki bu tuhaf boşluk hissinin...

Şarkı sona erdiğinde rahatlamayla bir nefes alıp ihtiyacım olan şekilde bir adım geri çekildim.

"Dans için teşekkür ederim," diye mırıldandı Garrett.

Çakırkeyif olabilirdim ama sarhoş değildim. Geniş vücudundan yayılan hüznü hemen fark etmiştim.

"Hey," dedim endişeyle. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Yutkunurken boğazı oynadı. "Sadece... bu şarkı..."

"Ne olmuş ona?"

"Sadece eski hatıraları geri getirdi." O kadar uzun bir süre duraksadı ki devam edeceğini düşünmedim ama sonra etti. "Annemin en sevdiği şarkıydı. Cenazesinde çaldılar."

Nefesim şaşkınlıkla kesilmişti. "Ah. Ah Garrett. Çok üzgünüm."

Sanki dünya umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

"Garrett..."

"Bak, ya şarkıda dans edecektim ya da ağlayacaktım tamam mı? O yüzden evet, dans için teşekkür ederim." Koluna uzandığımda benden kaçındı. "Lavaboya gitmem lazım. Birkaç dakikalığına iyi olacak mısın?"

"Evet ama..."

Lafımı bitirmeden çekip gitmişti.

Gidişini izlerken boğazımı düğümleyen bir hüzün dalgasıyla savaşıyordum. Sırtına bakarken ayakta ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Arkasından gidip benimle konuşması için zorlamak istiyordum.

Hayır, arkasından *gitmeliydim.*

Omuzlarımı dikleştirip hızla öne atıldım ama eski erkek arkadaşımla yüz yüze gelince donakaldım.

"Devon!" diye cırladım.

"Hannah... merhaba." Devon bakışlarımız birleştiğinde bariz bir şekilde rahatsız gözüküyordu.

Yalnız olmadığını anlamak saniyelerimi almıştı. Uzun boylu tatlı bir kızıl yanında duruyordu... ve el ele tutuşuyorlardı.

Nabzım hızlandı, çünkü Devon'u ayrıldığımız geçen kıştan beri görmemiştim. Siyaset Bilimi öğrencisiydi, o yüzde hiç aynı dersleri almıyorduk. Sosyal çevremiz genellikle beraber takılmıyordu. Allie beni geçen yılki konsere sürüklemeseydi büyük ihtimalle tanışmayacaktık. Ufak bir mekândı, sadece birkaç yerel grup çalıyordu ve şansıma Devon da o gruplardan birinde bateristti. Bütün geceyi konuşarak geçirmiştik ve ikimizin de Briar'a gittiğini keşfetmiştik. O gece Allie ile beni kampüse getirmişti.

Ondan sonra ayrılmaz hale gelmiştik. Sekiz ay boyunca beraberdik. Ona çılgınca ve geri dönüşü olmaz bir şekilde âşıktım. Bana beni sevdiğini söylemişti ama benden ayrıldıktan sonra bir kısmım benimle sadece bana acıdığından mı beraber olduğunu merak ediyordu.

Bu şekilde düşünme.

Kafamdaki sert ses Carole'a aitti ve birden onunla yüz yüze konuşmayı özledim. Terapi seanslarım üniversite için ayrıldığımda sonlanmıştı ve birkaç kere telefonda konuşsak da Carole'ın ofisindeki samimi deri koltukta oturmak, onun sakinleştirici lavanta kokusunu koklamak, sıcak ve teselli edici sesini duymak gibi olmuyordu. Eskiden olduğu şekilde Carole'a ihtiyacım yoktu ama şu anda, Devon ve onun çok güzel yeni kız arkadaşıyla yüzleşirken, eski güvensizlikler geri gelmişti.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. Hayır, mükemmelim," diye hızlıca düzelttim. "Sen nasılsın?"

"İdare eder." Bana gönderdiği gülümseme zorlama görünüyordu. "Ah... grup dağıldı."

"Ah, kahretsin. Duyduğuma üzüldüm. Ne oldu?"

Dalgın bir şekilde sol kaşındaki halkayı okşadı ve eskiden yatakta yatarken o piercingi öptüğüm zamanlar aklıma geldi.

"Brad oldu," diye itiraf etti Devon. "Nasıl her zaman tek başına devam etmekle bizi tehdit ettiğini biliyorsun ya? Eh, sonunda bize ihtiyacı olmadığına karar verdi. Yeni bir bağımsız markayla rekor bir anlaşma yaptı ve kendi gruplarının onunla çalışmalarını istediğini söylediklerinde Brad bizim içim savaşmadı."

Duyduğuma şaşırmamıştım. Her zaman Brad'in dünyadaki en kendini beğenmiş şerefsiz olduğunu düşünmüşümdür. Aslında Cass ile çok iyi geçinirdi.

"Biliyorum, kötü olmuş ama onsuz daha iyisin," dedim Devon'a. "Brad eninde sonunda sana kazığı atardı. En azından sen bir şey imzalamadan şimdi yapmış oldu, anlarsın ya?"

"Ben de ona bunu sürekli söylüyorum," diye araya girdi kızıl ve sonra Devon'a döndü. "Gördün mü? Başka birisi de benimle aynı fikirde."

Başka biri. Şimdi olduğum bu muydu? Devon'un eski kız arkadaşı, arkadaşı, hatta tanıdığı bile değildim. Sadece... başka biriydim.

Devon'un hayatındaki yerimi böyle küçültmesi yüreğimin acı verici şekilde sıkışmasına neden oldu.

"Ben Emily bu arada," dedi kızıl.

"Tanıştığıma memnun oldum," diye tuhaf bir şekilde cevapladım.

Devon hissettiğim kadar tuhaf görünüyordu. "Ee, ımm, kış gösterisinde yer alacaksın ha?"

"Evet. Cass Donovan ile düet yapacağım," dedim iç çekerek. "Ki çok büyük bir hataymış gibi gözükmeye başladı."

Devon başıyla onayladı. "Eh, sen her zaman yalnız başına daha iyi iş çıkarırsın."

Midem taşlaşmıştı. Bir sebepten sanki bana laf atmış gibi hissetmiştim. Sanki bir şey ima ediyordu. Sanki asıl

söylemek istediği, *KENDİNİ tatmin etmekte sorun çekmiyorsun değil mi Hannah? Ama bir partnerle bunu yapamıyorsun değil mi?* gibiydi.

Konuşanın güvensizliklerim olduğunu biliyordum. Devon o kadar acımasız değildi. Hem *denemişti.* Fazlasıyla denemişti.

Ama ima olsun veya olmasın, yine de acıtıyordu.

"Neyse, seni gördüğüme sevindim ama arkadaşlarla buradayım o yüzden..."

Tucker, Simms ve Logan'ın oturduğu masaya başımla selam verince Devon'un alnı kırıştı. "Hokey topluluğuyla ne zamandan beri takılıyorsun?"

"Oyuncularından birine ders veriyorum ve... ah, evet arada takılıyoruz."

"Ah. Güzel. Tamam o zaman... görüşürüz."

"Seninle tanıştığıma sevindim!" diye cırladı Emily.

El ele uzaklaşmalarını görünce boğazım düğümlendi. Güçlükle yutkunduktan sonra aksi yöne döndüm. Lavaboya giden koridora girip gözlerime dolan sıcak yaşları geri göndermeye çalıştım.

Tanrım, neden ağlıyordum?

Hızlıca neden ağlamamam gerektiğinin nedenleri düşündüm.

Devon ile ilişkimiz bitmişti.

Artık onu istemiyordum.

Aylardır başkasını hayal ediyordum.

Bu hafta sonu Justin Kohl ile randevum vardı.

Ama hatırlatmalar bir işe yaramamıştı ve gözlerim daha çok sulanmaya başladı. Çünkü kimi kandırıyordum ki? Justin ile ne şansımız vardı? Eğer çıksak bile, samimi olacak kadar yaklaşsak bile, seviştiğimizde ne olacaktı? Devon ile yaşadığım sorunlar ya kurtulamadığın sinir bozucu bir kaşıntı gibiyse?

Ya bende gerçekten bir sorun varsa ve normal bir kadın gibi asla normal şekilde sevişemeyeceksem?

Gözyaşlarını engellemek için hızlıca gözlerimi kırptım. Toplum içinde ağlamayı reddediyordum. Kesinlikle *reddediyordum.*

"Wellsy?"

Garrett erkekler tuvaletinden çıktı ve beni görünce kaşlarını çattı. "Hey," dedi hızlıca, çenemi tutarak. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Yalan söylüyorsun." Göz altlarımdaki yaşları silerken çenemdeki tutuşu sabitti. "Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum."

"Senin yaşlarını siliyorum Wellsy. Dolayısıyla ağlıyorsun. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle." Yüzü birden soldu. "Biri seni taciz filan mı etti? Sadece birkaç dakika kayboldum. Çok özür dilerim..."

"Hayır, o değil," diye araya girdim. "Söz veriyorum."

Garrett'ın yüzü rahatladı. Ama sadece biraz. "O zaman neden üzgünsün?"

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "İçeride eski sevgilime rastladım."

"Ah." Şaşırmış görünüyordu. "Geçen yıl çıktığın adam mı?"

Zayıf bir şekilde başımla onayladım. "Yeni kız arkadaşıyla buradaydı."

"Kahretsin. Tuhaf bir durum olmalı."

"Sanırım." Düşmanlık vücudumda sanki ufak karınca ordusu gibi sürünüyordu. "Kız çok güzeldi bu arada. Yani bayağı güzeldi." Acılı his artarak içimi buruyor ve çenemi sıkmama sebep oluyordu. "Eminim saatlerce sürecek şekilde orgazm oluyordur ve büyük ihtimalle şehvete kendini kaptırmışken *geliyorum!* diye bağırıyordur."

Panik Garrett'ın gözlerinde belirdi. "Ah. Pekâlâ. Tamam. Bunu tam olarak anlayamadım ama tamam."

Ama tamam değildi işte. *Değildi.*

Neden normal bir üniversite öğrencisi olabileceğimi düşünmüştüm ki? Ben normal değildim. Ben arızalıydım. Kendime sürekli tecavüzün beni yok etmediğini söylüyordum ama yapmıştı. Pisliğin teki sadece bekâretimi çalmamış, aynı zamanda sevişme ve sağlıklı bir kadın gibi zevk alma yeteneğimi de çalmıştı.

Nasıl gerçek bir ilişkim olabilirdi ki? Devon'la, Justin'le, herhangi biriyle, ben daha yapamazken...

Aniden Garrett'ın yüzümdeki elini ittim. "Unut gitsin. Aptalca davranıyorum." Çenemi kaldırıp kapıya doğru adım attım. "Hadi, bir içki daha istiyorum."

"Hannah..."

"Bir içki daha istiyorum," diye tersledim ve sonra yanından hışımla geçip bara kadar hızla yürüdüm.

21

Garrett

Hannah kafayı bulmuştu.

Sırf bu da değildi, eve gitmeyi reddediyordu. Gecenin biriydi ve parti bardan evime taşınmıştı ama ne kadar zorlasam da Hannah'yı geceyi sonlandırması konusunda kandıramıyordum.

Onu yurduna geri götürmem gittikçe önem kazanıyordu. Oturma odam hokey oyuncularıyla ve sarhoş derecemde hepsi neredeyse sekizi görecek taraftar kızlarla doluydu. Hızlıca mantığı kenara bırakıp büyük bir hata yapmak üzereydiler.

Dean kahkaha atan bir Hannah'yı salonun ortasına çekti ve ikisi ODB'nin *Baby I Like it Raw* şarkısı hoparlörden son seste yükselirken dans etmeye başladılar.

Hannah öncesinde Lady Gaga'yı söylerken davetkâr bir şekilde dans etmiyordu ama şimdi kesinlikle etmekteydi. Disney Channel Miley Cyrus'tan, komple Twerk Modundaki Miley'e dönüşmüştü. Hadi Seks Kaseti Yapalım Miley'e geçmeden önce buna bir son vermem lazımdı. Bekle... Miley seks kaseti hiç yapmış mıydı? Siktir, kimi kandırıyorum ki? Elbette yapmıştı.

Hannah ve Dean'in yanına gidip onları zorla ayırarak Hannah'nın omzuna sabit bir şekilde elimi koydum. "Seninle konuşmam lazım," diye müziğin üzerinden bağırdım.

Dudağını büzdü. "Dans ediyorum!"

"Biz dans ediyoruz," diye dili sürçtü Dean'in.

Takım arkadaşıma sert bir bakış attım. "Başkasıyla dans et," diye tersledim.

Tam o sırada istekli bir kadın partner görüntüde belirdi ve Dean'i kollarına çekti. Dean, Hannah'yı tamamen unutmuştu ki bu, onu başka itiraz olmadan oturma odasından sürüklememe fırsat sunmuştu.

Elimi koluna sardım ve onu üst kata yönlendirdim. Odamın sakin güvenliğine erişene kadar da bırakmadım. "Parti bitti," diye duyurdum.

"Ama eğleniyordum," diye sızlandı.

"Eğlendiğini biliyorum." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "*Çok fazla* eğleniyorsun."

"Acımasızsın." Abartılı bir iç çekişle Hannah yatağa atlayıp sırtüstü düştü. "Uykum var."

Sırıttım. "Hadi, seni yurduna götüreceğim."

"Gitmek istemiyorum." Kollarını ve bacaklarını uzatarak yatakta kardan melek hareketi yaptı. "Yatağın çok büyük ve rahat."

Sonra göz kapakları kapandı ve bir başka derin iç çekiş dudaklarından çıkarak sabit bir şekilde kaldı.

Uykuya neredeyse dalmak üzere olduğunu fark edince inlememi güçlükle durdurdum ama sonra burada kalmasına izin verip sabah eve götürmenin daha iyi olacağına karar verdim. Çünkü onu şimdi eve götürsem ve eski haline dönerse onu beladan kurtarmak için yanında olamayacaktım.

"Pekâlâ," dedim başımı sallayarak. "Burada kalıp sız bakalım Sindirella."

Burnundan homurdanarak soludu. "Bu seni benim prensim mi yapıyor?"

"Aynen öyle." Banyoya girip biraz ibuprofen bulana

kadar ecza dolabını karıştırdım. Sonra bir bardak su doldurup yatağın yanına gidip kenarına oturduktan sonra Hannah'yı kaldırmaya zorladım. "Bunlardan iki tane alıp suyu bitir," diye emrederken eline iki tane hap bıraktım. "Güven bana, sabah minnettar olacaksın."

İlaç ve suyu birinin boğazından aşağı dökmek benim için yeni bir şey değildi. Takım arkadaşlarımla her zaman yapıyordum. Dean özellikle içme olayını farklı bir kademeye getiriyordu, sırf doğum gününde böyle değildi.

Hannah talimatlarıma usluca uyduktan sonra tekrar yatağa çöktü.

"Aferin."

"Yanıyorum," diye mırıldandı. "Burası neden bu kadar sıcak?"

Taytını kıpırdanıp çıkarırken kalbim neredeyse durmuştu.

Kumaş dizlerine yapışınca ondan yüksek sesli bir inleme çıktı. "Garrett!"

Kıkırdamak durumundaydım. Ona acıyarak yardım etmek için eğilip taytı bacaklarından çekiştirirken parmaklarımın altındaki pürüzsüz, saten gibi teni görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"İşte oldu," dedim boğuk bir şekilde. "Daha iyi mi?"

"Hıhımm." Tişörtünün kenarına uzandı.

Aman Tanrım.

Gözlerimi ondan kaçırıp ona uyuması için bir şey bulmak üzere komodine doğru tökezledim. Eski bir tişörtü kapıp derin bir nefes aldıktan sonra ona doğru döndüm.

Tişörtü çıkmıştı.

Neyse ki sutyen giyiyordu.

Maalesef ki sutyen beyaz, dantelliydi ve içini gösteriyordu. Transparan malzemenin altından göğüs uçlarını mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Bakma. Kız sarhoş.

İç sesimin sert sesine uydum ve gözlerimin takılmasını yasakladım. Pantolonumun içine boşalmadan sutyenini çıkarma ihtimalim olmadığı için tişörtü başının üzerinden geçirip sutyenle yatmaktan nefret eden kızlardan biri olmadığını umdum.

"Bu akşam çok eğlendim," diye mutlu bir şekilde geveledi Hannah. "Gördün mü? Arızalı olabilirim ama hâlâ eğlenebiliyorum."

Donakaldım. "Ne?"

Ama cevap vermedi. Çıplak bacakları battaniyeyi tekmeleyip sonra altına girdikten sonra kendi tarafına ufak bir iç çekişle yuvarlandı.

Sonra saniyeler içinde sızdı.

Işığı kapatırken bir rahatsızlık dalgasıyla boğuştum. Arızalı mıydı? Bu da ne halt demekti?

Kaşlarımı çatarak yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Hannah'nın gizemli sözleri aklımda yankılanıyordu ama onların üzerine fazla düşünecek zamanım olmadı, çünkü alt kata indiğimde Logan ile Dean'in beni mutfağa shot içmek için sürüklemesi çok sürmemişti.

"Bugün onun doğum günü adamım," dedi Logan itiraz ettiğimde. "Shot atmak zorundasın."

Teslim olup shot bardağını kabul ettim. Üçümüz bardaklarımızı birbirine tokuşturduktan sonra viskiyi kafaya diktik. Alkol boğazımı yakıp midemi ısıttı. Vücudumda dolaşan sıcaklık dalgasını kucakladım. Bütün akşam boyunca... tuhaftım. O aptal şarkı. Hannah'nın bardaki gözyaşları. Bana hissettirdiği kafa karıştırıcı şeyler.

Hassas ve uçtaydım. Logan bana bir içecek daha doldurduğunda bu sefer itiraz etmedim.

Üçüncü shottan sonra ne kadar kafamın karışık olduğunu artık düşünmüyordum.

Dördüncüden sonra düşünmez bile olmuştum.

En sonunda sarhoş vücudumu üst kata sürüklediğimde saat iki buçuk olmuştu. Parti neredeyse sona ermişti. Sadece Dean'in taraftar kızları kalmış, onunla beraber kanepede çıplak kol ve bacak karmaşası içinde yatıyorlardı. Mutfağı geçip Tucker'ı tezgâhta uyumuş, eli hâlâ boş bir bira şişesine sarılmış şekilde buldum. Logan tatlı bir esmerle bir süre önce yatak odasına çekilmişti. Odanın önünden geçerken SFM* olduğunu bana söyleyen cinsten inlemeler duydum.

İçeri girdiğimde yatak odam gölgelerle kaplanmıştı. Birkaç kere gözümü kırpıştırdıktan sonra gözüm karanlıkta yataktaki Hannah şeklindeki kabarıklığı gördü. Dişlerimi fırçalamak veya akşamdan kalma olmayı önleme yöntemimi uygulamak için fazla yorgundum. Sadece iç çamaşırıma kadar soyunup Hannah'nın yanına girdim.

Rahat olmaya çalışırken olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum ama örtünün sesi Hannah'nın kıpırdanmasına sebep oldu. Karanlıkta yumuşak bir inleme yayıldıktan sonra yuvarlanınca sıcak bir el çıplak göğsüme bastırdı.

Kaskatı kesildim. Veya kalbim öyle olmuştu. Aşağısı pudingden daha fazla yumuşaktı. Bu viski aletiydi ki sadece beş shot içtiğim düşünülürse acınılacak bir durumdu. Dostum. Ben ve alkol *cidden* anlaşamıyorduk.

Hannah'nın durumundan şu anda istifade etmek istesem bile tamamen işe yaramaz durumdaydım. Kahretsin, bu kesinlikle iğrenç bir düşünceydi, çünkü asla bir kızdan istifade etmezdim. Başkasını zorlamadan önce kendi aletimi koparırdım.

---

* Sevişmekle Fazla Meşgul.

Ama görünüşe göre bu akşam bu yatakta onurlu niyeti olan sadece bir kişi vardı.

Yumuşak dudaklar omzuma yapıştığında nabzım hızlandı.

"Hannah..." dedim dikkatli bir şekilde.

Bir anlık sessizlik oldu. Bir kısmım uykuya dalmış olması için dua ediyordu ama Hannah mırıldanarak o umudu yok etmişti. "Hı-hım?" Sesi boğuk ve fazlasıyla seksi geliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Dudakları omzumdan boynuma doğru ilerledi ve sonra birden ateş alan tenimi emerek hayalarıma kadar sıcaklık dalgası gönderecek o noktayı buldu. Tanrım. Aletim şu an düzgün çalışmıyor olabilirdi ama bu uyarılamayacağım anlamına gelmiyordu. Kahretsin, Hannah'nın açgözlü dudağı boynumu sanki büfeden tadımlık alıyormuş gibi keşfederken ne kadar tahrik olduğumu tarif edecek bir kelime yoktu.

İnlememi güçlükle engellerken onu durdurmak için omzuna dokundum. "Bunu yapmak istemiyorsun."

"Hayır. Yanılıyorsun. Kesinlikle istiyorum."

Üzerime çıktığında güçlükle tuttuğum inleme ağzımdan kaçtı. Sıkı baldırları benimkileri çevreledi. Saçı, öne doğru eğildiğinde kaburgalarımı gıdıklıyordu.

Kalbim son hızla atıyordu.

"İşi zorlaştırmayı bırak," dedi bana.

Sonra beni öptü.

Ah, kahretsin.

Onu durdurmam gerekiyordu. Gerçekten ama gerçekten durdurmalıydım. Ama o kadar sıcacık, yumuşaktı ve öylesine güzel kokuyordu ki mantıklı düşünemiyordum. Dudağı benimkilerin üzerinde istekli bir şekilde hareket ediyordu. Ben de onu aynı açlıkla öperken kollarımı etra-

fına sardım ve dudaklarımız bir olurken kalçalarını okşuyordum. *Pina colada* gibi bir tadı vardı ve dilimi doyamıyormuş gibi derin bir şekilde emerken müthiş seksi sesler çıkarıyordu.

"Hannah," diye istekli dudaklarına doğru mırıldandım. "Yapamayız."

Alt dudağımı yaladıktan sonra boğazımdan bir hırıltı çıkaracak kadar sert ısırdı. Siktir. Siktir, siktir, *siktir.* Bu şehvet dalgasını geri dönüşü olmayan bir hale dönmeden önce durdurmam gerekiyordu.

"Göğsüne bayılıyorum," dedi nefes nefese. Kahretsin, şimdi göğüslerini benimkilere sürtüyordu ve göğüs uçlarını tişörtünün altından hissedebiliyordum.

O tişörtü yırtıp atmak istiyordum. O dikleşmiş uçları ağzımın derinlerine alıp emmek istiyordum. Ama yapamazdım. Yapmayacaktım.

"Hayır." Elimi saçına sokup parmaklarımın arasına aldım. "Bunu yapamayız. Bu akşam olmaz."

"Ama istiyorum," diye fısıldadı. "Seni deliler gibi istiyorum."

Her erkeğin duymayı istediği kelimeleri söylemişti. *Seni deliler gibi istiyorum.* Ama kahretsin ki sarhoştu ve bunu yapmasına izin veremezdim.

Dili kulağımda daireler çiziyordu ve kalçam yataktan yükseldi. Aman Tanrım. İçinde olmak istiyordum.

Onu vücudumun üzerinden itmem için olağanüstü bir güç gerekmişti. İtirazla inledi ama nazikçe yanağına dokununca bu inleme mutlu bir iç çekişe dönmüştü.

"Bunu yapamayız," dedim kısık sesle. "Seni korumam için bana güvendin, unuttun mu? Eh, bu da seni koruyuş şeklim."

Karanlıkta ifadesini göremiyordum ama, "Ah," diyerek şaşırmıştı. Sonra daha sırnaştı ve birden gerildim. Tekrar

durumu açıklamaya hazırlanırken sadece vücuduma sokulup başını göğsüme yatırdı. "Tamam. İyi geceler."

Tamam mı? İyi geceler mi?

Gerçekten bu olanlardan sonra uyuyabileceğimi mi düşünüyordu?

Ama zaten düşünemiyordu. Evet, yine sızmıştı ve düzgün nefes alışları göğüs uçlarımı gıdıklıyordu. Bir başka iniltiyi daha bastırıp gözlerimi kapattıktan sonra kasıklarımda atan ateşli arzuyu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Uykuya dalmam uzun mu uzun bir zaman almıştı.

22

Hannah

İki hafta içinde ikinci defa Garrett Graham'ın kollarında uyanmıştım. Ama bu sefer... orada olmak istiyordum.

Dün akşam gözlerimi açan olaylar dizisine dönüşmüştü. Panik atak geçirmeden toplum içinde içmiştim. Tecavüzün beni kendime itiraf ettiğimden daha fazla mahvettiğini kabul etmeye zorlanmıştım.

Ve en sonunda Garrett'ın bütün problemlerimin cevabı olduğuna karar verdim.

Baştan çıkarma çalışmalarım başarısız olmuş olabilirdi ama Garrett'ın isteksizliğinden değildi. Aklından neler geçtiğini tam anlamıyla biliyordum. *Hannah sarhoş ve düzgün düşünemiyor.*

Ama yanılıyordu.

Dün akşam aklım fazlasıyla yerindeydi. Garrett'ı istediğim için öptüm. Onunla *istediğim* için yatardım.

Gün ışığında *hâlâ* istiyordum. Devon'ı görmek korkmama ve belirsiz hissetmeme neden olmuştu. Justin ile beraber olsam neler olacağını sorgulamama neden olmuştu. Hayatıma daha fazla bıkkınlık ve hayal kırıklığı mı davet ettiğimi merak etmeme sebep olmuştu.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de Garrett ile bir test sürüşü sorunlarımı düzeltmem için ihtiyacım olan şey olabilirdi. Kendi söylemişti. Kızlarla çıkmıyor, onlarla sevişiyordu.

Bana âşık olması veya ilişki talep etmesi riski yoktu. Aramızda bir çekim yok da değildi. Bir R&B şarkısına ilham verecek kadar çekime sahiptik.

Mükemmel bir ayarlama olurdu. Bir erkekle ilişki baskısı altında kalmadan sevişebilirdim. Devon ile o baskı yüzünden seks sorunlarım bin kat daha kötü olmuştu, çünkü seks kısmı aşk kısmıyla karışmıştı.

Garrett ile sadece seks olarak kalabilirdi. Sevdiğim birini hayal kırıklığına uğratmadan cinsel parçalarımı bir araya getirmeye çalışabilirdim.

Ama öncelikle bunu kabul etmesine ihtiyacım vardı.

"Garrett," diye mırıldandım.

Kıpırdanmadı.

Daha sokulup yanağını okşadım. Gözleri kıpırdandı ama uyanmadı.

"Garrett," diye seslendim tekrar.

"Mmmmfhrhghd?"

Çıkardığı sesler gülmeme sebep olmuştu. Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Gözleri kocaman açıldı.

"Günaydın," dedim masum bir şekilde.

Gözlerini hızlı bir şekilde defalarca kırptı. "Hayal mi gördüm, yoksa beni gerçekten öptün mü?" diye uykulu bir şekilde sordu.

"Hayal etmedin."

Kafa karışıklığı gözlerinden belliydi ama daha tedirgin olmaya başladı. "Neden?"

"Çünkü canım öyle istiyordu." Doğrulup nefes aldım. "Tamamıyla uyandın mı? Çünkü sana sormam gereken cidden önemli bir şey var."

Kocaman bir esneme yüzünü ele geçirirken oturma pozisyonunu aldı. Battaniye beline düşmüştü ve çıplak vücudu açığa çıkınca ağzım hemen kurumuştu. Adam

pırlanta taşı gibiydi. Keskin hatları, parlayan cildi ve saf erkeksiliğiyle.

"N'aber?" dedi uykulu bir tonda.

Çaresiz ve acınası görünmeden bunu söylemenin başka hiçbir yolu yoktu. O yüzden kelimeleri ağzımdan hızla kaçırıp havada asılı kalmasına izin verdim.

"Benimle sevişir misin?"

Hayal edilebilecek en uzun duraklamadan sonra Garrett'ın alnı kırıştı. "Şimdi mi?"

Karnımın gerilmesine sebep olan utanca rağmen ağzımdan çıkan kahkahaya engel olamadım. "Imm, hayır. Şimdi değil." Bana kendini beğenmiş diyebilirsiniz ama sabah nefesi, uykudan dağılmış saçlar ve münasip yerlerim tıraş olmadan sevişmeyi reddediyordum. "Belki bu akşam?"

Garrett'ın ifadesi Çarkıfelek çarkı gibiydi. Çark şaşkınlıktan inanamaz bir hale sonra da yine şaşkınlığa, ilgiliye doğru yaklaşırken sonunda şüphelide kalmıştı. "Sanırım bu bir şaka ama ne yapmak istediğini anlayamadım."

"Bu bir şaka değil." Göz göze geldim. "Benimle sevişmeni istiyorum." Pekâlâ, bekle, bu kulağa tuhaf gelmişti. "Yani seninle sevişmek istiyorum demek istedim. Birbirimizle sevişmemizi istiyorum."

Dudakları kıpırdandı.

Harika. Şimdi bana gülmemeye çalışıyordu.

"Hâlâ sarhoş musun?" diye sordu. "Çünkü eğer öyleysen nadir bir centilmen kartını oynayarak bu konuyu tekrar açmayacağım."

"Sarhoş değilim. Ciddiyim," diyerek omuz silktim. "İstiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

Garrett bana sadece baktı.

"Ee?" diye teşvik ettim.

Koyu renk kaşlarını çatarak bir araya getirmişti. Belli ki isteğimle ne yapacağını bilemiyordu.

"Basit bir evet veya hayır sorusu Garrett."

"Basit mi?" diye patladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunda *basit* olan hiçbir şey yok." Elini saçının arasından geçirdi. "Maxwell'in partisinde bana ne söylediğini unutuyor musun? Öpücüğün bir anlamı yok, biz sadece arkadaşız, bıdı bıdı."

"Bıdı bıdı dememiştim," diye homurdandım.

"Ama diğer her şeyi söyledin." Çenesi gerildi. "O zamandan beri ne halt değişti?"

Yutkundum. "Bilmiyorum. Sadece fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

"Değiştirdim işte." Kızgınlık göğsümü daraltıyordu. "Ne önemi var ki? Erkekler ne zamandan beri kızların soyunma niyetlerini sorgular oldu?"

"Soyunan kızlardan olmadığından beri!" diye kekeledi.

Dişlerimi sıktım. "Ben bakire değilim Garrett."

"Hevesli bir taraftar kız da değilsin."

"Bu etkilendiğim bir adamla yatamayacağım anlamına mı geliyor?"

İki eliyle kafatasını sıvazlarken şimdi aynı şekilde kızgın gözüküyordu. Sonra nefes alıp yavaş bir şekilde bıraktıktan sonra göz göze geldik. "Pekâlâ, anlaşma şöyle. Benden etkilendiğine inanıyorum. Yani... öncelikle kim etkilenmiyor ki? Ayrıca dilim ne zaman ağzında olsa çılgın gibi inliyorsun."

Kızgınlıktan tüylerim diken diken oldu. "İnlemiyorum."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum." Pürüzsüz, kaslı kollarını, pürüzsüz kaslı göğsünde birleştirdi. "Ama mucizevi bir değişimden geçip artık sırf bu yüzden üzerime atlamak istemene inanmıyorum. Ufacık bile olsa." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Ne oldu o zaman? Eski sevgilini filan mı kızdırmak istiyorsun? Yoksa Âşık Çocuk'u kıskandırmak mı?"

"Hayır," dedim sert bir şekilde. "Ben sadece..." Hüsran hissi vücuduma saldırdı. "Sadece yapmak istiyorum, tamam mı? *Seni* becermek istiyorum."

İfadesi eğlenmeyle kızgınlık karışımıydı. "Neden?" diye tekrar sordu.

"Çünkü öyle *istiyorum*, kahretsin. Neden arkasında derin, filozofik bir anlam olmalı?" Ama yüzünden onu ikna edemediğimi görebiliyordum ve yenildiğimi itiraf edecek kadar akıllıydım. "Ne var biliyor musun? Sorduğumu unut..."

Yataktan kalkmadan önce kolumu tuttu. "Ne haltlar dönüyor Wellsy?"

Gözlerindeki endişe reddinden daha çok acıtmıştı. Ona resmen seks için yalvarmıştım ve o benim için *endişeli* gözüküyordu.

Tanrım, bir adama doğru bir şekilde teklif bile edemiyordum.

"Unut gitsin," diye yine mırıldandım.

"Hayır."

Beni aniden kucağına çektiğinde cırladım.

"Artık bu konuda konuşmayacağız," diye itiraz ederken üzerinden kalkmaya çalışıyordum.

Beni olduğum yere hapsetmek için ellerini belime koydu. "Evet, konuşacağız."

Gri gözleri yüzüme işliyor, arıyor, didikliyordu. Gözyaşlarımın göz pınarlarıma dolduğunu hissettiğimde utançtan yerin dibine girmiştim.

"Bu ne şimdi?" diye sordu kısık sesle. "Bana sorunun ne olduğunu söyle ki yardım etmeye çalışayım."

Histerik bir gülme dudaklarımdan kaçtı. "Hayır, etmeyeceksin! Az önce yardımını *istedim* ama beni reddettin!"

Öncekinden daha çok şaşırmış gözüküyordu. "Yardımımı istemedin Hannah. Seni becermemi istedin."

"Aynı halt," diye homurdandım.

"Tanrı aşkına, ne dediğinden haberin bile yok!" Kendini sakinleştirmeye çalışırmış gibi yavaşça nefes aldı. "Tanrı'ya yemin ederim ki hemen bana ne hakkında gevezelik yaptığını söylemezsen kafayı yiyeceğim."

Perişanlık boğazımı düğümlemişti. Ağzımı açıp ona hiç sormamayı diliyordum. O uyurken odasından sıvışıp geçen akşam kendimi ona hiç fırlatmamışım gibi davranmalıydım.

Ama sonra Garrett uzanıp yanağımı öylesi bir hassasiyetle okşadı ki içimde bir şey çatlayarak açıldı.

Titrek bir nefes aldım. "Ben arızalıyım ve beni düzeltmeni istiyorum."

Panikle gözleri büyüdü. "Hâlâ... anlayamıyorum."

Bana olanları çok insan bilmiyordu. Yani, tanıştığım her insana tecavüze uğradığımı anlatmıyordum tabii. Böyle büyük bir durumu itiraf etmem için o insana fazlasıyla güvenmem gerekiyordu.

Eğer birkaç hafta önce hayatımdaki en trajik deneyimi Garrett Graham'a anlatacağımı söyleseydiniz gülmekten altıma işerdim.

Ama şimdi işte buradaydım ve aynen bunu yapıyordum.

"Beau'nun partisinde sana yalan söyledim," diye itiraf ettim.

Eli yüzümden düştü ama gözleri benimkilerden ayrılmamıştı. "Tamam..."

"Lisede uyuşturulan birini tanımıyorum." Boğazım düğümlendi. "Lisede uyuşturulan *bendim.*"

Garrett'ın vücudu kaskatı kesildi. "Ne?"

"On beş yaşındayken aynı okula gittiğim biri beni uyuşturdu." Boğazıma dolan asidi güçlükle yutkundum. "Ve sonra bana tecavüz etti."

Şaşkın bir şekilde nefesi dudaklarını terk etti. Tek kelime etmemesine rağmen çenesinin gerginliğini, gözlerinde saf öfkeyi görebiliyordum.

"Çok... şey... eh, kahretsin, ne kadar korkunç olduğunu eminim tahmin edersin." Tekrar yutkundum. "Ama... Lütfen bana acıma, tamam mı? Korkunç ve korkutucuydu. Aynı zamanda beni mahvetti ama üstesinden geldim. Bütün erkeklerden korkmuyorum, dünyaya öfkeli değilim veya buna benzer şeyler."

Garrett hiçbir şey söylemedi ama ifadesi daha önce gördüğümden daha fazla sert bir hal aldı.

"Bu olayı arkamda bıraktım. Gerçekten yaptım. Ama içimde bir şeyi kırdı, tamam mı? Ben... yapamıyorum... bilirsin işte." Yanaklarım o kadar alev almıştı ki güneş çarpmış gibi hissediyordum.

Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve acılı çıkmıştı. "Hayır, *bilmiyorum.*"

Gerçekten derine batmıştım o yüzden açıklamaya kendimi zorladım. "Bir erkekle orgazm olamıyorum."

Garrett yutkundu. "Ah."

Dudaklarımı birbirine bastırıp boğazıma doğru yükselen utanç dalgasına engel olamaya çalıştım. "Belki senle ben... eğer biz... bilirsin, biraz oynaşırsak, belki... bilmem ki... vücudumu... tepki vermeye tekrar programlayabilirim."

Aman Tanrım. Kelimeler beynim onları düzenleyemeden ağzımdan çıkıyordu ve kulağa ne kadar acınası geldiklerini fark edince yüzüm alev aldı. Sonunda katıksız bir utancın dibine ulaştığımın resmen farkına varmam gözyaşlarımın dökülmesine sebep oldu.

Boğulurmuş gibi bir hıçkırık ağzımdan çıktıktan sonra çılgınca Garrett'ın kucağından çıkmaya çalıştım ama kolları etrafımda sıkılaştı ve bir eli başımı yaklaştırmak için saçıma gitti. Yüzümü boynuna gömüp yaşlar tuzlu dalgalar halinde yanaklarımdan akarken çılgınca titriyordum.

"Hey, hadi ama, ağlama," diye yalvardı. "Ağladığını duymak kalbimi kırıyor."

Ama engel olamıyordum. Güçlükle yutkunup kollarında titredim. Saçımı okşuyor ve benim daha çok ağlamamı sağlayan boğuk, sakinleştirici sesler çıkarıyordu.

"Ben *sorunluyum.*"

Sesim boynunda boğuk çıkmıştı ama konuştuğunda onunkini gayet iyi duymuştum. "Sen sorunlu değilsin bebeğim. Söz veriyorum."

"O zaman kanıtlamama yardımcı ol," diye fısıldadım. "*Lütfen.*"

Nazikçe başımı kaldırdı. Bakışlarıyla buluştum. Bakışlarında saf duygulardan ve içtenlikten başka bir şey bulamamıştım.

"Tamam," diye fısıldayarak cevap verdi. Sonra uzun ve titrek bir şekilde nefesini verdi. "Tamam, yardım edeceğim."

23

Garrett

Ağırlık salonundaki elemanların yarısı fena akşamdan kalmaydı. Ben şaşırtıcı bir şekilde onlardan biri değildim. Hayır, bu sabahki itiraf, hissedeceğim herhangi bir baş ağrısı veya mide bulantısını yok etmişti.

Hannah tecavüze uğramıştı.

Bu üç kelime onu yurduna bıraktığımdan beri aklımda dönüp dolaşıyordu. Her aklıma geldiğinde inanılmaz bir öfke yük treni gibi üzerimden geçiyordu. Keşke Hannah bana ismini, telefon numarasını, kahrolası *adresini* söyleseydi.

Ama söylememesi daha iyiydi, yoksa şu anda arabamda cinayet işlemeye gidiyor olurdum.

Her kimse Hannah'ya yaptıklarını ödediğini umuyordum. Umarım şu anda hapishanede çürüyordur. Hatta daha da iyisi umarım şu an ölüdür.

"İki tane daha." Göğüs presinde uzanırken Logan kafamın üzerinden bağırdı. "Hadi ama adamım, kaytarıyorsun."

Nefesimi verip parmaklarımı halterin etrafına sardım. Bütün öfkemi ağırlığı kafamın üstünde kaldırmaya odaklarken Logan yukarıdan bana bakıyordu. Son tekrarları bitirdikten sonra çubuğu yerine bırakıp elini uzattı. Beni ayağa kaldırmasına izin verdikten sonra yer değiştirdik.

Tanrım, kafamı toparlamam lazımdı. Bugün çok şükür buzda değildik, çünkü şu anda nasıl kayılacağını hatırladığımdan bile emin değildim.

Hannah tecavüze uğramıştı.

Ve şimdi benimle sevişmek istiyordu.

Hayır, onu *düzeltmemi* istiyordu.

Tanrı aşkına. Bunu kabul ederken ne düşünüyordum? İlk öpüşümüzden beri onu çıplak bir şekilde istiyordum ama böyle değildi. Cinsel bir deney olarak değil. Şimdi bu kadar baskı altında hissederken değil. Ne baskısı? Onun için iyi bir deneyim haline getirmek için mi? Onu hayal kırıklığına uğratmamak için mi?

"Her an olabilir," diye Logan'ın alaycı lafı geldi.

Huzursuz düşüncelerimden çıkınca çubuğu uzatılmış ellerine bırakmamı beklediğini fark ettim.

Nefes alarak kendimi Hannah konusunda saplantı yapmak yerine Logan'ın benim gözetimimde ölmemesine odaklamaya zorladım.

"Sana öfkeliyim," dedi bana kollarını büküp çubuğu göğsüne doğru getirerek. Sonra inleyerek nefes alıp kaldırdı.

"Ne yaptım şimdi?" diye iç çekerek sordum.

"Bana Wellsy'ye ilgin olmadığını söylemiştin."

Göğsüm sıkıştı ama adımlarını sayarken etkilenmemiş gibi davrandım. "İlgilenmiyordum, en azından seninle konuştuğumuz zaman öyleydi."

Logan her kolunu yukarı kaldırışında inliyordu. İkimiz de normalde kaldırdığımızdan kırk kilo daha az kaldırıyorduk. Çünkü dün akşamki içki şenliği ikimizin de bugün yüzde yüz eskisi gibi olamayacağımız anlamına geliyordu.

"Ee, ne oldu, şimdi *ilgileniyor* musun?"

Yutkundum. "Evet. Sanırım öyle."

Logan başka bir şey söylemedi. Adımlarını bitirirken parmaklarım çubuğun altında duruyordu.

Gözüm ağırlık salonunun kapısının üzerindeki saatteydi. Saat neredeyse beşti. Hannah onda işini bitirecek ve oradan sonra doğrudan benim yerime gelecekti.

Sevişelim diye.

Karnımdaki baskı güçle toplandı ve kocaman bir düğüm haline geldi. Bunu yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yanlış bir şey yapmaktan ödüm kopuyordu. Onu incitmekten.

"Haksız olduğunu gördüğüme şaşırmadım," dedi sonunda Logan tekrar yer değiştirirken. "Kız acayip kafa. Onu tanıdığım andan beri bunu biliyordum."

Evet, Hannah gerçekten kafa kızdı. Aynı zamanda güzel, akıllı ve komikti.

Ve kesinlikle sorunlu *değildi.*

Bu son düşünceye tutunurken midemdeki gerginlik azaldı. İşte bu yüzden onunla sevişmeyi kabul etmiştim. Çünkü ona geçmişte ne olursa olsun, o olaydan ne kadar yaralar taşırsa taşısın, Hannah Wells'in sorunlu olmadığını şüphesiz biliyordum. Herhangi birinin, özellikle lise tecavüzcüsü bir pisliğin onu mahvetmesine izin vermek için fazlasıyla güçlüydü.

Hayır, tek sorunu güvenememesi ve kısmen kendine güveniydi. Sadece birinin onu... yönlendirmesine ihtiyacı vardı sanırım.

Ama kahretsin, o kişi gerçekten ben olabilir miydim? Tecavüz kurbanıyla yatmanın gerekli kurallarına dair hiçbir şey bilmiyordum.

"İşte o yüzden, belki bu konuda beni yendiğin için kızgın *değilim,*" dedi Logan.

Ona hafif bir şekilde gülümsedim. "Aman teşekkürler."

Karşılığında sırıttı. "Bu da söylendiğine göre kardeş kodunun gerektirdiği şekilde, birinden ayrıldıktan sonra çıkamama kuralı konusunda bir ayrıcalık rica ediyorum."

Parmaklarım çubuğu tutarken kaskatı kesildi. *Siktir.* Logan ile Hannah'nın takıldığı düşüncesi çubuğa He-man muamelesi yapıp salonun diğer tarafına atmamı istememe neden oluyordu. Ama aynı zamanda Hannah'nın Logan ile, özellikle onun sorununu öğrendikten sonra çıkmasının hiç imkânı yoktu.

O yüzden kayıtsız bir şekilde omuz silkip konuştum. "Ayrıcalık tanındı."

"Güzel. Şimdi şu şerefsize bir yirmi kilo daha ekle, çünkü G, biz bundan daha iyiyiz."

Sonraki yarım saat hızlıca geçti. Diğerleri duşa doğru ilerlerken oda boşaldı ama Birdie'yi hâlâ odanın öbür tarafında barfiks çekerken gördüğümde yanına gittim.

"Hey dostum, zamanın var mı?" diye seslenip terli alnımı havluya sildim.

Çubuğu bırakıp mavi salon hasırına spor ayakkabıları üzerinde indi. Sonra kendi havlusunu kaptı. "Tabii. N'aber?"

Tereddüt ettim. Hokey oyuncuları kızsal samimi konuşmalarıyla meşhur değillerdi. Çoğunlukla soyunma odasında konuşur veya birbirimize hakaretler yağdırırdık, nadiren ciddi bir konuşma geçerdi.

Jake "Birdie" Berderon bu kuralda bir istisnaydı. Uzun boylu, çarpıcı son sınıf öğrencisi öğüt için aradığım, zor durumda olduğunda her şeyi bırakıp sana yardım edecek tipte biriydi. Geçen sezon son sınıflarımızın yarısı mezun olup takım kaptanı adayları lafları etrafa atılırken Birdie'ye pozisyonu isterse onu yüzde yüz destekleyeceğimi söyledim. Beni reddedip şevklendirme konuşmalarını beceremediğinde ve yönetmekten çok paten kaymayı tercih edeceğinde ısrar etmişti. Ama cidden içten içe gerçek liderimizin Birdie olduğunu biliyordum. Ondan daha iyi bir adam bulamazdım. Şaka yoktu.

Açık kapıya bakıp sesimi alçalttım. "Bunun aramızda kalması lazım, tamam mı?"

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dostum, bu kalın kafamın içinde ne kadar sır gezindiğini bilsen ödün patlardı. Güven bana ağzımı nasıl kapalı tutacağımı biliyorum."

Duvara yaslanmış uzun tahtaya çöküp ellerimi dizlerime yasladım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ama ona gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu ancak Hannah'nın paylaşma hakkı olan bir şeydi.

"Bir bakireyle beraber oldun mu?" diye lafı dolandırdım.

Gözlerini kırptı. "Ah. Pekâlâ. Eh evet. Oldum." Birdie yanıma oturdu. "Aramızda, tamam mı?"

"Tabii."

"İlk beraber olduğumuzda Nat bakireydi." Nat aslında Natalie'ydi ve Birdie'nin ilk yıldan beri sevgilisiydi. Onlarınki herkesin mide bulandırıcı bir şekilde birbiri için mükemmel olduğundan parmakla gösterirken içten içe kıskandığı ilişkilerdendi.

Sormak zorundaydım. "Sen öyle miydin?"

Sırıttı. "Yok ya. Bekâretimi on beş yaşında kaybettim."

On beş. Bu Hannah'nın başına... Birden onun ilk seferi olup olmadığını merak ettim ve dehşet boğazımı tırmalıyordu. Tanrım. Bazı kızlar için bekâretini kaybetmek büyük bir olaydı. Senden *alınmasının* nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Neden? Ateşli bir bakireyle randevun mu var?" diye takıldı Birdie.

"Onun gibi bir şey." Hannah ile dün akşam Malone'da tanıştığı için Birdie'nin iki ile ikiyi kafasında birleştirdiğinden emindim ama bundan kimseye bahsetmeyeceğini biliyordum.

Bakire hikâyesinin tecavüz kurbanı kelimesini söylemekten daha kolay olacağını düşündüm. Çünkü ikisiyle de beraber olmak çok farklı olmasa gerekti. İki durumda da sabırlı, saygılı ve dikkatli olman gerekiyordu, değil mi?

"Nat'in ilk seferinde ne yaptın?" diye tuhaf bir şekilde sordum.

"Dürüst olayım mı? Sadece onu rahat ettirmeye çalıştım," dedi Birdie omuz silkerek. "Çiçekler, mumlar, yatakta gül yaprakları gibi romantik şeyleri sevmiyor. Çok abartılmasını istemedi," dedi bir başka omuz silkmeyle. "Bazı kızlar olayın abartılmasını istiyor ama. Senin durumunda önce ne tür bir kız olduğunu anlaman gerekiyor. Şatafatı sevmeyen mi, yoksa fena romantik mi?"

Hannah'yı ve normal olmak için hissettiği tüm baskıyı düşündüm ki şu anda *benim* hissettiğim baskıdan binlerce daha fazlaydı. Hemen cevabın ne olduğunu biliyordum.

"Kesinlikle şatafatsız. Mumlar ve gül yapraklarının onu gerginleştireceğini düşünüyorum."

Birdie başını eğdi. "O zaman yavaş git ve rahat olduğundan emin ol. Sana verebileceğim tek öğüt bu," diyerek durakladı. "Ve fazlasıyla ön sevişme ekle adamım. Kızların buna ihtiyaçları var. Anladın mı?"

Kıkırdadım. "Emredersiniz efendim."

"Başka sorun var mı? Çünkü fena kokmuş durumdayım ve cidden duş almam lazım."

"Yok, sorularım bu kadardı. Teşekkürler dostum."

Birdie omzuna vurup ayağa kalktı. "Çok fazla stres yapma G. Seksin eğlenceli olması lazım, unuttun mu?" Sonra göz kırpıp salondan ağır adımlarla çıktı.

Stres yapma mı? Tanrım, nasıl *yapmazdım?*

Yüksek sesle inlediğimde kimsenin panik dolu sesi duymak için etrafta olmayışına minnettardım.

Onu rahat ettir. Yavaş git. Fazlasıyla ön sevişme. Stres yapma.
Pekâlâ. Bunu yapabilirdim.
Veya *yapabileceğimi* fena halde umuyordum.

24

Hannah

Garrett'ın yerine giderken neredeyse üç kere kusacaktım ama gerginliğimi yutkundum, çünkü Tracy'nin arabasını sürüyordum ve son yapmak istediğim şey döşemeden kusmuk temizlenmesi için para vermekti.

Cidden Della'daki beş saatlik vardiyamın bir kısmını bile hatırlamıyordum. Veya Cass ile öncesinde yaptığım bir saatlik provanın. Veya geçen gün bir yerden diğerine nasıl gittiğimin. Öncesinde Garrett'ın evini terk ettiğimden beri otomatiğe bağlamıştım, her bilinçli düşünce bu akşam ne yapacağıma odaklıydı.

Gergin olduğumu söylemiş miydim?

Olmamalıydım ama. Sadece seksti. Etkilendiğim, cidden hoşlandığım ve güvendiğim adamla yapacağım bir seksti.

Ellerim bu kadar fena titrememeli, kalbim bu kadar hızlı atmamalıydı. Yine de gerginliğime bir heyecan dalgası karışmıştı. Beklenti. Garson kıyafetimin altında sutyen ve külot takımı giyiyorum. Evet, siyah dantel takım giydiğinde, tenin pamuk kadar pürüzsüz ve dokunulmaya hazır olduğunda sevişeceğini bilirdin.

Eve girdiğimde Garrett'ın takım arkadaşları ortada yoktu. Tabii yatak odalarına tıkılmadılarsa ama öyle olduklarını sanmıyordum, çünkü Garrett'ın odasına doğru giderken holde sessizlik vardı.

Garrett'ın onlara yok olmasını emredip emretmediğini merak ettim. Öyle olmamasını umuyordum, çünkü... eh, bu akşam sevişeceğimizi neon işaretle açıklamak gibiydi.

"Merhaba," dedi içeri girdiğimde.

Kalbim gergin bir şekilde parende atıp minnettar şekilde yerinden hoplamıştı. Hazırlanmak için özen gösterdiğini görebiliyordum, çünkü saçı duş yüzünden hafifçe nemliydi ve tamamen tıraş olmuştu. Siyah eşofmanlarına, dar gri atletine ve sonra benim cicili bicili kıyafetlerime baktım.

Gerçi uzun bir süre kıyafetlerimizi giymeyecektik.

"Merhaba," dedim yutkunarak. "Ee... bunu nasıl yapmak istiyorsun? Kıyafetlerimi çıkarayım mı?" Aklıma bir şey gelince durakladım. "Sakın bana striptiz yapmam için meydan okuma, çünkü zaten yeterince gerginim ve şu anda en ufak bir şekilde bile seksi şekilde dans edemem."

Garrett kahkahalara boğuldu. "Nasıl moda sokacağını bilmiyorsun, değil mi Wellsy?"

Sefil bir şekilde inledim. "Biliyorum. Sadece... gerginim," diye tekrarladım. Nefes alarak terlemiş avuçlarımı eteğimin önüne sildim. "Başlayamaz mıyız? Öylece durup bana bakıyorsun ve ödümü patlatıyorsun."

Bana kısık sesle kıkırdayarak yaklaştı ve çenemi elleri arasına aldı. "Öncelikle sakinleş. Gergin olacak bir şey yok. İkincisi, striptiz yapmanı beklemiyor veya tam olarak istemiyorum," diyerek göz kırptı. "En azından bu akşam değil. Üçüncüsü şu an hemen bir şey başlatmayacağız."

Hayal kırıklığı dalgasıyla boğuştum. "Başlatmıyor muyuz?"

Garrett geçen akşam uyuduğum tişörtü bana fırlattı. "Şu *Grease* kostümünü değiştir ve bunu giy. Sonraki diski hazırlayacağım." TV'ye doğru gidip DVD bölmesinden *Breaking Bad*'i çıkardı.

"TV mi izlemek istiyorsun?" dedim inanamaz şekilde.

"Aynen."

Ağzım açık kaldı. Sonra kapadım. Ama kapalı kaldı, çünkü şimdi ne yapmaya çalıştığını anlamıştım ve tüm kalbimle minnettardım.

Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

İşe yarıyordu da.

Banyoya üstümü değiştirmek için gittim. Bir dakika sonra dönüp Garrett'a yatakta katıldım. Tereddüt ederek kollarını etrafıma dolayıp beni kendine doğru çekti, tanıdık erkeksi kokusu beni rahatlatıyordu.

"Hazır mısın?" dedi neşeyle kumandayı tutarak.

Kendimi gülümserken buldum. "Hazırım."

Bölüm ekranı doldurdu ve TV'ye odaklanırken başımı omzuna yasladım. Diğer zamanlardaki gibi diziyi izlerken ara sıra nefesimizin kesilmesinden veya ondan gelen tahminler dışında pek bir şey söylememiştim. Ama diğer zamanların aksine bu sefer kısmen dikkatimi veriyordum. Garrett'ın avucuyla hafifçe omzumu okşaması TV'ye konsantre olmamı fazlasıyla zorlaştırıyordu.

Bölümün yarısında eğilip boynumu öptü.

Tek kelime etmedim ama istemsizce ağzımdan bir iç çekiş çıkmıştı. Dudaklarının değdiği kısımda tüylerim diken diken olmuştu ve iri elini çıplak bacağıma değdirdiğinde bir sıcaklık dalgası tenime yayıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

Dudakları boynum boyunca hareket ediyordu. "Moda sokuyorum." Hafifçe kulağımı ısırdı. "Diğer insanların aksine *ben* nasıl yapacağımı biliyorum."

Ona dilimi çıkardım ama göremiyordu. Boğazıma ıslak, obur öpücükler bırakarak işkence etmekle meşguldü.

Duyduğum arzunun kadınlığımın derinliklerinden başlayıp dışarı doğru yayılarak vücuduma dalgalanması-

na, bütün erojen bölgelerimin titreşmesine sebep oluyordu. Dudağı yeni bir bölgeye değdiği an zevkle titredim. Dili çenemi gıdıkladığında başımı ona doğru çevirdim ve dudaklarımız dünyadaki en ateşli öpücük için birleşti.

Garrett'ın öpüşüne bayılıyordum. Islak veya aceleci değildi ama yetenekli, yavaş ve kesinlikle inanılmazdı. Dudakları benimkilere uyuşuk ve muzip bir şekilde değerken dili içeri ara sıra ufacık bir tat almak için girdikten sonra baştan çıkarıcı bir şekilde geri çekiliyordu. Başımı eğip öpüşü derinleştirdim. Naneli tadı dilime geldiğinde inledim. Erkeksi bir hırıltı boğazının derinlerinden geldi ve karnım karşılığında gerildi.

Ağzı benimkiyle birleşik bir şekilde kalırken beni nazikçe sırtüstü yatmam için iterek yanıma yerleşti. Bir sıcak el göğüslerimi tişörtün ince kumaşı üzerinden avuçladı ve zevk dalgalarıyla neşe içinde ciyakladım.

"Hızlı ilerliyorsam söyle bana." Derinden gelen sesi dudaklarımı gıdıklıyordu. Sonra dili dudaklarımın arasından gelip geçerek benimkini buldu.

Duyusal olarak aşırı yükleme yaşıyordum. Beni öpüyor, göğüslerimi sıkıyor, uçlarını hafifçe parmaklarıyla ovuşturuyordu ve yaptığı her şey o kadar iyi hissettiriyordu ki hangisine odaklanacağımı bilmiyordum.

Avcunu vücudumda kaydırınca nabzım tavan yapmıştı. Tişörtümün kenarına ulaşmadan önce tereddüt ettikten sonra boğuk bir ses çıkararak altına parmağını soktu.

Elleri bacaklarımın arasına ilerlediğinde nefes almayı bıraktım.

Parmakları külotumun üzerinden klitorisimi bulduğunda inledim.

Garrett'ın eli donakaldı. "Durayım mı?"

"Tanrım. Hayır. Devam et."

Çatallı bir kıkırdama dudaklarından çıktıktan sonra elini tekrar hareket ettirmeye başladı. Tam daha iyi hissedemeyeceğimi düşünürken vajinamı kapatan kumaşı kenara çekerek beni yanılttı ve orta parmağını doğrudan klitorisime bastırdı.

Kalçalarım sanki yıldırım çarpmış gibi havaya kalktı "Aaaah. Onu yapmaya devam et."

Hassas bölgemi ufak ama nazik halkalar halinde okşadıktan sonra parmağıyla kadınlığımda biriken ıslaklıkla oynadı.

İnlemesi omurgamda dalgalanmıştı. "Ah siktir. Çok ıslaksın."

Öyleydim. Gerçekten öyleydim. Bacaklarımın arasındaki sızı gittikçe artıyor, daha fazla zonklarken içimde arzu dalgalanıyordu. Yaklaşan orgazmın belirtilerini hissedince şaşırdım. Bu böyle hissetmeye en yaklaştığım andı ama kalçama değen sertlik tarafından dikkatim dağılmıştı. Garrett'ın sertliğinin bana sürtünmesi o kadar erotikti ki düzgün düşünemiyordum.

Ona dokunmak için çaresiz bir haldeydim ve ellerim sanki ele geçirilmiş gibi hareket edip iç çamaşırının kenarından içine doğru daldı.

Ereksiyonuyla karşılaştığım an ağzım açık kaldı.

"Aman Tanrım, benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

Şaşırmış görünüyordu. "Sorun nedir?"

"İnsanı irileştiren hormonlar filan mı alıyorsun?" Elimi hızlıca çekip bir başka gerginlik dalgasıyla savaştım. "O kocaman canavarın içime sığmasının imkânı yok!"

Garrett'ın başı kolunun kıvrımına düşerken vücudu titriyordu. İlk başta çok kızgın olduğunu düşündüm. Veya belki ağlıyordu. Sonunda ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı. *Gülüyordu.*

Üstünü çiziyorum: Adam *histerik* haldeydi.

Geniş sırtı kahkahayla titriyor, altımızdaki yatağın titreşmesine neden oluyordu. En sonunda konuştuğunda sesi nefessiz ve yüksek sesli kahkahalar yüzünden kesik çıkıyordu. "Canavar mı?"

"Bana gülmeyi kes. Ciddiyim," diye ısrar ettim. "Büyük göğüslerim ve avuca sığacak popom olabilir ama baldırlarımı gördün mü? Ufak ve dar! Ki bu da kadınsal kanalımın..."

Bir başka uluma ağzından çıkmıştı. "Kadınsal kanal mı?"

"...da dar olduğu anlamına geliyor. Beni ortadan *ikiye* böleceksin."

Kafasını kaldırdı ve gözlerinde cidden gözyaşları vardı. "Sanırım bu bir kızın bana söylediği en güzel şeydi," diye söyledi boğulurmuş gibi.

"Komik değil, tamam mı?"

Hâlâ çılgınlar gibi güçlükle nefes alıyordu. "Kesinlikle öyle."

"Ne var biliyor musun? Bu işi yapmıyoruz. Resmen havamı öldürdün."

"Ben mi?" diye sordu kahkahaları arasında. "Bunu tamamen kendi başına yaptın bebeğim."

Sinirli bir homurdanmayla oturdum. "Cidden bu aptalca bir fikirdi." İç çekerek kumanda için yatağı aradım. "Hadi sadece diziyi izleyelim."

"Asla olmaz. Bu işe battık bir kere," derken sesi kısıktı. "Bana elini ver."

Ona şüpheci bir şekilde baktım. "Neden?"

"Çünkü canavarla daha iyi tanışırsan ondan korkman gerekmediğini anlayacağını düşünüyorum."

Burnumdan soluyarak homurdandım ama Garrett elimi alıp boxerın içine koyunca eğlence bitmişti.

Öldürdüğüm mod vardı ya? Hafifçe parmaklarımı aletine dolarken tam gaz hayata gelmişti. Uzun ve kalındı. Parmaklarımın altında nabız gibi atıyordu. Bu vücudumun tekrar sızlamasına yetmişti.

Onu tereddütlü bir şekilde okşayınca hafif bir şekilde inledi. "Gördün mü? Bildiğin sıradan bir penis Wellsy."

Kahkahayla boğazım düğümlenmişti. "O cümlede o kadar yanlış şey var ki nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedim duraklayarak. "Penis tam olarak kaç yaşında?"

"Benim gibi yirmisinde," diye ciddiyetle cevapladı Garrett. "Ama benden daha olgun. Senin kadınsal kanalına ne demeli? Senden daha olgun mu yoksa..."

Onu öperek susturdum.

Tekrar arzuyla titremem çok sürmemişti. Garrett'ın eli tekrar istediğim yere dönmüştü. Bir şekilde külotum kayboldu ve tek uzun bir parmak içime kayarak nefesimi kesti. İç kaslarım parmağının etrafında kasıldı ve omurgamdan yukarı sıcaklık dalgası yükseldi.

Garrett'ın dili ağzımı doldururken ereksiyonunu elime sürtüyordu. Daha önce bu kadar kontrolün elimde olduğunu ve bu kadar çekici olduğumu hissetmemiştim, çünkü çıkardığı bu boğuk seslerden benim sorumlu olduğumu biliyordum. Omuzlarımı hafifçe ısırmak için öpüşünü kesti, vücudumdaki kıvılcımlar gittikçe daha yakıcı hal alıyordu. Patlamaya o kadar yakındım ki gittikçe yüksek sesle inliyordum.

Gözlerimi açıp beni izlediğini gördüğümde heyecanım söndü.

Sızı yok olmuştu ve dokunuşunun altında kaskatı kesildim.

"Sorun ne?" diye mırıldandı.

"Hiçbir şey," diyerek yutkundum. "Sadece... beni tekrar öp." Başını aşağı doğru çekerek dilini kabul etmek için dudaklarımı araladım.

Garrett klitorisimi beni şaşkına çeviren bir güçle okşuyordu. Sanki ne kadar baskı uygulaması, ne zaman hızlanması ve yavaşlaması gerektiğini biliyormuş gibiydi. Becerikli eline doğru kendimi sürtündüm ama tekrar inlediğinde mod yine yok olmuştu.

Hüsranla ben de inledim.

"Neler oluyor Wellsy?" Parmak uçları vajinamın üzerindeydi. "Bundan hoşlandığını biliyorum. Hissedebiliyorum."

"Ben... Ben..." Boğazım, çaresizlik içimde yükselirken tıkandı. "Yaklaştım ve sonra... yok... yok oldu." Gözyaşlarını hissettiğimde utanmıştım. "Hep böyle oluyor."

"Seni oraya nasıl getirebilirim," dedi dikkatle.

"Bilmiyorum. Sadece bana dokunmaya devam et. Lütfen."

Aynen bunu yaptı ve aman Tanrım, bunda o kadar iyiydi ki. İki parmağı içime yavaşça kayarken gözlerimi tekrar kapadım ama işe yaramamıştı. Hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum.

Ona vermeyi istemediğim şeyi alırken aynı Aaron'ın yaptığı gibi.

Tecavüz boyunca tamamen kendimdeydim. Bazen depresif olduğumda veya kendime acıdığım durumlarda ilacın beni bayıltmadığına küfrediyordum. Tecavüz ilaçlarının seni *bayıltmaları* gerekiyordu, lanet olsun. Bana olanları hatırlamamalıydım. *Hatırlamamayı* diliyordum.

Ama hatırlıyordum. Hatıralar diğerlerine nazaran daha bulanıktı ama Aaron'ın çılgın gözleri beynime kazınmıştı. Melisa'nın ailesinin yatağında yatarken ağırlığının üzerimde olduğunu, içime sert, derin ve acı verici şekilde girdiğini hissettiğimi hatırlıyordum. Ama sanki felç geçirmiş gibiydim. Ne kadar ona vurmak, onu tekmelemek istesem de kollarım ve bacaklarım çalışıyormuş gibi görünmüyordu.

Ses tellerim tek bir çığlık bile atamayayım diye donmuştu. Tek yapabildiğim arzu ve zevk karışımı o kibirli kahverengi gözlere bakabilmekti.

O acımasız hatıralar aklıma arı saldırısı gibi doluşuyor, içimdeki bütün arzuyu çalıyordu. Garrett'ın vücudumdaki değişikliği hissedebildiğinin, artık sıcak, ıslak ve yumuşak olmadığımı bildiğinin farkındaydım. Tahtadan bile katı, buzdan bile soğuk olduğumun.

"Bu işe yaramıyor," dedi boğuk bir şekilde.

Oturup ağlamamak için kendimle savaştım. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece... bana... bana bakıyordun... ve..."

Yamuk bir şekilde gülümsedi. "Gözlerimi kapasam yardımcı olur mu?"

"Hayır," dedim perişan bir halde. "Çünkü beni aklında canlandırdığını biliyor olacağım."

İç çekişle beraber kayarak başını yatağın başlığına yasladı. Hâlâ sertti. Ereksiyonunun eşofmanı darlaştırdığını görebiliyordum ama benimle göz göze gelirken kendi uyarılmış halinin farkında değilmiş gibiydi. "Bana güvenmiyorsun."

Hızlıca itiraz ettim. "Sana *güveniyorum.* Eğer güvenmeseydim burada olmazdım."

"Pekâlâ, düzelteyim. Tamamen kendini bırakacak kadar bana güvenmiyorsun."

Dişlerim alt dudağıma battı. Ona yanıldığını söylemek istiyordum ama bir kısmım öyle olduğunu düşünmüyordu.

"Seks tamamen güvenle alakalı," dedi. "Eğer diğer insanı sevmiyorsan, sadece takılıyorsanız bile kendini açıp, o korunmasız bölgeye gitmen ciddi bir güven gerektiriyor, biliyorsun değil mi? Doruğa erişmekten daha korunmasız bir şey yok." Dudakları kuru bir gülümsemeyle kıvrıldı. "En azından Google aramam bana bunu öğretti."

"Bunu *araştırdın* mı?" diye bağırdım.

Utançtan yanakları kızardı. "Yapmak zorundaydım. Dana önce... bilirsin işte... öyle biriyle hiç beraber olmadım."

"Biliyorum." Dudağımı gözyaşlarına boğulmamak için daha sert ısırdım.

"Sana olanlardan sonra kendini korunmasız hale getirmekten korkman şaşırtıcı bir şey değil." Tereddüt etti. "Bakire miydin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onayladım.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Garrett bir anlığına sessiz kaldı. "Eğer duymaya niyetliysen bir fikrim var."

Konuşamıyordum, çünkü gözyaşlarına boğulacağım sınıra çok yakındım. O yüzden sadece yine başımla onayladım.

"Benim sana orgazm vermem yerine neden sen kendine vermeye çalışmıyorsun?"

Bu akşamlık utanç kotamı doldurduğumu düşünmüştüm ama geriye bir de küçük düşme kalmıştı. "Her zaman yapıyorum." Bakışlarından kaçarken yanaklarım alev alevdi.

"Benim önümde," diye düzeltti. "Kendini *benim* önümde doruğa ulaştır." Durakladı. "Ve ben de senin önünde geleceğim."

Aman Tanrım.

Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. Birbirimizin önünde birbirimize zevk vermemizi önermesine.

"İzin ver de gidip kendimi asayım," diye mırıldandım. "Çünkü şu an utançtan yerin dibine geçmiş durumdayım."

"Olmamalısın." Gri gözleri yoğunlukla sertleşti. "Güven konusunda bir egzersiz olacak. Cidden iyi olabileceğini düşünüyorum. İkimiz de kendimizi korumasız hale getireceğiz ve sen de korkacak bir şey olmadığını göreceksin."

Ben daha cevap veremeden önce yataktan atlayıp tişörtünü kafasından çıkardı. Sonra tereddüt etmeden pantolonunu da kalçalarından aşağı indirdi.

Nefesim ciğerlerimde takılı kalmıştı. Daha önce ereksiyonuna dokunmuştum ama aslında görmemiştim. Şimdi görüyordum ve uzun, sert ve mükemmeldi. Vücudum çıplak vücudunun görüntüsü karşısında sızlamaya başladı. Gözüm onunkilerle birleştiğinde gümüş grisi derinliklerinde sağlıklı bir arzu ile tatlı bir teşvikten başka bir şey görmemiştim. İğrenç bir şehvet, bir güç parıltısı, acımasızlık veya kötü niyet yoktu.

O Aaron değildi. Karşımda Garrett vardı ve kendini benim için ortaya koyuyor, korumamı indirmemin sorun olmadığını gösteriyordu.

"Tişörtünü çıkar Hannah. Seni görmeme izin ver," diyerek sırıttı. "Striptizci göğüslerine fazla sulanarak bakmayacağıma söz veriyorum."

İstemsizce bir gülümseme dudaklarımda belirdi. Ama hâlâ kıpırdamamıştım.

"Yalnız olduğunda kendine ne yaptığını bana göster," diye ikna etmeye çalıştı.

"Ben..." Boğazımdaki düğüm konuşabilmek için fazla büyüktü.

Sesi gittikçe boğuk ve baştan çıkarıcı hale dönüyordu. "Bana göster, ben de sana göstereyim."

Elini aletine sardı ve dudaklarımdan bir inleme çıktı.

Gözleriyle buluştum, ifadesi bir kesinlikle hareket etmeme sebep olmuştu. Parmaklarım tişörtümün kenarına uzanıp başımın üzerinden geçirdikten sonra kendimi sadece sutyen içinde bırakırken istemsizce titriyordu.

Sonra derin bir nefes alarak sutyenimi de çıkardım.

25

Garrett

Daha önce bir kızın önünde mastürbasyon yapmamıştım. Aletimi yumruğumdan daha çekici yerlere koymadan önce tabii bir iki kere okşamıştım ama baştan sona mastürbasyon yapmak? Benim için bir ilkti ve gergindim.

Aynı zamanda fena şekilde uyarılmadım desem yalan söylemiş olurdum.

Ama Hannah'nın yatağımda çıplak bir şekilde uzandığına inanamıyordum. Çok güzeldi. Vücudu yumuşak ve doğru yerlerde kıvrımlıydı. Göğüsleri tam bir mükemmellik abidesiydi. Yuvarlak, dik ve kızıl kahve uçları vardı. Gözlerim bacaklarının arasındaki ufak tüy çizgisine kaydı, onları ayırması için can atıyordum. Her bir kısmını görmek istiyordum.

Ama sapık sanılmak veya onu korkutmak istemediğimden ağzımı kapalı tuttum. Ama taş gibi sertleşmiştim ve yatağıma uzanan seksi vücudunu dikizlerken aletim avuçlarımın arasında zonkluyordu.

"Konuşmuyorsun," diye suçlarken ses tonu hem şakacı hem de gergindi.

"Seni korkutmak istemiyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Adamım, karşımda aletin elinde çıplak bir şekilde duruyorsun. Eğer bu beni korkutmuyorsa söyleyeceğin bir şeyin bunu yapacağından şüpheliyim."

Güzel noktaya parmak basmıştı. Eğer beni adamım diye çağırdığında aletim titremediyse Tanrı beni kahretsin. Aslında ağzından çıkan her kelime beni ateşlendiriyordu.

"Bacaklarını aç," dedim ona. "Seni görmek istiyorum."

Tereddüt etti.

Sonra dediğimi yaptı ve nefesim ciğerlerimden kaçmıştı. Tam anlamıyla mükemmeliyet abidesiydi. Pembe, tatlı, parlak ve mükemmeldi.

Çok fazla hızlı ilerliyordum. Bu bir gerçekti. Ama sonucu geciktirmek için elimden gelenin en iyisi yapıyordum. Kendimi işkence gibi yavaş bir tempoda okşamaya başlarken aletimin ucuna baskı uygulamaktan kaçınıyor ve hemen altındaki o tatlı bölgeyi görmezden geliyordum.

"Ben burada olmasaydım ne yapacağını göster," diye mırıldandım. "Kendine ne kadar dokunduğunu göster."

Yanakları tatlı bir pembe rengine döndü. Dudakları hafifçe aralandı ama dudaklarımı onunkilere bastırsaydım dilimi o dolgun dudakların arasından sokup onu tadacak kadar yeterliydi. Onu deli gibi öpmek istiyordum ama dürtüme karşı çıktım. Bu an tekrar paniklemesini risk edemeyecek kadar hassastı.

Oldukça yavaş bir şekilde Hannah elini bacaklarının arasına getirdi.

Şaşırtıcı arzu dalgası vücuduma yayıldı. "İşte bu Wellsy. Kendine dokun."

Parmak ucu klitorisine dokundu. Okşuyordu. Dokunuşları ölçülü, araştırıcı bir şekildeydi. Sanki neyin iyi hissettirdiğini çözmek için keşfe çıkmıştı.

Onun sakin adımlarına uydum. Vücudum boşalmak için can atıyordu ama bu iş mahvedilmeyecek kadar önemliydi. Tam anlamıyla patlayamazdım, çünkü o kadar yaklaşmıştım ki burnumdan nefes alıp patlamamak için popomu sıkıyordum.

"İyi hissettiriyor mu?" Sesim kulaklarıma kısık tonda ve boğuluyormuş gibi gelmişti.

Hannah başıyla onaylarken yeşil gözleri fincan altlığı kadar büyümüştü. Nefes nefese gelen bir ses ağzından çıktı ve birden o ağzı aletimin etrafına kapanmış şekilde hayal ettim. Kendimi kaybetmeye fazlasıyla yaklaşmıştım. Acil mastürbasyon moduna girdim ve aletimi acıtana kadar sıktım.

Hannah kendini daha sertçe okşuyorken diğer eli vücudunda dolaşarak bir dolgun göğsünü avuçladı. Parmağıyla uçlarıyla oynuyordu, gürlememek için kendimi tuttum. O büzülmüş uçları emmeyi ölesiye istiyordum.

"Neler düşünüyorsun Wellsy?" Soruyu sırf onun için değil aynı zamanda kendim için de dillendirdim. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Hem de hemen.

Bakışları elimin uyuşuk hareketlerine takıldı. "Seni düşünüyorum."

Ah kahretsin. *O* türlü bir dikkat dağınıklığı değildi.

Dokunuşlarım daha hızlanırken ellerim sanki kendi hareket etmeye başladı. Yatağımda çıplak bir kadın vardı ve onu beceremiyordum. *Yapamıyordum*, çünkü bu akşam benimle alakalı değildi. Hannah ile alakalıydı.

"Ne kadar seksi olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadı. "Seni tekrar öpmeyi ne kadar istediğimi düşlüyorum."

Neredeyse yanına gidip ona istediğini verecektim ama yaparsam büyünün bozulacağından korkuyordum.

"Başka?" diye sordum sesim kalınlaşmış bir şekilde.

Elleri göğüslerini bırakıp dümdüz göbeğine, kalçalarının kenarına doğru ilerledi. Tanrım, çok ufaktı. Büyük ihtimalle iki elimle belini kavrayabilirdim.

"Parmaklarının içimde olduğunu hayal ediyorum."

Ben de aynı kahrolası şeyi düşünüyordum ama kendimi onun parmaklarını izleyerek tatmin ediyordum. İki

tanesini kadınlığına sokarken diğeri klitorisiyle ilgilenmeye devam etti. Yanakları şimdi daha fazla kızarmıştı. Göğüsleri de öyle.

Gelmeye yaklaştığının farkına vardım ve daha önce hissettiklerime benzemeyen bir tatmin duygusu içimi sardı. Ona bunu ben yapıyordum. Ona dokunmuyordum ama varlığım onu tahrik ediyordu.

Aletimi hızla okşarken her seferinde uç kısmını sıkıyordum. "Yaklaştım," diye onu uyardım.

"Öyle mi?"

"Hem de çok. Daha fazla kendimi tutabileceğimi düşünmüyorum." Sonra küfrettim, çünkü her parmağını çıkardığında ıslaklığın parmağını kapladığını görebiliyordum. Burada ölmek üzereydim.

"Ben de." Gözleri arzuyla buğulandı, yatakta huzursuzca kıpırdanıyordu.

İkimiz de sesler çıkarıyorduk. Ben inliyordum, o ise iç çekerek inilti sesleri çıkarıyordu. Hava elektrik akımıyla dolmuş gibiydi ve vücudum yanıyordu.

"Ah... Tanrım..." Şimdi güçlükle nefes alıyordu.

"Beni izle," diye mırıldandım. "Bana ne yaptığını gör."

Kendimi daha hızlı okşarken, "*Garrett,*" diye çığlık attı.

İsmim dudaklarındayken gelmişti ve ben de bu sesi duyunca doruklara ulaştım. Zevk vücuduma yayılıp elimi ve karnımı kaplıyordu. Boşalmamın gücü beni neredeyse halsiz yapmıştı ve çaresizce masamın kenarına sıkıca tutunurken titreşim dalgaları vücudumda dolanıyordu.

Kendime geldiğimde Hannah'nın beni izlediğini gördüm. Sersem ve büyülenmiş gibi gözüküyordu ve göğsü güçlükle nefes almaya çalışırken inip kalkıyordu.

"Aman Tanrım." Şaşkınlık yüzünde belirgindi. "İnanamıyorum..."

Gözlerimi kırpıştırdım ve birden kollarımda çıplak bir

kız vardı. Kendini karnımdaki ıslaklığa aldırmadan bana atmıştı ve şimdi o ıslaklık ona yapışmıştı.

Kollarını boynuma doladı ve yüzünü göğsümün ortasına gömdü. "Boşaldım."

Boğulurmuş gibi kahkaha attım. "Gördüm."

"Boşaldım ve sen buradaydın..."

Bana şaşkınlıkla baktı. Yüz yüze gelene kadar her zaman ne kadar kısa olduğunu unutuyordum ve gözlerime bakması için başını kaldırması gerekiyordu.

"Hadi sevişelim," diye duyurdu.

Kahretsin, aletim yine sertleşmeye başlamıştı. O da bunu hissetmişti ve sert ereksiyonum karnına değdiğinde gözleri kocaman açıldı.

Ama belli ki mazoşisttim, çünkü, "Hayır," dedim.

Hayır mı?

Resmîleşti. Ben kafayı yedim.

"Ne demek hayır?" diye sordu.

Bariz bir şekilde hayal kırıklığına uğramasıyla yüz yüze geldiğim halde kararımdan caymadım. "Bu akşam senin için büyük bir adımdı ama bundan sonra işi bu şekilde halletmemiz gerektiğini düşünüyorum. Adımlarla." Yutkunup kendimi eklemeye zorladım. "Ufak adımlarla."

Gözlerinden tuhaf bir parıltı geçti.

"Ne?" dedim boğuk bir sesle.

"Hiçbir şey. Bu terapistimin eskiden bana önerdiği şeydi. Ufak adımlar."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra yüzünde inanılmaz parlak bir gülümseme belirdi ki odayı aydınlattı. Hannah'yı bana böyle gülerken, cidden gözlerine ulaşan bir şekilde tebessüm ederken ilk defa görüyordum ve kalbim tuhaf bir şekilde sıkışmıştı.

"Oldukça iyi bir adamsın sen Garrett. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İyi bir adam mı? Keşke. Kahretsin, eğer aklımı okusaydı ve içinde onca edepsiz hayali görseydi, ona yapmak istediğim ahlaksız şeyleri bilseydi, büyük ihtimalle bu açıklamadan vazgeçerdi.

"Kendimce anlarım var," diye cevap verdim omuz silkerek.

Gülümsemesi genişledi ve göğsüm çatırdayarak açıldı.

O anda başımın belada olduğunu biliyordum.

Ona sırf arkadaşı olduğum için değil aynı zamanda bir erkek olduğum için yardım etmeyi kabul etmiştim. Bir kadın sizinle sevişmeyi ve ona orgazm vermenizi talep ederse bunun üzerine düşünmezdiniz. Sadece *elbette* derdiniz.

Eh, orgazmları almış mıydı? Almıştı. Ben de sevişeceğimi biliyor muydum? Biliyordum.

Ama şu anda tek istediğim bu kızın bana yine gülümsemesiydi.

26

Hannah

"Hemen orada dur!" Yatak odama doğru hızla ilerlerken keskin bir ses bağırdı. "Nereye gittiğini sanıyorsun genç bayan?"

Arkama döndüm ve Allie'nin ortak alandaki kanepede uzandığını, dizinde iğrenç yiyecek püresi kaplarından birini desteklediğini görünce şaşırdım. Acele ettiğimden onu fark etmemiştim.

"Evde ne yapıyorsun?" diye sersemce sordum. "Çarşambaları Ekonomi dersin olduğunu sanıyordum."

"Profesör Ebola olduğu için iptal edildi."

Nefesim kesildi. "Hadi ya! Ciddi misin?"

Kıs kıs güldü. "Eh, tabii ki hayır. Yani belki. Bize hasta olduğunu," havada tırnak işareti yaptı, "e-postayla söyledi ama ne olduğunu açıklamadı. Ama kötü bir şey olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor. Çünkü bu şekilde sömestrın geri kalanında öğretemeyecek ve biz de otomatik olarak A alacağız."

"Korkunç bir insansın," dedim. "Bir gün vodoo kara büyülerin dönüp dolaşıp sana musallat olacak. Cidden Ebola olduğunda bana sürünerek gelme. Neyse, gitmem lazım. Provaya gitmeden önce eşyalarımı bırakmak için uğradım."

"Asla olmaz Han-Han. O güzel poponu şu kanepeye oturtacaksın, çünkü ufak bir muhabbet etmemiz gerekiyor."

"Gerçekten provaya geç kalamam."

"Cass kaç kere provaya geç kaldı?" diye meydan okudu.

Güzel noktaydı.

İç çekerek kanepeye gidip çöktüm. "Pekâlâ. Ne oldu? Ve lütfen hızlı tut."

"Tamam, hızlı mı istiyorsun? Buna ne dersin? Garrett ile aranızda ne halt dönüyor?"

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. Kahretsin. Yakalanmıştım. Yani ona dün akşam, *Garrett'ın evindeyim, geç geleceğim,* diye mesaj *atmıştım* ama Allie çoğu zaman Sean merkezli yaşadığı için konuyu açmayacağını umuyordum.

"Hiçbir şey dönmüyor," diye cevap verdim.

Hah, sanki "hiçbir şey" derken, "Evine gittim, ikimiz de soyunduk ve birbirimizin karşısında mastürbasyon yaptıktan sonra orgazm oldum. O da doruğa ulaştı. Hissettiğim en iyi şeydi," demek istiyordum.

Allie acemice yalan söyleme çabalarımı hemen yakalamıştı. "Sana bir defa daha ve son kez soracağım. Hannah Julie Wells, Garrett Graham ile çıkıyor musun?"

"Hayır."

Gözlerini kıstı. "Peki. Sana bir daha soracağım. Onunla çıkı..."

"Onunla çıkmıyorum." İç çektim. "Ama takılıyoruz."

Ağzı açık kaldı. Bir an geçti, sonra bir an daha ve mavi gözleri sonunda zaferle parladı. "Hah! Ona ilgi duyduğunu *biliyordum.* Aman Tanrım. Püremi tut. Sanırım sevinçten dans etmem lazım! Koşan adam hareketinin nasıl yapıldığını biliyor musun? Eğer öyleyse *şimdi* bana öğretir misin?"

Kahkaha attım. "Aman Tanrım, lütfen sevinç dansı yapma. O kadar büyük bir olay değil, tamam mı? Büyük ihtimalle yakında sona erecek."

Evet, Justin ile çıkmaya başladığımda.

İki kere kahretsin, bu Dean'in doğum gününden beri Justin'in aklıma geldiği ilk seferdi. Tamamen Garrett'a, beni tahrik edişine, ona yapmak istediklerime odaklanmıştım. Ama şimdi yakındaki randevumu hatırlayınca keskin bir suçluluk duygusu hissettim.

Garrett ile dün akşam yaptıklarımızdan sonra cidden biriyle çıkabilir miydim?

Ama... Garrett ile ilişkimiz filan yoktu. Erkek arkadaşım değildi ve beni kız arkadaşı olarak görmesinin imkânı yoktu, o yüzden... neden olmasın?

Yine de Justin'i iptal etme dürtüsü yok olmayı reddediyordu ama Allie bu ilişkinin mükemmelliği konusunda gevezelik yaparken aklımdan çıkarmaya çalıştım.

"Onunla yattın mı? Ah, lütfen evet de! Ve lütfen iyi olsun! Devon ile Brangeline cinsi bir çekiminiz olmadığını biliyorum ama duyduğum kadarıyla Garrett Graham'ın epey etkileyici hareketleri varmış."

Evet. Kesinlikle vardı.

"Onunla yatmadım."

Hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. "Nedenmiş?"

"Çünkü... Bilmiyorum, çünkü olmadı. Diğer şeyleri yaptık." Yüzüm daha çok kızarıyordu. "Ve konuya dair sana daha fazla bir şey söylemeyeceğim, tamam mı?"

"Tamam değil. En iyi arkadaşların birbirlerine her şeyi söylemesi lazım. Yani, sen benim seks hayatım hakkında her şeyi biliyorsun. Sean ile anal denediğimizi, Sean'ın aletinin ne kadar büyük olduğunu..."

"Ki hepsi ÇDB kısmına giriyor," diye araya girdim. "Seni ölesiye seviyorum ama kıç seksi konusunu asla ama asla bilmek istemiyorum. Aynı zamanda mezura getirip erkek arkadaşının penisini ölçmeden de kesinlikle yaşayabilirdim."

Allie dudak büktü. "Çok kötüsün. Ama merak etme, eninde sonunda edepsiz detayları senden alacağım. Detayları sökerek almakta iyiyimdir."

Doğru. Cidden öyleydi. Ama şu andan tek bir şey alamayacaktı.

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "Pekâlâ, işimiz burada bitti mi? Çünkü gerçekten gitmem lazım."

"Tamam, git. Ve hayır, işimiz bitmedi," diyerek bana sırıttı. "O mezurayı çıkarıp bu eski spekülasyona son vermeden de bitmeyecek. Garrett Graham'ın şeyi ne kadar..."

"Görüşürüz sapık."

On beş dakika sonra koro odasına girdiğimde ilk gördüğüm şey viyolonselistti.

Soru: İşlerin kontrolünüzden çıktığını nasıl bilirdiniz?

Cevap: Prova alanınızda bir viyolonselist bulup şaşırmadığınızda.

MJ, Cass'in koro fikrini uygun bulduğundan beri ikisiyle de tartışmaktan vazgeçmiştim. Bu durumda istediğim her haltı yapabilirdim, yani Cass'in her istediğini. Çünkü onun oyunlarını oynamak için gerekli zihinsel enerjiye sahip değildim.

"Geç kaldın," dedi hoşnutsuz bir ses çıkararak Cass, ceketimi çıkarırken.

"Biliyorum."

Özür dilememi bekliyordu.

Özür dilemedim.

"Hannah, bu Kim Jae Woo," dedi MJ çekingen bir gülümsemeyle. "Size ikinci nakaratta eşlik edecek."

Hı-hı. Elbette öyle yapacaktı.

Bu kararın ne zaman verildiğini sorma zahmetine girmedim. Sadece başımla onaylayıp, "Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandım.

Sonraki saat sadece şarkının orta kısmına odaklandım. Normalde Cass yaptığım bir şeyi eleştirmek için iki saniyede bir dururdu ama bugün eleştirileri zavallı Kim Jae Woo'ya yönelmişti. Koreli birinci sınıf öğrencisi, Cass ona kızdığı her zaman bana panik içinde bir bakış attı ama tek yapabildiğim omuz silkip ona sempatik bir şekilde tebessüm etmekti.

Acınası bir durumdu. Bu şarkı için tüm hevesimi kaybetmiştim. Şu anda beni teselli eden tek şey bursu Cass'in oyunları yüzünden kazanamazsak nisandaki bahar gösterisinde ikinci bir şansımın olduğuydu.

Saat ikide Cass provayı sonlandırdı ve ceketimi giyerken rahatlamayla iç çektim. Hole çıktığımda Garrett'ın orada durduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Briar ceketini giyiyor ve elinde iki tane kahve fincanı tutuyordu. Beni nabzımı hızlandıran yamuk bir gülümsemeyle karşıladı.

"Hey!" Alnımı kırıştırdım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Odana uğradım ama Allie provada olduğunu söyledi. Ben de bir uğrayıp işin bitene kadar bekleyeyim dedim."

"Bütün süreç boyunca burada mı dikiliyordun?"

"Yok ya, kahve alıp biraz etrafta dolandım. Şimdi geri dönmüştüm." Omzumun üzerinden müzik odasına bakış attı. "Prova bitti mi?"

"Evet." Bana uzattığı bardağı elinden alıp plastik kapağını açtım. "Şimdi bir de viyolonselistimiz var."

Garrett'ın dudakları kıpırdadı. "Hı-hı. Bu konuda oldukça *heyecanlı* olduğuna iddiaya girerim."

"Daha çok kayıtsızım."

Keskin bir ses arkamdan geldi. "Yolu kapatıyorsun Hannah. Bazı insanların gitmesi gereken yerler var."

Gözlerimi devirerek kapının girişinden çekildim ve Cass ile Mary Jane'in çıkmasına izin verdim. Cass bana bakmamıştı bile ama kiminle konuştuğumu görünce mavi gözleri bana doğru döndü.

"Cass, Garrett ile tanıştın mı?" dedim kibarca.

Dikkatle yanımdaki uzun boylu, iri yarı hokey oyuncusuna döndü. "Yok, tanışmadım. Tanıştığıma memnun oldum dostum."

"Ben de öyle Chazz."

Düet partnerim kaskatı kesildi. "İsmim Cass."

Garrett masum bir şekilde gözlerini kırpıştı. "Ah özür dilerim, ben de öyle söylememiş miydim?"

Cass'in burun delikleri genişledi.

"Benim kızla düet yaptığını duydum," diye ekledi Garrett. "Umarım ona sorun çıkarmıyorsundur. Bunu bildiğinden emin değilim ama Han-Han'ın insanların üzerinden geçmesine izin vermek gibi kötü bir huyu var." Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Ama bunu yapmazsın, değil mi Chazz?"

Sözlerinin uyandırdığı utanç duygusunun dışında aynı zamanda gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"İsmim. Cass."

"Ben de böyle söylemedim mi?"

İki erkeğin birbirine maço bir duruşla baktığı uzun bir an oldu. Tahmin ettiğim gibi Cass bakışını kaçıran ilk kişiydi.

"Her neyse," diye mırıldandı. "Hadi MJ, geç kalacağız."

Cass, tatlı sarışını sanki valizmiş gibi çekiştirirken Garrett'a iç çekerek döndüm. "Bu gerekli miydi?"

"Hem de nasıl."

"Pekâlâ. Sadece emin olmak istedim."

Bakışlarımız birleşti ve içimde bir sıcaklık dalgası patlak verdi. Aman Tanrım. Şu anda tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Veya ne yaptığını düşündüğünü.

Beni.

Ben de aynı haltı düşünüyordum.

Allie'ye aramızdaki bu şeyin sönüp gideceğini söylemiştim ama şu anda dün akşamkinden daha bile fazla alevliydi.

"Benim evimde?" diye mırıldandı.

O kısık ve boğuk sesle söylenmiş iki kelime baldırlarımı o kadar sıkmama sebep olmuştu ki kasılmadığına şaşırdım.

Arzudan boğazım tıkandığı için cevap vermek yerine elinden kahveyi aldım ve arkasındaki çöpe ikimizinkini de attım.

Garrett kıkırdadı: "Bunu bir evet olarak kabul ediyorum."

27

Hannah

Garrett'ın evine giden yolculukta ne konuşulduğuna dair fikrim yoktu. Konuştuğumuzdan emindim. Camdan etrafın hızla geçtiğini gördüğüme emindim. Ciğerlerime normal bir insan gibi nefes alıp verdiğime bile emindim. Sadece hiçbirini hatırlamıyordum.

Yatak odasına girdiğimiz an ellerimi boynuna dolayıp onu öptüm. Ufak adımları unut. Onu yavaştan alamayacak kadar çok istiyordum ve daha dili ağzıma girmeden önce elim kemerini çıkarmakla uğraşıyordu.

Boğuk kahkahası dudaklarımı gıdıkladıktan sonra kemerini çözmemi durdurmak için güçlü elleri benimkileri kapladı. "Heyecanını ne kadar takdir etsem de seni yavaşlatmam lazım Wellsy."

"Ama yavaş gitmek istemiyorum," diye şikâyet ettim.

"Şansına küs."

"Şansına küs mü? Nesin sen, nine mi?"

"Şansına küs mü derdi?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Aslında büyükannem bir denizci gibi küfrederdi. Son Noel'de masada *orospu çocuğu* bombasını patlatmıştı ve babam neredeyse hindisini yerken boğulacaktı."

Garrett yüksek sesle kahkaha attı. "Sanırım büyükanneni sevdim."

"Oldukça tatlıdır."

"Hı-hı. Kulağa öyle geliyor." Başını eğdi. "Şimdi büyükannen hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz Bayan Mod Öldürücü?"

"Önce sen öldürdün," diye belirttim.

"Hiç de bile, ben sadece hızı değiştirdim." Gri gözleri şimdi sıcacık bakıyordu. "Şimdi yatağa geç de seni doruğa ulaştırayım."

Aman. Tanrım.

Yatağa öyle hızla çıktım ki Garrett bir kahkaha daha attı, ama ne kadar istekli göründüğüm umurumda değildi. Dün akşam hissettiğim gerginliği bugün hissetmiyordum, çünkü bütün vücudum ihtiyaçla titriyordu. Aklımın gerilerinde belki de tekrar olmayacağı, en azından Garrett'ın dokunuşuyla olmayacağı aklıma geldi ama dostum, öğrenmek için can atıyordum.

Yanıma yerleşip beni öperken elini saçlarıma geçirdi. Bana bu kadar sert davranan bir adamla hiç beraber olmamıştım. Devon bana kırılacakmışım gibi davranmıştı ama Garrett öyle değildi. Ona göre kırılacak bir porselen değildim. Ben... sadece bendim. Çok heyecanlanmasına, başım istediği yerde değilse saçımı çekişine veya dilimi çekerek onunla oynarken dudağımı ısırışına bayılıyordum.

Tişörtümü çekip çıkarabilsin diye oturdum, Garrett da tek eliyle ancak ondan bekleyebileceğim bir şekilde sutyenimi çıkardı. Kendi tişörtünü çıkardığı an dudaklarımı göğsüne bastırdım. Ona dün akşam fazla dokunma şansım olmamıştı ve nelerden hoşlandığını, nasıl bir tadı olduğunu öğrenmeye can atıyordum. Teni dudaklarımın altında sıcacıktı ve dilim dikkatle bir göğüs ucunun etrafında dolanırken dudaklarından boğuk bir inilti çıktı. Daha gözümü kırpamadan sırtüstü yatırılmıştım ve tekrar öpüşüyordum.

Garrett göğsümü avuçluyor, parmağıyla uçlarıyla oynuyordu. Gözlerim kapandı ve o anda bana bakmasını umursamadım. Sadece bana ne kadar güzel hissettirdiği umurumdaydı.

"Tenin ipek gibi hissettiriyor," diye mırıldandı.

"Bu lafı Hallmark kartından mı çaldın?" diye takıldım.

"Hayır, sadece gerçeği dile getiriyorum." Parmaklarını göğüslerimin altına getirdi. "Yumuşacık, pürüzsüz ve mükemmelsin." Başını kaldırıp bana alaycı bir bakış attı. "Nasırlarım büyük ihtimalle tenini kaşındırıyor olmalı ha?"

Kaşınıyordu ama tenime öyle erotik bir şekilde sürtünüyordu ki kalbimin hızla atmasına sebep oluyordu. "Eğer bana dokunmayı bırakırsan sana yumruk atarım."

"Yok, eğer bunu yaparsan ancak elini kırarsın. Ve işe bak ki ellerini seviyorum." Ahlaksız bir gülümsemeyle sağ elimi alıp doğrudan kasıklarına koydu.

Parmaklarımın altındaki sertlik o kadar çekiciydi ki okşamadan duramamıştım. Garrett'ın yüzü gerilmişti. Bir an sonra hızlıca elimi uzaklaştırdı. "Ah Tanrım. Kötü bir fikirdi. Bunun henüz sonlanmasına hazır değilim."

Burnumdan soluyarak nefes verdim. "Ay, biri kendini tutma sorunları mı yaşıyor?"

"Kapa çeneni kadın. Bütün gece boyunca böyle devam edebilirim."

"Hı-hı. Tabii yaparsın..."

Beni nefes nefese bırakan sert bir ateşli öpücükle susturdu. Sonra gözlerinde edepsiz bir parıltı belirdi ve eğilip göğüs ucumu öptü.

Zevk dalgası göğüslerimden kadınlığıma doğru yayıldı. Garrett'ın dili çıkıp dik ucun etrafında dolanırken uçmaktaydım. Göğüslerim her zaman hassastı ama şu anda fazlasıyla gergindiler. Göğüs ucumu ağzının derinlerine çektiğinde yıldızları gördüm. Diğer göğsüme geçip aynı

ilgiyi, aynı miskin öpücükleri verip muzip bir şekilde yalıyordu.

Sonra aşağıya doğru öperek ilerlemeye başladı.

Kanımda dolanan heyecana rağmen bir endişe dalgası hissettim. Devon'ın da bana aynı şeyi yaptığı, vücudumun aşağılarına doğru öptüğü anları hatırlamadan edememiştim. Veya cinsel ilişkinin bana bir şey yapmadığını görünce bacaklarımın arasında ne kadar çok zaman geçirdiğini.

Ama şu anda eski sevgilimi düşünmek yapmamam gereken bir şeydi. O yüzden Devon'a dair düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım.

Garrett'ın nefesi göbek deliğimi gıdıklarken dili karnımı sıyırıp geçti. Pantolonumun düğmelerini çözerken elinin titrediğini hissedebiliyordum. Gergin veya en azından benimki kadar heyecanlı olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Her zaman sakin ve kendinden emin biri gibi görünüyordu ama şu anda, tam burada, kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibiydi.

"Bunun sakıncası yok, değil mi?" diye fısıldarken pantolonumu külotumla beraber kalçalarımdan aşağı kaydırdı. Sonra nefesi sekteye uğradı ve aç bakışları bacaklarımın arasına odaklanmışken biraz özgüven eksikliği hissettim.

Yavaşça nefes alıp konuştum. "Evet."

Dilinin katmanlarıma ilk değişi omurgamdan yukarı elektrik dalgası tırmanmış gibi hissettirmişti. O kadar yüksek sesle inlemiştim ki kafası hemen yukarı kalkmıştı.

"Tuck evde," diye uyarırken gözlerinde muziplik vardı. "O yüzden sessiz olmamızı öneririm."

Ses çıkarmamak için dudağımı ısırdım ama bana yaptığı şey... vay canına. Çok. Güzeldi. Diliyle klitorisimde halkalar çizip sonra beni arzudan çılgına çevirecek bir şekilde yumuşak ve yavaş hareketlerle okşuyordu.

Birden Allie'nin Sean'ı bu konuda nasıl "eğitmesi" gerektiğini itiraf etmesi aklıma geldi, çünkü eskiden başla kelimesiyle beraber klitorisine saldırıyordu. Ama Garrett'ın eğitime ihtiyacı yoktu. Her zaman arzumun katlanmasına izin veriyor, yavaş bir şekilde ilerleyip beni çılgına çevirerek yalvartıyordu.

"Lütfen," diye inlerken tempo bir kere daha katlanılmaz bir şekilde yavaş hale gelmişti. "Daha fazla."

Başını kaldırdığında ıslak dudakları ve yakıcı gri gözlerinden daha seksi bir görüntü görmediğime oldukça emindim. "Bu şekilde gelebileceğini düşünüyor musun?"

Kendimi başımı sallayarak şaşırttım. Yalan söylediğimi düşünmüyordum. O kadar gerginleşmiştim ki çizgi filmlerdeki patlamaya hazır bombalar gibiydim.

Kısık bir onay hırıltısıyla eğilip dudaklarını klitorisimin etrafına kapadı. Sertçe emerek aynı zamanda içime bir parmak soktu. Fırlatılmış bir roket gibi doruğa ulaşmıştım.

Orgazm kendime verdiklerimden bin kat daha yoğundu. Belki de vücudum kimin bunu sağladığının farkındaydı. Bunu Garrett yapmıştı. Garrett uzuvlarımı pelteye çevirmişti ve bu tatlı, zonklayan tatmin dalgasını vücudumda dolaştırmıştı.

Bu inanılmaz his sonunda bittiğinde gerisinde sıcak bir huzur ve tuhaf acı tatlı bir his bırakmıştı. Sonrasında olanları sadece filmlerde görmüştüm ve beni ölesiye utandırdı.

Ağlamaya başladım.

Hemen sonra Garrett yanıma gelip yüzümü endişeyle kontrol etti. "Sorun ne?" İfadesi kaskatı kesildi. "Aman Tanrım. Seni incittim mi?"

Başımı salladım ve hızla akan yaşların arasından gözlerimi kırptım. "Ağlıyorum... çünkü..." Derin bir nefes aldım. "Çünkü mutluyum."

Rahatladı ve şimdi gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Gözüme baktığında çenesi seyiriyordu. "Söyle," diye emretti.

"Neyi söyleyeyim?" Battaniyesinin kenarını yanaklarımdan inen yaşları silmek için kullandım.

"Şunu söyle. *Garrett Graham, sen bir seks tanrısısın. Daha önce hiçbir erkeğin yapamadığını başardın. Sen...*"

Omzuna yumruk attım. "Aman Tanrım. *Ne kadar* pisliksin. Asla ama asla o kelimeleri söylemeyeceğim."

"Tabii söyleyeceksin." Sırıttı. "Seninle işim bittiğinde o kelimeleri, tavan başımıza düşecek şekilde bağıracaksın."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Kadınlar düşünmemelidir Wellsy. Bu yüzden akıllarınız daha ufak. Bilim bunu kanıtladı."

Ona bir yumruk daha attım ve yüksek perdeden bir kahkaha daha attı. "Tanrım. *Şaka yapıyorum.* Buna cidden inanmadığımı biliyorsun. Kadınlara tapıyorum." Ciddi bir ifade takındı. "Pekâlâ, bana ne düşündüğünü söyle."

"Sanırım çeneni kapamanın zamanı geldi."

Kıs kıs güldü. "Öyle mi? Nasıl yapmayı..." Aletini avuçlayıp sağlam bir şekilde sıktığımda tıslad. "Sen bir canisin."

"Sen de burnu havada bir pisliksin ama sanırım ikimiz de bununla başa çıkmalıyız."

"Ayy, bazı yerlerimin ne kadar havada olduğunu fark ettiğin için teşekkürler." Masum bir şekilde gülümsedi ama sertliğini elime doğru ittirmesinde masum hiçbir şey yoktu.

Birden ona takılasım gelmedi. Onun parçalara ayrılmasını izlemek istiyordum. Dün akşam yaparken nasıl göründüğünü düşünmeden edemiyordum...

Bu anıyla kadınlığım kasıldı.

Kemerini çözmeye çalıştım ve bu sefer bana izin verdi. Aslında sırtüstü uzandı ve ne halt istersem yapmama izin verdi.

Sanki parlak bir hediye paketini açarmış gibi onu soydum. Çıplak kaldığı an ödülümü takdir etmek için zaman harcadım. Vücudu uzun, biçimliydi ve Briar'daki birçok erkek gibi bembeyaz olmak yerine bronz bir teni vardı. Parmaklarımı oldukça sert kaslarda gezdirdim ve kasları dokunuşumun altında titreştiğinde gülümsedim. Sonra sol kolundaki dövmeye parmağımla dokunurken, "Neden alevler?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ateşi seviyorum. Alevlerin hoş olduğunu düşünüyorum."

Cevabı beni eğlendirmiş ama aynı zamanda etkilemişti. "Vay canına. Arkasında saçma bir anlam olmasını bekliyordum. Yemin ederim birine dövmelerini sorduğum an bana Tayvanca 'cesaret' anlamına filan geldiğini söylüyorlar. İkimiz de büyük ihtimalle 'patates', 'ayakkabı' veya 'aptalca sarhoş' manasına geldiğini biliyoruz. Veya sana bilmem kaç yıl önce dibe vurduklarını ama atlatmayı becerdikleri ve bu yüzden küllerinden doğan bir anka kuşu dövmesinin sırtında olduğuna dair konuşmalar yapıyorlar."

Garrett ciddileşmeden önce kahkaha attı. "Sanırım bu kasığımdaki kabile dövmesini söylemenin zamanı değil. Sonsuz optimistlik anlamına geliyor."

"Aman Tanrım. Cidden mi?"

"Hayır. Tamamen yalan. Ama dövmesi olan insanlar hakkında ön yargılı olduğun için sana oh olsun."

"Hey bazen sırf hoşlandıkları için insanların dövme yaptırdığını duymak hoş geliyor. Seni övüyordum mankafa." İtiraf etmem gerekirse eğilip kasını çevreleyen alevleri öperken oldukça havalı gözüküyordu.

"Kesinlikle, beni övmeye devam et o zaman," diye kelimeleri uzattı. "Ama yaparken dilini kullandığından emin ol."

Gözlerimi devirdim ama yaptığım şeyi bırakmadım. Dilimi kara alevlerinin üzerinden geçirip göğsüne doğru öpücükler kondurdum. Sabun, tuz ve erkek kokuyordu. Bayılmıştım. O kadar sevmiştim ki her kısmını yalamadan duramıyordum.

Oldukça detaylı keşfimden benim kadar hoşlandığını nefes alışının kesik kesik çıkmasından anlıyordum ve kaslarında gerginliği hissedebiliyordum. Dudaklarım penisinin ucuna değip de yolculuğunun sonuna ulaştığında Garrett'ın bütün vücudu kasıldı.

Kafamı kaldırıp gri gözlerini buğulu bir şekilde bana bakarken buldum. "Onu... eğer istemezsen... yapmak zorunda değilsin," dedi kısık bir sesle.

"Hah. O zaman istemem iyi bir şey, değil mi?"

"Bazı kızlar hoşlanmıyor."

"Bazı kızlar çok aptal."

Dilim sert etine değdi ve kalçaları birden yataktan kalktı. Pürüzsüz, çıkıntılı başını yalayarak tadını çıkarıyor, dilimle dokusunu öğreniyordum. Ucunu ağzıma çekip nazikçe emdiğimde boğazının derinlerinden acı çeker gibi bir ses çıkardı.

"Tanrım Wellsy. Bu çok..."

"Bu çok ne?" diye takılırken ona baktım.

"İ-na-nılmaz," diye güçlükle söyledi. "Sakın durma. Ciddiyim. Hayatının geri kalanı boyunca bana oral seks yapmanı istiyorum."

Bu boğuk isteği egoma iyi gelmiş miydi?

Yok.

Egoma *mükemmel* gelmişti.

Ağzıma tamamen almam için çok fazla büyük olduğu ve ben gırtlağa kadar almakta uzman olmadığım için parmaklarımı köküne sardım. Emip aynı zamanda okşarken hızım yavaş, baştan çıkarıcı ile hızlı ve aceleci arasındaydı. Garrett gittikçe daha zor nefes alır hale gelmişti. İnlemeleri daha da çaresiz hale geldi.

"Hannah," diye güçlükle söyledi. Baldırlarının gerilişini hissetmiştim ve gelmek üzere olduğunu biliyordum.

Daha önce hiç yutmamıştım ve şu anda deneyecek cesaretim yoktu. O yüzden onu doruğa ulaştırırken elim devreye girdi. Boğuk bir homurtuyla Garrett sırtını büktü. Islaklık parmaklarıma ve karnına sıçradı. Yüzü büyüleyiciydi ve gözümü ayıramıyordum. Dudakları aralanmış, yanakları gerilmişti. Gözleri fırtınadan önce toplanan bulutlar gibi puslu bir griydi.

Birkaç saniye sonra vücudu rahatlayıp dudaklarından çıkan tatmin olmuş bir iç çekişle neredeyse yatağa çöktü. Onu bu şekilde görmek hoşuma gidiyordu. Yumuşak, yorgun ve hâlâ nefes almada zorluk çekerken.

Yatağın yanındaki kutudan birkaç tane peçete alıp onu sildim ama peçeteleri atmak için kalkmaya çalışırken beni aşağı doğru çekip sertçe öptü. "Tanrım... bu inanılmazdı."

"Bu şimdi sevişebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Hah. Sen öyle san." Bana parmağını salladı. "Ufak adımlar Wellsy. Unuttun mu?"

Altı yaşında bir çocuk gibi dudak büktüm. "Ama orgazm olabileceğimi *biliyoruz*. Az önce gördün."

"Aslında dilimde hissettim."

Edepsiz açıklamasıyla kalbim sekteye uğramıştı. Bir anlığına sessizliğe büründükten sonra yenilgiyle nefesimi verdim. "Bu fikrini değiştirir mi?" Ona kaşlarımı çatarak isteksizce tekrarlamayı yaptım. "Garrett Graham, sen bir seks tanrısısın. Hiçbir adamın yapamadığını başardın.

Sen... Bu kısma daha fazla övgü ekle." Kaşımı kaldırdım. "*Şimdi* sevişebilir miyiz?"

"Kesinlikle olmaz," dedi neşeyle.

Sonra beni kesinlikle sinir ederek yataktan atlayıp fırlatılmış pantolonunu aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye emrettim.

"Giyiniyorum. Yarım saat içinde antrenmanım var."

Tam o sırada biri Garrett'ın kapısına sertçe vurdu. "Hey G, gitmemiz lazım!" diye seslendi Tucker.

Panikle battaniyeyi çekerek çaresizce kendimi örttüm ama Tucker'ın adımları uzaklaşıyordu.

"Eğer istersen biz gelene kadar burada takılabilirsin," diye teklif etti Garrett tişörtünü giyerken. "Birkaç saat sonra döneceğim."

Tereddüt ettim.

"Hadi ama... Kal," diye yalvardı. "Tucker'ın akşam yemeği için güzel bir şey pişireceğine eminim. Sen de o zamana kadar kalabilirsin ve sonrasında seni eve bırakırım."

Evinde yalnız kalma fikri... tuhaftı. Ama kafeterya yerine ev yemeği yeme fikri oldukça çekiciydi. "Pekâlâ," diye en sonunda pes ettim. "Sanırım bunu yapabilirim. "Sen yokken film filan izlerim. Belki şekerleme yaparım."

"İki seçeneğe de izin veriyorum." Bana sert bir bakış attı. "Ama hiçbir şart altında bensiz *Breaking Bad* izleyemezsin."

"Peki, izlemeyeceğim."

"Söz..."

Gözümü devirdim. "Söz veriyorum."

"G! Kıçını kaldır!"

Sonra birden Garrett yanıma gelip dudaklarıma hızlıca öpücük kondurdu. "Gitmem lazım. Sonra görüşürüz."

Sonra gitmişti ve Garrett Graham'ın yatak odasında yalnızdım ki bunun fazlasıyla sıradışı olduğunu söylemem gerekiyordu. Vizelerden önce adamla hiç konuşmamıştım

ve şimdi yatağında çıplak bir şekilde yatıyordum. Gel de işin içinden çık.

Etrafı karıştırıp pornolarını bulmam konusunda endişelenmemesi beni şaşırtmıştı ama düşündüğümde pek de şaşırtıcı olmadığını düşündüm. Garrett tanıştığım en dürüst ve dobra insandı. Eğer pornoları varsa saklamakla uğraşmazdı. Bilgisayarında alfabetik şekilde dosyalanmış olduklarına emindim.

Alt kattan gürültüler ve ayak sesleri duyduktan sonra ön kapı açılıp kapandı. Birkaç saniye sonra ayağa kalkıp kıyafetlerimi giydim, çünkü benim olmayan bir odada çıplak gezmek konusunda rahat hissetmiyordum.

Şekerleme yapmaktan vazgeçtim, çünkü orgazmdan sonra fazlasıyla enerjik hissediyordum. Ve bu, gerçekten bir erkekle orgazmı yaşayabildiğim bilgisi kulağa her şeyden daha fazla sıradışı geliyordu.

Devon ile sekiz uzun ay boyunca bunun olması için çalışmıştım.

Garrett bunu iki kırıştırma seansında başarmıştı.

Bu artık düzeldiğim anlamına mı geliyordu?

Bu soru günün ortasında düşünmek için fazla filozofikti. O yüzden kafamdan atıp içecek almak için alt kata indim. Ama mutfağa girdiğimde ilham geldi. Garrett ve arkadaşları eve geldiklerinde büyük ihtimalle fazlasıyla yorgun olacaklardı. Çoktan mutfaktayken ve fazlasıyla zamanım varken neden yemek pişirme işini Tucker'a bırakacaktım ki?

Buzdolabına ve dolaplara hızlıca bakınca Garrett'ın dalga geçmediğini anladım. Burada cidden yemek pişiriliyordu, çünkü mutfak malzemelerle doluydu. Ezbere bildiğim tek şey büyükannemin üç peynirli lazanyasıydı. Gerekli bütün malzemeleri bulup granit tezgâhta topladım. Aklıma bir şey geldiğinde tam pişirmeye başlamak üzereydim.

Dudaklarımı büzüp arka cebimden telefonumu çıkararak annemin numarasını çevirdim. Saat daha dörttü, iş için evden çıkmadığını umuyordum.

Neyse ki ilk çalışta açtı. "Hey tatlım! Bu çok hoş bir sürpriz."

"Hey. Zamanın var mı?"

"Tam tamına beş dakikam var aslında," dedi kahkaha atarak. "Baban beni işe bırakıyor. O yüzden arabadaki karları temizleme onuruna o nail oldu."

"Orada şimdiden o kadar kar yağmaya başladı mı?" diye dehşetle sordum.

"Elbette. Küresel..."

"Yemin ederim anne eğer küresel ısınma dersen telefonu kapatacağım," diye onu uyardım, çünkü ne kadar ailemi sevsem de küresel ısınma konusundaki öğütleri beni çıldırtıyordu. "Hem neden babam seni işe bırakıyor. Arabana ne oldu?"

"Tamircide. Fren pedallarının değiştirilmesi gerekiyordu."

"Ah." Dalgın bir şekilde lazanya hamurunun kutusunu açtım. "Neyse, sana büyükannemin lazanya tarifini sormak istemiştim. Sekiz kişilik, değil mi?"

"On," diye düzeltti.

Kaşlarımı çatarak geçen hafta Garrett'ın boğazından aşağı indirdiği o kadar yiyeceği, bir de buna dört tane hokey oyuncusunun eklendiğini düşündüm ve...

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Yine de yeterli olacağını düşünmüyorum. Eğer yirmi kişiye servis edeceksek malzemeleri iki katına mı çıkarmalıyım, yoksa hesaplamanın başka yolu var mı?"

Annem durakladı. "Neden yirmi insana lazanya pişiriyorsun?"

"Yapmıyorum. Ama yirmi kişinin iştahına sahip olduğunu düşündüğüm dört tane hokey oyuncusunu doyuruyorum."

"Anladım." Bir başka sessizlik oldu, hattın diğer ucunda gülümsediğini açık bir şekilde duyabiliyordum. "Dört hokey oyuncusundan bir tanesi... özel biri mi?"

"Erkek arkadaşım olup olmadığını sorabilirsin anne. Bu konuda klişe olmana gerek yok."

"Pekâlâ. Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır. Yani kısmen görüşüyoruz, Sanırım..." *Kısmen mi? Adam az önce beni doyuma ulaştırdı!* "Ama her şeyden önce arkadaşız."

Birbirlerini doyuma ulaştıran arkadaşlar.

Kafamdaki rahatsız edici sesi susturdum ve hızlıca konuyu değiştirdim. "Bana tarifi anlatacak vaktin var mı?"

"Elbette."

Beş dakika sonra telefonu kapatıp bana bugün orgazm veren adam için yemek yapmaya başladım.

28

Garrett

Kapıdan içeri girdiğimde ev İtalyan restoranı gibi kokuyordu. Bana "neler oluyor" bakışı atan Logan'a döndüm ve *biliyorsam ne olayım,* dermiş gibi omuz silktim, çünkü cidden hiçbir fikrim yoktu. Eskimiş siyah botlarımı çözmek için eğildim ve sonra ağız sulandırıcı kokuyu mutfağa kadar takip ettim. Girişe vardığımda serap görmüşüm gibi gözlerimi kırpıştırdım.

Hannah'nın seksi kalçası gözüme çarptı. Fırının kapağına doğru eğilirken Tuck'ın pembe fırın eldivenleriyle buharı tüten lazanyayı orta kattan alıyordu. Ayak seslerimi duyunca omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. "Ah, merhaba. Mükemmel zamanlama oldu."

Tek yapabildiğim ona ağzım açık bakmak oldu.

"Garrett? Alo?"

"Yemek mi yaptın?" dedim kekeleyerek.

Neşeli ifadesi hafif yok oldu. "Evet. Sorun olur mu?"

Cevap vermek için fazlasıyla şaşkındım ve cidden duygulanmıştım.

Neyse ki Dean kapıda belirip benim yerime cevap vermişti. "Bebeğim, bu mükemmel kokuyor."

Tucker, Dean'in arkasından geldi. "Ben masayı kurarım," diye araya girdi.

Üç oda arkadaşım mutfağa doldu. Tucker ve Dean, Hannah'ya yardım ederken Logan yanımda durup şaşkın bir şekilde bakıyordu.

"Yemek de mi yapıyor?" dedi iç çekerek.

Ses tonundaki bir şey, eh bir şey sayılmazdı, çünkü gözden kaçamayacak kadar çok özlem vardı ve bu korumaya geçmeme sebep olmuştu. Kahretsin. Ona ilgi duyuyor olamazdı, değil mi? Sadece onunla yatmayı istediğini düşünmüştüm ama ona şu an bakışı...

Hiç de hoşlanmamıştım.

"Dostum, fermuarını kapalı tut," diye mırıldanmam konudaki fikrimi ve düşüncelerimi belli ki anlayan Logan'ın gülmesine sebep oldu.

"Kahretsin bu harika gözüküyor," dedi Tucker lazanyayı bıçak ve ıspatulayla servis ederken.

Beşimiz Hannah'nın sırf temizlemekle kalmayıp beyaz-mavi bir örtüyle de örttüğü masaya yerleştik. Annem dışında daha önce hiçbir kadın bana yemek pişirmemişti. Kısmen... hoşuma gitmişti.

"Demek yarın kostüm giyiyorsun?" diye sordu Tucker Hannah'ya, orta boy bir lazanya üçgenini tabağına boşaltırken.

"Ne için?"

Tuck sırıttı. "Cadılar Bayramı mankafa."

Hannah inledi. "Ah kahretsin. O yarın mı? Yemin ederim zamandan habersizim."

"Senin için kostüm önerim ne biliyor musun?" diye araya girdi Dean. "Seksi bir hemşire. Aslında siktir et onu, modern dünyada yaşıyoruz. Seksi doktor olsun. Aaah veya seksi donanma pilotu."

"Seksi bir şey giymeyeceğim, teşekkür ederim. Yurtta içkileri dağıtmaya mahkûm olmam yeterince kötü zaten."

Kıkırdadım. "Kahretsin, talih sana mı vurdu?" Gelenek-

sel Cadılar Bayramı yurt partisi insanların yurtta bedava içkiler için belirip diğer binaya geçmelerinden oluşuyordu. Aslında kulağa geldiğinden daha eğlenceli olduğunu duymuştum.

Hannah somurtkan bir şekilde ağzını büzdü. "Geçen sefer de yapmıştım. Berbattı. Eğer gitmeyi planlıyorsanız Bristol House'a uğrasanız iyi olur."

"Gelmeyi çok isterim güzellik," dedi Logan beni kaskatı kestiren flört eden bir tonda. "Ama G'nin gelmesini bekleme."

Bana dönüp baktı. "Cadılar Bayramı'na gelmiyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Nedenmiş?"

"Çünkü Cadılar Bayramı'ndan nefret ediyor," diye onu bilgilendirdi Dean. "Hayaletlerden korkuyor."

Ona orta parmağı gösterdim. Ama 31 Ekim'den bütün benliğimle neden nefret ettiğimin gerçek sebebini söylemektense sadece omuz silkip konuştum. "Tuhaf gelenekleri olan saçma bir bayram."

Logan kıs kıs güldü. "Ahlak Polisi'nin söylediğine bakın."

Tucker herkese servis etmeyi bırakıp oturdu ve lazanyasından ilk çatalı aldı. "Hassiktir, bu çok güzel," diye mırıldandı lokmalarının arasından.

Ondan sonra konuşma kesilmişti, çünkü üç saat atış eğitimi yaptığımız için kurt gibi açtık ki bu da mağara adamına dönüştüğümüz anlamına geliyordu. Hannah'nın hazırladığı lazanyayı, sarmısaklı ekmeği ve Sezar salatasını bitirmek için zaman kaybetmedik. Hüplettik demek istemiştim. İşimiz bittiğinde yarım tabaklık bile kalmamıştı.

"Tarifi üç katına çıkarmam gerektiğini biliyordum," dedi Hannah pişman bir şekilde boş tabaklara şaşkınlıkla

Üç oda arkadaşım mutfağa doldu. Tucker ve Dean, Hannah'ya yardım ederken Logan yanımda durup şaşkın bir şekilde bakıyordu.

"Yemek de mi yapıyor?" dedi iç çekerek.

Ses tonundaki bir şey, eh bir şey sayılmazdı, çünkü gözden kaçamayacak kadar çok özlem vardı ve bu korumaya geçmeme sebep olmuştu. Kahretsin. Ona ilgi duyuyor olamazdı, değil mi? Sadece onunla yatmayı istediğini düşünmüştüm ama ona şu an bakışı...

Hiç de hoşlanmamıştım.

"Dostum, fermuarını kapalı tut," diye mırıldanmam konudaki fikrimi ve düşüncelerimi belli ki anlayan Logan'ın gülmesine sebep oldu.

"Kahretsin bu harika gözüküyor," dedi Tucker lazanyayı bıçak ve ıspatulayla servis ederken.

Beşimiz Hannah'nın sırf temizlemekle kalmayıp beyaz-mavi bir örtüyle de örttüğü masaya yerleştik. Annem dışında daha önce hiçbir kadın bana yemek pişirmemişti. Kısmen... hoşuma gitmişti.

"Demek yarın kostüm giyiyorsun?" diye sordu Tucker Hannah'ya, orta boy bir lazanya üçgenini tabağına boşaltırken.

"Ne için?"

Tuck sırıttı. "Cadılar Bayramı mankafa."

Hannah inledi. "Ah kahretsin. O yarın mı? Yemin ederim zamandan habersizim."

"Senin için kostüm önerim ne biliyor musun?" diye araya girdi Dean. "Seksi bir hemşire. Aslında siktir et onu, modern dünyada yaşıyoruz. Seksi doktor olsun. Aaah veya seksi donanma pilotu."

"Seksi bir şey giymeyeceğim, teşekkür ederim. Yurtta içkileri dağıtmaya mahkûm olmam yeterince kötü zaten."

Kıkırdadım. "Kahretsin, talih sana mı vurdu?" Gelenek-

sel Cadılar Bayramı yurt partisi insanların yurtta bedava içkiler için belirip diğer binaya geçmelerinden oluşuyordu. Aslında kulağa geldiğinden daha eğlenceli olduğunu duymuştum.

Hannah somurtkan bir şekilde ağzını büzdü. "Geçen sefer de yapmıştım. Berbattı. Eğer gitmeyi planlıyorsanız Bristol House'a uğrasanız iyi olur."

"Gelmeyi çok isterim güzellik," dedi Logan beni kaskatı kestiren flört eden bir tonda. "Ama G'nin gelmesini bekleme."

Bana dönüp baktı. "Cadılar Bayramı'na gelmiyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Nedenmiş?"

"Çünkü Cadılar Bayramı'ndan nefret ediyor," diye onu bilgilendirdi Dean. "Hayaletlerden korkuyor."

Ona orta parmağı gösterdim. Ama 31 Ekim'den bütün benliğimle neden nefret ettiğimin gerçek sebebini söylemektense sadece omuz silkip konuştum. "Tuhaf gelenekleri olan saçma bir bayram."

Logan kıs kıs güldü. "Ahlak Polisi'nin söylediğine bakın."

Tucker herkese servis etmeyi bırakıp oturdu ve lazanyasından ilk çatalı aldı. "Hassiktir, bu çok güzel," diye mırıldandı lokmalarının arasından.

Ondan sonra konuşma kesilmişti, çünkü üç saat atış eğitimi yaptığımız için kurt gibi açtık ki bu da mağara adamına dönüştüğümüz anlamına geliyordu. Hannah'nın hazırladığı lazanyayı, sarmısaklı ekmeği ve Sezar salatasını bitirmek için zaman kaybetmedik. Hüplettik demek istemiştim. İşimiz bittiğinde yarım tabaklık bile kalmamıştı.

"Tarifi üç katına çıkarmam gerektiğini biliyordum," dedi Hannah pişman bir şekilde boş tabaklara şaşkınlıkla

bakarak. Sonra masayı toparlamaya kalkıştı. O durumda Tucker onu zorla mutfaktan attı.

"Annem bana görgü kurallarını öğretti Wellsy." Ona sert bir bakış gönderdi. "Biri senin için yemek pişirirse, sen temizlersin. Nokta." Logan ile Dean sıyrılmaya çalışırken başı hızla döndü. "Siz bayanlar nereye gidiyorsunuz? Hemen bulaşıklara şerefsizler. G, sen güzel şefimizi evine götüreceğin için serbest geçiş kazandın."

Holdeyken elimi Hannah'nın beline koyup onu öpmek için boynumu eğdim. "Neden daha uzun değilsin ki?" diye homurdandım.

"Neden sen daha kısa değilsin?" diye karşı cevap verdi.

Dudaklarımı onunkilere dokundurdum. "Bize yemek pişirdiğin için teşekkürler. Bu çok hoş bir jestti."

Yanakları hafifçe kızardı. "Sana borçlu olduğumu düşündüm... Biliyorsun..." Pembelik koyu kırmızıya dönüşüyordu. "Çünkü sen seks tanrısı filansın ya."

Kıkırdadım. "Bu sana her orgazm verdiğimde bana yemek pişireceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Bu tek seferlik bir durumdu. Sana daha ev yemeği yok." Parmak uçlarında durup dudağını kulağıma getirdi. "Ama hâlâ orgazmlar benim."

Sanki buna *hiç* hayır dermişim gibi.

"Hadi, seni geri götüreyim. Yarın erken bir dersin var değil mi?" Onun programını bildiğimin farkına varmam beni şaşırtmıştı.

Aramızda ne olduğundan emin değildim. Yani ona seks sorununda yardımcı olmayı kabul etmiştim ama... problem çözülmüştü, değil mi? Benden istediğini almıştı ve bunun olması için sevişmemize bile gerek yoktu. Teknik olarak benimle yatmasına bir gerekçe yoktu. Ve beni görmeye devam etmesine.

Ve ben... eh, ben kız arkadaş istemiyordum. Dikkatim her zaman tamamen hokeyde, mezun olmakta ve mezu-

niyetten sonra girmeyi planladığım oyuncu seçmelerinde olacaktı. Oyunlarımıza gelmeye başlayan keşifçileri etkilemeyi söylememe bile gerek yok. Şimdi sezon tam anlamıyla başladığına göre bu daha fazla antrenman, maç ve hokeyden başka bir şeye veya birine ayırılacak daha az zaman demekti.

Hannah ile daha fazla zaman geçirmeme düşüncesi neden tuhaf bir suçluluk hissi getirmişti?

Holde adım atmaya çalışmıştı ama onu çekiştirerek tekrar öptüm. Bu seferki kısa değildi. Onu sertçe öperek tadında, sıcaklığında, ona dair her şeyde kayboldum. Onu hiç beklememiştim. Bazen insanlar olmadık zamanda sizi şaşırtır ve birden bu zamana kadar onsuz nasıl yaşadığınızı bilemezsiniz. Nasıl hayatınızda bu önemli insan olmadan günlerinizi geçirdiğinizi, arkadaşlarınızla buluşup diğer insanları becerdiğinizi bilemezsiniz.

Hannah yumuşak bir kahkahayla öpücüğü kesti. "Kendine bir oda bul," diye takıldı.

Kız arkadaş olayındaki duruşumu tekrar düşünme vaktinin geldiğine karar verdim.

Hannah

"Nihahahaha! Cadılar Bayramı'nız mutlu olsun!

Kostüm giymekten nefret ettiğim için Cadılar Bayramı'na uygun bir kıyafet aradığım dolabıma arkamı dönüp kapımın önündeki canavara ağzım açık baktım. Başlardan ve kuyruklardan Allie'nin ne kostümü giydiğini anlayamıyordum. Bütün gördüğüm oldukça dar mavi bir tek parça giysi, fazlasıyla tüy ve... Şunlar kedi kulağı mıydı?

Allie'nin lafını çalarak sordum. "Yeşil evren aşkına ne giyiyorsun sen?"

"Ben bir kedi-kuşum." Sonra bana göz deviren bir şekilde baktı.

"Bir kedi-kuş mu? Bu da... Neyse... Neden?"

"Çünkü kedi mi, yoksa kuş mu olacağıma karar veremedim. Sean da, ikisi birden ol, dedi ve ben de, neden olmasın? Harika fikir sevgilim, dedim." Bana sırıttı. "Ukalalık ettiğinden oldukça eminim ama önerisini ciddiye almaya karar verdim.

Gülmem lazımdı. "Kesin daha az saçma bir şey önermiş olmayı dileyecek. Seksi hemşire veya seksi cadı gibi veya..."

"Seksi hayalet, seksi ağaç, seksi peçete kutusu." Allie iç çekti. "Tanrım, hadi her basit eşyanın önüne *seksi* koyalım! Al sana kostüm! Çünkü olay şu, eğer kaltak gibi giyinmek istiyorsan, neden kaltak gibi giyinmiyorsun? Ne var biliyor musun? Cadılar Bayramı'ndan nefret ediyorum."

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. "O zaman neden partiye gidiyorsun? Garrett ile takılmalısın. Bu akşam evde somurtarak kalacak."

"Gerçekten mi?"

"Cadılar Bayramı karşıtı," diye açıkladım ama yüksek sesli söylemek kulağa doğru gelmiyordu.

Dün akşam Cadılar Bayramı'ndan nefret etmesinin sebebinin saçma bir bayram olması dışında daha ciddi sebepleri olduğuna dair tuhaf bir hisse kapılmıştım. Belki de yıllar önce çocukken Cadılar Bayramı gecesi holiganlar tarafından yumurta atılması gibi korkunç bir şey başına gelmişti. Ahh belki de *Cadılar Bayramı*'nı izlemiş ve haftalar sürecek şekilde korkulu rüyalar görmüştü. İlk Michael Myers filmimi on iki yaşında izlediğimde bana öyle olmuştu.

"Neyse, Sean beni aşağıda bekliyor o yüzden ben kaçar." Allie uzanıp yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. "Tracy ile içkileri dağıtırken iyi eğlenceler."

Ya tabii. Tracy'ye bu konuda yardım etmeyi kabul ettiğime çoktan pişman olmuştum. Bütün gece sarhoş üniversite öğrencilerinin Bristol House'a gelmesini ve onlara içecek ve Jell-O shotları servis edebileyim diye bekleme havasında değildim. Aslında ne kadar düşünsem o kadar kaçasım geliyordu. Özellikle de Garrett'ı evde tek başına, aynadaki yansımasına somurtarak bakarken veya tenis topunu hapishanelerdeki gibi duvara atarken canlandırdığımda.

Kostüm olmayan kostüm arayışıma devam etmek yerine odamdan çıkıp holün karşısındaki Tracy'nin kapısına vurdum.

"Geliyorum!" Bir dakika sonra dalgalı kızıl saçını bir eliyle tarayıp diğer eliyle yanaklarına beyaz pudra uygularken kapıda belirdi.

"Merhaba," dedi neşeyle. "Mutlu Cadılar Bayramı!"

"Mutlu Cadılar Bayramı," diyerek duraksadım. "Baksana, eğer bu akşamki görevden kaçarsam benden ne kadar nefret edersin? Üstüne üstlük bir de arabanı ödünç alıp yüzsüzlük edebilir miyim?"

Hayal kırıklığı gözlerinde belirdi. "Gelmiyor musun? Nedeeeen?"

Kahretsin, cidden ağlamaya başlamamasını umuyordum. Tracy çok kolay ağlayan kızlardandı ve dürüst olmam gerekirse arada sırada timsah gözyaşları olduğunu düşünüyordum, çünkü hızlıca kesiliyorlardı.

"Bir arkadaşım kötü bir akşam geçiriyor," dedim tuhaf bir şekilde. "Arkadaşa ihtiyacı var."

Bana şüpheci bir bakış attı. "Bu arkadaşın ismi Garrett Graham olmasın?"

İç çekişimi durdurdum. "Neden böyle düşündün?"

"Çünkü Allie sizin çıktığınızı söyledi."

Tabii söylemiştir.

"Çıkmıyoruz ama evet, bahsettiğim arkadaş o," diye itiraf etim.

Şaşırtıcı bir şekilde Tracy kocaman gülümsedi. "Eh, neden baştan böyle söylemiyorsun? Elbette seni görevden Garrett Graham'ı becerebilesin diye azat edebilirim. Ama haberin olsun, kesinlikle dolaylı olarak senin üzerinden detayları yaşayacağım, çünkü Aman. Tanrım. Eğer o ateşli şey bana gülümsese iç çamaşırım eriyip giderdi."

Bu cevabın hiçbir kısmına parmak basmak bile istemiyordum o yüzden komple görmezden geldim. "Sorun olmayacağına emin misin?"

"Evet, iyi olacağım." Elini salladı. "Brown'dan kuzenim ziyarete geldi, onu göreve alırım."

"Bunu duydum!" diye odanın içerisinden bir kadın sesi bağırdı.

"Bu konuda sorun yapmadığın için teşekkürler," dedim minnettar bir şekilde.

"Sorun değil. Dur bir dakika," Tracy kaybolup bir dakika sonra araba anahtarı orta parmağından sallanır şekilde geldi. "Hey, seks kasetleri konusunda nasıl hissediyorsun bilmiyorum ama eğer şansın olursa o oğlanın bu akşam sana yaptığı her şeyi kaydet."

"Kesinlikle *yapmayacağım*." Anahtarları alıp ona sırıttım. "İyi eğlenceler sana bebeğim."

Odama döndüğümde oturma odasının kanepesinden telefonumu kapıp Garrett'a mesaj attım.

Ben: **Evde misin?**

O: **Evet.**

Ben: **Görevden kaçıyorum. Sana uğrayabilir miyim?**

O: **Aklının başına geldiğine sevindim bebeğim. O kıçını hemen buraya getir.**

29

Garrett

Kapı hafif açıldığında biraz endişeliydim, çünkü kısmen Hannah'nın Cadılar Bayramı sevincini yaymak ve beni yurt partisine götürmeye ikna etmek için saçma bir kıyafette belirmesini bekliyordum.

Neyse ki oturma odasına kafasını soktuğunda her zamanki Hannah gibi görünüyordu. Yani mükemmel görünüyordu ve aletim onu karşıladı. Saçı ensesinde atkuyruğu yapılmış ve kâkülleri yana çekilmişti. Bol bir kırmızı süveter ile siyah yoga pantolonu giyiyordu. Çorapları elbette fosforlu pembeydi.

"Merhaba." Kanepede yanıma çöktü.

"Merhaba." Kolumu ona doladıktan sonra yanağına öpücük kondurdum ve bu dünyadaki en normal şeymiş gibi hissettiriyordu.

Böyle hisseden sadece ben miydim bilmiyordum ama Hannah geri çekilmemiş veya nasıl olup da erkek arkadaş gibi davrandığım konusunda takılmamıştı. Bunu olumlu bir işaret olarak aldım.

"Partiden neden kaçtın anlat bakalım?"

"Havamda değildim. Sürekli seni burada yalnız ağlarken gözümde canlandırdım ve içim elvermedi."

"Ben ağlamıyorum seni budala." Televizyon ekranındaki oldukça sıkıcı süt belgeselini gösterdim. "Pastörize etmeyi öğreniyorum."

Bana baktı. "Milyonlarca kanala üye olmak için *para veriyorsunuz* ve *bunu* mu izlemeyi seçiyorsun?"

"Eh, kanalları kurcalarken bir sürü inek memesi gördüm ve bilirsin işte, beni tahrik etti..."

"IYY!"

Kahkahaya boğuldum. "Şaka yapıyorum bebeğim. Eğer bilmen gerekirse kumandanın pilleri bitti ve ben de kalkıp kanalı değiştirmek için fazla üşengeçtim. İnek memeleri çıkmadan önce İç Savaş hakkındaki mükemmel mini seriyi izliyordum."

"Gerçekten tarihi seviyorsun ha?"

"Gayet ilginç geliyor."

"Bir kısmı. Diğer kısımları pek öyle sayılmaz." Başını omzuma yasladı ve atkuyruğundan çıkan bir tutamla dalgın bir şekilde oynadım. "Annem beni bugün hayal kırıklığına uğrattı," diye itiraf etti.

"Öyle mi? Neden?"

"Bana Noel için de Ransom'u terk edemeyeceklerini söylemek için aradı."

"Ransom?" dedim boş boş.

"Oradan geliyorum. Ransom, Indiana." Sesinde acı bir ton vardı. "Aynı zamanda benim şahsi cehennemim."

Moralim bir anda bozulmuştu. "Şeyden ötürü mü...?"

"Tecavüz?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kelimeyi söyleyebileceğini biliyorsun. Bulaşıcı değil."

"Biliyorum," diyerek yutkundum. "Söylemedim, çünkü... gerçekmiş gibi hissettirebilir sanırım. Bunun senin başına gelmesini kaldıramıyorum."

"Ama geldi," dedi yumuşak bir tonda. "Aksi olmuş gibi davranamazsın."

Ufak bir sessizlik aramızda oluştu.

"Ailen seni neden görmeye gelemiyor?" diye sordum.

"Para," dedi iç çekerek. "Eğer mirasçı filan olduğum

için bana sırnaşıyorsan Briar'da tam burs kazandığımı ve harcamalarım için finansal destek aldığımı bilmen lazım. Ailem fakir."

"Çık dışarı," diye kapıyı gösterdim. "Cidden. Çek git."

Hannah bana dilini çıkardı. "Çok komik."

"Ailenin ne kadar parası olduğu umurumda değil Wellsy."

"Milyonerin söylediğine bak."

Göğsüm kaskatı kesildi. "Ben değil, babam milyoner. Arada fark var."

"Sanırım." Omuz silkti. "Ama evet, ailem dünyaca borcun altında. Benim..." Lafının devamını getirmedi ve yeşil gözlerindeki acıyı gördüm.

"Senin ne?"

"Benim hatam," diye itiraf etti.

"Bundan şüpheliyim."

"Hayır, cidden öyle." Şimdi sesi kulağa üzgün geliyordu. "Mahkeme masraflarımı ödemek için ikinci bir Mortgage gerekti. Aaron'a karşı, bana..."

"Hapishanede olsa iyi olacak adama," diye bitirdim, çünkü tekrar tecavüz kelimesini söylemesini duymak istemiyordum. Şerefsizin ona yaptığını düşündüğüm her an karnıma akkor bir öfke doluyor ve bir şeye vurma dürtüsüyle yumruğum karıncalanıyordu.

Gerçek şu ki, öfkemi kontrol altında tutmak için bütün hayatım boyunca uğraştım. Büyürken sürekli hissettiğim şeylerden biriydi öfke ama neyse ki bunu üzerimden atmak için sağlıklı bir uğraş bulmuştum. Hokey karşı takımın oyuncusuna güvenli ve ayarlanmış şartlarda saldırabilmenize izin veriyordu.

"Hapse girmedi," dedi Hannah sessizce.

Gözlerim hızla ona döndü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Gözleri daldı. "O akşam eve gittiğimde... Olayların olduğu akşam... Ailem bana bir bakış atıp bir şeyin olduğunu anladı. Onlara ne söylediğimi bile hatırlamıyorum. Tek hatırladığım polisi aradıkları ve beni hastaneye götürdükleri. Tecavüz testini yaptılar, benimle konuşup sorguladılar. Çok utanmıştım. Polislerle konuşmadım ama annem cesur olup onlara bana bunu yapanı durdurmaları için her şeyi anlatmamı söyledi."

"Annen oldukça akıllı bir kadın gibi," dedim boğuk bir sesle.

"Öyledir." Hannah'nın sesi titredi. "Neyse, Aaron tutuklandıktan sonra kefaletle bırakıldı. Şerefsizin yüzünü kasabada ve okulda görmek zorunda kaldım..."

"Onu tekrar okula mı aldılar?" diye bağırdım.

"Benim iki yüz metre yakınıma hiçbir zaman gelmemesi lazımdı ama evet, okula döndü." Bana tatsız bir bakış attı. "Annesinin Ransom belediyesinin başkanı olduğunu söylemiş miydim?"

Şaşkınlık vücudumda dolandı. "Siktir."

"Ve babası cemaatin başı." Neşesiz bir şekilde kahkaha attı. "Ailesi neredeyse kasabayı yönetiyor. O yüzden evet, polislerin onu başta yakalamasına bile şaşırdım. Polisler kapılarında belirince annesinin sinir krizi geçirdiğini duydum. Pardon, *malikânesinde.*" Durakladı. "Sözün özü bir sürü ön görüşme ve yazılı ifadeden sonra mahkemede onun karşısında oturup kibirli yüzüne bakmak zorunda kaldım. Böyle bir ay süren saçmalıktan sonra hâkim mahkemeyi açmak için yeterli delil olmadığına karar verip davayı kapattı."

Dehşet, Greg Braxton'ın bana vurabileceğinden bile daha sert bir şekilde vücuduma vurmuştu. "Ciddi misin?"

"En az bir kalp krizi kadar."

"Ama tecavüz testi ve senin ifaden vardı..." diye kekeledim.

"Bütün tıbbi muayene kan ve yırtılma olduğunu gösterdi." Yanakları kızardı. "Ama bakireydim ve onun avukatı bekâretimi kaybetmem yüzünden olabileceğini iddia etti. Ondan sonrası benim sözümün üzerine Aaron'ınkiydi." Tekrar kahkaha attı, bu sefer şaşkınlıktandı. "Aslında benim sözüm yerine onun ve üç arkadaşının sözüydü."

Kaşlarımı çattım. "Yani?"

"Yani arkadaşları yemine rağmen yalan söyleyip yargıca o akşam istekli bir şekilde uyuşturucu aldığımı söylediler. Ah, bir de kendimi aylarca Aaron'a fırlattığımı, o yüzden elbette onun da sunduğuma karşı çıkamadığını. Söyleyiş şekillerine bakarsan dünyadaki en büyük uyuşturucu bağımlısı kaltak bendim. Utanç vericiydi."

Şu ana kadar göz karartan öfkenin anlamını bilmiyordum. Çünkü Hannah'nın bunların hepsini çekmeye zorlandığı düşüncesi o cehennem deliği gibi ufak kasabasındaki herkesi katletmemi istememe neden oluyordu.

"Dur, daha kötüye gidecek," diye beni uyardı ifademi görünce.

İnledim. "Aman Tanrım. Daha fazlasını duyamayacağım."

"Ah." Tuhaf bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim. Unut gitsin."

Hızlıca çenesini tutup onu bana bakmaya zorladım. "Lafın gelişiydi. Bunu duymaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Eh, suçlamalar düşürüldükten sonra bütün kasaba bana ve aileme sırtını döndü. Her zaman hakkımda oldukça kötü şeyler söylüyorlardı. Kaltak olduğum, onu baştan çıkardığım, yalandan suç attığım gibi eğlenceli şeyler söylediler. Sömestrın geri kalanında evden ders almak zorunda kaldım. Sonra Belediye Başkanı annesi ile cemaat lideri babası ailemi dava etti."

Çenem kasıldı. "Yok artık."

"Var artık. Oğullarına duygusal olarak rahatsızlık verdiğimizi ve hatırlayamadığım bir sürü saçmalığı iddia ettiler. Hâkim onlara istediği her şeyi vermedi ama ailemin Aaron'ın ailesinin mahkeme paralarını vermesi gerektiğine karar verdi. Bu da iki mahkeme parası ödemek zorunda oldukları anlamına geliyordu." Hannah bariz bir şekilde yutkundu. "Avukatımızın mahkemede olduğu her gün bize ne kadara mal oldu biliyor musun?"

Duymaktan korkuyordum.

"İki bin." Dudakları acılı bir gülümsemeyle kıpırdandı. "Ve bizim avukatımız ucuzdu. O yüzden Belediye Başkanı'nın avukatının günlük ne kadar fatura kestiğini hayal et. Ailem o ikinci Mortgage ile beraber geri kalan masrafları kapatmak için biraz ödünç para almak zorunda kaldı."

"Kahretsin." Kalbimin göğsümde paramparça olduğunu hissedebiliyordum. "Üzgünüm."

"O kahrolası kasabada benim yüzümden tıkılı kaldılar," dedi Hannah düz bir tonda. "Babam kereste deposundaki işi sağlam olduğu ve paraya ihtiyacı olduğundan bırakamıyor. Ama en azından diğer kasabada çalışıyor. Babam ile annem Ransom'a kötü bakışlar, çirkin fısıltılarla baş etmeden gidemiyorlar bile. Evi de satamıyorlar, çünkü bu sefer aldıkları parayı kaybedecekler. Bu yıl beni görmeyi karşılayamıyorlar. Geri dönüp onları göremeyecek kadar da aşağılık biriyim. Ama yapamam Garrett. Oraya asla geri dönemem."

Onu suçlamıyordum. Kahretsin, babamın Boston'daki evi için aynı şekilde hissediyordum.

"Aaron'ın ailesi hâlâ orada yaşıyor. O da her yaz ziyaret ediyor." Bana çaresiz bir ifadeyle baktı. "Oraya nasıl gideyim?"

"Üniversite için ayrıldığından beri hiç döndün mü?"

Başıyla onayladı. "Bir kere. Ziyaretin yarısında babamla hırdavatçı dükkânına gidip Aaron'ın arkadaşlarının, onun için yalan söyleyen pisliklerin iki tanesinin babalarına rastladık. Bir tanesi terbiyesiz bir şey söyledi. Ah bak, kaltak ve babası çivi almaya gelmiş, çünkü kızının mıhlanmayı sevdiği kesin. Veya onun gibi aptalca bir şey. Ve babam *patladı.*"

Nefesimi içime çektim.

"Konuşan adamın üzerine yürüyüp kavga çıkmadan önce yüzünü bir güzel dağıttı. Ve elbette o anda şansına komiser mağazanın yanından geçiyordu ve babamı tutukladı." Hannah'nın dudakları gerildi. "Mağaza sahibi gelip babamın provoke edildiğini söylediğinde suçlamalar düşürüldü. Sanırım Ransom'da birkaç dürüst insan hâlâ var. Ama evet, o zamandan beri geri dönmedim. Eğer dönersem Aaron'a rastlayacağımdan ve sonra... bilmiyorum. Aileme yaptıkları yüzünden onu *öldürmekten* korkuyorum."

Hannah çenesini omzuna yasladı. Vücudundan yayılan hüzün dalgalarını hissedebiliyordum.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tarif ettiği her şey çok acımasızdı ama yine de... anlıyordum. Birinden o kadar nefret etmenin, eğer o insanın yüzünü görürsen ne yapacağından korktuğun için kaçmanın ne demek olduğunu biliyordum. Neler yapabilme potansiyelinden kaçmanın...

Tiz bir sesle ağzımdan şunlar döküldü: "Babam bana ilk vurduğunda Cadılar Bayramı'ydı."

Hannah'nın başı şaşkınlıkla kalktı. "Ne?"

Neredeyse devam etmeyecektim ama bana anlattığı hikâyeden sonra içimde tutamazdım. Bu türlü öfke ve çaresizliği tek hissedenin o olmadığını bilmesini istiyordum. "Olduğunda on iki yaşındaydım. Annem öldüğünden bir yıl sonrasıydı."

"Aman Tanrım, aklıma hiç gelmedi." Gözleri acımayla değil, sempatiyle büyüdü. "Babandan hoşlanmadığın fikrini kapmıştım. Onun hakkında konuşma şeklinden anlamıştım ama böyle bir şey yüzünden..."

"Beni ölesiye dövdüğü için olduğunu mu düşünmedin?" diye cümleyi bitirirken ses tonumda içerleme vardı. "Babam dünyaya gözükmeye çalıştığı gibi değil. Bay Hokey Yıldızı, aile adamı, bütün o yaptığı hayırsever işler. Gazetede mükemmel ha? Ama evde, o... tam bir canavar."

Hannah'nın parmakları benimkilerle birleşti, sıcaktılar. Onları sıkarken kalbimi sıkıştıran acıya karşı fiziksel bir dağınıklığa ihtiyacım vardı.

"Onu o akşam neyin sinirlendirdiğini bile bilmiyorum. Arkadaşlarımla şaka veya şeker oynamadan gelmiştim. Sanırım bir şey kırmıştık, bir şey hakkında bağırmış olmalı ama hatırlamıyorum. Tek hatırladığım morarmış bir göz, kırılmış bir burun ve bana el sürdüğü için inanılmaz derecede şaşkın oluşumdu." Umursamaz bir şekilde güldüm. "Sonrasında düzenli bir şekilde devam etti. Ama hiçbir zaman kemik kırmadı. Yapmadı, çünkü bu beni işe yaramaz yapardı ama benim hokey oynamama ihtiyacı vardı."

"Ne kadar süre devam etti?" diye fısıldadı.

"Karşılık verecek kadar büyüyene kadar. Şanslıydım, çünkü sadece üç belki dört yıl dayak yemiştim. Annem bununla on beş yıl yaşamıştı. Eh, onunla tanıştığı günden beri ona vurduğunu varsayarsak. Annem bana ne kadar süredir böyle olduğunu asla söylemedi. Dürüst olayım mı Hannah?" Onunla göz göze geldiğimde söyleyeceklerim yüzünden utanıyordum. "Akciğer kanserinden öldüğünde..." Şimdi midem bulanıyordu. "Rahatladım. Çünkü daha fazla çile çekmek zorunda kalmayacaktı."

"Onu terk edebilirdi."

Başımı salladım. "Babam onu daha terk etmeden önce öldürürdü. Kimse Phil Graham'ı terk edemez. Kimse onu boşayamaz, çünkü bu el değmemiş namında kara leke bırakır ve bunun olmasına izin veremez." İç çektim. "Eğer merak ediyorsan içki içmiyor veya madde bağımlılığı yok. Sadece... hastalıklı. Öfkesini çabuk kaybediyor ve problemleri ancak yumruklarıyla çözmeyi biliyor. Aynı zamanda kahrolası bir narsist. Kendini beğenmiş, bu kadar kibirli bir insan daha görmedim. Annem ve ben ona sadece saygı kazandırıyorduk. Ödül bir eş ve oğul. Kendinden başka kimseye değer vermez."

Daha önce bunu kimseye söylememiştim. Ne Logan'a ne de Tuck'a. Sır saklama ustası Birdie'ye bile bahsetmemiştim. Babam ile ilgili her konuyu kendime sakladım. Çünkü acı bir şekilde, biraz para kazanmak için hikâyeyi satacak çok insan vardı. Arkadaşlarıma güvenmediğimden değildi ama bir kere güvenmeniz gereken insan tarafından hayal kırıklığına uğratıldıysanız, kimseye sizin üzerinizde kullanabileceği bir kozu vermeye niyetli olmuyordunuz.

Ama Hannah'ya güveniyordum. Bunu kimseye söylemeyeceğine dair inancım vardı ve itirafım havada asılı kalırken sanki göğsümden bir yük kalkmıştı.

"O yüzden evet," dedim kabaca. "Cadılar Bayramı'nı en son kutladığımda babam beni ölesiye dövdü. Pek mutlu bir anı değil ha?"

"Hayır, değil." Bugün tıraş olmak için fazla tembel olduğum için kıllarla kaplı çenemi okşamak için boştaki elini kaldırdı. "Ama eskiden terapistim ne söylerdi, biliyor musun? Kötü bir anıyı unutmanın en iyi yolu güzel bir tanesiyle değişmektir."

"Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğuna eminim."

"Belki ama denemekten zarar gelmez, değil mi?"

Kucağıma tırmanırken nefesim boğazımda düğümlendi. En depresif konuşmayı yaptıktan sonra sertleşmemin imkânsız olacağını düşünürsünüz ama sıkı kalçaları üzerime yerleştiği an aletim sertleşmeye başladı. Bana verdiği öpücük yumuşak ve tatlıydı. Dudakları birden benimkileri terk edince hayal kırıklığıyla inledim.

Çok uzun süre öyle kalmamıştım, çünkü sonraki an yerde, dizlerinin üstüne çökmüş eşofmanımdan aletimi kurtarıyordu.

Bana birçok kere oral seks yapılmıştı. Böbürlenmiyordum, sadece gerçek buydu. Ama Hannah'nın dudakları tenimi bulduğunda hayalarım gerilmiş, aletim heyecanla sanki ilk defa bir kız ona diliyle dokunmuş gibi zonklamıştı.

Ağzının ıslak sıcaklığı onu kaplayınca aletimin ucu neredeyse patlayacaktı. Ağzı aletimin üzerinde çalışırken tek ufak, nazik bir el baldırlarımı okşuyordu. Diğer eli sıkıca aletimin etrafına sarılmış, parmak uçları aletimin altındaki tatlı bölgeyi okşuyordu ve her derin emişi beni saf mutluluk diyarına götürüyordu.

Kalçalarım oynamaya başladı. Onları durduramıyordum. Ağzına kendimi ittirip saçlarını parmaklarımın arasına alarak onu yönlendirmekten kendimi alamıyordum. Umursuyormuş gibi görünmüyordu. Hızlı itişlerim dudaklarından bir inleme koparmıştı ve seksi ses aletimde titreşip omurgamda dalgalar çizmişti.

Ateşli bir şekilde beni emmesi beni çılgına çeviriyordu. Bu kızı istemediğim bir zamanı hatırlayamıyordum. Onun için *çaresiz* olmadığım bir zamanı.

Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu fark etmiştim. Ev arkadaşlarımız partideydi ama yarın erkenden antrenmanımız ve maçımız vardı. Bu da bu akşam geç kalmayacakları anlamına geliyordu. Her an oturma odasına dalabilirlerdi.

Hannah'nın yanaklarına onu durdurmak için dokundum. "Hadi yukarı çıkalım. Çocukların ne zaman eve geleceklerine dair bir fikrim yok."

Tek kelime etmeden ayağa kalkıp elini bana uzattı.

Tuttuktan sonra onu üst kata yönlendirdim.

Hannah

Garrett ışıkları kapalı bıraktı.

Kapıyı arkamızdan kilitledi, gözlerinin karanlıkta parladığını görebiliyordum. O kadar hızlı soyundu ki gülmeme neden olmuştu. Sonrasında karşımda çıplak bir şekilde duruyordu ve kaslı vücudu bana doğru adım atarken gölgeli bir bulanıklıktı.

"Neden hâlâ giyiniksin?" diye homurdandı.

"Çünkü herkes senin kadar soyunmakta uzman değil."

"O kadar zor değil bebeğim. Dur sana yardım edeyim."

İki elini de tişörtümün altına sokup yavaşça kaburgalarımdan yukarı doğru çekince titredim. Tişörtü kafamın üzerinden çıkarmadan önce sutyenimin tam ortasındaki bölgeye yumuşak bir öpücük bıraktı.

Sert parmak uçları kalçamda gezinip bacaklarımın arasının üstün kısmını gıdıklarken dizleri üzerine çöktü ve yoga pantolonumu beraberinde götürdü.

Tek görebildiğim baldırlarımın üzerinde duran karanlık kafasıydı ve o kadar erotik, fazlasıyla ateşli bir görüntüydü ki güçlükle nefes alıyordum. Ağzı çoktan arzuyla şişmeye başlayan hassas yumruya değdiğinde bir arzu dalgası neredeyse ayaklarımı yerden kesmişti ve kendimi sabitlemek için başının üstünü tuttum.

"Tamam, hayır," dedim. "Eğer bana bunu yapacaksan dik durmayı beceremeyeceğim."

Garrett kıkırdayarak ayağa kalktı ve beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kollarına aldı.

Yatağa pat diye düştük ve birbirimizin yanında yatarken kahkaha atıyorduk. İkimiz de çıplaktık ve dünyadaki en doğal şey gibi hissettiriyordu.

Konuştuğunda söylediği o kadar anlamsız bir şeydi ki cidden habersiz yakalanmıştım. "İsminin M ile başladığını düşünmüştüm."

"İsmimin Mannah olduğunu mu sandın?"

Garrett kıkırdadı. "Hayır, isminin Mona, Molly veya Mackenzie filan olduğunu düşündüm. M ile başlayan bir şey."

Hakarete uğramış mı, yoksa eğlenmiş gibi mi hissetsem bilemedim. "Pekâlâ..."

"Neredeyse iki ay Hannah. İsmini öğrenmeden neredeyse iki ay geçirdim."

"Eh, birbirimizi tanımıyorduk."

"Sen *benim* adımı biliyordun."

İç çektim. "Herkes senin adını biliyor."

"Kahretsin, seni fark etmeden bu kadar uzun zaman nasıl geçirebildim? Neden vize kâğıdındaki aptalca bir A seni fark etmemi sağladı?"

Cidden canı sıkılmış gibiydi. Yanına sokulup onu öptüm. "Önemli değil. Şimdi beni biliyorsun."

"Biliyorum," dedi güçlü bir şekilde ve sonra aşağı doğru kayıp göğüs uçlarımdan birini ağzına aldı. "*Bunu* yapınca," sert bir şekilde emince ağzımdan bir inleme çıktı ve ucu ıslak bir pop sesiyle bıraktı. "Ölüyü uyandıracak kadar yüksek sesli inlediğini biliyorum. Ve *bunu* yapınca, kalçalarının sanki aletimi aramaya çalışırmış gibi hareket edeceğini biliyorum." Diğer göğüs ucumu yalayıp dilini

etrafında dolaştırdı ve dediği gibi kalçalarım istemsizce hareket etti ve kadınlığım içindeki boşluk yüzünden sızlamaya başladı.

Garrett kendini tek dirseği üzerinde kaldırdığında pazıları omuzlarımın üzerinde şişmişti. "Aynı zamanda senden hoşlandığımı biliyorum," dedi kısık tonda.

İstemeden güldüm. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Cidden. Gerçekten senden hoşlanıyorum."

Nasıl cevap vereceğimden emin olmadığım için sadece ensesini tutup onu öpmek için kendime çektim. Ondan sonra her şey bulanık hale gelmeye başladı. Elleri ve dudakları her yerdeydi. Bir arzu dalgası beni sadece Garrett ile benim var olduğumuz güzel bir yere götürdü. Beni sadece yatağının yanındaki çekmeceye uzanmak için bıraktı ve nabzım hızlanmaya başlamıştı, çünkü neye uzandığını, ne olmak üzere olduğunu biliyordum. Plastik maddenin yırtılış sesi karanlığı yardı ve prezervatifi kendine geçirdiğini bir an yakaladım ama sonra üzerime çıkıp kontrolü ele almak yerine sırtüstü yatıp kontrolü bana verdi.

"Sür beni." Sesi boğuktu ve arzuyla titriyordu.

Yutkunarak üzerine tırmandım ve aletini tek elimde tuttum. Uzun, kalın ve etkileyiciydi. Ama bu pozisyon ne kadarını içime alacağımı kontrol etmeme izin veriyordu. Onu içime alırken nabzım yarış atı gibi hızla koşuyordu. Kendimi adım adım aşağıya doğru oturtup onu tamamen içime alırken hissettiğim en mükemmel genişleme hissine kapıldım. Birden tamamen dolmuştum. Fazlasıyla doluydum. İç kaslarım ereksiyonun etrafında kasılmış titreşiyordu ve Garrett'ın ağzından vücudumda dolanan çaresiz bir ses çıktı.

"Ah siktir." Ben hareket edemeden Garrett parmaklarını kalçama batırdı. "Bana tekrar büyükannenden bahset."

"*Şimdi* mi?"

Sesi gergin geliyordu. "Evet, şimdi, çünkü kimse sana bunu söyledi mi bilmiyorum ama o kadar sıkısın ki... Tamam, hayır, ne kadar sıkı olduğunu düşünmeyeceğim. Büyükannenin ismi ne?"

"Sylvia." Gülmemek için çaba harcadım.

Nefes alışları kesikleşti. "Nerede yaşıyor?"

"Florida. Huzur evi." Alnımda terler birikti, çünkü neredeyse gelmek üzere olan tek kişi Garrett değildi. Bacaklarımın arasındaki baskı katlanılmazdı. Kalçalarım hareket etmek istiyordu. Vücudum doyuma erişmeye can atıyordu.

Garrett uzun ve titrek bir nefes verdi. "Pekâlâ. İyiyim." Beyaz dişleri karanlıkla bana sırıtırken ışıldıyordu. "Devam etmen için izin verildi."

"Tanrı'ya. Şükür."

Kendimi kaldırıp o kadar sert bir şekilde aşağı bıraktım ki ikimiz de inledik.

Bu şekilde göz karartıcı açlık benim için yeniydi. Onu hızlı ve sert bir ritimde becerdim ama hâlâ yeterli değildi. Daha, daha ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Eninde sonunda sadece kendimi ona sürtüyordum, çünkü öne doğru eğilip bunu yaparsam klitorisimin onun kasıklarına değerek zevki artırdığını keşfetmiştim.

Göğüslerim taş gibi sert göğsünde ezilmişti. O kadar erkeksi, o kadar bağımlı edici bir şeydi ki. Boynunu öptüğümde dudaklarımın altındaki teni ateş gibi sıcaktı. Yanıyordu ve kalp atışı göğüslerime doğru deli gibi atıyordu. Kendimi hafifçe kaldırıp ona baktığımda yüzündeki gergin ifade, gözlerindeki yoğun zevk tarafından esir alınmıştım. Ona o kadar odaklanmıştım ki orgazm olmaya başladığımda beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Aaaaah," diye bağırıp tatlı bir huzur vücudumda gezinirken üzerine çöktüm.

Garrett zevkten nefes nefese kalırken sırtımı okşadı. Vajinam kasılıp sert aletini içine çekiyordu ve Garrett'ın parmakları sırtıma batarken küfretti. "Hannah... ah siktir, bebeğim bu çok ateşli."

Yukarı doğru sert ve derin bir şekilde ittirdiğinde hâlâ nefesimi yakalamaya çalışıyordum. İçimi doldururken kalçaları tekrar ve tekrar, ta ki son bir itişle beraber inleyene kadar kalkıyordu. İfadesi gerildi, kaşları sanki acısı varmış gibi çatıldı ama olmadığını biliyordum. Tekrar boynunu öpüp ateşli teni altımda titrerken emdim. Bana o kadar sıkıca sarılıyordu ki nefes alamıyordum.

İkimiz de kendimize gelip prezervatif ortadan kalktıktan sonra Garrett yanıma gelip bana arkadan sarıldı. Kolunun ağırlığı beni güvende, sıcak ve kıymetli hissettiriyordu. Avucunu karnıma koyup dalgınca çıplak tenimi okşayışı da öyleydi. Dudaklarını enseme dokundurdu, hayatımda daha önce bu kadar mutlu olmamıştım.

"Bu akşam kalır mısın?" diye mırıldandı.

"Yapamam," diye cevaben mırıldadım. "Tracy'nin arabasını geri götürmem lazım."

"Ona çalındığını söyle," diye teklif etti. "Senin için şahit olurum."

Hafifçe güldüm. "Asla olmaz. Beni öldürür."

Garrett yanağını omzuma yaslayıp yarı kalkmış aleti popoma değebilsin diye kalçasını oynattı. Mutlu bir şekilde iç çekti. "Dünyadaki en tatlı popoya sahipsin."

Nasıl buraya geldiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Bir gün ona çekip gitmesini söylüyordum, sonrasında ise yatakta onunla sırnaşmaktaydım. Hayat bazen oldukça tuhaftı.

"Hey," dedi bir süre sonra. "Cuma akşamları çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Neden ki?"

"Yarın Harvard ile maçımız var." Tereddüt etti. "Belki maça gelmek istersin?"

Ben de tereddüt ettim. Bu iş iyice kafamı kurcalıyormuş gibi hissediyordum. Bu akşam ona kimseye söylemediğim şeyler söylemiştim ve babası hakkında itirafını da çok insanın bilmediğine oldukça emindim. Yine de bütün bunların ne anlama geldiğini ona sormak istemiyordum. Bundan çok fazla anlam çıkardığımdan korkuyordum.

Gerçeğe dönüşmesinden ödüm kopuyordu.

"Benim Jeep'imi alabilirsin," diye ekledi kısık sesle. "Takımla beraber otobüsle gideceğim, o yüzden zaten park yerinde duruyor olacak."

"Allie'yi getirebilir miyim?"

"Elbette." Omzumu öpünce vücuduma titreme yayıldı. "İstediğini getir. Aslında desteğe ihtiyacımız var. Deplasman maçları eğlenceli olmuyor, çünkü kimse bizim için tezahürat yapmıyor."

Boğazımdaki tuhaf yumruya rağmen yutkundum. "Tamam. Evet... sanırım bunu yapabilirim."

Tekrar sessizleştik ve birden kalçamı dürten sertliğin farkına vardım. Oldukça belli olan ereksiyonu beni güldürdü. "Yok artık ama adam! Yine mi?"

Kıkırdadı. "Geçen gün dayanma gücüm hakkında ne diyordun? Yazıklar olsun sana. *Adamım.*"

Gülmeye devam ederek döndüm ve kendimi sıcak, sert vücuduna yapıştırdım. "İkinci bölüm mü?" diye mırıldandım.

Dudakları benimkileri buldu. "Aynen öyle."

30

Hannah

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye duyurdu Dexter, Garrett'm Jeep'inden neredeyse milyonuncu kez.

Dex'in yanında Stella iç çekip katıldığını aynı şekilde milyonuncu kez dile getirdi. "Evet ya değil mi? Garrett Graham'ın aracındayız. Bir kısmım Carrie Underwood'a dönüşüp deri koltuklarına ismimi kazımak istiyor."

"Sakın cüret edeyim deme!" diye sürücü koltuğundan emrettim.

"Sakin ol, yapmayacağım. Ama sanki bu arabada işaretimi bırakmazsam kimse burada olduğuma inanmayacakmış gibi hissediyorum."

Kahretsin, ben bile olduğuna inanamıyordum. Allie'nin Cambridge'e benimle gelme fırsatına atladığına şaşırmamıştım, çünkü Garrett hakkında detaylar almayı kafaya takmıştı ama Stella ile Dex gelmeyi ısrar ettiklerinde şaşkına uğramıştım.

Bu araba yolculuğu sırasında ikisi de en az iki kez Garrett ile çıkıp çıkmadığımı sordu. Standart cevabımı verdim. *Sadece arada takılıyoruz.* Ama kendimi bile buna inandırmak zorlaşıyordu.

Yolculuğun geri kalanında yüksek sesle müzik dinledik. Dex ile ben şarkı söylerken harmonilerimiz inanılmaz derecede mükemmeldi. Kahretsin neden ona benimle düet

yapmasını teklif etmemiştim ki? Allie ve Stella hayatlarını kurtarmak pahasına bile olsa tek nota söyleyemezlerdi ama bize nakaratta katılmışlardı ve hokey merkezinin parkına arabayı çektiğimizde hepimiz heyecanlıydık.

Daha önce Harvard'a gelmemiştim ve kampüsü inceleyecek kadar çok zamanımın olmasını diliyordum ama zaten geç kalmıştık. O yüzden arkadaşlarımı içeri geçirdim, çünkü yerlerimizi bulurken kaybolmak istemiyordum. Arenanın bu kadar büyük oluşu, modern yapısı ve bu kadar çok insanın bu akşam burada oluşu beni etkilemişti. Neyse ki Briar takımının kısmında dört tane boş koltuk bulmuştuk. Arabada bir sürü cips yediğimiz için büfeye uğrama zahmetine girmedik.

"Ee, bu oyun nasıl oynanır demiştin?" diye sordu Dexter.

Sırıttım. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim. Ben Biloxi'den gelmiş siyahi çocuğum Han-Han. Hokey hakkında ne bilirim?"

"Tamam kabul."

Allie ile Stella oyunculuk derslerinin biri hakkında muhabbet ederken Dex'e ne beklemesi gerektiğini hızlı bir şekilde anlattım. Ama oyuncular buza çıktıklarında açıklamamın hakkını vermediğini fark ettim. Bu bizzat izlediğim ilk hokey maçı olacaktı. Kalabalığın gürlemesini, hoparlörün kulak sağır edici ıslığını ve oyuncuların çok hızlı hareket etmelerini beklemiyordum.

Garrett'ın formasında #44 yazıyordu ama hangi siyah ve gümüş formalı oyuncu olduğunu anlamak için numaraya bakmadım. Başlangıç çizgisinin merkezindeydi ve hakem topu bıraktığı an Garrett önceliği kaptı. Topu kanat oyuncusu olduğunu sandığım ama görünüşe göre defans oyuncusu olan Dean'e pasladı.

Garrett'ı izlemekle o kadar meşguldüm ki diğer oyunculara konsantre olamıyordum. Çok... büyüleyiciydi. Pa-

tenler olmadan da uzun boyluydu, onlar da eklenince boyu daha da uzun görünüyordu. Ve o kadar hızlıydı ki gözümü üzerinde tutmakta zorlanıyordum. Buzda kayıyor, Harvard'ın bizden çaldığı topun peşine düşüp diğer oyuncuları profesyonel gibi kontrol ediyordu. Briar anons edenin Jacob Berderon olarak tanıttığı oyuncu tarafından atılan golle erken bir öncülük almıştı. O kişinin Birdie, Malone'da tanıştığım koyu saçlı son sınıf öğrencisi olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı.

Skor tahtasındaki süre azalıyordu ama tam Briar Harvard'ı ilk sette dışarıda bırakacak derken karşı takımdaki forvetlerden biri hızlı bir atış yapıp Simms'i geçerek oyunu bağlamıştı.

Set sona erip oyuncular kendi tünellerine yönelirken Dex beni kaburgalarımdan dürtüp konuştu. "Ne var biliyor musun? Bu o kadar da kötü değilmiş. Belki hokey oynamaya başlamalıyım."

"Paten kayabiliyor musun?" diye sordum.

"Yok ya. Ama o kadar zor olamaz, değil mi?"

Alaycı bir ses çıkardım. "Müziğe bağlı kal," diye öğüt verdim. "Veya eğer spor yapmaya çok kararlıysan futbol oyna. Briar seni kullanabilir."

Duyduğum kadarıyla futbol takımımız yılların en kötü rekoruna imza atarak oynadıkları sekiz oyunun sadece üçünü kazanmışlardı. Ama Sean tam olarak hâlâ finallere gitme şansları olduğunu söyledi, onun ifadesiyle, "silkelenip kendilerine gelerek birkaç kahrolası maçı kazanmaya başlarlarsa." Partide cidden konuşmaktan hoşlandığım Beau için üzülmeme sebep oluyordu.

Beau'yu düşündüğüm an Justin'in yüzü rüzgâr dalgası gibi aklıma girdi.

Kahretsin.

Pazar akşamı yemek randevumuz vardı.

Nasıl bunu unutmuştum?

Çünkü Garrett ile sevişmekle çok meşguldün?

İşte aynen bu.

Ne yapacağımı düşünürken dudağımı ısırdım. Justin'i bütün hafta boyunca düşünmemiştim ama bu onu bütün sömestr boyunca düşündüğüm gerçeğini yok etmiyordu. Bir şeyi beni ona çekmişti ve öylesine görmezden gelemiyordum. Hem Garrett ile aramda ne olduğunu daha bilmiyordum bile. Erkek/Kız arkadaş olma konusunu henüz açmamıştı. Onun kız arkadaşı olmak *istediğimi* bile bilmiyordum.

Söz konusu erkekler olunca bir tipim vardı. Sessiz, ciddi ve düşünceli. Eğer şanslıysam yaratıcı. Müzik yapması her zaman bir artıydı. Akıllı. Kinayeli ama kötü bir şekilde değil. Duygularını göstermekten korkmayan. Beni... huzurlu hissettirebilecek biri.

Garrett bunların bazılarına sahipti ama hepsine değildi. Onunlayken hissettiğim şeyi tam olarak huzurlu diye tanımlayabileceğimden emin değildim. Tartıştığımız veya birbirimize espri yaptığımızda sanki vücuduma elektrik verilmiş gibiydi. Ve çıplak olduğumda... sanki içimde 4 Temmuz havai fişekleri patlıyordu.

Sanırım bu iyi bir şeydi.

Kahretsin, bilmiyordum. Erkeklerle olan geçmiş performanslarım tam olarak başarıyla dolu değildi. İlişkiler hakkında ne bilirdim ki? Onunla en az bir kere çıkmazsam Justin'in o adam olmadığına nasıl emin olabilirdim?

"Neden kıvrım diyorlar?" diye büyülenmiş bir şekilde sordu Dex ikinci set başladığında. "Neden bu kadar kulağa edepsiz geliyor?"

Diğer yanımda Allie eğilip Dexter'a sırıttı. "Bebeğim, hokeye dair her şey kulağa edepsiz geliyor. Beşinci delik? Dürtme kontrolü? Arka delik?" İç çekti. "Bir kere gelip ba-

bamın hokey izlerken sürekli, *'Sok şunu içeri!'* diye bağırmasını izledikten sonra benimle edepsiz olduğu hakkında konuşabilirsin. *Rahatsız edici* olduğunu söylemiyorum bile."

Dex ile o kadar fena güldük ki neredeyse sandalyelerimizden düşüyorduk.

Garrett

Oyundan sonra elemanlarla misafir giyinme odasından çıkarken hâlâ deplasmanda yenmemizin sevincini yaşıyorduk. Kazanmamızı ikinci sınıflarımızdan biri sağlasa bile Hannah'nın benim uğurum olduğuna ve bütün oyunlarıma katılması gerektiğine karar verdim, çünkü Harvard ile oynadığımız son üç maçta bizi fena yenmişlerdi.

Oyundan sonra arenanın dışında buluşmak için anlaşmıştık ve dışarı çıktığımda beni orada bekliyordu. Allie ile birlikte tanımadığım koyu saçlı bir kız ve futbol takımında olmadığına şaşırdığım devasa siyahi bir adamla duruyordu. Çünkü takımda olması gerekiyordu. Maxwell eğer gözetleme hattında bunun gibi bir canavarı olsa çıldırırdı.

Hannah beni gördüğü an arkadaşlarından uzaklaşıp yanıma geldi. "Merhaba." Şaşırtıcı derecede utangaçtı ve sanki bana sarılsa mı yoksa öpse mi bilemez gibi tereddütteydi.

Kafa karışıklığını ikisini de yaparak giderdim ve dudaklarımı onunkilere dokundururken arkadaşlarının yönünden galip gelen bir, "Biliyordum!" lafı yankılandı. Bu bağırış Allie olmayan kızdan gelmişti.

Hannah'dan geri çekilip sırıttım. "Bizi arkadaşlarından gizliyordun ha?"

"Biz mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Biz diye bir şey olduğunun farkında değildim."

Şimdi ilişkimizi, eğer öyle bir şey varsa, tartışmanın kesinlikle zamanı değildi. O yüzden sadece omuz silkip konuştum. "Maç hoşuna gitti mi?"

"Oldukça gergindi." Bana sırıttı. "Ama gol atmadığını fark ettim. Kaytarıyor musun?"

Sırıtışım genişledi. "İçten bir şekilde özür dilerim Wellsy. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Yapsan iyi edersin."

"Sırf senin için şapka numarası atacağım, buna ne dersin?"

Takım arkadaşlarım yanımızdan geçip biraz ötedeki otobüse ilerlediler ama Hannah'yı henüz bırakmaya hazır değildim. "Geldiğine sevindim."

"Ben de." Bunu ciddi bir şekilde söylüyormuş gibiydi.

"Yarın akşam yoğun musun?" Takımın bir maçı daha vardı ama öğlendi ve Hannah'yı tekrar yakalayıp... evet onun için can atıyordum. "Maçtan geldikten sonra takılırız..." Gözümün kenarında bir gölge belirdiğinde konuşmayı bıraktım. Babamın binanın ön basamaklarını indiğini görünce omuzlarım gerilmişti.

Bu akşamın en sevmediğim kısmıydı. Başıyla selamlayıp çekip gitmesi.

Tam o sırada başını salladı.

Ama çekip gitmedi.

Babam, "Garrett. Konuşmamız lazım," dedi.

Derinden gelen sesi omurgamdan yukarı ürperti dalgası yollamıştı. Sesinden ölesiye nefret ediyordum. Yüzünden nefret ediyordum.

Ona dair her şeyden nefret ediyordum.

Hannah'nın ifadesi yüzümü görünce endişeyle kırıştı. "Bu o...?"

Cevap vermek yerine isteksiz bir şekilde geri adım attım. "Bir dakika sonra döneceğim," diye mırıldandım.

Babam çoktan otoparkı yarılamıştı. Onu takip edip etmediğimi kontrol etmek için arkasına bile dönmemişti. Çünkü o kahrolası Phil Graham'dı ve kimsenin onun etrafında olmak istemeyeceğini düşünemiyordu.

Bir şekilde kaskatı bacaklarım beni onun yanına taşıdı. Birkaç takım arkadaşımın otobüsün kapısında takılıp bizi merakla izlediğini fark ettim. Birkaçı açıkça kıskanıyordu. Tanrım. Neyi kıskandıklarını bir birselerdi...

Yanına gittiğimde hal hatır sormakla vakit harcamadım. Sadece kaşlarımı çatıp ters bir tonda konuştum. "Ne istiyorsun?"

Benim gibi o da doğrudan konuya girdi. "Şükran Günü için bu yıl eve gelmeni bekliyorum."

Geçirdiğim şok keskin bir kahkahaya dönüşmüştü. "Yok, sağ ol. Almayayım."

"Hayır, yapacağın şey eve gelmek olacak." Karanlık bir bakış ifadesini sertleştirdi. "Yoksa ben seni eve sürüklerim."

Cidden şu anda neler olduğunu bilmiyordum. Eve gelip gelmememi ne zamandan beri umursuyordu? Briar'a geldiğimden beri dönmemiştim. Okul yılları boyunca Hastings'deydim. Yazlarımı inşaat firması için Boston'da haftada altmış saat çalışarak ve her kuruşu kira ile yiyecek için biriktirerek geçiriyordum, çünkü ihtiyacımdan fazlasını babamdan almayı istemiyordum.

"Neden tatilde gelip gelmememi umursuyorsun?" diye mırıldandım.

"Bu yıl eve gelmen gerekiyor." Sıkılmış dişlerinin arasından sanki bundan benden daha az hoşlanıyormuş gibi

konuşuyordu. "Kız arkadaşım yemek yapacak ve senin gelmeni rica etti."

Kız arkadaşı mı? Kız arkadaşı olduğunu bile fark etmemiştim. Kendi babamın hayatı hakkında hiçbir şey bilmemem ne kadar zavallıcaydı?

Söyleyiş şekli gözümden de kaçmamıştı. O benim gelmemi rica etmişti. Babam değil.

Benimkilerle aynı renkteki gri gözleriyle buluştum. "Ona hasta olduğumu söyle. Hatta öldüğümü."

"Beni sınama çocuk."

Ah, şimdi çocuk olduk öyle mi? Bu her zaman yumruğu karnıma veya yüzüme geçirmeden veya burnumu yüzüncü defa kırmadan önce söylediği şeydi.

"Gelmiyorum," dedim soğuk bir şekilde. "Bununla başa çık."

Yakınlaştığında gözleri Bruins şapkasının alçak kenarından parlayarak sesi de tıslamayla kısıldı. "Dinle seni hayırsız puşt. Senden çok fazla bir şey istemiyorum. Aslında senden hiçbir şey istemiyorum. İstediğini yapmana izin veriyorum. Okulunu, kitaplarını, ekipmanlarını ödüyorum."

Hatırlatma midemin öfkeyle kaynamasına sebep olmuştu. Güven fonunu kazandığım an ona harcadığı her kuruşu ödeyebilmek için bütün masrafları bilgisayarımda dokümanlamıştım. Böylece ona uğurlar olsun dediğimde çeke ne kadar yazacağımı tam olarak biliyordum.

Ama sonraki dönemin eğitiminin ücretinin aralıkta, güven fonu devreye girmeden bir ay önce ödenmesi gerekiyordu. Birikimimde bütün masrafı karşılayacak kadar para yoktu.

Bu da bir süre daha ona borçlu kalmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

"Karşılığında tek beklediğim," diye bitirdi, "olduğun şampiyon gibi oynaman. Seni yaptığım şampiyon gibi."

Dudakları iğrenç bir şekilde büküldü. "Eh, artık ödeme zamanın geldi oğul, Şükran Günü için eve geleceksin. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimiz buluştu.

Bu adamı öldürebilirdim. Yanıma kâr kalacağını bilsem... Cidden onu öldürebilirdim.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrar etti.

Ona sert bir şekilde başımı salladıktan sonra arkama bakmadan uzaklaştım.

Hannah beni otobüsün yanında yeşil gözleri endişeyle bulutlanmış şekilde bekliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sessizce sordu.

Titrek bir nefes çektim. "Evet. Sorun yok."

"Emin misin?"

"Ben iyiyim bebeğim. Söz veriyorum."

"Graham, kızını hemen otobüse getir!" diye bağırdı Koç arkamdan. "Herkesi bekletiyorsun."

Bir şekilde kendimi gülmeye zorladım. "Gitmem lazım. Belki yarın oyundan sonra takılabiliriz?"

"İşin bittiğinde beni ara. Nerede olduğuma bakarım."

"Kulağa hoş geliyor." Yanağına öpücük kondurduktan sonra otobüse, Koç'un sabırsızca ayağını yere vurduğu yere yöneldim.

Hannah'yı arkadaşlarının yanına giderken izledikten sonra bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Tatlı kız. Kız arkadaşın mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

"Evet, kadınlarla genellikle durum öyledir. Bütün kartları elinde tutarlar ve biz durumdan bihaberizdir." Koç omzuma vurdu. "Hadi evlat. Acele etme vakti."

Otobüsün önlerine doğru yönelip Logan'ın yanındaki her zamanki yerimi aldım. Ceketi çözüp başımı yaslarken bana tuhaf bir şekilde baktı.

"Ne?" diye mırıldandım.

"Hiçbir şey," dedi umursamazca.

Bu adamı, Logan'dan gelen "hiçbir şey"in tamamen farklı bir şey olduğunu bilecek kadar tanıyordum ama iPod'unun kulaklıklarını takıp yolculuğun çoğunda beni görmezden gelmeye devam etti. Briar'dan on dakika uzaklıktayken birden kulaklıklarını çıkarıp bana bakmak için döndü.

"Siktir et," diye duyurdu. "Doğrudan aklımdakini söyleyeceğim."

İhtiyatlı olmam gerektiği hissi içimde akbaba gibi halkalar çiziyordu. İçten bir şekilde Hannah'ya karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmemesini umuyordum, çünkü eğer yaparsa işler fena sarpa saracaktı. Etrafa bakındım ama takım arkadaşlarımın çoğu ya uyuyor ya da müzik dinliyordu. Arkadaki son sınıflar Birdie'nin bir dediğine gülüyorlardı. Kimse bize dikkatini vermiyordu.

Sesimi alçalttım. "Sorun nedir?"

Yorgun bir şekilde nefesini bıraktı. "Kendimle bir şey söyleme konusunda tartıştım ama kahretsin G, kimsenin aptal yerine koyulmasını istemem, özellikle en iyi arkadaşımın. Maçtan sonrasına kadar beklemem gerektiğini düşündüm." Omuz silkti. "Buzdayken dikkatinin dağılmasını istemedim."

"Ne halt diyorsun sen dostum?"

"Dean ile geçen akşam Cadılar Bayramı şeyi için Maxwell'in evinde soluğu aldık," diye itiraf etti Logan. "Kohl oradaydı ve..."

Gözlerimi kıstım. "Ve ne?"

Logan o kadar rahatsız görünüyordu ki korumamı kaldırmıştım. Hiçbir zaman dolaylı konuşan biri değildi ki bu, ciddi bir şeyin olduğu anlamına geliyordu.

"Bu hafta sonu Wellsy ile çıkacağını söyledi."

Kalbim durdu. "Saçmalık."

"Ben de öyle düşündüm ama..." Bir defa daha omuz silkti. "Doğru olduğuna dair ısrar etti. Sana söylemem gerektiğini düşündüm, eğer kıçından uydurmuyorsa diye."

Yutkunurken aklım inanılmaz derecede hızlı çalışıyordu. *Saçmalık* başlıca düşüncem olmaya devam ediyordu ama bir kısmım tam emin değildi. Hannah'nın hayatımda olmasının bütün sebebi kahrolası Kohl yüzündendi. Çünkü Kohl ile ilgileniyordu.

Ama bu öncesiydi. Onunla öpüşmeden önce...

Onu öptükten sonra yine de o partiye gitmişti.

Doğru. Tekrar yutkundum. Eh, öpücükten sonra ama diğer her şeyden önceydi. Seks. Birbirimizle paylaştığımız sırlar. Bütün o *sarılmalar*.

Sana, sarılmanın hata olduğunu söylemiştim dostum.

Alaycı iç sesim beynimde karmaşa yaratıyor, kalbime bıkkınlık getiriyordu. Hayır, Kohl saçmalıyor olmalıydı. Bana söylemeden Hannah'nın onunla çıkmayı kabul etmesinin ihtimali yoktu.

Değil mi?

"Neyse bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Logan.

Düğüm düğüm olmuş boğazımın arasından konuşmak çok zordu ama tek kelime mırıldanmayı becerdim. "Teşekkürler."

31

Hannah

Garrett bana tam yatmaya hazırlanırken mesaj attı. Allie ile kapıdan daha beş dakika önce girmiştik ve ondan bu akşam tekrar bir şey duyduğuma şaşırmıştım. Eve girdiği an sızacağını düşünmüştüm.

O: **Seninle konuşmam lazım.**

Ben: **Şimdi mi?**

O: **Evet.**

Tam-mam. Bir mesaj olabilirdi ama ses tonunu anlamak zor değildi. Ses tonu bariz bir şekilde sinirliydi.

Ben: **Hmm tabii. Ara beni?**

O: **Aslında kapının önündeyim.**

Gözlerim açık kapıma çekilirken onun kısmen orada durmasını bekliyordum. Sonra aptalca hissettim, çünkü yatak odamın kapısı değil de yurdumun kapısından bahsettiğinin farkına vardım. Yine de bu ciddi bir şey *olmalıydı,* çünkü Garrett haber vermeden genellikle gelmezdi.

Ortak alanı geçip kapıya bakarken midem bulanıyordu. Gerçekten Garrett kapının ardındaydı. Eve gidip üstünü değişmeden önce buraya hızla gelmiş gibi hâlâ hokey ceketi ve eşofmanlarını giyiyordu.

"Merhaba," diye onu karşılarken içeri girmesi için işaret ettim. "Neler oluyor?"

Arkamdaki boş oturma alanına baktı. "Allie nerede?"

"Yatmaya gitti."

"Odanda konuşabilir miyiz?"

Mide bulantısı daha kötüleşti. İfadesini çözemiyordum. Gözleri sanki sürgü çekilmiş gibiydi ve ses tonu duygusuzdu. Bu babasıyla mı alakalıydı? Öncesinde yaptıkları konuşmayı duyamamıştım ama vücut dili bazı ciddi saldırgan tavırlar sergiliyordu. Merak ediyordum acaba...

"Bu hafta sonu Justin ile çıkıyor musun?"

Garrett kapıyı kapatır kapatmaz sorusunu söylemişti ve bunun babasıyla hiçbir alakası olmadığını korkuyla fark ettim.

Tamamen benimle alakalıydı.

Şaşkınlıkla gözleriyle buluştuğumda ani bir suçluluk içimde savaştı. "Sana bunu kim söyledi?"

"Logan. Ama o da Kohl'dan duymuş."

"Ah."

Garrett hareket etmedi. Ceketini çıkarmadı. Gözünü kırpmadı bile. Sadece gözlerime bakmaya devam etti. "Doğru mu?"

Yutkundum. "Hem evet hem de hayır."

Buraya geldiğinden beri ilk defa yüzünde bir duygu belirdi. Kızgınlık. "Bu da ne halt demek oluyor?"

"Bana çıkma teklif ettiği ama onunla çıkıp çıkmaya karar vermediğim anlamına geliyor."

"Gideceğini söyledin mi?" Sesinde sert bir ton vardı.

"Eh, evet ama..."

Garrett'ın gözleri alev aldı. "Gerçekten evet mi dedin? Ne zaman sordu?"

"Geçen hafta," diye itiraf ettim. "Beau'nun partisinden sonraki gün."

Yüz ifadesi rahatladı. Sadece birazcık. "Yani Dean'in olayından önceydi? Seninle ben..."

Başımla onayladım.

"Pekâlâ." Nefes aldı. "Tamam. Düşündüğüm kadar kötü değilmiş." Ama sonra ifadesi tekrar katılaştı ve burun delikleri genişledi. "Bekle, ne demek gidip gitmeyeceğine karar vermedin?"

Çaresiz bir şekilde omuz silktim.

"Bal gibi de gitmiyorsun Hannah!"

Keskin ses tonu yüzümü buruşturmama sebep olmuştu. "Kim söylüyor? *Sen mi*? Çünkü en son baktığımda biz çıkmıyorduk. Sadece takılıyorduk."

"Cidden bunu mu..." Durduğunda dudağı büzülmüştü. "Ne var biliyor musun? Sanırım haklısın. Sanırım sadece takılıyorduk."

Aklımdan geçen karmaşık düşüncelerle güçlükle ayak uyduruyordum. "Kız arkadaş işine girmediğini söyledin," dedim zayıf bir şekilde.

"Kız arkadaş için zamanım olmadığını söyledim," diye bağırdı. "Ama baksana öncelikler değişti."

Tökezledim. "Kız arkadaşın olmamı istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, belki bunu demek istiyorum."

Dişim alt dudağıma battı. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bunu istiyorsun?" Dudağımı daha sert ısırdım. "Her zaman hokey hakkında sabit fikirlisin unuttun mu? Hem biz çok fazla tartışıyoruz."

"Tartışmıyoruz. Atışıyoruz."

"Aynı şey."

Gözlerini devirdi. "Hayır, değil. Atışmak eğlenceli ve iyi huylu. Tartışmak ise..."

"Aman Tanrım, tartışma şeklimiz konusunda tartışıyoruz!" diye araya girip kahkahamı engelleyemedim.

Garrett'ın omuzları kahkahamın sesiyle rahatladı. Bana doğru bir adım atarken yüzümü inceliyordu. "Benimle il-

gilendiğini biliyorum Wellsy. Ben kesinlikle seninle ilgileniyorum. İşleri resmî hale getirsek o kadar kötü mü olur?"

Tekrar yutkundum. Zor durumda bırakılmaktan nefret ediyordum. Şu anda bir şeylerden anlam çıkarmak için fazla kafam karışıktı. İçgüdüyle hareket etmek her zaman yaptığım bir şey değildi. Düzgün bir şekilde düşünmeden hiçbir zaman kararlar vermezdim. Ama işleri Garrett Graham ile "resmîleştirme" düşüncesi diğer kızları çılgına çevirebilirken ben bu konuda pragmatiktim. Bu adamdan hoşlanmayı beklemiyordum. Veya onunla sevişmeyi. Veya benim erkek arkadaşım olabileceği bir durumda olmayı.

"Bilmiyorum," dedim en sonunda. "Yani ilişki konusunda ikimizi hiç düşünmedim. Sadece..." Yanaklarım sıcaktan kızardı. "Aramızdaki çekimi keşfetmek ve... bilirsin işte. Ama bundan ötesini düşünmedim." Kafa karışıklığım daha da artıp aklımı çorba haline getirmişti. "Bunun ne olduğuna veya nereye gideceğine dair hiçbir fikrim yok veya..."

Lafımın sonunu getirmezken Garrett'ın ifadesini fark ettim, gözlerindeki acı beni bıçak gibi kesmişti.

"Bunun ne olduğunu veya nereye gideceğini bilmiyor musun? Tanrım Hannah. Eğer..." Titrek bir şekilde nefes alırken omuzları çöktü. "Eğer gerçekten bilmiyorsan o zaman zamanımızı harcıyoruz. Çünkü ben bunun tam olarak ne olduğunu biliyorum. Ben..." O kadar hızlı konuşmayı kesmişti ki bende kırbaç etkisi yaratmıştı.

"Sen ne?" diye fısıldadım.

"Ben..." Tekrar durdu. Gri gözleri karardı. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin. Sanırım haklısın. Bu tamamen aradaki çekimi araştırmakla alakalı." Birden sesi inanılmaz dereceda kulağa acılı gelmeye başladı. "Ben sadece seks terapistiyim, tamam mı? Aslında hayır, ben senin kahrolası *flufferınım* tamam mı?"

"*Fluffer* mı?" dedim şaşkın bir şekilde.

"Pornolardaki gibi," diye mırıldandı. "Adam sert kalabilmesi ve aralarda emebilmesi için *fluffer* getirirler." Ses tonu öfkeliydi. "Bu benim işimdi, tamam mı? Seni Kohl için güzel ve ateşli hale getirmek, onu düzmen için hazır hale getirmek filan?"

Kızgınlık tenimi adeta iğneliyordu. "Bir kere bu iğrenç. İkincisi de adil değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Görünüşe göre bir halt bilmiyorum."

"Seninle yatmadan önce bana çıkma teklif etti! Ve büyük ihtimalle gitmeyecektim bile!"

Garrett sert bir kahkaha attı. "Büyük ihtimalle gitmeyecek miydin? Evet. Bunun için teşekkürler." Kapıya doğru adım attı. "Ne var biliyor musun? Kahrolası randevuya git. Benden istediğini aldın. Sanırım *Justin* buradan sonrasını devralabilir."

"Garrett..."

Ama çoktan gitmişti. Gitmekle kalmamış çıkışı belli olsun diye kapıyı çarpmış, süit boyunca ayaklarını yere basa basa yürüyüp dış kapıyı da çarpmıştı.

Bir saniye önce olduğu yere baktım.

Bunun ne olduğunu tam anlamıyla biliyorum.

Garrett'ın boğuk sesi aklımda yankılandı ve onu onaylayan derecede bir duygu kalbimi sıkıştırdı, çünkü ben de bunun ne olduğunu bildiğime oldukça emindim.

Ve bir anlık kararsızlığımla her şeyi çöpe attığımdan korkuyordum.

32

Garrett

Bristol House'a girişimden sonra sıcaklık sanki on derece düşmüş gibiydi. Buz gibi bir rüzgâr yüzüme vurmuş, park yerine doğru giderken kulaklarımın ucunu dondurmuştu.

Gördünüz mü? İşte bu yüzden tüm kız arkadaş dramasından kaçınıyordum. Şu anda takım Harvard'ı alt etti diye sevinçten havaya uçmam gerekiyordu. Onun yerine sinirli, canı sıkılmış ve tahmin ettiğimden daha fazla üzgün hissediyordum. Hannah haklıydı. Sadece takılıyorduk. Kendall ile veya ondan önceki veya ondan önceki kızla takıldığım gibi. Onlardan biriyle işi bitirdiğimde gözümü bile kırpmamıştım. Şimdi bu konuda neden hayal kırıklığına uğruyordum?

Oradan çıktığıma şükürler olsun. Kendimi aptal durumuna düşürmek üzereydim. Söylememem gereken şeyler söyleyip belki de yalvaracaktım. Tanrım. Eğer bu bir kılıbıklık işareti değilse ne olduğunu bilmiyordum.

Jeep model arabama yaklaşmışken Hannah'nın bana seslendiğini duydum.

Göğsüm sıkıştı. Arkamı döndüm ve Bristol'un park yerine doğru koştuğunu gördüm. Hâlâ pijamaları içindeydi. Ekoseli eşofmanlar ve üzerinde sarı nota baskıları olan siyah bir tişört vardı.

Yürümeye devam etmek cazip geliyordu ama çıplak kolları, soğuktan kızarmış yanakları beni kavgamızdan daha çok kızdırmıştı. "Tanrı aşkına Hannah," diye mırıldandım yanıma geldiğimde. "Soğuk kapacaksın."

"O bir mit," diye karşılık verdi. "Soğuk hava soğuk kapmana neden olmaz."

Ama bariz bir şekilde titriyordu ve kollarını kendine sarıp çıplak kollarını sıcak tutmak için okşayınca kızgınlıkla homurdanıp hızlıca ceketimi çıkardım.

Dişlerimi gıcırdatıp ceketi omuzlarına yerleştirdim. "Al şunu."

"Teşekkürler." Benim hissettiğim kadar sinirli gözüküyordu. "Senin sorunun ne Garrett? Ciddi bir konuşmanın ortasında öyle çekip gidemezsin!"

"Tartışacak bir şey kalmamıştı."

"Saçmalık." Öfkeli bir şekilde başını salladı. "Konuşmama izin bile vermedin!"

"Evet verdim," diye cevap verdim düz bir şekilde. "Ve güven bana fazlasıyla şey söyledin."

"Ne söylediğimi zar zor hatırlıyorum. Neden biliyor musun? Çünkü beni hazırlıksız yakaladın ve üzerine düşünmem için zaman bile vermedin."

"Düşünülecek ne var? Ya benimle ilgileniyorsun ya da ilgilenmiyorsun."

Hannah bunalmış gibi bir ses çıkardı. "Yine adil davranmıyorsun. Sırf sen bir ilişkiye hazır olduğun ve beraber olmamız gerektiğine karar verdiğin için dernek kızları gibi, *ayyyy yaşasın!* diye bağıracak değilim. Belli ki üzerine düşünecek, sindirecek zamanın olmuş ama bana *düşünmek* için zaman bile vermedin. Sadece dalış yapıp suçlamalar yaparak çekip gittin."

Suçluluk hissettim. Haklıydı. Bu akşam ondan ne istediğimi tamamıyla *bilerek* gelmiştim.

"Sana Justin ile randevumu söylemediğim için özür dilerim," dedi sessizce. "Ama ikimizin bir çift olma olasılığını beş saniyeden fazla düşünmeye ihtiyacım olduğu için özür dilemeyeceğim."

Nefesim beyaz bir bulut halinde çıkıp rüzgâr tarafından uzaklara çekilmişti. "Çekip gittiğim için özür dilerim," diye kabullendim. "Ama seninle olmak istediğim için üzgün değilim."

O güzel yeşil gözleri yüzümü derinlemesine inceledi. "Hâlâ istiyor musun?"

Başımla onayladıktan sonra yutkundum. "Ya sen?"

"Değişir," Başını eğdi. "İlişkimiz özel kalacak mı?"

"Elbette," dedim tereddütsüz. Onu başkasıyla görme fikri, sanki karnıma bir şey saplanmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Yavaştan almak senin için sorun olur mu?" Tuhaf bir şekilde kıpırdandı. "Çünkü gösteri yaklaşıyor ve tatiller, sınavlar, senin maç programın derken... bayağı yoğun olacağız. Seni her gün görmeye söz veremiyorum."

"Ne zaman görüşebilirsek o zaman görüşürüz," dedim basitçe.

Sesimin ne kadar sakin çıktığına, ne kadar aklı başında kaldığıma şaşıyordum, çünkü karnımda heyecanlı kelebekler uçuşup, *işte bu*, diye bağırıyorlardı. Tanrım. Hayatıma kız arkadaş davet ederek karmaşık hale getirmek üzereydim ama bu konuda tamamen rahat hissediyordum.

"O zaman tamam." Hannah bana gülümsedi. "Hadi resmî hale getirelim."

Kara bulutlar mutluluğumu biraz gölgeledi. "Justin ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Onunla çıkacağını söyledin," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Aslında randevuyu buraya gelmeden önce iptal ettim."

Aptal kelebekler yine havalanmışlardı. "Öyle mi yaptın?"

Başıyla onayladı.

"Artık onun için yanmıyorsun ha?"

Gözlerinde neşe dans ediyordu. "*Senin* için yanıyorum Garrett. Sadece senin için."

Bu kadar kolayca sıkıntılarım bir sevinç patlamasına dönüşmüştü. "Aynen öyle."

Gözlerini devirerek yaklaştı ve soğuk yanaklarını çeneme sürdü. "Şimdi içeri girebilir miyiz? Kıçım donmak üzere ve beni ısıtması için *flufferıma* ihtiyacım var."

Gözlerimi kıstım. "Pardon?"

O da masum bir şekilde gözlerini kırptı. "Ah. Özür dilerim. *Fluffer* mı dedim?" Gülüşü bütün yüzünü aydınlatmıştı. "*Erkek arkadaşım* demek istemiştim.

Hayatımda duyduğum en tatlı kelimeydi.

33

Hannah

Hayat güzeldi.

Hayat harika, mükemmel ve korkutucu bir şekilde güzeldi.

Garrett ile çıktığım son iki hafta kahkaha, sarılmalar, ateşli seks dersleri, prova ve hokey maçları gibi şeylerle karışmıştı. Garrett ile beni şaşkına uğratan bir bağ kurmuştuk ve Allie adam hakkında birden fikrimi değiştirmem konusunda benimle dalga geçtiği halde onunla çıktığıma ve işlerin gidiş yönünden pişman değildim. Şimdiye kadar işler güzel ilerliyordu.

Ama baksanıza, hayatın olayı da buydu. Bu kadar güzel olduğunda...

Bir şeyler eninde sonunda kötü gidecekti.

"Bunun güç olduğunu biliyorum," dedi Fiona, performans sanat danışmanı. "Ama doğrudan onlarla konuşmanı tavsiye etmekten başka bir şey..."

"Asla olmaz," diye araya girdim. Kaskatı parmaklarım sandalyeye sarılmıştı. Masanın karşısındaki tatlı sarışına baktım ve bu atom bombası felaketini nasıl güçlük olarak görebildiğini merak ettim.

Ve benim Mary Jane ile mi konuşmamı mı istiyordu?

Siktirsin. Gitsin.

Çünkü neden burs kazanma şansımı yok eden beyni yıkanmış bir aptalla konuşacaktım ki?

Hâlâ Fiona'nın bana söylediği şey yüzünden sersemlemiş durumdaydım. Mary Jane ve Cass beni devre dışı bırakmıştı. Cass şarkıyı tek başına söyleyebilsin diye beni gruptan atmak için cidden izin almışlardı.

Siktir.

Yine de zihnimin gerisinde bu olay beni şaşırtmamıştı. Garrett bu tip bir şeyin olacağına dair beni uyarmıştı. Kendim de endişelenmiştim. Ama Cass'in bunu gösteriden dört hafta önce yapacağı yüz yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Veya akıl hocamın bu durumu *hiç de sorun etmeyeceği.*

Dişlerimi gıcırdattım. "Mary Jane ile konuşmayacağım. Bu konuda kararını verdiği açıkça belli."

Veya Cass onun yerine karar verip akıl hocamızla konuşması için ikna ederek ona kompozisyonun nasıl düet halinde kötü olduğunu söylemiş, eğer solo olmazsa gösteriden çekileceği hakkında saçmalamıştı. Elbette Cass hemen mükemmel bir şarkıyı boşa harcamanın çok kötü olacağını söyleyip cömert bir şekilde benim söylememi önerdi. O durumda Mary Jane bir erkek sesi tarafından söylenmesinde ısrar etti.

Siktir git MJ.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor o zaman?" dedim gergin bir şekilde. "Yeni bir şarkı öğrenip yeni bir söz yazarı ile çalışma zamanım yok."

"Hayır, yok," diye katıldı Fiona.

Normalde işi dolandırmadan anlatmasını takdir ederdim ama bugün onu yumruklamayı istememe sebep oluyordu.

"Bu yüzden söz konusu şartlar altında Cass'in akıl hocasıyla beraber senin için kurallarda istisna yapmaya karar verdik. Kompozisyon öğrencisiyle takım olmayacaksın. Karara vardık ve fakültenin başı da kendi kompozisyonlarından birini söyleyebileceğini kabul etti. Repertuarında

bir sürü orijinal şarkının olduğunu biliyorum Hannah. Bu aslında sırf senin için değil, aynı zamanda bestekârlık yeteneğini sunman için de güzel bir şans." Duraksadı. "Yine de kompozisyon senin bölümün olmadığı için sadece performans bursunu kazanabileceksin."

Aklım atlıkarınca gibi dönüyordu. Evet, söyleyebileceğim birkaç orijinal parça vardı ama hiçbiri performansa hazır değildi.

"Neden Cass bunun için ceza almıyor?" diye sordum.

"Bak, Cass ile Mary Jane'in yaptığını onayladığımı söyleyemem ama maalesef ki bu düet işlerin kötü yanlarından biri," diyerek iç çekti Fiona. "Her yıl gösteriden önce en az bir tane düet işbirliği bozuluyor. Joanna Maxwell'i hatırlıyor musun? Bu yıl mezun oldu?"

Beau'nun kız kardeşi.

Başımla onayladım.

"Düet partneri son sınıf gösterisinden üç gün önce onu yalnız bıraktı," diye itiraf etti Fiona.

Şaşkınlıkla gözümü kırptım. "Gerçekten mi?"

"Ah evet. Neredeyse üç gün boyunca burası tam bir kaos ortamıydı."

Joanna'nın sadece bursu kazanmayıp aynı zamanda onu New York'ta seçmelere sokan bir menajerin gözüne girdiğini hatırlayınca neşem biraz yerine geldi.

"Cassidy Donovan'a ihtiyacın yok Hannah." Fiona'nın sesi katıydı ve güven veriyordu. "Solo performansınla başarılısın. *Bu* senin gücün." Bana imalı bir bakış attı. "Hatırladığım kadarıyla sömestrın başında sana bunu önermiştim."

Suçluluktan yanaklarım kızardı. Evet, inkâr edemezdim. Proje konusundaki endişelerini bana baştan söylemişti ama Cass'in beni beraber güçlü olacağımıza inandırmasına izin vermişti.

"Hazırlamak için elinden geleni yapacaksın," diye ekledi. "Programı prova alanına istediğin zaman erişebilmen için ayarlayacağız ve eğer ekipmana ihtiyacın varsa herhangi bir orkestra öğrencisi sana yardımcı olacak. İhtiyacın olan başka bir şey var mı?" Ufak bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Güven bana, Cass'in akıl hocası da bu konudan hoşnut değil. Eğer istediğin bir şey varsa bana şimdi söyle ve senin için yerine getireceğim."

Başımı sallamak üzereyken aklıma bir şey geldi. "Aslında istediğim bir şey var. Jae'yi istiyorum. Yani Kim Jae Woo."

Fiona kaşlarını çattı. "Kim?"

"Viyolonselisti." Cesaretle çenemi kaldırdım. "Viyolonselisti istiyorum."

Garrett

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Allie oturduğu yerden çılgına dönmüş gibi görünüyordu ve mavi gözleri Hannah'ya bakarken alev alevdi.

Kız arkadaşım *şu anda ne kadar sinirli olduğumu göstermemek için kendimi zor tutuyorum* ifadesi takınmıştı ama vücudundan yayılan dengesiz duyguları hissedebiliyordum. Önlüğünün ucunu düzeltti. "Gerçekten mi? Çünkü ben gayet inanabiliyorum," diye cevap verdi Hannah. "Bütün zaman boyunca planının bu olduğuna eminim. Beni iki ay boyunca çılgına çevirip sonra hemen şovdan önce bana kelek atmak."

"Şerefsiz Cass," diye homurdandı Allie'nin yanındaki

yerinden Hannah'nın arkadaşı Dex. "Biri o çocuğun kıçına tekmeyi basmalı." Dex bana ve Logan'a baktı. "Hokey oyuncularından biri yapamaz mı? Biraz onu sarsamaz mısınız?"

"Severek," dedi Logan sevinçle. "Adresi ne?"

Boşluğuna dirsek attım. "Kimseyi dövmüyoruz ahmak. Tabii Koç'un öfkesi ve uzaklaştırma cezasıyla yüzleşmek istemiyorsan." Hannah'ya pişman bir şekilde baktım. "Merak etme, aklımda onu iyi bir paralayacağım bebeğim. Bu sayılır, değil mi?"

Kahkaha attı. "Tabii. İzin vereceğim." Sipariş defterini önlüğünün cebine koydu. "Hemen dönerim."

Hannah tezgâha doğru giderken kalçasını o kadar uzun süre dikizledim ki yanımdaki üçlü yüksek sesli kahkahalar attılar. En yakın arkadaşım ile Hannah'nın en yakın arkadaşlarıyla takılmanın ne kadar tuhaf olduğu konusuna hiç girmeyeyim.

Hannah'nın sanatsal arkadaşlarının etrafımda küçümseyici ve soğuk olacağından emindim. Özellikle de Briar'ın spor elemanları hakkında ne düşündüklerini söylediklerinden sonra. Ama sanırım doğal cazibem onların gönlünü çalmıştı. Allie ile Dex bana yıllardır arkadaşmışız gibi davranıyordu. Hokeye olan ilgisini Harvard maçında keşfeden Stella, her gün bana hokey sorusu sormak için mesaj atıyordu. Jeremy denen herif onu her gördüğümde biraz rahatsız etse de kız arkadaşı Megan oldukça iyi kızdı. O yüzden uyuz olmaması için ona biraz şans daha vermeye gönüllüydüm.

"Öfkeden kuduruyor," diye yorumda bulundu Logan, Hannah'nın servis tezgâhının arkasında aşçıyla konuşmasını izlerken.

"Öyle olmalı," diye cevapladı Dex. "Cidden, hangi bencil maloş düet partnerini şovdan önce bırakır?"

Logan kıs kıs güldü. "Maloş mu? Bu lafı kesinlikle çalıyorum."

"Hannah iyi olacak," dedi Allie güvenerek. "Orijinalleri mükemmel. Cass'e ihtiyacı yok."

"Kimsenin Cass'e ihtiyacı yok," diye katıldı Dex. "İnsan frengisine eşit bir şey."

Herkes kahkaha atarken onları arka plana atarak Hannah'ya odaklandım. Della'ya Hannah'yı bana özel ders vermesi konusunda kandırma niyetiyle ilk geldiğim zamanı hatırladım. Bir aydan biraz fazla zaman önceydi ama onu çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Kız arkadaş karşıtı durum hakkında ne düşünüyordum bilmiyorum. Çünkü kız arkadaşının olması? Mükemmeldi. Gerçekten. Üzerine çalışmadan istediğim zaman seks yapabiliyordum. Kötü bir gün veya buz üzerinde berbat bir galibiyetten sonra içimi dökebileceğim biri vardı. Dünyadaki en kötü şakayı yapabilirdim ve hâlâ Hannah'nın onlara gülme şansı vardı.

Ah, aynı zamanda onunla olmayı seviyordum, bu kadar basit.

Hannah içecek siparişlerimizi taşıyarak geri döndü. Daha doğrusu Allie ile Dex'in siparişlerini. Logan ile soda istemiştik ama onun yerine su aldık.

"Benim Dr. Pepper'ım nerede Wellsy?" diye sızlandı Logan.

Hannah ona sert bir bakış attı. "O içecekte ne kadar şeker olduğunu biliyor musun?"

"Mükemmel derecede uygun bir miktar ve bu yüzden içmeliyim?" diye boşluğu doldurdu Logan.

"Yanlış. Cevap çok fazla olacaktı. Bir saat içinde Michigan ile maçınız var. Maçtan önce şeker yüzünden etrafta

hoplayamazsın. Beş dakikalık enerji patlaması geçirip ilk periyodun yarısında çökeceksin."

Logan iç çekti. "G, neden senin kız bizim diyetisyenimiz oldu?"

Su bardağımı alıp yenilgiyle yudum aldım. "Onunla tartışmak *istiyor musun*?"

Logan ifadesi çok açık bir şekilde şunu anlatan Hannah'ya baktı: *Ölümü çiğnemen lazım.* Sonra bana döndü. "Hayır," dedi somurtkan bir şekilde.

34

Hannah

Telefonum gece yarısından sonra miyavlamıştı ama uykulu değildim. Aslında daha pijamalarımı bile giymemiştim. İşten geldiğim an gitarımı kapıp doğrudan işe giriştim. Şimdi Cass hayatıma bencil, kinci bir kazık attığına göre "uyku", "dinlenme" ve "paniklememe" gibi şeyler artık yoktu. Sonraki ay boyunca okul, iş, Garrett ile sinir krizi geçirmeden şarkı söylemek arasındaki dengeyi mucizevi bir şekilde bulamazsam gayet bunalımda takılacaktım.

Akustiği bırakıp ekranı kontrol ettim. Garrett'tan gelmişti.

O: **Uyuyamadım. Ayakta mısın?**

Ben: **Bu bir seks daveti mi?**

O: **Hayır. Öyle olmasını ister misin?**

Ben: **Hayır. Prova yapıyorum. Kesinlikle gerginim.**

O: **Bunun bir seks daveti olması için daha fazla sebep.**

Ben: **Fermuarını kapalı tut adamım. Neden uyuyamıyorsun?**

O: **Bütün vücudum acıyor.**

Sempati içimde pırpır etmişti. Garrett öncesinde maçı kaybettiklerini söylemek için aramıştı ve belli ki bu akşam fena darbeler almıştı. En son konuştuğumuzda bütün göğsüne hâlâ buz tutuyordu.

Yazmak için fazla üşengeç olduğumdan numarasını çevirdim, o da ilk çalışta açtı.

Boğuk sesi kulağıma gelmişti. "Alo."

"Merhaba." Yastığıma yaslandım. "Yanına gelip bütün uf olmuş yerlerini öpemediğim için özür dilerim ama şarkı üzerinde çalışıyorum."

"Önemli değil. Öpmeni istediğim tek uf olmuş yer var ve sen de onun için fazla dikkatin dağınık gibisin," diyerek durakladı. "Bu arada aletimden bahsediyorum."

Kahkaha attım. "Evet. Onu anladım. Açıklamana gerek yoktu."

"Hangi şarkıyı söyleyeceğine karar verdin mi?"

"Sanırım. Sana ders çalıştığımızda söylediğim olacak. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Hüzünlüydü."

"Hüzün iyidir. Bir sürü duygusal tepki toplar." Tereddüt ettim. "Sana öncesinde sormayı unuttum. Baban maça geldi mi?"

Bir duraklama oldu. "Hiçbir maçı kaçırmaz."

"Tekrar Şükran Günü'nü gündeme getirdi mi?"

"Çok şükür getirmedi. Kaybettiğimizde yüzüme bile bakmaz. O yüzden laklak etmesini beklemiyordum." Garrett'ın sesi acıyla sertleşmişti ve sonra boğazını temizlediğini duydum. "Beni hoparlöre al. Şarkı söyleyişini duymak istiyorum."

Kalbim heyecandan sıkıştı ama etkilenmemiş gibi konuşarak gizlemeye çalıştım. "Sana ninni mi söylememi istiyorsun? Ne kadar tatlısın."

Kıkırdadı. "Göğsüm kamyon çarpmış gibi ağrıyor. Dikkat dağınıklığına ihtiyacım var."

"Pekâlâ." Hoparlör butonuna basıp gitara uzandım. "Canın sıkıldığında kapatabilirsin."

"Bebeğim, senin boyanın kurumasını izleyişini bile izleyebilirim ve yine de canım sıkılmaz."

Garrett Graham benim şahsi tatlı dillimdi.

Akustiği kucağıma yerleştirip şarkıyı yüksek sesle söylemeye başladım. Kapım kapalıydı ama yurt duvarları incecikti. Yine de Allie'yi uyandırmaktan endişelenmiyordum. Fiona'nın bana düeti söylemesinden sonra yaptığım ilk şey Allie'ye kulaklık verip gösteriye kadar geceleri geç saate kadar şarkı söyleyeceğimi belirtmek olmuştu.

Tuhaf bir şekilde artık öfkeli değildim. Rahatlamıştım. Cass düeti süslü püslü iğrendiğim şekilde cazvari bir performansa çevirmişti. Atılmak ne kadar can sıkıcı olsa da onunla şarkı söylememem daha iyiydi.

Üç kere şarkıyı sesim boğuk çıkana kadar söyledim ve sonunda komodinimin üzerinden bir şişe suyu alıp kafaya diktim.

"Hâlâ buradayım biliyorsun."

Garrett'ın seni beni ürkütmüştü. Sonra kahkaha attım, çünkü cidden hatta olduğunu unutmuştum. "Seni uyutamadım ha? Gururlanmalı mı, yoksa hakarete uğramış gibi mi hissetmeliyim bilemedim."

"Gurur duymalısın. Sesin tüylerimi ürpertiyor. Uykuya dalmamı imkânsız hale getiriyor."

Göremese de gülümsedim. "Son nakarat hakkında ne yapmam gerektiğine karar vermeliyim. Son notayı alçak mı, yoksa yüksek perde de mi bitirmeliyim? Aaaah veya belki orta kısmı değiştirmeliyim. Ne var biliyor musun? Bir fikrim var. Kafamı toparlamak için şimdi kapatmam lazım ve senin de uyuman gerekiyor. İyi geceler adamım."

"Wellsy, bekle," dedi ben kapatmadan önce.

Telefonu hoparlörden alıp kulağıma getirdim. "Ne oldu?"

En uzun duraklamayla karşı karşıyaydım.

"Garrett? Orada mısın?"

"Ah, evet. Özür dilerim. Hâlâ buradayım." Derinden bir iç çekiş hattın ucundan yayıldı. "Benimle Şükran Günü için eve gelir misin?"

Donakaldım. "Ciddi misin?"

Öncekinden daha da uzun bir duraksama oldu. Neredeyse daveti çekmesini bekliyordum. Eğer yaparsa üzgün olacağımı düşünmüyordum. Garrett'ın babasının ne yaptığını bilerek masada o adama uzanıp boğazlamadan oturabilir miydim emin değildim.

Ne tür bir adam kendi oğluna vururdu? *On iki yaşındaki* oğluna üstelik.

"Oraya tek başıma gidemem Hannah. Benimle gelir misin?"

Sesi son kelimede çatırdamıştı, benim kalbim de öyle. Titrek bir nefes bırakarak konuştum. "Elbette gelirim."

35

Hannah

Garrett'ın babasının evi beklediğim gibi bir malikâne değildi ama Beacon Hill'de kumtaşından yapılmış bir ev Boston'un malikâne yaşamına eşitti. Bölge çok güzeldi. Birkaç kere Boston'a gelmiştim ama bu kadar lüks bölümlerinde daha önce bulunmamıştım ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma sıra sıra evlere, tuğla kaldırımlara, dar sokaklarla sıralanmış antika gaz lambalarına hayranlıkla bakmadan edemedim.

Garrett şehre olan iki saatlik yolculukta tek kelime etmemişti. Takım elbiseyle kaplanmış vücudundan gerginlik kesintisiz, elle tutulabilir dalgalar halinde yayılıyor ve beni daha da gergin yapmayı başarıyordu. Evet, takım elbise dedim, çünkü siyah kumaş bir pantolon, bembeyaz bir gömlek, siyah ceket ve kravat giyiyordu. Pahalı kumaş kaslı vücudunu rüya gibi sarmıştı ve kalıcı kaş çatmış yüzü ateşli halinden bir şey götürmemişti.

Görünüşe göre babası takım elbise giymesini emretmişti. Phil Graham oğlunun yanında bir kız getireceğini öğrendiğinde benim de resmî bir şekilde giyinmemi istemişti. Bu yüzden geçen yıl bahar gösterisinde giydiğim şık mavi elbiseyi giyiyordum. İpeksi kumaş dizlerime kadar iniyordu ve giydiğim on santim gümüş topuklular Garrett kapımda belirdiğinde sırıtmasına sebep olmuştu. Beni şimdi boynu

tutulmadan öpmekte sıkıntı yaşamayabileceği konusunda bilgilendirdi.

Kapıda Garrett'ın babası tarafından değil ama ayak bilekleri etrafında dans eden kırmızı bir kokteyl elbisesi içinde olan tatlı bir sarışın tarafından karşılandık. Uzun kollu siyah bir şey de giyiyordu ki tuhaf buldum, çünkü içerisi bayağı sıcaktı. Gerçekten, burası çok sıcaktı ve denizci mantomu şık bir şekilde dekore edilmiş girişte çıkarmakta zaman kaybetmedim.

"Garrett," dedi kadın sıcak tonda. "Sonunda seninle tanışmak ne harika."

Otuzlarının ortasında gibiydi ama tam anlamak zordu, çünkü gözlerinde o "yaşlı gözler" diye tabir edilen şey vardı. O derin, bilge gözler birden fazla hayat yaşamış bir insanın kişiliğini ortaya çıkarıyordu. Neden bu hisse kapıldığımdan emin değildim. Zarif kıyafeti veya mükemmel gülümsemesinden zor zamanlar geçirdiğini anlayamazdınız ama içimdeki travma kurbanı hemen ona karşı tuhaf bir sıcaklık hissetmişti.

Garrett sert ama nazik bir tonda cevapladı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum..."

Konuşmanın havada kalmasına izin verdi ve kadının uçuk mavi gözleri Garrett'ın babasının çıktığı kadının ismini oğluna söylemediğini fark edince mutsuzlukla parladı.

Kendini düzeltmeden önce gülümsemesi bir an sekteye uğramıştı. "Cindy," diye boşluğu doldurdu. "Ve sen de Garrett'ın kız arkadaşı olmalısın."

"Hannah," derken uzanıp elini sıktım.

"Seninle tanıştığıma sevindim. Baban oturma odasında," dedi Garrett'a. "Seni göreceği için oldukça heyecanlı."

Ne Cindy ne de ben Garrett'ın yönünden gelen alaycı sesi kaçırmamıştık. Elini uslu durması için sessiz bir uyarı

şeklinde sıkarken kadının "oturma odası" derken neyi kast ettiğini merak ettim. Her zaman oturma odalarının zenginlerin otuz sandalyeli yemek odalarına geçmeden önce oturup viski veya brendi içtikleri yer olduğunu sanmıştım.

Ama evin içi dışından daha da büyüktü. İki odayı, iki tane oturma odasını daha geçtikten sonra hedefimize ulaştık. Ki bu da bir başka oturma odası gibi görünüyordu. Ailemin sıcacık, ikiye bölünmüş Ransom'daki evlerini ve ufacık üç odalı evin onları neredeyse iflasa sürüklediğini düşünce hüzünlendim. Phil Graham gibi bir adam bu kadar odaya ve içini donatacak paraya sahip olurken ailem gibilerin başındaki çatıyı tutturmakta zorlandıklarını görmek adil gelmiyordu.

İçeri girdiğimizde Garrett'ın babası kahverengi kanatlı bir sandalyede otururken amber rengi içkisini dizinde destekliyordu. Garrett gibi o da takım elbise giyiyordu ve aralarındaki benzerlik ürkütücüydü. Aynı gri gözlere, aynı güçlü çeneye ve biçimli yüze sahiptiler ama Phil'in çehresi daha keskin gözüküyordu. Sanki çok fazla somurtmuş, kasları o pozisyonda donup kalmıştı ve dudağının kenarlarında kırışıklıklar vardı.

"Phil, bu Hannah," dedi neşeli bir sesle Cindy, Phil'in sandalyesinin yanındaki koltuğa oturarak.

"Tanıştığıma sevindim Bay Graham," dedim nazik bir şekilde.

Bana başını salladı.

O kadar. Sadece bir baş sallaması.

Buna ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve Garrett'ın elinin içinde avucum terlemişti.

"İkiniz de oturun lütfen," diyerek elektrikli şöminenin yanında deri kanepeyi gösterdi Cindy.

Oturdum.

Garrett ayakta kaldı. Babasına tek kelime söylememişti. Veya Cindy'ye. Veya bana.

Ah, kahretsin. Eğer bütün akşam sessiz rutinini uygulamayı düşünüyorsa o zaman oldukça uzun ve tuhaf bir Şükran Günü geçirecektik.

Kesin bir sessizlik dördümüz arasında uzandı.

Nemli ellerimi dizime sürtüp gülmeye çalıştım ama suratımı buruşturuyormuşum gibi hissediyordum. "Eee, futbol yok mu?" dedim şakacı bir şekilde ekrana asılmış düz ekrana bakarak. "Bunun bir Şükran Günü geleneği olduğunu düşünüyordum." Tanrı biliyordu ki Nicole teyzeme tatil için gittiğimde ailemin tek yaptığı buydu. Mark eniştem tam bir futbol hayranıydı ve diğer kalanımız hokey tercih etse de TV karşısında tüm gün maç maratonunu izlerken yine de eğlenceli vakit geçiriyorduk.

Garrett, her nasılsa olması gerektiğinden daha önce gelmeyi reddetmişti. O yüzden öğle maçları çoktan kazanılmış veya kaybedilmişti. Dallas oyununun başlamak üzere olduğundan oldukça emindim.

Cindy hızlı bir şekilde başını salladı. "Phil futbol sevmiyor."

"Ah," dedim.

Beraberinde daha fazla sessizlik.

"Ee, Hannah, ne üzerine okuyorsun?"

"Müzik. Vokal performanslar, tam söylemem gerekirse."

"Ah," dedi.

Sessizlik.

Garrett omuzlarını kapının yanındaki büyük meşe kütüphaneye yasladı. Onun tarafına kaçamak bakış attığımda yüzünün tamamen ifadesiz olduğunu gördüm. Phil'in yönüne kaçamak bakış attıktan sonra ifadesinin aynı olduğunu gördüm.

Aman Tanrım. Bu akşamı sağ salim atlatacağımı düşünmüyordum.

"Bir şey güzel kokuyor..." diye lafa başladım.

"Hindiyi gidip kontrol edeyim..." diye lafa girdi Cindy.

İkimiz de tuhaf bir şekilde gülüştük.

"Sana o konuda yardım etmeme izin ver." Bariz bir şekilde ayağa fırlamıştım ki on santim topuklu giydiğim için olmaması gereken bir hareketti. Bir anlığına tökezleyip yere düşeceğimden korktum ama sonra dengem yerine oturdu ve düşmeden bir adım atabildim.

Evet, korkunç bir kız arkadaştım. Rahatsız durumlar beni gergin yapıyor ve tetikte olmamı sağlıyorlardı. Garrett'ın yanında kalıp bu cehennem gibi gece için yardım etmeyi istesem de düşmanlığı odanın oksijenini kirleten bu iki adamla burada kalma düşüncesini midem kaldırmıyordu.

Garrett'a üzgün bir bakış atıp Cindy'nin ardından gittim. Beni geniş, çelik gereçleri ve siyah mermer tezgâhı olan modern bir mutfağa yönlendirdi. Leziz aroma burada daha yoğundu ve tezgâhta üçüncü dünya ülkelerinin hepsini doyurabilecek kadar üstü kapalı yemek vardı.

"Hepsini sen mi pişirdin?" diye bağırdım.

Bana utangaç bir gülümsemeyle döndü. "Evet. Pişirmeye bayılıyorum ama Phil bana nadiren fırsat veriyor. Dışarıda yemeyi tercih ediyor."

Cindy kabarık bir eldiveni eline geçirerek fırının kapağını açtı. "Garrett ile ne kadar süredir berabersiniz?" diye muhabbet babında sorarken devasa hindi tenceresini ocağın üstüne koydu.

"Bir ay kadar." Alüminyum folyoyu devasa kuşun üzerinden kaldırmasını izledim. "Sizinle Bay Graham'a ne demeli?"

"Bir yıldan biraz fazla." Arkası bana dönüktü, ifadesini göremiyordum ama sesindeki bir şey beni tetikte tuttu. "Düzenlediğim bir hayır gecesinde tanıştık."

"Ah. Organizatör müsün?"

Termometreyi hindinin göğüs bölgesine sonra bacaklarına soktuktan sonra omuzları bariz bir şekilde rahatladı. "Hazır," diye mırıldandı. "Cevabına gelirsek, bir organizatördüm ama şirketimi birkaç ay önce sattım. Phil ben işteyken beni çok fazla özlediğini söyledi."

Hmm. Ne?

Hayatımdaki erkeğin beni *işteyken çok fazla özlediği için* işimden vazgeçtiğimi düşünemiyordum. Bana göre bu fena bir uyarı çanıydı.

"Ah. Bu... hoş." Tezgâhı gösterdim. "Her şeyi ısıtmakta yardım etmemi ister misin? Veya hemen ısıtmıyor muyuz?"

"Phil hindi hazır olduğu an yemeği bekliyor." Kahkaha attı ama kulağa zorlama geliyordu. "Program yapmışsa herkesin ona uymasını bekler." Cindy mikrodalganın yanındaki kocaman kâseyi işaret etti. "Patatesleri ısıtarak başlayabilirsin. Hâlâ et sosunu yapmam lazım." Sos karışımı paketi tuttu. "Normalde hindi suyunu kullanarak kendi ellerimle yaparım ama zamanımız kısıtlı, o yüzden bunun iş görmesi lazım."

Fırını kapattı ve hindiyi tezgâha koyduktan sonra dikkatini sosa verdi. Fırının duvarlarına tencere ve tavalar asılmıştı. Bir tanesini almak için uzandığında dantelli üstü yukarı kıvrılmıştı. Ya hayal ediyordum ya da iki bileğinin iç taraflarında mora dönük bereler vardı.

Sanki biri onun bileğini tutmuş gibiydi. Sertçe.

Kolları aşağı indi ve bilekleri tekrar kapandı. Siyah dantelin gözümü yanılttığına karar verdim.

"Burada Bay Graham ile beraber mi yaşıyorsun, yoksa kendi evin mi var?" diye sordum patates püresinin ısınmasını beklerken.

"Tanıştığımızdan iki hafta sonra Phil'in yanına taşındım," diye itiraf etti.

Bunu hayal ediyor olmalıydım, çünkü sesinde acılı bir ton olamazdı, değil mi?

"Ah. Bu epey içgüdüsel olmuş. Birbirinizi pek tanımıyordunuz ha?"

"Hayır. Tanımıyorduk."

Pekâlâ, hayal etmiyordum.

Sesinde *kesinlikle* acılı bir ton vardı.

Cindy omuzlarının üzerinden gözlerinde apaçık bir hüzünle bakış attı. "Kimsenin sana bunu söylediğinden emin değilim ama doğaçlama davranmak bazen geri tepebilir."

Nasıl cevap vereceğime dair fikrim yoktu.

O yüzden, "Ah," dedim.

Bu kelimeyi bu akşam çok söyleyeceğime dair içimde bir his vardı.

36

Garrett

Ona vurmuştu.

Şerefsiz herif o kadına vurmuştu.

Cindy'nin yanında yarım saat kalmam bu kanıya varmama yetmişti. İşaretleri yakalamama. Adamın ona dokunduğunda irkilmesinden anlamıştım. Ufacık ve belki diğerleri tarafından gözden kaçacak bir şeydi ama annem ne zaman babam yakına gelirse aynı davranırdı. Neredeyse sonraki yumruğunu, tokadını veya kahrolası tekmesini heyecanla bekliyor gibiydi.

Ama bu Cindy'nin yaydığı tek uyarı işareti değildi. Kırmızı elbisesinin üzerine giydiği uzun kollu dantel şey açık veriyordu. Beyaz ayakkabılarla siyah ceket giyilmeyeceğini bilecek kadar yeterince dernek kızını becermiştim. Aynı zamanda babam sandalyesinde biraz kıpırdasa gözlerinde beliren bir korku ışıltısı vardı. Et suyunun fazla sulu olduğunu söylediğinde omuzlarındaki üzgün düşüş. Bariz bir şekilde onu mutlu tutmaya çalıştığı için ona döktüğü methiyeler. Hayır, onu sakin tutmak için.

Yemeğin neredeyse yarısına gelmiştik. Kravatım beni boğuyordu ve artık öfkemi engelleyebileceğimden emin değildim. Moruğa saldırıp bunu başka bir kadına nasıl yapabileceğini emretmeden önce tatlı kısmına kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Cindy ve Hannah bir şey hakkında muhabbet ediyorlardı. Ne olduğu hakkında fikrim yoktu. Parmaklarım çatalı o kadar sıkıca tutuyordu ki ortadan ikiye ayrılmadığına şaşırdım.

Benimle, Hannah ile Cindy mutfaktayken hokey hakkında konuşmaya çalıştı. Cevap vermeye çalıştım. Birkaç düzgün cümle kurabildiğimden emindim. Ama Hannah ile bu lanet olası eve girdiğimizden beri aklım başka yerdeydi. Her oda midemin ağzıma gelmesini sağlayan bir hatıraya şahitlik etmişti.

Mutfakta ilk defa burnumu kırmıştı.

Üst katta, genellikle yatak odamda asıl dayağı yemiştim. Bu akşam oraya gitmeye cesaret edemiyordum, çünkü duvarların üzerime kapanmasından korkuyordum.

Oturma odası, sekizinci sınıf takımım ligin playoffları-na giremediğinde beni duvara fırlattığı yerdi. Alçıpanda oluşan deliğin üzerine bir resim astığını fark ettim.

"O yüzden, evet," diyordu Hannah. "Şimdi tek başıma şarkıyı söylüyorum ki baştan da böyle yapmalıydım."

Cindy diliyle sempatik bir ses çıkardı. "Bu oğlan bencil şerefsizin teki gibi görünüyor."

"Cynthia," dedi babam sertçe. "Diline dikkat et."

İşte yine o irkilme oradaydı. Sonrasında kısık sesle "özür dilerim" gelmeliydi ama şansıma kadın özür dilememişti.

"Katılmıyor musun Phil? Hâlâ Rangers için oynadığını ve kalecinizin Stanley Kupası'ndaki ilk oyunda sizi sallantıda bıraktığını düşün."

Babamın çenesi gerildi. "İki durum eşdeğer değil."

Kadın hemen geri adım attı. "Hayır, sanırım değiller."

Çatal dolusu patates püresini ağzıma tıkıp doldurdum.

Babamın soğuk bakışları Hannah'ya çevrildi. "Oğlumu ne kadar süredir görüyorsun?"

Gözümün kenarından Hannah'nın rahatsızlıkla kıpırdandığını gördüm. "Bir aydır."

Başıyla onaylarken neredeyse duyduğuna memnunmuş gibiydi. Tekrar ağzını açtığında tam olarak ne konuda memnun olduğunun farkına vardım. "Ciddi değil o zaman."

Hannah kaşlarını çattı.

Ben de çattım, çünkü ne düşündüğünü biliyordum. Hayır, neyi *umduğunu*. Hannah ile olan bu şeyin gelip geçici olmasını. Eninde sonunda hevesimin geçeceğini ve yine tamamen hokeye odaklanmaya döneceğimi.

Ama yanılıyordu. Kahretsin, ben de yanılıyordum. Bir kız arkadaşımın olmasının beni hedeflerimden uzaklaştıracağını, dikkatimi böleceğini düşünmüştüm ama öyle değilmiş. Hannah ile olmayı seviyordum ama hokeye karşı ilgimi de kaybetmemiştim. Hâlâ antrenmanlara gelip buz üzerinde rakiplerimi eziyordum. Geçen ay, Hannah ile hokeyi aynı anda hayatımda tutabileceğimi ve onlara hak ettikleri ilgiyi verebileceğimi bana öğretmişti.

"Garrett sana mezun olduklarından sonra seçmelere girmeyi planladığını söyledi mi?" diye sordu babam.

Hannah cevaben başıyla onayladı.

"Seçildikten sonra programı daha da yoğun hale gelecek. Seninkinin de öyle olacağını düşünüyorum." Babamın dudağı büzüldü. "Mezuniyetten sonra kendini nerede görüyorsun? Broadway mi? Albüm hazırlarken mi?"

"Henüz karar vermedim," dedikten sonra su bardağına uzandı.

Tabağının boş olduğunu fark ettim. Bütün yiyeceklerini bitirmiş ama ikincisini talep etmemişti. Ben de yapmamıştım ama Cindy'nin yemeklerinin inanılmaz lezzetli olduğunu inkâr edemezdim. Bu kadar sulu bir hindi yıllardır yememiştim.

"Eh, müzik endüstrisi girmesi zor bir yer. Oldukça fazla çalışma ve sabır gerektiriyor." Babam duraksadı. "Ve inanılmaz derecede odaklanma."

"Hepsinin farkındayım." Hannah'nın dudakları fazlasıyla söyleyecekleri varmış ama kendini söylememeye zorluyormuş gibi tek çizgi halini aldı.

"Profesyonel sporlar da aynı şekilde," dedi babam imalı şekilde. "Aynı şekilde odaklanmayı gerektiriyor. Dikkat dağınıklıkları pahalıya mal olabilir." Başıyla beni işaret etti. "Öyle değil mi evlat?"

Hannah'nın eline uzandım ve avucumla parmaklarını kapattım. "Bazı dikkat dağınıkları her şeye değer."

Babamın burun delikleri genişlemişti.

"Sanırım herkes yemeyi bitirdi," diye ağzından kaçırdı Cindy. "Biraz tatlıya ne dersiniz?"

Bu evde bir dakika daha geçirme düşüncesi karşısında midem döndü. "Aslında Hannah ile gitmemiz lazım," dedim sertçe. "Hava durumu bu akşam kar yağacağını söyledi. İşler kötüye gitmeden önce yola çıkmak istiyoruz."

Cindy'nin kafası yemek odasının diğer yanındaki yerden tavana kadar olan camlara gitti. Camın ötesinde havada veya yerde bir damla beyaz yoktu.

Ama Tanrı onu korusun, caddenin karsız haline yorum yapmamıştı. Aksine sanki bu rahatsız gece sona ermek üzere olduğu için neredeyse rahatlamış gibiydi.

"Ben masayı toplarım," diye teklif etti Hannah.

Cindy başıyla onayladı. "Teşekkürler Hannah. Memnun olurum."

"Garrett." Babam sandalyesini geri çekti. "Konuşmamız lazım."

Sonra odadan çıktı.

Onu da konuşmalarını da... Şerefsiz, kız arkadaşına güzel yemek için teşekkür bile etmemişti. Bu adamdan çok

bıkmıştım ama öfkemi yutup onu yemek odasının dışına kadar takip ettim.

"Ne istiyorsun?" diye emrettim çalışma odasına girince. "Ve sakın tatlıya kalmamı emretme zahmetine girme. Buraya Şükran Günü için geldim. Hindiyi yedik ve şimdi gidiyorum."

"Tatlı zerre umurumda değil. O kız hakkında konuşmalıyız."

"O kız mı?" Sert bir şekilde kahkaha attım. "Hannah mı demek istedin? Çünkü o herhangi bir kız değil. Benim kız arkadaşım."

"O kız bir yükümlülük," diye tersledi.

Gözlerimi devirdim. "Nasıl anladın?"

"Son üç maçının ikisini kaybettin!" diye gürledi.

"Ve bu onun hatası mı?"

"Aynen öyle! İlgini maçtan çekiyor."

"Takımdaki tek oyuncu ben değilim," dedim düz bir tonda. "Ve bu maçlarda hata yapan tek kişi de değilim."

"Son seferinde sana pahalıya mal olan bir penaltı yaptın," dedi tükürürmüş gibi.

"Evet, yaptım. Amma büyük olay. Hâlâ ligde birinci sıradayız. Toplamda ikinci."

"İkinci mi?" Şimdi bağırıyordu ve bana doğru adım atarken eli sıkı bir yumruk haline gelmişti. "Ve iki numara olmakla memnunsun, öyle mi? Seni bir numara olman için yetiştirdim pislik herif!"

Bir zamanlar o alev alev gözler ve kızarmış yanaklar benim de irkilmeme sebep olabilirdi. Ama artık değil. On altı yaşıma girip ondan daha uzun ve iri olduğumda artık ondan korkmam gerekmediğini fark etmiştim.

Karşı geldiğim ilk seferindeki yüzünü hiç unutmayacağım. Yumruğu yüzüme doğru geliyordu ve o anda birden onu engelleyebileceğimi fark ettim. Öylece durup suisti-

mali çekmek zorunda değildim. Aynı şekilde karşılık verebilirdim.

Ve verdim de. Yumruğum çenesiyle birleştiğinde boğumlarındaki tatmin edici çıtırdama sesini hâlâ hatırlıyorum. Öfkeden gürlese bile darbeden geriye doğru tökezlerken gözlerinde saf şok ve korku vardı.

Ama bu bana elini kaldırdığı son seferdi.

"Ne yapacaksın?" diye kışkırtırken başımla elini işaret ettim. "Bana vuracak mısın? Oradaki güzel kadından hıncını çıkarmaktan yoruldun mu?"

Bütün vücudu granit gibi kaskatı kesilmişti.

"O kadını yumruk torbası gibi kullandığını bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye tısladım.

"Ağzından çıkana dikkat et evlat."

Midemdeki öfke kaynıyordu. "Siktir git," diye saydırdım. Nefes alışım öfkeli gözlerine bakarken kesik kesik hale gelmişti. "Ona nasıl elini sürmeye cüret edersin? Başka birine nasıl el sürebilirsin? Senin *kahrolası sorunun* ne?"

Bana doğru hızla geldikten sonra bir adım ötemde durdu. Bir anlığına cidden bana vurabileceğini düşündüm. Neredeyse bunu istiyordum. Bu şekilde karşılığında ona vurabilirdim. Zavallı yüzüne yumruklarımı geçirip ona sevilmesi gereken bir insan tarafından dövülmenin nasıl bir his olduğunu gösterebilirdim.

Ama ayaklarım yere sabitlenmiş, ellerim yanlarıma bastırılmıştı. Çünkü ne kadar yapmayı istesem de kendimi asla onun seviyesine düşürmeyecektim. Asla öfkemi kaybedip *onun* gibi olmayacaktım.

"Doktor yardımına ihtiyacın var," dedim boğulurmuş gibi. "Gerçekten babalık. Cidden bir yardıma ihtiyacın var ve umarım o kadına yaptığından daha fazla zarar vermeden bu yardımı alırsın."

Çalışma odasından tökezleyerek çıktım. Bacaklarım o kadar titriyordu ki beni mutfağa, Hannah'yı tabakları lavaboda çalkalarken bulduğum yere kadar taşıması bir mucizeydi. Cindy bulaşık makinesini dolduruyordu. İki kadın da benim içeri girmemle bakışlarını çevirdiler ve ikisinin de yüzü solmuştu.

"Cindy." Boğazımı temizledim ama kocaman yumru hâlâ oradaydı. "Hannah'yı çaldığım için özür dilerim ama gitmemiz gerekiyor."

Uzun bir duraklamadan sonra sarışının kafası hızlı bir şekilde oynadı. "Önemli değil. Gerisini ben yapabilirim."

Hannah lavabodan uzaklaşıp bana yavaşça yaklaştı. "İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Arabada bekleyebilir misin? Biraz Cindy ile konuşmam lazım."

Mutfaktan çıkmak yerine Hannah, Cindy'nin yanına gidip tereddüt ettikten sonra kadını sıcak bir şekilde kucakladı. "Yemek için çok teşekkür ederim. Mutlu Şükran Günleri."

"Mutlu Şükran Günleri," diye mırıldandı Cindy gergin bir gülümsemeyle.

Ceketimin iç cebine uzanıp anahtarlarımı uzattım. "İşte. Bizim için arabayı çalıştır," dedim Hannah'ya.

Odadan tek kelime etmeden çıktı.

Nefes alarak fayanslı zemini geçip doğrudan Cindy'nin önünde durdum. Şaşkınlığa bütün akşam şahit olduğum ufacık, korkulu bir irkilmeyle tepki verdi. Sanki babasına bak oğlunu al durumuymuş gibi. Sanki ona...

"Sana zarar vermeyeceğim." Sesim bir yumurta gibi çatırdamıştı. Bu konuda onu teselli etmek zorunda olduğum için midem bulanıyordu.

Panik gözlerine doldu. "Ne? Ah tatlım hayır. Öyle düşün..."

"Evet düşündün," dedim sessizce. "Önemli değil. Şahsi olarak algılamıyorum. Nasıl bir şey olduğunu bili..." Yutkundum. "Bak, çok fazla zamanım yok, çünkü bu evden pişman olacağım bir şey yapmadan çıkmak istiyorum ama bir şeyi bilmeni istiyorum."

Rahatsız bir şekilde bulaşık makinesinin kapısını bıraktı. "Nedir?"

"Ben..." Bir başka derin yutkunmadan sonra doğrudan konuya girdim, çünkü ikimiz de bu konuşmayı yapmak istemiyorduk. "Bunu bana ve anneme de yaptı, tamam mı? Bizi hem fiziksel hem de sözel olarak yıllarca suistimal etti."

Dudakları aralandı ama tek kelime çıkmadı.

Kendimi devam etmeye zorlarken göğsüm sıkıştı. "O iyi bir adam değil. Tehlikeli, saldırgan ve... hastalıklı. O hasta. Sana ne yaptığını bana söylemene gerek yok. Veya belki hatalıyım ve sana hiçbir şey yapmıyordur ama bence yapıyor, çünkü onun etrafında nasıl davrandığını gördüm. Ben de o şekilde davranıyordum. Yaptığım her hareket, söylediğim her söz... her şey korkudandı, çünkü beni tekrar ölesiye dövmemesi için çaresiz durumdaydım."

Istırap çeken ifadesi bütün ihtiyacım olan onayı vermişti.

"Neyse," dedim derin bir şekilde nefes alarak. "Seni buradan omzuma atıp sürüklemeyeceğim veya polisleri arayıp bu evde aile içi şiddet olduğunu ihbar etmeyeceğim. Benim yapmam gereken bir şey değil ve müdahale etmeyeceğim. Ama birkaç şey bilmeni istiyorum. Birincisi, senin hatan değil. Asla kendini suçlama, çünkü bütün suç onun. Eleştirilerini, sözlü saldırılarını davet etmek için bir şey yapmadın ve beklentileri karşılanması *imkânsız* olduğundan onu beklentileriyle karşılamakta başarısız olmadın." Göğsüm o kadar kasılıyordu ki kaburgalarım sızlı-

yordu. "İkincisi eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, beni aramanı istiyorum tamam mı? Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa veya onu terk etmek istersen ve toplanıp bir yere taşınmak için birine ihtiyacın olursa veya ne olursa olsun beni ara. Veya o bir şey... yaparsa ve yardıma ihtiyacın olursa Tanrı aşkına lütfen beni ara. Bana bu sözü verebilir misin?"

Cindy şoka girmiş gibi görünüyordu. Tamamen şoka girmiş gibi. Mavi gözleri donuktu ve sanki ağlamamaya çalışırmış gibi hızlı bir şekilde kirpiklerini kırpmaya başladı.

Mutfak, cenaze evi gibi sessizleşti. Bana sadece bakarken hızlıca gözlerini kırpıyor ve parmakları dantel üstlüğün bilek kısmıyla oynuyordu.

Upuzun gibi gelen bir süreden sonra titrek bir şekilde başını sallayıp, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Sıcaklık sürücü koltuğuna oturduğumda klimadan çıkıyordu. Hannah motoru çalıştırmıştı ve buradan en az benim kadar gitmek için çaresizmiş gibi çoktan kemerini bağlamıştı.

Aracı caddeye çıkarıp hızla yolun kenarından uzaklaşırken ev ile arama mesafe koyma ihtiyacı duyuyordum. Eğer bir gün Boston için oynayacak kadar şanslı olursan Beacon Hill'den olabildiğince uzakta yaşamayı planlıyordum.

"Eh... bu kısmen korkunçtu," diye yorumda bulundu Hannah.

Ağzımdan çıkan kahkahaya engel olamadım. "Kısmen mi?"

İç çekti. "Diplomatik olmaya çalışıyordum."

"Zahmet etme. Baştan sona kâbustu." Parmaklarım direksiyonu o kadar sert kavramıştı ki boğumlarım beyaza dönmüştü. "Ona vuruyor."

Bir sessizlik oldu ama Hannah cevap verdiğinde şaşkınlıktan çok pişmanlıktandı. "Bunun olduğunu sezmiştim. Bilekleri mutfakta açıldı ve birkaç bere gördüğümü düşündüm."

Açıklama vücuduma yeni bir öfke dalgasının yayılmasına neden olmuştu. Kahretsin. Bir kısmım hâlâ Cindy hakkında yanılmış olmayı umuyordu.

Otobanda ilerlerken ikimiz de sessiz kaldık. Elim vitesteydi ve Hannah da diğer elimi kaplıyordu. Boğumlarımı okşarken nazik dokunuşu göğsümdeki baskıyı biraz azaltıyordu.

"Benden korktu," diye mırıldandım.

Bu sefer Hannah'nın sesi şaşkındı. "Neden bahsediyorsun?"

"Mutfakta Cindy ile yalnız olduğumda ona yakın bir adım attım ve irkildi. Sanki onu inciteceğimden korkuyormuş gibi kaçındı." Boğazım düğümlendi. "Yani anlıyorum. Annem de ürkekti. Ben de öyleydim. Ama... kahretsin. Onu incitebileceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

Hüzün Hannah'nın sesini yumuşattı. "Büyük ihtimalle sana özel bir şey değildir. Eğer ona zarar veriyorsa, kadın büyük ihtimalle ona yaklaşan herkesten korkuyordur. Tecavüzden sonra ben de bir süre öyleydim. Ürkek, gergin, herkesten şüphelenir bir halde. Yabancıların etrafında rahatlamam uzun bir zaman aldı ve şimdi bile yapamayacağım şeyler var. Toplum içinde içmek gibi. Eh, sen koruma rolünü oynamak için orada olmadığın sürece."

Son lafın beni gülümsetmek için söylendiğini biliyordum ama işe yaramamıştı. Kafam hâlâ Cindy'nin tepkisiyle meşguldü.

Aslında artık konuşmak istemiyordum. Sadece... yapamayacaktım. Neyse ki Hannah beni zorlamadı. Sessizliği zorlama konuşmalarla doldurmama huyunu seviyordum.

Müzik konusunda sorunum olup olmadığını sordu ve başımla onayladığında iPod'unu bağlayıp beni güldürmeyi başaran şarkılarla dolu bir müzik listesi açtı. İlk tanıştığımızda ona gönderdiğim klasik rock setiydi ama ilk şarkıdan başlamadığını fark ettim. Çünkü ilk şarkı annemin favorisiydi ve eğer onu şu anda duyarsam gözyaşlarına boğulacağımdan emindim.

Bu da Hannah Wells'in ne kadar... mükemmel olduğunu gösteriyordu. O kadar benimle, ruh halimle, acılarımla uyumluydu ki. Daha önce beni bu kadar iyi okuyabilen biriyle beraber olmamıştım.

Bir saat gelip geçti. Bir saat olduğunu biliyordum, çünkü müzik listesi o uzunluktaydı ve bittiğinde Hannah'nın farklı karışımlar açması da beni güldürdü, çünkü Rat Pack, Motown ve Bruno Mars'tan oluşuyordu.

Şimdi sakindim. Daha sakindim. Sakinleştiğimi hissettiğim her an Cindy'nin korkulu gözlerini hatırlıyordum ve göğsüm baskıyla sıkışıyordu. Şüpheler içimde dönüp dururken kendimi aklımı kurcalayan tek soruya odaklamaya zorladım. Ama çıkışı alıp bizi Hastings'e götüren iki şeritli yola doğru sürerken soru tekrar aklımda belirdi ve bu sefer kafamdan atamıyordum.

"Ya bunu yapabilecek kapasitem varsa?"

Hannah sesi düşürdü. "Ne?"

"Ya birini incitecek kapasiteye sahipsem?" diye boğuk bir sesle sordum. "Ya ben de onun gibiysem?"

Şüphe götürmeyen bir şekilde cevap verdi. "Değilsin."

Çaresizlik omurgamdan yukarı tırmanıyordu. "Bu öfkeye sahibim, olduğumu *biliyorum*. Bu akşam onu boğazlamak istedim." Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım.

"Onu duvara fırlatıp ölene kadar dövmemek için bütün irademi kullandım. Ama değmezdi. *O* buna değmezdi."

Elime uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bu yüzden onun gibi değilsin. Sende o irade var ve bu da onun öfkesine sahip olmadığın anlamına geliyor. Çünkü o kendininkini kontrol edemiyor. Öfkesinin onu beslemesine, ondan daha zayıf insanları incitecek kadar çılgına çevirmesine izin veriyor." Elimdeki tutuşu sıkılaştı. "Şu anda seni sinirlendirsem ne yaparsın?"

Gözümü kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Hadi şu anda arabada değilmiş gibi davranalım. Odamda veya senin evindeyiz ve ben... ben bilmiyorum, sana biriyle yattığımı filan söyledim. Hayır, tanıştığımız andan beri bütün hokey takımıyla yattığımı söylüyorum."

Bu düşünce içimin kasılmasına neden oldu.

"Ne yapardın?" diye teşvik etti.

Ona kaşlarımı çatarak döndüm. "İlişkiyi bitirip kapıyı çekip çıkardım."

"Bu kadar mı? Bana vurmak istemez miydin?"

Dehşet içinde geri çekildim. "Elbette hayır. Tanrım."

"Aynen." Avuçları soğuk elimin üzerinde nazikçe dolandı. "Çünkü sen onun gibi değilsin. Seni biri ne kadar sinirlendirse de onlara vurmayacaksın."

"Bu doğru değil. Bir, iki kere buz üzerinde kavgaya giriştim," diye itiraf ettim. "Bir keresinde Malone'da bir adamı yumrukladım ama Logan'ın annesi için kötü şeyler söylemişti ve ben de arkadaşım için bu yumruğu atmama gibi bir şey yapamazdım."

İç çekti. "Şiddet uygulayamazsın demiyorum. Herkes bunu yapabilir. Sevdiğin birini incitmezsin diyorum. En azından isteyerek."

Tanrı'ya haklı olması için dua ettim. Ama DNA'nızı sevdiğini *inciten* bir insandan aldığınızda nereden bilebilirdiniz ki?

Ellerim titremeye başladı ve Hannah'nın da bunu hissettiğini biliyordum, çünkü sağ elimi durdurmak için sıktı. "Kenara çek," dedi.

Kaşlarımı çattım. Karanlık bir yolda gidiyorduk ve başka bir araba etrafta olsa bile hiçliğin ortasında durma fikri hoşuma gitmemişti. "Neden?"

"Çünkü seni öpmek istiyorum ve bunu gözlerin yoldayken yapamam."

Farkında olmadan bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. Kimse benden beni öpebilmesi için kenara çekmemi istememişti. Çok yorgun, öfkeli, üzgün ve daha Tanrı bilir neler hissettiğim için Hannah'nın beni öpme fikri şu an kulağa mükemmel geliyordu.

Tek kelime etmeden kenardaki tekerleklerden yol olmuş park yerine çekip acil durum farlarını yaktım.

Hannah yanıma yaklaşıp çenemi tuttu. Nazik parmakları çenemi okşuyordu ve sonra eğilip beni öptü. Dudakları ufak bir dokunduktan sonra geri çekilip, "Onun gibi değilsin. Asla onun gibi olmayacaksın," diye fısıldadı. Dudakları öpmeden önce burnumun ucunu gıdıkladı. "Sen iyi bir adamsın." Yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. "Dürüst, nazik ve merhametli." Hafifçe alt dudağımı ısırdı. "Yani beni yanlış anlama, bazen adi herifin teki olabiliyorsun ama katlanabilir bir adilik."

Sırıtmamı engelleyemiyordum.

"Onun gibi değilsin," diye bu sefer daha sert bir şekilde tekrarladı. "İkinizin tek ortak noktası oldukça yetenekli hokey oyuncuları olmanız. Onun gibi *değilsin.*"

Tanrım bunu duymaya ihtiyacım vardı. Sözcükleri kalbimdeki korkudan ödü patlayan bölgeye işledi ve göğsümdeki baskı azalırken yüzünü ellerimin arasına alıp onu sertçe öptüm. Dilim ağzına girdiğinde neşeyle inledim, çünkü böğürtlen gibi tadı vardı ve kiraz gibi kokuyordu.

Buna bayılmıştım. Onu bütün akşam, hayatımın geri kalanı boyunca öpmek istiyordum ama şu anda nerede olduğumuzu unutmamıştım.

İsteksiz bir şekilde eli tam da kasıklarıma giderken öpüşü kestim.

"Ne yapıyorsun?" dedim çatallı bir şekilde. Pantolonumun üzerinde sızlayan erkekliğimi okşayınca tekrar inledim.

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?"

Elini tutup durdum. "Farkında mısın bilmiyorum ama yolun kenarında ve arabanın içerisinde oturuyoruz."

"Hadi ya, cidden mi? Palm Springs'e gidiş yolunda, uçakta olduğumuzu sanıyordum."

Kahkaha attım ama yanımdaki baştan çıkarıcı kadın beni tekrar okşayınca hırıltıya dönüşmüştü. Aletimin ucunu sıktı ve kasıklarım gerilerek ufak sıcaklık dalgaları etrafımda dolandı. Ah kahretsin. Bu kesinlikle zamanı değildi ama en az benim kadar tahrik olup olmadığını bilmem lazımdı ve elimin dizlerine doğru kaymasına engel olamadım. Bebek yumuşaklığındaki tenini okşadıktan sonra elbisesinin altına elimi soktum.

İç çamaşırının üzerinde onu avuçladım ve ıslak kumaşı avucumda hissettiğimde inledim. Islaktı. Hem de çok.

Bir şekilde elimi çekmeyi başardım. "Bunu yapamayız."

"Neden olmasın?" Gözlerinde muzip bir parıltı oluştu ki beni şaşırtmamıştı, çünkü Hannah'nın korumasını indirip bir insana güvendiğinde fazlasıyla maceraperest olduğunu biliyordum.

Hâlâ güvendiği kişinin ben olmam ayağımı yerden kesiyordu.

"Herhangi biri gelip geçebilir," dedim imalı bir şekilde durarak. "Polis devriyesi bile."

"O zaman hızlı olsak iyi olur."

Gözümü kırpmadan pantolonumu çözüp elini boxerın içine kaydırmıştı. Gözlerim geriye doğru döndü.

"Arka koltuğa geç," diye patladım.

Gözleri büyüdükten sonra neşeyle doldu. "Gerçekten mi?"

"Kahretsin, eğer bunu yapacaksak bari doğru yapalım," diye cevap verdim iç çekerek. "Büyük oyna ya da hiç oynama, hatırlıyor musun?"

Arka koltuğa ne kadar hızlı atladığını görmek beni güldürmüştü. Kıkırdayarak ön konsolu açtım, oradaki prezervatif sırasını alarak arkada ona katıldım.

Ne tuttuğumu gördüğünde ağzı açık kaldı. "Onlar prezervatif mi? Tamam, bu konuda kızgın olabilirim ama büyük ihtimalle olmamalıyım, çünkü şu an oldukça yardımcı oldular. Ama... *gerçekten mi*? *Arabanda* prezervatif mi tutuyorsun?"

Omuz silktim. "Elbette. Ya bir gün yalnız araba sürerken Kate Upton'u yolun kenarında tek başına dolaşırken bulursam?"

Hannah alaycı bir şekilde burnundan ses çıkardı. "Anladım. O kız senin tipin o zaman? Kıvrımları olan büyük memeli sarışınlar?"

Vücudunu benimkiyle örttükten sonra dirseklerimi iki yanında sabitledim. "Yok, iri memeli kumralları tercih ederim." Yüzümü boynuna gömüp sokuldum. "Bir tanesi özellikle. Onun da fena kıvrımları var bu arada." Elim belinden aşağı kaydı. "Ve dar bir kalçası." Avucumu altına kıvırıp yuvarlak poposunu sıktım. "Ve sıkılabilir bir poposu." Bir elimi bacaklarının arasına hareket ettirdim. "Ve dünyada bundan daha sıkısını görmedim."

Hannah titredi. "Çok edepsizsin."

"Evet ama yine de beni seviyorsun."

Nefesi tekledi. "Evet. Seviyorum." Yeşil gözleri bana parlayarak baktı. "Seni seviyorum."

O iki kelime aramızda asılı kalırken kalbim neredeyse patlayacaktı. Diğer kızlar bunu daha önce bana söylemişti ama bu sefer daha farklıydı. Çünkü Hannah söylüyordu ve o herhangi bir kız değildi. Ve beni sevdiğini söylediğinde gerçekten benden, yalnızca Garrett'tan, Briar'ın hokey yıldızını veya Bay Popüler veya Phil Graham'ın oğlundan bahsetmediğini biliyordum.

Boğazımdaki düğüm yüzünden konuşmak zordu. "Ben de seni seviyorum." Bir kadına onu sevdiğimi söylediğim ilk andı ve çok iyi hissetmiştim.

Hannah gülümsedi. Sonra başımı aşağı doğru çekip beni öptü. Birden artık konuşmuyorduk. Elbisesini yukarı doğru kaldırıp pantolonumu aşağı indirdim. Külotunu bile çıkarmadım. Sadece kenara çektim ve prezervatifi tek elle taktıktan sonra aletimi içine doğru yönlendirdim.

İçine girdiğim an inledi. Ne kadar dar olduğunu söylerken dalga geçmiyordum. Kadınlığı beni adeta bir mengene gibi sarmıştı ki yıldızları gördüm. Kendimi kaybetmeye o kadar yaklaşmıştım ki gelmemek için irademi devreye soktum.

Daha önce kızları arabamda becermiştim.

Hiçbir tanesiyle sevişmemiştim.

"Çok güzelsin," diye mırıldanırken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Hareket etmeye başladım. Yavaş gitmeye, sonuna kadar varmaya can atıyordum ama nerede olduğumuzun da fazlasıyla farkındaydım. Yardıma gelecek iyimser bir insan veya daha kötüsü polis Jeep'i görebilir ve yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünebilirdi. Eğer bize yaklaşırlarsa çıplak kıçımı, kalçalarımın ileri geri hareketini ve Hannah'nın kollarının sırtıma tutunduğunu göreceklerdi.

Hem bu pozisyonda manevra yapmak zordu. Tüm becerebildiğim hızlı ve üstünkörü dokunuşlar yapmaktı ama

Hannah takıyormuş gibi görünmüyordu. İçinde hareket ederken seksi sesler, nefes nefese iç çekişler, titrek inlemeler çıkarıyordu. İçinde belirgin bir noktaya vurduğumda o kadar yüksek sesle inledi ki gelmemek için kalçalarımı kasmak zorunda kaldım. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyordum ama onun da gelmesini istiyordum. Vajinası etrafında kasılıp beni kurutana kadar içine çekerken çığlık atmasını istiyordum.

Aramıza ulaşıp klitorisine başparmağımla bastırıp yavaşça okşadım. "Bana ver bebeğim," diye tiz bir sesle kulağına konuştum. "Benim için gel. Aletimin etrafında gelişini hissetmeme izin ver."

Gözleri sıkıca kapanırken kalçaları acelesiz gidiş gelişlerimle buluşmak için yerinden kalkıyordu. Sonra arzuyla çığlık attı. O kadar sert bir şekilde doyuma ulaştım ki görüşüm kardı ve aklım binlerce parçaya ayrıldı.

Akıl almaz zevk sonunda azalınca arabada çalan şarkının farkına vardım.

Gözlerim hemen açıldı. "One Directon'ın şarkılarını yeniden mi yükledin?"

Dudağı kıpırdandı. "Hayır..."

"Hı-hı. O zaman neden 'Story of My Life' çalıyor?" diye sordum.

Durakladıktan sonra derin bir iç çekti. "Çünkü One Direction seviyorum. İşte. Söyledim."

"Seni sevdiğim için şanslısın," diye onu uyardım. "Çünkü aksi halde katlanmazdım."

Hannah sırıttı. "Seni sevdiğim için sen şanslısın. Çünkü tam anlamıyla bir pisliksin ve buna katlanacak pek fazla kız yok."

Pislik konusunda büyük ihtimalle haklıydı.

Şans kısmında da kesinlikle haklıydı.

37

Hannah

"Bundan hoşlanmadım," diye açıkladım. "Ciddiyim bebeğim, bacaklarım acımaya başladı. Sana söyledim, ben esnek değilim."

Garrett'ın kahkahası vücudum boyunca yayıldı. Çıplak vücudumda, eğer eklemem gerekirse, çünkü sevişmenin ortasındaydık ki az önce hoşlanmadığımı itiraf etmiştim.

Belki de mod öldürücüydüm.

Ama ne var biliyor musunuz, umurumda değildi. Bu pozisyona karşı çıkıyordum. Garrett önümde dizleri üzerinde durdu, ayak bileklerim omuzlarındaydı. Belki epey iri bir hokey oyuncusu olmasaydı, bacaklarım Empire State binasına yaslanmış gibi hissedip krampa girmeyecekti.

Garrett hâlâ kahkaha atarak öne eğildi ve kaslarım rahatlarken bacaklarımı aşağı indirip kalçalarının etrafına doladım. Hemen açı değişmişti ve ağzımdan bir inleme çıktı.

"Daha iyi mi?" diye boğuk sesle sordu.

"Aman Tanrım. Evet. Onu yine yap."

"Ne yaptığıma dair fikrim yok."

"Kalçanı kıvır, aynı... ahhhhhh... Evet, aynen öyle."

İçimi her dolduruşunda ereksiyonu etrafında kasılıyordum. Her geri çekilişinde kendimi bomboş, sızlarken ve çaresiz hissediyordum. Bu adama bağımlıydım. Öpücüklerine, tadına, kısa saçlarının ellerimin altındaki hissine ve

tırnaklarımı batırdığımda sırtının pürüzsüz kas kirişlerine bağımlıydım.

Kalçasını büktü ve nefes alışları hızlanırken daha sert, daha derine girip gözümü karartmıştı. Sonra ikimizin de katıldığı yere ulaşırken klitorisimi okşuyordu ve işte oraya varmıştı. Önce o geldi ama içimde gidip gelmeye devam ederken doyumu yüzünden hâlâ titriyordu. Orgazmı benimkini tetikledi. Daha fazla titrerken vücudumda şu anda dolanan leziz hissiyata dair oda arkadaşlarını haberdar etmeyeyim diye bağırmamak için dudağımı ısırdım.

Sonrasında Garrett sırtüstü yuvarlanıp beni üstüne çekerek vücuduna maymun gibi yapıştırdıktan sonra yüzüme ve alnıma ufak öpücükler kondurdu.

"Neden seksten sonra bu kadar enerjiksin?" diye homurdandı.

"Bilmiyorum. Umurumda değil." Vücudunun her tarafına neşeyle gülene kadar öpücükler kondurdum. İlgiden hoşlandığını biliyordum ve iyi bir şeydi, çünkü ona ilgimi vermekten kendimi alamıyordum. Bir sebepten dolayı onun etrafındayken ilgi arsızına dönmüştüm.

Hayat yine güzeldi. Şükran Günü'nün üzerinden bir hafta geçmişti ve Garrett ile iyi ve güçlü şekilde gidiyorduk. Ama yoğunduk. Bütün finallerimiz, Garrett'a yardım ettiğim Tolbert'ın dersi dahil yaklaşıyordu. Antrenman planı önceki kadar yoğundu ve benimki de provalarla aynı şekildeydi. Ama en azından bu konuda artık heyecanlıydım.

Jae ile sevdiğim bir düzenleme bulmuştum ve ortaya fena bir performans çıkaracağıma güveniyordum. Ama hâlâ Cass ve Mary Jane'i yaptıkları için affetmemiştim. MJ birkaç kere buluşup konuşmamız için mesaj atmıştı ama onu görmezden geliyordum. Fiona bana kendi üçüncü sınıf koro odalarından birinde prova yerimi ayarladığından beri MJ'e veya Cass'e rastlamamıştım.

Hayatımı çılgınlar gibi seviyorum pastasının kreması neydi biliyor musunuz? Babam geçen hafta güzel haber için aramıştı. Ailem Noel için benimle Nicole teyzenin evinde buluşabilecekti. Çoktan biletleri almıştım ve onları görmek için sabırsızlanıyordum ama Garrett benimle gelemeyecek diye hayal kırıklığına uğramıştım. Onu davet etmiştim ama tarihler uyuşmamıştı, çünkü takımın benim gidişimden sonraki gün bir maçı vardı ve ben döndükten iki gün sonra bir tane daha programlanmıştı. O yüzden Garrett tatili Hastings'e yirmi dakikalık bir kasabada Logan ile geçirecekti.

Garrett'ın kapısına yüksek sesli vurulması beni mutlu düşüncelerimden uyandırdı. Kapı kapalıydı o yüzden kimsenin odaya dalacağından endişelenmedim ama alışkanlık olarak battaniyeye uzandım.

"Böldüğüm için özür dilerim kızlar, erkekler," diye seslendi Logan. "Ama p ve v'lerinizi kaldırma vaktiniz geldi. Gitmemiz lazım G."

Garrett'a boş bir bakış attım. "P ve V mi?" Logan'ın uydurma lafları ve kısaltmalarına çoğunlukla anlam veremiyordum.

Garrett bana sırıttı. "Ah hadi ama cidden mi? Ben bile bunu anladım. İlkokul saçmalıkları."

Üzerine düşündükten sonra yanaklarım kızardı. "Bir insan vajinasını nasıl kenara kaldırır?"

Kıs kıs güldü. "Logan'a sor. Aslında lütfen sorma." Yataktan kalkıp odanın etrafında kıyafetlerini aradı. "Provadan sonra maça geliyor musun?"

"Evet ama ikinci periyoddan önce yetişebileceğimi düşünmüyorum. Ayh. Arenaya ulaşana kadar sadece ayakta yer kalacaktır."

"Birinin sana yer tutmasını sağlarım."

"Teşekkürler."

Banyoya atlayıp tazelendim ve çıktığımda Garrett'ı yatağın kenarında çorap giymeye çalışırken buldum. Görüntüsü karşısında kalbim tekledi. Dağınık saçlar, gerilen kaslar, hafifçe ısırdığım boynundaki kızarıklık. İnanılmaz yakışıklıydı.

Beş dakika sonra evinden çıkıp kendi yollarımıza gittik. Tracy'nin arabası bende olduğu için prova için kampüse sürdüm. Cass ortadan kalktığına göre sonunda şarkı söylemekten zevk alabilirdim.

Ve alıyordum. Şahsi viyolonselistim ve ben şarkının sonunu mükemmelleştirmiştik. Birkaç saat sonra Briar'ın hokey merkezine doğru sürüyordum. Allie'ye maça gelip gelmek istemediğini sordum ama Sean ile meşguldü ve diğer arkadaşlarım ise bir dünya ödevin altında boğuşuyorlardı ki bu, önceden hallettiğim için minnettar hissetmeme neden oluyordu. Derslerimin çoğu performans veya müzik teorisi üzerineydi. O yüzden İngiliz Edebiyatı ile Etik kâğıtlarıma odaklanmam gerekiyordu ki ikisi de neredeyse bitmek üzereydi.

Arenaya umduğumdan daha geç gittim. Üçüncü periyod neredeyse başlayacaktı ama korkuyla puan tablosunda 1-1 gördüm, çünkü Briar bu akşam Buffalo'dan ikinci lig bir takımla oynuyordu. Garrett o kadar zorlayıcı bir maç olmayacağına güveniyordu ama belli ki yanılmıştı.

Ev sahibi takımın kulübesinin arkasında üçüncü sınıf öğrencisi Natalie sayesinde beni bir boş koltuk bekliyordu. Garrett daha önce ondan bahsetmişti ama şu âna kadar tanışmamıştım. Belli ki Birdie ile ilk yıldan beri çıkıyorlardı ve bu oldukça etkileyiciydi. Birçok üniversite ilişkisi pek uzun ömürlü olmuyordu.

Natalie komik ve tatlıydı. Maçı beraber izlerken iyi zaman geçirdik. Dean onu buza doğru savuran sert bir darbe alınca ikimizin de endişeyle nefesi kesildi.

"Aman Tanrım," diye patladı Natalie. "İyi durumda mı?"

Neyse ki Dean iyiydi. Üzerinden hemen darbeyi silkeleyip ayağa zıplayarak Birar'ın kenardaki kulübesine yer değiştirmek için kaydı. Garrett buza ayak bastığı an nabzım hızlandı. Hafife alınmaması gereken biriydi. Ayak hamleleri hızlı, sopaya hâkimiyeti oldukça yetenekli ve sert bir atıcıydı. İlk pası Birdie'nin sopasıyla buluştuktan sonra mavi çizgi bölgesine doğru uçtu. Birdie topu atarken Garrett peşinden koştu. Diğer takımın orta saha oyuncusu da aynısını yaptı. Kıvrımların arasından birbirlerine dirsek atarlarken Buffalo'nun forveti üstünlüğü almaya çalışıyordu.

Garrett galip geldi ve ağların arasından geçip hızlı bir atış yaptı. Kaleci kolayca durdurmuştu ama top sekerek doğrudan Birdie'nin önüne düşmüştü. O da topu eldiveni biraz geç kalkan kaleciye tekrar geri yolladı.

Natalie ayağa kalktı ve Birdie'nin golü tabloyu ışıldatırken ona tezahürat etti. Heyecanla sarıldıktan sonra oyunun son üç dakikasında nefeslerimizi tuttuk. Diğer takım topu ele geçirmeye çalıştı ama Briar'ın ikinci sınıf orta saha oyuncusu sonraki çarpışmayı kazandı ve 2-1 biten oyunun geri kalanına biz hükmettik.

Natalie ile beraber merdivenlerde her yöne itildikten sonra koridora doğru yürüdük.

"Garrett ile beraber olduğuna çok sevindim," diye ağzından kaçırdı.

Yorumu beni gülümsetmişti, çünkü beni daha yirmi dakikadır tanıyordu. "Ben de öyle," diye cevap verdim.

"Cidden. Çok iyi bir adam ama söz konusu hokey olunca oldukça ciddi. Zar zor içki içiyor, kimseyle ciddileşmiyor. Bir şeye bu kadar odaklanmak sağlıklı değil, bilirsin işte?"

Alanı terk ettik ama arenanın çıkışına ilerlemedik. Onun yerine adamlarımızı bekleyebilelim diye soyunma odaları-

na doğru giden koridora doğru ilerlemek için kalabalığın arasından geçtik. Garrett Graham benim adamımdı. İnanılmaz bir düşünceydi ama hoşuma gitmişti.

"Bu yüzden onun için iyi olduğunu düşünüyorum," dedi. "Onu her gördüğümde çok mutlu ve sakin gözüküyor."

Kalabalığın arasında tanıdık bir yüzü görünce omurgam dikleşti.

Garrett'ın babası.

Benden biraz ötede benim gittiğim yöne gidiyordu. Beyzbol şapkasını alnına düşürmüştü ama bu beni onu fark etmekten alıkoymamıştı, çünkü Briar forması giymiş birkaç adam imza için ona yaklaşmıştı. Formaları ve bir tanesinin uzattığı fotoğrafı imzaladı. Resmi göremiyordum ama zafer günlerinden kalma, aynı evinde çerçevelenmiş olanlar gibi önemli bir ânın fotoğrafı olduğunu düşündüm. Phil Graham, hokey efsanesi.

Şimdi oğlunun üzerinden rant yapıyordu.

Garrett'ın babasına olan öfkeme o kadar odaklanmıştım ki nereye gittiğime bakmadım ve birine sertçe çarptığımda ağzımdan şaşkın bir kahkaha çıktı.

"Özür dilerim. Nereye gittiğime..." Özür dudaklarımda dondu, çünkü kime çarptığımı fark etmiştim.

Rob Delaney en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Göz göze geldiğim an buz kütlesine döndüm. Titremeler vücudumun her tarafını kapladı. Ayağım yere saplandı. Dalgalar halinde dehşet vücuduma saldırıyordu.

Rob'ı mahkemeden... *tecavüzcümün adına* ifade verdiğinden beri görmemiştim.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Veya yapacağımı. Veya düşüneceğimi.

Biri bağırdı. "Wellsy!"

Başımı çevirdim.

Tekrar geri çevirdiğimde Rob hızla kaçıyordu.

Nefes alamıyordum.

Garrett arkamdan geldi. Onun olduğunu biliyordum, elinin yanağımda nazik dokunuşunu hissettim, çünkü gözlerim Rob'un sırtına takılıydı. Buffalo State ceketi giyiyordu. Oraya mı gidiyordu? Aaron'ın arkadaşlarının ne yaptıklarını öğrenmeye hiç çalışmamıştım. Üniversiteye nereye gittiklerini, şu anda ne yaptıklarını... En son Rob Delaney'le bağlantıya geçtiğimde dolaylı yollardandı. Babam hırdavatçı dükkânında Rob'un babasına saldırdığındaydı.

"Hannah. Bana bak."

Gözlerimi kapıdan henüz çıkamamış olan Rob'dan ayırmadım. Beraber olduğu birkaç arkadaşıyla konuşmak için durdu. O da omzunun arkasından panik içinde bakışlar atıyordu ve hâlâ ona baktığımı fark edince rengi soldu.

"Hannah. Tanrım. Betin benzin attı. Sorun nedir?"

Sanırım benim de rengim solmuştu. Sanırım Rob gibi gözüküyordum. Sanırım ikimiz de hayalet görmüştük.

Sonraki bildiğim tek şey kafamın Garrett'ın elinin çenemi kavrayıp göz teması kurmaya zorlamasıyla çevrildiğiydi.

"Neler oluyor? O adam kim?" Bakışlarımı takip etti ve şimdi Rob'ı o da bariz bir güvensizlikle izliyordu.

"Kimse," dedim zayıf bir şekilde.

"Hannah."

"Hiç kimse Garrett. Lütfen." Sırtımı kapıya çevirip başarılı bir şekilde Rob'un tarafına bakma cazibesini yok ettim.

Garrett durakladı. Yüzümü inceledi. Sonra içine nefes çekti. "Ah kahretsin. O..." Korkunç sorusu aramızda asılı kaldı.

"Hayır," dedim hızlıca. "O değil. Yemin ederim." Oksijen eksikliğinden ciğerlerim yanıyordu. O yüzden kendimi derin bir nefes almaya zorladım. "O sadece bir adam."

"Hangi adam? İsmi ne?"

"Rob." Mide bulantısı karnımın altüst ediyordu. "Rob Delaney."

Garrett'ın bakışları omzumun üzerindeydi ki bu da Rob'un hâlâ orada olduğunu bana söylüyordu. Kahretsin, neden çekip gidemiyordu?

"O kim Hannah?"

Ne kadar denesem de artık dünyam sarsılmamış gibi yapamıyordum.

Yüzüm düştü ve fısıldadım. "Aaron'ın en iyi arkadaşı. Mahkemede onun adına tanıklık yapanlardan..."

Garrett çoktan uzun adımlarla yürümeye başlamıştı.

38

Garrett

Kan kulaklarımda uğulduyordu. Hannah'nın arkamdan seslendiğini duydum ama kendimi durduramıyordum. Sanki dünyayı kırmızı bir duman etrafından görüyordum. Otomatik pilota dönmüştüm ve Rob Delaney'e doğru giden yolda ilerlerken pislik arayıcıya dönüşmüştüm.

Hannah'nın tecavüzcüsünün, kılına bile zarar gelmeden kurtulmasına yardım eden şerefsiz.

"Delaney," diye sesledim.

Omuzları gergindi. Birkaç eleman bizden tarafa baktı ama şu anda ilgilendiğim sadece bir insan vardı. Arkasını dönünce koyu renkli gözleri beni gördüğünde bir an panikle parıldadı. Hannah ile konuştuğumu görmüştü. Büyük ihtimalle bana ne söylediğini çözmüştü.

Arkadaşlarına bir şey söyledi ve hızlıca gruptan ayrıldı. Bana doğru temkinle yaklaşırken çenem kaskatı kesildi.

"Sen de kimsin?" diye homurdandı.

"Hannah'nın erkek arkadaşı."

İfadesi apaçık bir korku yayıyordu ama yine de cesur davranmaya çalıştı. "Öyle mi? Eh, ne istiyorsun?"

Sakince nefes aldım. Beni sakinleştirmedi. Hem de hiç. "Sadece tecavüzcüye yardım ve yataklık eden şerefsizle tanışmak istedim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra bana kaşlarını çattı. "Siktir git. Benim hakkımda bir halt bilmiyorsun dostum."

"Hakkında her şeyi biliyorum," diye düzeltirken bütün vücudum güçlükle kontrol altına alabildiğim bir öfkeyle titriyordu. "Arkadaşının benim kadınımı ilaçlamasına izin verdiğini biliyorum. Hannah'yı üst kata götürüp ona zarar verirken kenarda durduğunu biliyorum. Sonra onu desteklemek için yalan yere yemin etme suçunu işlediğini biliyorum. Vicdanı olmayan pisliğin teki olduğunu biliyorum."

"Siktir git," dedi tekrar ama cesareti tükenmişti. Şimdi şaşkın görünüyordu.

"Gerçekten mi? Siktir git? Bütün söyleyebileceğin bu mu? Sanırım bu kulağa mantıklı geliyor." Boğazıma toplanan asidi yutkundum. "Masum bir kızı savunamayan korkağın tekisin. Kendini savunma cesaretin neden olsun ki?"

Acı suçlama adamın öfkesini tetiklemişti. "Başımdan çek git adamım. Aptal bir sporcu tarafından hakarete uğramak için buraya gelmedim. Kaltak sevgilinin yanına dön ve..."

Ah, işte bunu yapmayacaktı.

Yumruğum hızla kalktı.

Sonrası bulanıktı.

İnsanlar bağırıyordu. Biri ceketimin ensesini çekip beni Delaney'in üzerinden çekmeye çalışıyordu. Elim zonkladı. Ağzımda kan tadı aldım. Sanki tanımlayamadığım bir şekilde kendi vücudumda değil gibiydim. Kontrolsüz bir öfke dalgasında kaybolmuştum.

"Garrett."

Biri beni duvara gömdü ve içgüdüsel olarak bir sağ kroşe vurdum. Bir an kızıllık görünce tekrar sesin daha keskin ve duygulu bir şekilde Garrett dediğini duydum. Gözümden perde kalktığında Logan'ın dudaklarının kenarından kan aktığını gördüm.

Ah kahretsin.

"G." Sesi kısık ve kaygı vericiydi ama gözlerinden yayılan endişe şüphe götürmezdi. "G, durman lazım."

Bütün oksijen hızla ciğerlerimden dışarı çıktı. Etrafıma bakıp bir sürü insanın bana baktığını ve kafası karışık fısıldamaları duydum.

Sonra Koç geldi ve birden yaptığımın ciddiyetiyle karşı karşıya geldim.

İki saat sonra Hannah'nın kapısının önünde duruyordum ve kapıyı çalmaya gücüm yoktu.

En son bu kadar yoğun bir şekilde yorgunluk hissettiğim zamanı hatırlamıyordum. Bu akşam maçtan sonraki kutlamaya gitmek yerine Koç'un ofisinde bir saatten fazla oturup bana okul bölgesinde kavga başlatmam konusunda bağırışını dinlemiştim. Bu arada bana tek oyun oynamama cezası vermişti. Dürüst olmam gerekirse cezanın daha katı olmamasına şaşmıştım ama Koç ile birkaç Briar görevlisi benden hikâyeyi öğrendikten sonra bana fazla yüklenmemeye karar verdiler. Hannah bana onlara Delaney ile hikâyesini anlatmam için izin verirken herhangi bir hokey hayranına saldıran psikopat biri olduğumu düşünmelerini istemediğinde ısrar etti ama travmasını koçumla paylaşırken kendimi pislik gibi hissettim.

Bir oyun cezası. Tanrım. Daha beterini hak ediyordum.

Babamın daha cezadan haberi olup olmadığını merak ediyordum ama olması gerekiyordu. Briar'da ona benim hakkımda bilgi vermesi için para verdiği biri olduğuna iddiaya girerdim. Neyse ki arenadan çıktığımda etrafta değildi. O yüzden bu akşamlık öfkesiyle baş etmemiştim.

Logan oradaydı. Dışarıda beni bekliyordu ve en yakın arkadaşımdan ona vurduğum için özür dilerken daha önce bu kadar utanmamıştım. Ama aynı zamanda Hannah, Logan ile durumu paylaşmam için bana izin vermişti. Rob'un kim olduğunu ve arkasından neden gittiğimi söyledikten sonra Logan, Rob'ın peşinden kendi gitmeye hazırdı ve şerefsizin üstünden beni aldığı için *benden* özür diledi. İşte o zaman bu adamı ne kadar çok sevdiğimin farkına vardım. Kız arkadaşıma kendini kaptırıyor olabilirdi ama hâlâ sahip olduğum en iyi arkadaştı. Kahretsin, aynı zamanda kız arkadaşıma kendini kaptırma konusunda onu suçlayamıyordum, çünkü hayatında Hannah gibi inanılmaz birisini neden *istemesindi* ki?

Hannah kapıyı açıp beni içeri aldı ama hemen kollarını etrafıma dolayarak beni şaşırttı. "İyi misin?" diye hızla sordu.

"İyiyim." Sesim çatallı çıktığı için devam etmeden önce boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Çok özür dilerim bebeğim."

Başını kaldırıp yüzüme bakınca ifadesinde pişmanlık vardı. "Onun peşine düşmemeliydin."

"Biliyorum." Boğazım düğümlendi. "Kendimi durduramadım. Tanık kürsüsünde oturup sana kaltak dediğini, ilaçlar aldığını, arkadaşını baştan çıkardığını söylerken onu gözümde canlandırıyordum. Midemi bulandırdı." Başımı hafifçe salladım. "Hayır, beni *çıldırttı.*"

Elimi tutup kendi odasına yönlendirdikten sonra kapıyı arkasından kapatıp bana yatağın kenarındaki yerimde katıldı. Elime tekrar uzandı ve boğumlarımın hali karşısında nefesi kesildi. Çatlamış ve kanla bulanmışlardı. Buraya gelmeden ellerimi yıkadığım halde ufak kesikler açılmıştı ve şimdi kanıyordu.

"Başın ne kadar belada?" diye sordu.

"Hak ettiğim kadar değil. Bir maç cezası, o da takımı çok sarsmayacak. Eğer söz konusu o olursa rekorumuz sağlam olduğu için maç kaybetmeyi göze alabiliriz. Polisler aranmadı, çünkü Delaney suç duyurusunda bulunmayı reddetti. Buffalo koçu fikrini değiştirmeye çalıştı ama herkese beni provoke ettiğini söyledi."

Kaşları kalktı. "Etti mi?"

"Evet," diyerek nefesimi bıraktım. "Sanırım polisle baş etmek çok fazla sorun teşkil ediyor. Sanırım sadece çıktığı deliğe geri dönüp bunlar hiç olmamış gibi davranmak istiyor. Aynı arkadaşı seni incittikten sonra davrandığı gibi." Kusmuk boğazımda toparlandı. "Bu nasıl adalet Hannah? Neden öfkeli değilsin? Tecavüzcünün serbest bir şekilde etrafta gezmesine, aynı zamanda ona bu işten sıyrılmasında yardımcı olan iğrenç arkadaşlarına neden kızgın değilsin?"

İç çekti. "Adil değil. Ayrıca *ben* öfkeliyim. Ama... eh, hayat adil değil bebeğim. Yani babana baksana. En az Aaron kadar suçlu ve o da hapiste değil. Aksine ülkedeki her hokey hayranı tarafından hâlâ saygı görüyor."

"Evet, çünkü bana ve anneme yaptığından kimsenin haberi yok."

"Eğer bilselerdi onu idolleştirmezlerdi mi sanıyorsun? Bazıları yapabilir ama çoğunun umurunda olmayacağını garanti edebilirim, çünkü o ünlü bir sporcu ve birçok oyun kazandı, yani bu onu kahraman yapıyor." Başını hüzünlü bir şekilde salladı. "Ne kadar tacizcinin etrafta cezasız dolandığını biliyor musun? Ne kadar tecavüz suçlamalarının 'yetersiz' kanıttan düşürüldüğünü veya ne kadar randevu tecavüzcüsünün kurbanları bir şey söylemek için çok korktukları için cezalandırılmadıklarını biliyor musun? O yüzden evet, adil değil ama üzerine kahrolmaya değmez."

Hüzün boğazımı düğümledi. "Benden daha iyi bir insansın o zaman."

"Bu doğru değil," diye beni azarladı. "Şükran Günü'nde bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Babanın öfkeni ve intikamını nasıl hak etmediği hakkında? Eh bence bu en iyi intikam Garrett. Güzel bir şekilde yaşayıp mutlu olarak geçmişindeki pislikleri atlatabilirsin. Tecavüze uğradım, dehşetti ama zamanımı veya enerjimi hayırdan anlamayan zavallı bir pisliğe veya davranışları yüzünden ödüllendirilmesi gerektiğini düşünen zavallı arkadaşlarına ayırmayacağım." Yine iç çekti. "Her şeyi geride bıraktım. Benim adıma Rob ile cidden yüzleşmek zorunda değildin."

"Biliyorum." Gözlerim doldu. Kahretsin. Son ağladığımda annemin cenazesiydi ama o zaman on iki yaşındaydım. Hannah buna şahit olduğu için utanıyordum ama bir yandan da yaptığım karşısında dağıldığımı görmesi pahasına anlamasını istiyordum.

"Anlamıyor musun? Birinin sana zarar verme fikri beni parçalara ayırıyor." Hızlı bir şekilde gözlerimi kırparak gözyaşlarıyla boğuştum. "Bu akşama kadar anlamamıştım ama... sanırım ben de arızalıyım."

Hannah şaşkın gözüktü. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle tanışmadan önce arızalıydım," diye mırıldandım. "Bütün hayatım hokey, en iyisi olmak ve babama ona ihtiyacım olmadığımı kanıtlamak etrafında geçiyordu. Kendime kızlara yaklaşmak için izin vermedim, çünkü hedefimden dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Eğer biriyle yakınlaşırsam seçildiğim an onu tekrar edeceğimi biliyordum. En yakın arkadaşlarım dahil tek bir insanı çok yakınıma yaklaştırmadım. Sonra sen geldin ve ne kadar yalnız olduğumun farkına vardım."

Başımı omuzlarına bıraktım. Her şeyden ötürü... çok yorgundum.

Bir an sonra başımı kucağına çekti ve saçımı okşadı. Ona sokulurken sesim bacaklarında boğuklaşıyordu. "Bu akşam kendimi kaybetmeme şahit olmandan nefret ettim." Kendime karşı hissettiğim nefret, dalgalar halinde vücuduma yayıldı. "Sana zarar vermeyeceğimi söyledin ama bu akşam ne yaptığımı gördün. Ona vurmayı planlamıyordum ama o kadar kendini beğenmişti ki. Sonra sana... sana iğrenç bir şey söyledi ve patladım."

"Kontrolünü kaybettin," diye kabul etti. "Ama bu senin hakkındaki hislerimi veya düşüncelerimi değiştirmiyor. Beni asla incitmeyeceğini söyledim ve buna inanıyorum." Sesi titredi. "Tanrım Garrett, dün akşam onun gözlerini ne kadar fena deşmek istediğimi bir bilsen..."

"Ama yapmadın."

"Çünkü şoktaydım. Onu orada görmeyi beklemiyordum." Parmakları kafamdan yumuşak bir dokunuşla geçti. "Kendinden bu yüzden nefret etmeni istemiyorum."

"Benden bu yüzden nefret etmeni istemiyorum."

Eğilip dudaklarını başıma dokundurdu. "Senden asla nefret edemem."

Parmakları saçlarımda, başım onun kucağında bir süre öylece kaldık. En sonunda beni yatağa geçmeye ikna etti ve örtülerin altına tamamen giyinik bir şekilde girdim. Şimdi sarılıyorduk ama bu sefer bana sarılan oydu. Hareket etmek için fazlasıyla yorgundum ve utanıyordum.

Eli göğsümü okşarken uykuya daldım.

39

Hannah

Ertesi gün Garrett'ı yatağımda uyurken bırakıp işe hazırlandım. Hâlâ dün akşam olanlar yüzünden sarsılmış olsam da ona söylediğim her şeyde ciddiydim. Öfkesini kaybettiği için onu *suçlamıyordum.* Aslında kinci bir tarafım Rob'un yüzüne yediği yumruk yüzünden memnundu. Bana yaptığından sonra hak etmişti. Yalancı şahitlik yapıp Aaron'ın kurtulması için ifade vermek... Ne tip bir insan bu türlü acımasız ve zalimce bir şey yapabilir?

Ama Garrett'ın yaptığı şey yüzünden moralinin bozulduğunu biliyordum ve onu düşündüğü canavar olmadığına inandırmak için fazlasıyla çalışmam gerektiğinin de farkındaydım.

Ama aynı zamanda işten de kaytaramazdım. O yüzden Rahatlama Operasyonu'nun beklemesi gerekiyordu.

Giyinip gitmeye hazırken yatağın kenarında oturup Garrett'ın yanağına dokundum. "İşe gitmek durumundayım," diye fısıldadım.

"Mmmmmsnii... brak...?"

Beni arabayla bırakmayı teklif ettiği manasını çıkardım ve dudaklarımın kenarı gülümsemeyle gerildi. "Bugün Tracy'nin arabası bende. İstersen uyumaya devam et. Beş gibi döneceğim."

"Tamam." Göz kapaklarını kırpıştırdıktan sonra tekrar uykuya daldı.

Kendime mutfakta hazır kahvelerden yapıp güçlükle çalışan beynimi çalıştırmak için kafaya diktim. Gözlerim Allie'nin açık olan kapısına kaydı. Mükemmel bir şekilde toplu yatağı beni bir an endişelendirdi. Telefonu kontrol ettiğimde Allie'nin Sean'ın dernek evinde geceyi geçirdiğine dair bir mesaj buldum.

Lokantadaki vardiyam daha başından karmaşa içindeydi. Kahvaltı kalabalığı sürü halinde gelmişti ve kalabalık azalana kadar neredeyse iki saat geçmişti. Boşaldığında nefes almaya bile zamanım olmamıştı, çünkü öğlen kalabalığı gelmeden önce Della benden tezgâhın altındaki malzemeleri organize etmemi istedi. Sonraki saatte dizlerimin üzerinde peçete yığınlarıyla şeker paketlerini bir raftan öbürüne alarak geçirip kahve kupası rafını içecek bardağı rafıyla değiştirdim.

Ayağa kalktığımda şaşkınlıkla hemen önümdeki taburede bir adamı otururken buldum.

Garrett'ın babasıydı.

"Bay Graham," dedim şaşkınlıkla bağırarak. "Merhaba."

"Merhaba Hannah." Sesi lokantanın dışındaki aralık havası kadar soğuktu. "Konuşmamız lazım."

Öyle mi?

Kahretsin. Neden tam olarak ne hakkında konuşmak istediğini bildiğime dair içimde bir his vardı?

"Çalışıyorum," diye ona tuhaf bir tonda cevap verdim.

"Bekleyebilirim."

Çifte kahretsin. Saat daha ondu ve beşe kadar işten çıkmayacaktım. Gerçekten yedi saat boyunca oturup bekleyecek miydi? Çünkü o lokantada olup bana bütün süreç boyunca bakarken vardiyamı atlatamazdım.

"Ara verip veremeyeceğime bakayım," dedim hızla.

Başıyla onayladı. "Çok zamanını almaz. Sadece birkaç dakikana ihtiyacım olduğunu temin ederim."

Bu bir söz mü, yoksa tehdit miydi bilmiyordum.

Yutkunarak Della ile konuşmak için arkadaki ofise gittim. Erkek arkadaşımın babasının benimle konuşacak acil bir şeyi olduğunu söylediğimde bana beş dakika mola vermişti.

Bay Graham ile dışarı adım attığımızda söze karşılık tehdit sorusunun cevabını aldım. Çünkü vücudundan cidden bir tehdit yayılıyordu.

"Eminim kendinden çok memnunsundur."

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun?"

İki elini de uzun siyah mantosunun ceplerine sokunca o kadar Garrett gibi gözüktü ki kısmen can sıkıcıydı. Ama Garrett gibi konuşmuyordu, çünkü Garrett'ın sesi sert değildi ve gözleri kesinlikle bu kadar düşmanca bakmıyordu.

"Birçok kadınla beraber oldum Hannah." Bay Graham kahkaha attı ama sesince ne sıcaklık ne de neşe vardı. "İki adam onun için kavga edince bir kadının egosunun nasıl kabardığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Dün akşam olanın *bu* olduğunu mu sanıyordu? Garrett ile Rob'un aşkım için düello yaptıklarını mı? Tanrım.

"Bu yüzden kavga etmediler," dedim zayıf bir tonda.

Dudakları alayla büküldü. "Ah, gerçekten mi? O zaman kavganın seninle *hiçbir* alakası yok, ha?" Cevap vermeyince tekrar kahkaha attı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bana böylesine açıkça bir düşmanlıkla bakması hoşuma gitmemişti. Eldivenlerimi içeride unutmamayı diliyordum, çünkü ellerim buz kütleleri gibi hissediyordu.

Onları cebime sokup gözlerine baktım. "Ne istiyorsun?"

"Oğlumun dikkatini dağıtmayı bırakmanı istiyorum,"

dedi hızla. "Bu numara yüzünden bir maç oynamama cezası aldığını biliyor musun? Senin yüzünden Hannah. Çünkü maçını kazanmaya odaklanmak yerine seni arkandan yavru köpek gibi takip ederek senin adına kavgalara girişiyor."

Boğazım düğümlendi. "Bu doğru değil."

Bir adım yaklaştığında ondan cidden korkmuştum. Kendime kızdım, çünkü toplum içinde bana zarar vermeyecekti. Lokantanın camı hemen arkamdaydı ve herkes bizi görebilirdi.

"Sana bakışını gördüm ve hoşuma gitmedi. Dikkatini dağıtmandan kesinlikle hoşlanmadım. Bu yüzden artık oğlumla görüşmeyeceğine karar verdim."

Şaşkın kahkahamı durduramadım. "Pardon bayım ama bu sizin vereceğiniz bir karar değil."

"Haklısın. *Senin* kararın olacak."

Midem bulandı. "Bu da ne demek?"

"Oğlumdan ayrılacaksın demek."

Ona ağzı açık baktım. "Şey... Hayır. Üzgünüm ama hayır."

"Böyle diyeceğini düşünmüştüm. Sorun değil. Kararını değiştirebileceğime dair kendime güveniyorum." O soğuk, gri gözler yüzüme işliyordu. "Garrett'a değer veriyor musun?"

"Elbette veriyorum." Sesim çatallaştı. "Onu seviyorum."

İtiraf gözlerine kızgınlık ışıltısı getirmişti. Yüzümü inceledikten sonra alaycı bir ses çıkardı. "Bunu söylediğine inanıyorum." Baştan savan bir şekilde omuz silkti. "Ama bu sadece onun mutlu olmasını istediğin anlamına geliyor, değil mi Hannah? Başarmasını istiyorsun."

Bununla nereye vardığından haberim yoktu ama bu yüzden ondan nefret ettiğimi biliyordum. Bay Graham sırıttı. "Hepsi benim sayemde. Briar'a gönderdiğim eğitim

ücreti çeklerindeki *benim* imzam yüzünden. Okul kitaplarını ve içkilerini benim yüzümden alabiliyor. Arabası? Sigortası? Bunları kim ödüyor sanıyorsun? Ekipmanları? Oğlanın bir işi bile yok. Nasıl yaşayabileceğini düşünüyorsun? *Benim* sayemde."

Midem bulanıyordu. Çünkü bu konuşmayla nereye gittiğini *biliyordum.*

"Onun, cömert bir şekilde, lükslerin keyfini çıkarmasına izin veriyorum, çünkü ikimizin de ortak bir hedefi var. Onun neyi başarmayı istediğini ve bunu yapabileceğini biliyorum." Çenesi kasıldı. "Ama ufak bir pürüz yaşadık, değil mi?"

Bana manalı bir bakış attı. Evet, o pürüz bendim.

"O yüzden bu iş şöyle olacak." Ses tonu yanıltıcı derecede hoştu. Garrett haklıydı. Bu adam bir canavardı. "Oğlumdan ayrılacaksın. Onu daha fazla görmeyecek, arkadaş kalmayacaksın. Bu daha fazla görüşmenin olmadığı temiz bir ayrılık olacak. Anladın mı?"

"Yoksa ne olur?" diye fısıldadım, çünkü söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

"Yoksa oğlana bir kuruş para vermem," dedi omuz silkerek. "Elveda eğitim, kitaplar, araba ve yiyecek. İstediğin bu mu Hannah?"

Aklım fazlasıyla çalışıp seçeneklerini hızla aramaya çalıştı. Şerefsizin tekinin Garrett ile ilişkimi bitirmesi için bana şantaj yapmasına başka seçenekler olduğu ortadayken izin vermeyecektim.

Ama Phil Graham'a yeterli hakkı vermemiştim, çünkü sırf şerefsiz değilmiş, aynı zamanda akıl da okuyormuş.

"Eğer hayır dersen ne olacağını mı düşünüyorsun?" diye tahmin etti. "Garrett'ın uğruna bu kadar zorlu bir şekilde çalıştığı şeyleri kaybetmeden beraber olabileceğiniz bir yol bulmaya mı çalışıyorsun?" Kıkırdadı. "Eh, görece-

ğiz değil mi? Her zaman finansal yardım bulabilir."

Aklıma gelen fikri dillendirince sessizce küfrettim.

"Ama bekle, finansal yardım için gereksinimlere sahip değil." Graham eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Babanın geliri bizimki gibi sabit ise okul sana para vermez Hannah. Güven bana, Garrett başvurdu. Briar onu hemen geri çevirdi."

Kahretsin.

"Banka kredisi?" diye önerdi Garrett'ın babası. "Eh, kredin veya mülkün olmayınca onay alman oldukça zor."

Aklım takip etmekte zorlanıyordu. Garrett'ın kredisi olmalıydı. Bir çeşit geliri. Yazın çalıştığını bana söylemişti.

Ama Bay Graham keskin nişancı gibiydi ve aklıma giren her düşünceyi hemen vuruyordu.

"İnşaat işi için nakit olarak ödemesini aldı. Ne kadar acı bir durum, değil mi? Gelir için hiçbir kayıt yok, kredi yok, Briar'dan yardım alabilmek için yeterince muhtaç durumda değil." Diliyle cık cık sesi çıkardı ve adamı neredeyse tokatlıyordum. "Ee, bu bizi nereye getirdi? Ah evet, düşündüğün diğer seçenek. Oğlum bir iş bulup kendi eğitimini ve masraflarını ödeyecek."

Evet, bu düşünce aklıma gelmişti.

"Ivy League* eğitiminin ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Bu türlü bir eğitimi yarı zamanlı çalışarak ödeyebileceğini mi düşünüyorsun?" Garrett'ın babası başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapması için tam zamanlı çalışması lazım. Okula katılmaya devam edebilir ama hokeyi bırakması gerek, değil mi? Bunu yaptığında ne kadar mutlu olacak?" Gülüşü beni kemiklerime kadar dondurmuştu. "Veya hepsini başarabildiğini düşünelim. Tam zamanlı iş, okul ve hokey. Senin için geriye pek zaman kalmayacak,

* ABD'nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. –*çn*

değil mi Hannah?"

Bu da tam olarak istediği şeydi.

Kusacakmış gibi hissediyordum. Adamın blöf yapmadığını biliyordum. Eğer dediğini yapmazsam Garrett'ın parasını kesecekti.

Aynı zamanda eğer Garrett babasının tehdidini bilseydi ona hemen siktir git diyeceğini biliyordum. Para üzerine beni seçerdi ama bu benim midemin daha da bulanmasına neden oldu, çünkü Bay Graham haklıydı. Garrett'ın ya okulu bırakması ya da ölesiye çalışması gerekecekti. Bu da ya tamamen hokeyin olmayacağı ya da hokeye odaklanacak zaman olmayacağı anlamına geliyordu. Ve kahretsin, ona odaklanmasını *istiyordum*. Bu onun *hayaliydi*.

Aklım hızlı çalışmaya devam etti.

Eğer Garrett'tan ayrılırsam Bay Graham kazanacaktı.

Eğer Garrett'tan ayrılmazsam yine Bay Graham kazanacaktı.

Gözlerim yaşlarla doldu. "O senin oğlun..." dedim kelimeler boğulurcasına çıkarken. "Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

Canı sıkılmış görünüyordu. "Ben acımasız değilim. Sadece daha pratiğim. Bazı insanların aksine önceliklerim var. O oğlana fazlasıyla zaman ve para yatırdım. Bütün bu kadar sıkı çalışmanın karma eğitim müsveddesi yüzünden boşa gitmesini görmeyi reddediyorum."

Tiksintiyle irkildim.

"İşi bitir Hannah," dedi sertçe. "Ciddiyim, beni deneme ve blöf yaptığımı düşünme." Buz gibi bakışları yüzümü deliyordu. "Blöf yapan bir adam gibi mi görünüyorum?"

Asit boğazımı yakarken yavaşça başımı iki yana salladım. "Hayır. Gözükmüyorsun."

40

Garrett

Hannah beni günlerdir görmezden geliyordu. Sanki meşgulmüş gibi davranıyordu ve evet, işi ile provası vardı ama çıktığımızdan beri çalışıyor, prova yapıyordu. Önceleri hızlıca bir yemek yemeye veya benimle yatmadan önce kısa bir sohbet etmeye engel olmadığı kesindi.

Dolayısıyla beni görmezden geliyordu.

Delaney'in peşine düşüşüm yüzünden olduğunu tahmin etmem için Mensa* üyesi olmama gerek yoktu. Bana kızgın olduğu düşünebildiğim tek sebepti ve onu suçlayabildiğimden emin değildim. O adama vurmamam gerekiyordu. Özellikle arenanın önünde yüzlerce insanın şahitliğinde.

Ama... Bilmiyorum... Benden şimdi *korkuyor* olması düşüncesi...

Beni öldürüyordu.

Yurda habersiz gitmiştim, çünkü önceden mesaj atmasam bana ne kadar meşgul olduğuna dair bir bahane uyduracağını biliyordum. Evde olduğunu biliyordum, çünkü dünyadaki en zavallı hareketi yaparak Allie'ye mesaj atıp öğrenmiştim. Sonra pislikçe bir hareketi yaparak Hannah'ya sürprizim olduğu için geleceğimi söylememesi için yalvarmıştım.

* Dünyadaki en geniş ve eski yüksek zekâlılar topluluğu. –*çn*

Allie'nin yuttuğundan emin değildim. Yani, kızlar birbirleriyle konuşurlardı. O yüzden Hannah'nın en yakın arkadaşına onu neyi rahatsız ettiğini söylediği belliydi.

Beklediğim gibi Hannah beni kapıda gördüğüne mutlu görünmüyordu. Sinirli de görünmüyordu, özellikle gözlerindeki pişmanlık parıltısını görünce huzursuz olmuştum.

Kahretsin.

"Merhaba," dedim kısık bir sesle.

"Merhaba." Yutkunurken boğazı aşağı yukarı oynadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Her şey yolundaymış gibi, sadece sevdiğim kızı görmek için uğramış gibi davranabilirdim ama bu Hannah ile olduğumuz şey değildi. Hiçbir zaman daha önce gerçek için ayak sürtmemiştik ve şimdi yapmaya başlamayacaktım.

"Kız arkadaşımın beni neden görmezden geldiğini öğrenmek istiyorum."

İç çekti.

O kadar. İç çekiş. Dört gün sıfır fiziksel iletişim, kısacık birkaç mesajın ardından tek aldığım bir iç çekişti.

"Ne haltlar dönüyor?" diye sordum sıkıntıyla.

Tereddüt ederken gözleri Allie'nin kapalı kapısına döndü. "Odamda konuşabilir miyiz?"

"Tabii, cidden *konuştuğumuz* sürece," diye homurdandım.

Yatak odasına gittiğimizde kapıyı kapattı. Bana döndüğünde ne söyleyeceğini tam olarak biliyordum.

"Tuhaf davrandığım için özür dilerim. Sadece biraz düşünüyordum da..."

Kahretsin. Benden ayrılıyordu. Çünkü kimse, "Artık birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum." ile bitirmeyi planlamadığı bir cümleye, "biraz düşünüyorum da..." ile başlamaz.

Hannah nefesini bıraktı. "Artık birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Beklediğim halde sessiz kelimeler beni kalpten vurmuştu ve vücuduma bir acı fırtınası göndermişti.

İfademi görünce hemen devam etti. "Sadece... işler hızlı ilerliyor Garrett. Neredeyse iki ay oldu ve biz çoktan 'seni seviyorum' kısmına geldik. İşler birden çok ciddileşti ve..." Fazlasıyla paniklemiş görünüyor, sesi kulağa üzgün geliyordu.

Ben ise ne paniklemiştim ne de üzgündüm.

Yıkılmıştım.

Boğazımda biriken acıyı yutkundum. "Gerçekten ne demek istediğini neden söylemiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Delaney ile öfkemi kaybettiğim için benden nefret etmediğini söyledin ama bütün bunlar onunla ilgili, değil mi? Seni korkuttu. Şiddet duygusunu kontrol edemeyecek, sorumsuz bir mağara adamı gibi görünmeme sebep oldu, değil mi?"

Gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu. "*Hayır.* Elbette değil."

Sesindeki kesinlik benim tereddüt etmeme sebep oldu. Bu kızı okumam çok kolaydı ve gözlerini okurken bana yalan söylüyor olabileceğine dair bir şey göremedim. Eğer Delaney konusunda kızgın değilse bunu neden yapıyordu o zaman?

"Çok hızlı ilerliyoruz," diye ısrar etti. "İşte bunu düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedim ters bir şekilde. "O zaman yavaşlatalım. Ne istiyorsun? Haftada bir görüşmemizi mi istiyorsun? Birbirimizin evinde kalmayı bırakmamızı mı? Ne istiyorsun?"

Kalbim bundan daha çok sızlayamaz diye düşünmüştüm ama sonra bir ıstırap kılıcını daha soktu.

"Başka insanlarla da görüşmemizi istiyorum."

Tek yapabildiğim ona bakakalmaktı. Ağzımı açarsam neler çıkacağından korkuyordum.

"Yani, senden önce sadece bir ciddi ilişkim oldu Garrett. Aşkın ne olduğunu nasıl bilebilirim? Ya dışarıda daha fazla bir şey... başka biri... daha... iyi bir şey varsa."

Ulu Tanrım. Kılıcı gittikçe çevirerek derine sokuyordu.

"Üniversite seçeneklerini keşfetmekten ibaret değil mi?" Şimdi çok hızlı konuşuyordu ve yetişmesi zordu. "İnsanlarla tanışıp randevulara çıkmam, kim olduğumu filan bulmam lazım. Veya en azından bu yıl öyle yapmayı umuyordum. Beraber olmamızı beklemiyordum. Bu kadar kısa sürede ciddileşmemizi de beklemiyordum." Çaresizce omuz silkti. "Kafam karışık, tamam mı? Sanırım ihtiyacım olan... biraz... düşünmek," diye zayıf bir şekilde bitirdi.

Yanağımın içini ağzıma kan tadı gelene kadar ısırdım. Sonra uzun, titrek bir nefes vererek kollarımı birleştirdim. "Pekâlâ, anladığımı söyleyeyim. Eğer yanılıyorsam lütfen beni düzelt. Bana âşık oldun, bunu beklemiyordun, o yüzden diğer adamlarla çıkmak, diğer adamları becermek istiyorsun. Özür dilerim, sırf benden *daha iyi* birini bulma ihtimali için keşfetmek istiyorsun."

Bakışlarını kaçırdı.

"Söylemek istediğin bu mu?" Sesim ekvatorun güneyini donduracak kadar soğuktu.

Upuzun bir sessizlikten sonra başını kaldırdı.

Sonra başıyla onayladı.

Kalbim karpuz gibi ortadan yarılırkenki sesi duyduğundan oldukça emindim. Tanrı biliyordu ki sorumlusu oydu.

Zihnimin derinliklerinde ufak bir ses fısıldadı. *Bu yanlış.*

Hadi ya şerefsiz. Bu konuda *doğru* bir şey yoktu zaten.

"Şimdi gidiyorum." Felç geçirmiş ses kanallarımın konuşmama izin vermesine şaşırmıştım. Sesimdeki apaçık

öfkeli tona ise şaşırmamıştım. "Çünkü şu anda cidden yüzüne bakamıyorum."

Ufak bir nefes ağzından çıktı. Tek kelime etmedi.

Kapıya doğru tökezlerken beynim, kalbim çökmek üzereydi ama kapıya ulaşmadan önce sonsözümü boğuk bir şekilde söylemeyi başardım. "Bu kadar güçlü olan birine göre inanılmaz ödleksin."

Alkol. Alkole ihtiyacım vardı.

Dolapta alkol yoktu. Merdivenleri hızla çıkıp Logan'ın odasına kapıyı çalmadan daldım. Neyseki odada adını bile bilmediği fazlasıyla hevesli bir taraftar kızı becermiyordu.. Yapsa da umurumda olmazdı. Kafaya takmıştım ve Logan'ın dolabı da gittiğim yerdi.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu dolabını açıp ilk kata uzanınca.

"Viskini alıyorum."

"Neden?"

Neden? *Neden mi?*

Sanki biri kalbimi on yıldır kör bir jiletle çiziyormuş gibi hissettiğinden olmasın? Sonra jileti alıp, boğazımdan içeri sokup gırtlağımı yararak iç kısımları parçalara ayırmışlardı. Sonra üstüne üstlük kalbimi sökmüşler ve tüm hokey takımı sopalarıyla ezebilsin diye buza atmışlardı.

Evet. İşte olduğum durum tam da buydu.

"Tanrım G, neler dönüyor?"

Logan'ın Jack Daniels şişesini eski hokey kaskının altında buldum ve elimde sıkıca kavradım. "Hannah beni terk etti," diye homurdandım.

Logan'ın şaşkın nefesini duydum. Acı, kinci kısmım bu habere sevinip sevinmediğini merak etti. Bunu kız arkadaşıma yürümesi için altın fırsat olarak görüp görmediğini.

Özür dilerim. *Eski kız arkadaşım.*

Ama döndüğümde gözlerinde sempatiden başka bir şey bulamadım. "Kahretsin dostum. Üzgünüm."

"Evet," diye mırıldandım. "Ben de."

"Neler oldu?"

Şişenin ağzını açtım. "Bana kör kütük sarhoş olduğumda sor. Belki sana anlatacak kadar sarhoş olurum."

Viskiden derin bir yudum aldım. Normalde alkol mideme kadar yakarak yol alırdı. Bu akşam hissetmek için fazla hissizdim.

Logan bana sorular sormayı bıraktı. Yanıma gelip viskiyi elimden kaptı. "Eh." İç çektikten sonra şişeyi dudaklarına getirip kafaya dikti. "O zaman beraber sarhoş oluyoruz."

41

Hannah

Sömestrın geri kalanı boyunca ölü gibi olacağımı biliyordum ama eskiden kalbimin olduğu yerde kocaman bir boşluk taşıdığımdan böyle olacağını tahmin etmemiştim.

Garrett'ı bir haftadır ne görmüş ne de onunla konuşmuştum. Bir hafta uzun bir süre değildi. Büyüdükçe zaman müthiş hızlı geçiyormuş gibiydi. Gözünü kırpıyordun ve bir hafta geçiyordu. Tekrar kırptığında bir yıl gelip geçmiş oluyordu.

Ama Garrett ile ayrıldığımızdan beri zaman, küçüklüğümdeki haline geri dönmüştü: Okul yılının bir ömür geldiği, yazın geçmek bilmez olduğu zamanlara. Zaman yavaşlamıştı ve oldukça acı vericiydi. Son yedi gün yedi yıl gibiydi. Hatta yetmiş *yıl.*

Erkek arkadaşımı özlemiştim.

Erkek arkadaşımın babasından, beni bu imkânsız duruma soktuğu için nefret ediyordum. Garrett'ın kalbini kırmama sebep olduğu için ondan nefret ediyordum.

Bir ihtimal, benden daha iyi birini bulup bulamayacağını öğrenmek istiyorum.

Garrett'ın benim apaçık yalan olan ayrılma konuşmamın sevimsiz özeti, aklımda ağustos böceği gibi ötmeye devam ediyordu.

Ondan daha iyi bir mi?

Tanrım, bunu söylemek beni *öldürmüştü.* Onu böylesine üzmek... O kelimelerin ardında bıraktığı acı tat... Çünkü kahretsin, *ondan daha iyi birisi mi?*

Ondan iyi *hiç kimse* yoktu. Garrett tanıdığım en iyi adamdı. Sırf zeki, seksi, komik olduğundan veya düşündüğümden daha tatlı olduğundan değil. Bana kendimi *canlı* hissettiriyordu. Evet, sürekli atışıyorduk ve ukalalığı bazen beni çıldırtıyordu ama onunla olduğumda kendimi bir bütün gibi hissediyordum. Korumamı tamamen bırakıp incinmekten veya suistimale uğramaktan veya korunmaktan endişelenmeme gerek yoktu, çünkü Garrett Graham beni sevip korumak için her zaman orada olacaktı.

Bu korkunç karmaşa içindeki tek umut ışığı ise takımın yine kazanıyor olmasıydı. Garrett'ın oynamama cezası yüzünden kaçırdığı maçı kaybetmişlerdi ama ondan sonra ligdeki rakiplerden biri Eastwood olmak üzere iki maç yapmışlardı ve ikisini de kazandılar. Eğer böyle yapmaya devam ederlerse Garrett istediğini alacaktı. Briar'ı kaptanlığının ilk yılında şampiyonalara götürecekti.

"Aman Tanrım. Lütfen bu akşam bunu giydiğini söyleme." Allie yatak odasına dalıp kıyafetime kaşlarını çattı. "Hayır. Yasaklıyorum."

Rüküş, ekoseli pantolonuma, kapüşonu olmayan uzun kollu kazağıma baktım. "Ne? Hayır." Kapımın arkasından sallanan giysi çantasını gösterdim. "Onu giyiyorum."

"Aaaah. Bakayım."

Allie çantayı açtı ve içindeki gümüş straplez elbiseyi görünce iç geçirdi. Hareketli tepkisi bu hafta ne kadar kendimde olmadığımı gösteriyordu. Hastings'e gidip bu elbiseyi gösteri için aldığımda transta gibiydim. Dört gündür kapımda asılı olduğu halde Allie'ye gösterme zahmetine girmemiştim.

Gösteriş yapmak *istemiyordum.* Kahretsin, giymek bile istemiyordum. Kış gösterisi iki saat içinde başlıyordu ve

zerre umurumda değildi. Bütün sömestr, bu aptal gösteri üzerine odaklıydı.

Ve zerre. Umurumda. Değildi.

Sonra, ilgisiz yüzümü görünce Allie'nin ifadesi yumuşadı. "Ah Han-Han. Neden onu aramıyorsun?"

"Çünkü ayrıldık," diye mırıldandım.

Başıyla hafifçe onayladı. "Ve neden oldu demiştin?"

Bir hafta önce ona söylediğim saçma bahaneyi tekrar söylemek için fazla depresif hissediyordum. Allie'ye veya aileme Garrett ile ayrılmamın asıl sebebini itiraf etmemiştim. Şerefsiz babasından haberdar olmalarını istemiyordum. Şerefsiz babası hakkında *düşünmek* bile istemiyordum.

O yüzden onlara şöyle anlattım. Alıntı yapıyorum, "Yürümedi," dedim. Tek, basit bir kelimeydi ve ondan beri benden tek detay bile alamamışlardı.

Duvar gibi sessizliğim, Allie'nin rahatsızlık içinde kıpırdanmasına yetecek kadar uzamıştı. Sonra iç çekti. "Hâlâ saçını yapmamı istiyor musun?"

"Tabii. Eğer istersen." Sesimde hiç heyecan yoktu.

Sonraki yarım saati hazırlanarak geçirdik. Allie'nin neden süslenmeye zahmet ettiğini bilemiyordum. Sahneye çıkıp yüzlerce yabancının karşısında şarkı söylemek zorunda olacak olan o değildi.

Yine de merak ediyordum. Kalbi tuzla buz olana kadar kırılmış biri, duygulu bir baladı söyleyebilir miydi?

Sanırım öğrenmek üzereydim.

Ben içeri girdiğimde konser salonunun sahne arkası fena karmaşa içindeydi. Öğrenciler yanımdan koşarak geçiyordu, bazıları enstrüman taşıyordu ve hepsi iyi bir izlenim

bırakacak şekilde giyinmişlerdi. Paniğe kapılmış sesler ve sert emirler etrafımda yankılanırken herhangi birine güçlükle kulak verdim.

İlk gördüğüm yüz Cass'e aitti. Bir süre bakıştıktan sonra yanıma geldi. Siyah takım elbise ve yakaları yukarı kalkmış somon rengi bir gömlek giyiyordu. Koyu renk saçları mükemmel şekillendirilmişti. Mavi gözlerinde pişmanlık veya özür yoktu.

"Güzel elbise," diye yorumda bulundu.

Omuz silktim. "Teşekkürler."

"Gergin misin?"

Bir başka omuz silkme daha. "Hayır."

Gergin değildim, *çünkü umursamıyordum*. Etrafta zombi felaketi olmuş gibi dolaşan çıtkırıldım, gerçek aşkının ufak bir hatırlatmasıyla gözyaşlarına boğulacak kızlardan olduğumu düşünmemiştim ama depresif bir şekilde öyleydim.

"Eh, şeytanın bacağını kır bakalım," dedi Cass onunla konuşmaya niyetli olmadığımı görünce.

"Sen de," diyerek durakladıktan sonra sessizce mırıldandım, "tam anlamıyla."

Başı hızlıca bana döndü. "Özür dilerim son kısmı duymadım."

Sesimi yükselttim. "*Tam anlamıyla*, dedim."

O mavi gözler karardı. "Gerçek bir kaltaksın, bunu biliyorsun değil mi?"

Ağzımdan kahkaha çıktı. "Hı-hı. Kaltak olan *benim*."

Cass bana kaşlarını çattı. "Akıl hocamla konuştuğum için senden özür dilememi mi istiyorsun? Çünkü yapmayacağım. İkimiz de düet işinin iyi gitmediğini biliyorduk. Ben ise sadece bu konuda bir şey yapacak cesarete sahiptim."

"Haklısın," diye ona katıldım. "Sana teşekkür etmem lazım. Gerçekten bana büyük bir iyilik yaptın." Hayır, alay etmiyordum. Her kelimesinde ciddiydim.

Kendini beğenmiş ifadesi bir an tökezledi. "Öyle mi yaptım?" Sonra boğazını temizledi. "Elbette yaptım. İkimize de iyilik yaptım. Sonunda bunu görebildiğine sevindim." Kendine özgü gülümsemesi dudaklarına tekrar yerleşti. "Neyse performanstan önce MJ'i bulmam lazım."

Uzaklaştıktan sonra Jae'yi aramak için aksi yöne gittim. Bu sabah tüm ses kontrolleri yapılmıştı ve her şey tam anlamıyla hazırdı. Performansı yapacak son üçüncü sınıf öğrencisi olduğum için benim ismimi söyleyene kadar çaresizce bekleyecektim. Cass elbette üçüncü sınıfların gösterisinin açılışını yapıyordu. O pozisyonu almak için bazı aletleri emmiş olmalıydı, çünkü en iyi sıraydı. Hakemlerin gözlerinin hâlâ parladığı, heyecanlı oldukları, burs gerektirmeyen ikinci ve birinci sınıf performanslarından sonra eleştirmeye başlama vaktinin gelmesi için heveslendikleri vakitti. Son üçüncü sınıf sahneye çıkana kadar, *yaşasın!*, herkes yorgun, bacaklarını uzatmak veya dördüncü sınıf performansları başlamadan önce sigara içmek için istekli olacaktı.

Başımı birkaç giyinme odasına Jae'yi aramak için soktum ama hiçbir yerde bulamamıştım. Umarım viyolonselistim beni bırakmamıştı ama eğer yapmışsa... Eh... Umurumda değildi.

Garrett'ı özlemiştim. Onu düşünmeden beş saniye geçiremiyordum ve bu akşam izleyenler arasında olmadığı düşüncesi boynuma saplanmış bir karate çubuğu gibiydi. Boğazımı düğümleyip nefes almamı imkânsızlaştırıyordu.

"Hannah," silik bir ses seslendi.

Zorla iç çekişimi engelledim. *Gerçekten* şu anda Mary Jane ile konuşma havamda değildim.

Ama ufak tefek sarışın yanıma doğru geldi ve ben kaçamadan girmek üzere olduğum giyinme odasının kapı girişinde beni sıkıştırdı. "Konuşabilir miyiz?" diye ağzından kaçırdı.

İç çekiş ağzımdan kaçtı. "Şu anda bunun için vaktim yok. Jae'yi arıyorum."

"Ah, doğudaki sahnenin yeşil odasında. Az önce onu gördüm."

"Teşekkürler." Gitmek için uzaklaşırken yolumu tekrar kapattı. "Hannah, lütfen. Gerçekten seninle konuşmam lazım."

Sinirden boğazım düğümlenmişti. "Bak, eğer özür dilemeye çalışacaksan hiç uğraşma. Özrün kabul edilmedi."

Gözlerinde bir acı belirdi. "Lütfen böyle söyleme. Çünkü gerçekten üzgünüm. Yaptığım yüzünden çok pişmanım. Cass'in beni ikna etmesine izin vermemeliydim."

"Hadi ya."

"Sadece... ona hayır diyemedim." Sesindeki çaresiz tonlama titredi. "Ondan çok hoşlanıyordum ve o kadar ilgili, cesaretlendiriciydi ki. Şarkının sadece biri tarafından söylenmesinde ve hakkını verecek kişinin de kendi olduğunda ısrar etti." Mary Jane'in bütün yüzü çöktü. "Arkandan iş çevirmemeliydim. Sana bunu yapmamalıydım. Ben... üzgünüm."

Cass hakkında konuşurken geçmişten bahsedermiş gibi olması gözümden kaçmamıştı. Bunu yaptığım için pislik gibi olsam da gülmeden edemedim. "Senden ayrıldı, değil mi?"

Bakışlarımdan kaçtı ama dişi alt dudağına batıyordu. "Soloyu kaptıktan hemen sonra."

Birçok insana acımazdım. Ama sempati? Serbest bir şekilde dağıtırdım. Acıma gerçekten üzgün hissettiğim kişiler içindir.

Mary Jane'e acıyordum.

"Sana söylemiştim deme zahmetine gireyim mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Hayır. Haklıydın. Ve aptal olduğumu biliyorum. Onun gibi birinin benim gibi biriyle ilgilendiğine inanmak istedim. O kadar fazla istedim ki seninle olan arkadaşlığımı batırdım."

"Biz arkadaş değiliz MJ." Acımasız olduğumu biliyordum ama sanırım düşünceli filtrem kalbim kırıldığı an bozulmuştu, çünkü sesimi yumuşatmak veya kelimelerimi sansürlemek için çabalamadım. "Hiçbir şekilde bir arkadaşa bunu yapmam. Özellikle bir *erkek* uğruna."

"Lütfen..." Yutkundu. "Baştan başlayamaz mıyız? Özür dilerim."

"Üzgün olduğunu biliyorum." Hüzünlü bir şekilde güldüm. "Bak, eninde sonunda bütün bu saçmalığı düşünmeden seninle konuşabileceğim, belki güvenebileceğim bile ama henüz orada değilim."

"Anladım," dedi zayıf bir tonda.

"Gerçekten Jae'yi bulmam lazım." Tekrar kendimi gülmeye zorladım. "Eminim Cass şarkınla mükemmel iş çıkaracaktır MJ. Şerefsiz olabilir ama oldukça iyi bir vokalist."

O, daha cevap veremeden kaçmıştım.

Jae'yi buldum ve şov başlayana kadar sahne arkasında takıldık. Haftalarca durmadan prova yaptıktan sonra arkadaş olmuştuk. Jae hâlâ çekingendi ve kendi gölgesinden bile korkuyordu. Ama daha birinci sınıftı. O yüzden kabuğundan çıkıp üniversite hayatına adapte olmasını umuyordum.

Birinci ve ikinci sınıflar önce çıktı. Jake ile sol sahnedeki kanatta duruyor, birbiri ardına insanların sahneye çıkışını izliyordum ama duyduklarıma ve gördüklerime odaklanmakta sıkıntı çekiyordum.

Bu akşam şarkı söyleme havamda değildim. Tek düşünebildiğim Garrett ve ondan ayrıldığımda gözlerinde gördüğüm ıstırap, odamdan çıkarken çökmüş omuzlarıydı.

Bunu onun için, Briar'da kalıp sevdiği sporu parayı düşünmeden oynayabilmesi için yaptığımı kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Eğer ona babasının tehditlerini söyleseydim Garrett geleceği yerine ilişkimizi seçerdi. Kahretsin ki onun tam zamanlı çalışmasını istemiyordum. Okulu veya hokeyi bırakmasını, kira veya telefon ödemeleri üzerine stres yapmasını istemiyordum. Profesyonel lige geçmesini ve herkese ne kadar yetenekli olduğunu göstermesini istiyordum. Dünyaya babası onu oraya getirdiği için değil, oraya ait olduğu için buzda olduğunu kanıtlamasını istiyordum.

Mutlu olmasını istiyordum.

Ben acınası durumda olacak olsam bile.

Son ikinci sınıf performansından sonra kısa bir mola oldu ve sahne arkası yine curcunaydı. Ardı arkası kesilmeyen kıyafet giymiş öğrenciler sahneye doluşurken Jae ile neredeyse dengemiz bozulacaktı. Cass'in korosunun üyeleri olduklarını fark ettim.

"Bu biz olabilirdik." Koronun karanlık sahnede pozisyon alışını izlerken Jae'ye sırıttım. "Cass'in dalkavuk ordusu."

Dudakları kıpırdandı. "Sanırım bir felaketten son anda kaçabildik."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Şov tekrar başladı ve bu sefer tüm dikkatimi verdim, çünkü Cassidy Donovan adındaki deha sahneyi doldurdu. Piyanist, MJ'in şarkısının girişini çalarken bir kıskançlık hissettim. Kahretsin, çok güzel bir şarkıydı. Dudağımı ısırıp benim ufak baladımın Mary Jane'in mükemmel kompozisyonuna kıyasla bir hiç olmasından korktum.

Yalan söyleyemezdim. Cass şarkıyı fena söylemişti. Her nota, her pasaj, her kahrolası duraklama tam bir mükemmeliyet abidesiydi. Orada o kadar iyi görünüyor ve kulağa

sesi o kadar iyi geliyordu ki koro katılıp *Yırtık Rahibe*'deki giriş gibi performansla yeni bir kademeye çıktı.

Tek eksik şey vardı, o da duyguydu. MJ ilk şarkıyı bana çaldığında *hissetmiştim*. Sözlere olan bağını ve arkasındaki acıyı hissetmiştim. Bu akşam hiçbir şey hissetmiyordum ama bunun Cass için bir başarısızlık mı olduğundan, yoksa Garrett'ı terk etmenin beni duygusuz bir hale mi getirdiğinden emin değildim.

Yarım saat sonra piyanonun arkasına geçtiğimde *bir şey* hissettiğimden oldukça emindim. Jae'nin çellosunun akıldan çıkmayan sesi sahneyi doldururken sanki içimde bir şey patlak vermiş gibiydi. Garrett şarkıyı söylediğim ilk insandı. O zamanlar daha kaba, daha değişkendi ve mükemmelleşmeye yakın bile değildi. Garrett prova yapıp, güzelleştirip mükemmelleştirdikten sonra şarkıyı dinlettiğim kişiydi.

Ağzımı açıp şarkı söylemeye başladığımda Garrett için bunu yapıyordum. Kötü hiçbir şey olmayan mutlu ve huzurlu küçük baloncuğa transfer oldum. Kızların tecavüze uğramadığı, seksin zor olmadığı, insanların suistimalci şerefsizler yüzünden ayrılmaya zorlanmadığı bir yere. Parmaklarım fildişi tuşların üzerinde titrerken kalbim aldığım her nefesle, söylediğim her kelimeyle sıkışıyordu.

Şarkıyı bitirdiğimde salona sessizlik çöktü.

Sonra ayakta alkışlandım.

Ayağa kalktım ve sırf Jae yanıma gelip beni zorladığı için reverans yaptık. Işıklar beni kör, alkışlar ise sağır ediyordu. Allie, Stella ve Meg'in oralarda bir yerde ayakta olduklarını ve olabildiğince çığlık attıklarını biliyordum ama yüzlerini göremiyordum. Filmlerin ve dizilerin sizi inandırdığının aksine yüzünüze bir ışık huzmesi gelirken kalabalıkta biriyle göz temasında bulunmak imkânsızdı.

Jae ile sahneden inip kanatlara doğru ilerledik ve birden biri beni kocaman kucakladı. Dexter'dı ve beni tebrik ederken gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

"Bunlar mutluluk gözyaşları olsa iyi olur!" dedi.

Yanaklarıma dokununca nemli olduğuma şaşırdım. Ağladığımı bile fark etmemiştim.

"Bu inanılmazdı," dedi bir ses. Döndüğümde Fiona'nın benim yanıma geldiğini gördüm. Beni kolları arasına alarak sarıldı. "Nefes kesiciydin Hannah. Gecenin en iyi performansıydı."

Kelimeleri göğsümdeki sıkışmayı dindirmedi. Başımla onaylayıp mırıldanmayı becerebildim. "Lavaboya gitmem lazım. Pardon."

Dex, Fiona ve Jae'yi arkamdan şaşkınlıkla bakarken bıraktım ama umurumda değildi, yavaşlamadım. Lavaboyu siktir et. Bu gösteriyi de. Ayakta durup dördüncü sınıf performanslarını izlemek istemiyordum. Burs seremonisini beklemek istemiyordum. Sadece buradan çekip gitmek ve ağlamak için müsait bir yer bulmak istiyordum.

Çıkışa doğru hızla atılırken gümüş düztaban ayakkabılarım sert zeminde çaresiz kaçışımla ses yapıyordu.

Kapıdan biraz uzakken sert bir göğse çarptım.

Gözlerim yukarı doğru kalkıp gri gözlerle buluştu. Garrett'a baktığımı anlamam bir saniyemi aldı.

İkimiz de konuşmadık. Siyah bir pantolon ile geniş göğsünde gerilmiş mavi bir gömlek giyiyordu. İfadesinde inanılmaz bir şaşkınlık ve sonsuz bir hüzün vardı.

"Merhaba," dedi kısık sesle.

Kalbim mutlu bir şekilde takla attı ve kendime bunun mutlu bir durum olmadığını, hâlâ ayrı olduğumuzu hatırlatmak zorunda kaldım. "Merhaba."

"Mükemmeldin." Gözleri bir an donuklaştı. "Kesinlikle harika."

"Seyircilerin arasında mıydın?" diye fısıldadım.

"Hangi cehennemde olacaktım?" Sesi öfkeli değil, sadece üzgün gelmişti. Sonra sesi kalınlaşıp mırıldandı. "Kaç tane?"

Kafa karışlığı vücudumdan kayıp geçti. "Ne kaç tane?"

"Bu hafta kaç tane erkekle çıktın?"

Şaşkınlıkla irkildim. "Hiç," diye kendime engel olamadan ağzımdan kaçırdım.

Ve hemen pişman olmuştum, çünkü gözlerine bilmiş bir parıltı yerleşmişti. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Garrett..."

"Olay şu Wellsy," diye araya girdi. "Bu ayrılık konusunda düşünmek için yedi koca gün geçirdim. İlk gün? Sarhoş oldum. Cidden kör kütük sarhoş durumundaydım."

Bir panik dalgası bana vurdu, çünkü birden sarhoşken biriyle beraber olabileceğini düşünmüştüm ve Garrett'ı başka bir kızla düşünmek beni öldürüyordu.

Ama konuşmaya devam ettikten sonra endişelerim dindi. "Ondan sonra kendime gelip akıllandım ve zamanımı iyi kullanmaya karar verdim. O yüzden aramızda olanları tekrar, tekrar analiz edip, ne sorun olduğunu inceleyip, o akşam söylediğin her kelimeyi tekrar didikledim..." Başını eğdi. "Hangi sonuca vardığımı biliyor musun?"

Tanrım, duymaktan ödüm kopuyordu.

Cevap vermediğimde sırıttı. "Bana yalan söylediğin sonucuna vardım. Neden yaptığını bilmiyorum ama güven bana, bulmaya kararlıyım."

"Yalan söylemedim," diye yalan söyledim. "Gerçekten çok hızlı gidiyorduk. Ve diğer insanlarla da görüşmek istiyorum."

"Hı-hı. Gerçekten mi?"

En ısrarcı ses tonumu kullandım. "Gerçekten."

Garrett bir an sessizleşti. Sonra uzanıp hafifçe yanağımı okşadıktan sonra geri çekilerek konuştu. "Gördüğümde inanacağım."

42

Hannah

Noel tatili daha erken gelemezdi. Philly'ye giden uçağa eşofman takımı, yataktan yeni kalkmış saç ve stres sivilceleriyle tam bir karmaşa halinde bindim. Gösteriden sonra Garrett'a üç kere rastlamıştım. Bir kere Coffee Hut'ta, bir kere avluda diğeri ise final kâğıtlarımı almak için Etik dersinin amfisinin dışında. Üçünde de ayrıldığımızdan beri kaç tane adamla çıktığımı sormuştu.

Üç seferde de panikleyip geç kaldığıma dair bir bahane uydurup korkak gibi kaçmıştım.

Yalan iddialarla birinden ayrılmaya dair durum şuydu: Arkanızı dönüp dediğiniz şeyi yapmadan saçmalığınıza inanmıyorlardı. Benim durumumda bir sürü yabancıyla çıkmam ve keşfimi yapmam gerekiyordu, çünkü Garrett'a söylediğim buydu. Eğer ağzımdan çıkanları yapmazsam bir durum olduğunu çakacaktı.

Sanırım birine çıkma teklifi edebilirdim. Garrett'ın duyabileceği, oldukça herkese açık bir ortamda randevuya çıkabilir ve âşık olduğum adamı yoluma devam ettiğime dair kandırabilirdim. Ama Garrett dışında biriyle beraber olma fikri kusmayı istememe sebep oluyordu.

Neyse ki artık bu konuda endişe etmem gerekli değildi. Bir ara verebilirdim, çünkü sonraki üç haftayı ailemle beraber geçirecektim.

Uçağa bindim ve Garrett'ın babası cezalandırıcı ültimatomunu verdiğinden beri ilk defa nefes alabildim.

Ailemi görmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Beni yanlış anlamayın, hâlâ durmadan Garrett'ı düşünüyorum ama babamla Noel kurabiyeleri pişirirken veya şehirde alışveriş yapmak için annem ile teyzem tarafından sürüklenirken kalp acısından dikkatimin uzaklaşması daha kolaydı.

Philly'deki ikinci akşamımızda anneme Garrett'ı anlattım. Veya daha doğrusu beni misafir odasında suratı asık yakaladıktan sonra bilgiyi ağzımdan aldı. Tahta iskelenin altından yeni çıkmış ayyaş gibi gözüktüğüme dair beni bilgilendirip zorla duşa soktuktan sonra saçımı taramaya zorladı. Ondan sonra içimi döktüm ve bu da annemin artık Tatil Sevinci Operasyonu diye adlandırdığı şeyi başlattı. Diğer bir kelimeyle düzinelerce tatil aktivitesine beni zorladı ve onu bu yüzden candan seviyordum.

Üç gün içinde Briar'a, Garrett'ın şüphesiz ki kendi o kadar da gizli olmayan Hannah'ya Yalan Söylediğini İtiraf Ettirme Operasyonu'nu planladığı yere dönmeyi iple çekmiyordum. Beni tekrar geri kazanmaya çalışacağını biliyordum işte.

Aynı zamanda çok uğraşmasına gerek olmadığını da biliyordum. Tek yapması gereken bana o mükemmel gri gözlerle bakıp, yamuk bir şekilde gülümsemesiydi ve gözyaşlarına boğulup kollarımı ona dolayarak ona her şeyi anlatırdım.

Onu özlemiştim.

"Merhaba tatlım, bizimle topun* düşüşünü izlemeye gelecek misin?" Annem kapı girişinde belirmiş, elinde bir

* Times Meydanı'ndaki dev topun yılbaşındaki geri sayımla beraber aşağı düşürülmesi geleneği. *–çn*

kâse patlamış mısırı çekici bir şekilde tutuyordu. Garrett'ın evinde geçirdiğim ilk akşamda karnımı nasıl patlamış mısırla doldurup saatlerce televizyon izlediğimi hatırladım.

"Evet, birazdan geleceğim," diye cevap verdim. "Rahat kıyafetler giymek istiyorum."

Annem gittikten sonra yataktan çıkıp valizimi bir yoga pantolonunu bulmak için karıştırdım. Dar kot pantolonumu çıkarıp yerine yumuşak pamukluyu giyerek aşağı oturma odasına; ailem, teyzem, eniştem ve onların arkadaşları Bill ile Susan'ın L şeklindeki kanepede oturdukları yere indim.

Noel Arifesi'ni üç orta yaşlı çiftle geçiriyordum.

Yaşasın.

"Ee, Hannah," diye konuya girdi Susan, "annen bize yakın zaman içinde oldukça saygın bir burs kazandığını söyledi."

Kendimi kızarırken buldum. "Saygınlığını bilemem. Yani her yıl kış ve bahar gösterilerinde yapılıyor. Ama evet, kazandım."

Bu da sana girsin Cass Donovan, diyen kendini beğenmiş iç ses canavarım bağırdı.

Garrett'a gösteride rastladıktan sonra konser salonuna dönmeyi planlamıyordum ama Fiona beni kaçmaya çalışırken bulup sahneye sürüklemişti. Ve evet, ismimi burs seremonisinde duymak kafamı zaferden güzel yapmıştı. Onun ismini söylemediklerini fark ettiğinde Cass'in yüzündeki öfkeyi asla unutamayacağım.

Şimdi beş bin dolar daha zengindim ve ailem artık biraz daha rahatlayabilirdi, çünkü gelecek sömestr kalacak yer ile yiyecek masraflarımı ödeyebilecektim.

Gece yarısına on dakika kala Mark eniştem televizyonun sesini açıp Times Meydanı kutlamalarını izleyebilelim diye konuşmamıza son verdi. Nicole teyze üzerinde pembe flamaları olan karton zilleri dağıtırken annem de

herkese avuç içi dolusu konfeti veriyordu. Ailem oldukça klişeydi ama onları asla hiçbir şey için değişmezdim.

Televizyondaki spikerle beraber hepimiz geri sayımı yaparken gözlerim şaşırtıcı bir şekilde buğulandı. Ama belki gözyaşları şaşırtıcı değildi, çünkü saat gece yarısına ulaşıp herkes "Mutlu Yıllar!" diye bağırırken saatin gece yarısına gelmesinin sadece yeni yıl anlamına gelmediğini hatırladım.

1 Ocak aynı zamanda Garrett'ın doğum günüydü.

Gözyaşlarını durdurmaya zorlamak için dudaklarımı birbirine bastırırken kahkaha atmaya kendimi zorladım ama babam dönüp kollarını bana dolayarak yanağımı öptü. "Mutlu yıllar prenses."

"Mutlu yıllar baba."

Yeşil gözleri üzgün ifademi görünce yumuşadı. "Ah evlat, neden telefonu kaldırıp zavallı çocuğu aramıyorsun? Yeni Yıl Arifesi ne de olsa."

Ağzım açık bir şekilde başımı anneme doğru döndürdüm. "Ona söyledin mi?"

Suçlu gözükme nezaketini göstermişti. "Neden surat astığını sordu. Ona söylemesem olmazdı."

Babam kıkırdadı. "Ah anneni suçlama Han. Ben kendi kendime durumu çözdüm. O kadar harap haldeydin ki bir oğlan sorunu olduğunu biliyordum. Şimdi ona mutlu bir yıl dile. Eğer demezsen pişman olacaksın."

İç çektim. Ama haklı olduğunu biliyordum.

Üst kata koşarken nabzım hızlandı. Telefonumu çantamdan çıkarıp tereddüt ettim, çünkü bunun iyi bir fikir *olmadığını* biliyordum. Ondan ayrılmıştım. Hayatıma devam edip diğer insanlarla görüşmem, falan filan yapmam gerekiyordu.

Ama bugün onun *doğum günüydü.*

Titrek bir şekilde nefesimi bırakarak aramayı yaptım.

Garrett ilk çalışta cevap verdi. Arka planda ses duymayı

bekliyordum. Konuşmalar, kahkahalar, sarhoş bağırışları. Ama neredeyse epey sessizdi.

Boğuk sesi kulağımı gıdıkladı. "Mutlu yıllar Hannah."

"İyi ki doğdun Garrett."

Ufak bir duraklama oldu. "Hatırladın."

Gözyaşlarımın arasından gözümü kırpıştım. "Elbette hatırladım."

Ona söylemek istediğim çok şey vardı. *Seni seviyorum. Seni özledim. Babandan nefret ediyorum.* Ama bu dürtüleri bastırıp hiçbir şey demedim.

"Birileriyle çıkma işleri nasıl gidiyor?" diye neşeyle sordu.

Midem kaskatı kesildi. "Ah... İyi gidiyor."

"Öyle mi? Bayağı keşif yapıyor musun? Aşkın anlamı üzerine epey araştırma yaptın mı?"

Sesinde şimdi alaycı bir ton vardı ama her şeyden önce neşeli gibiydi. Hatta kulağa kendini beğenmiş geliyordu.

"Evet," dedim hafifçe.

"Kaç erkekle çıktın?"

"Birkaç."

"Mükemmel. Umarım sana iyi davranıyorlardır. Bilirsin, senin için kapıları açıyor, yerdeki suların üzerinden yürüyebilesin diye yere ceketlerini filan seriyorlardır gibi şeyler."

Tanrım, tam bir pislikti. Onu seviyordum.

"Merak etme, hepsi oldukça centilmen," diye onu teselli ettim. "Mükemmel zaman geçiriyorum."

"Duyduğuma sevindim." Durakladı. "Birkaç gün sonra görüşürüz. Hepsini bana o zaman anlatırsın."

Telefonu kapattı ve kendi kendime küfrettim.

Kahretsin. Neden bu işi zorluyordu? Neden aramızdaki şeyin bittiğini kabul edip aptal hokey takımına odaklanmıyordu?

Hem kendimi bile bu konuda kandıramazken onunla olmak istemediğime dair onu nasıl kandıracaktım?

43

Hannah

Kampüse geldiğim ikinci günde kendi Gördüğünde İnan Operasyonu'ma başlamıştım. Çünkü görünüşe göre Garrett'ı geri çekilmeye ikna edecek tek şey yoluma devam etmek üzere olmamdı ki bu da biriyle çıkmam gerektiği anlamına geliyordu. Hem de hemen.

İlk fırsat Coffee Hut'a sıcak çikolata almak için girdiğimde baş göstermişti. Dışarıda fena kar yağıyordu ve sıraya girmeden önce botlarımdaki karı paspasa vurarak attım. O anda önümde tanıdık gelen adamı fark ettim. Siparişini verip almak için diğer tezgâha gittiğinde yüzünü gördüm ve Jimmy olduğunu fark ettim. Jimmy... Soyadı neydi? Pauley? Hayır, Paulson. İngiliz Edebiyatı ve Sigma partisinden Jimmy Paulson. Harika. Geçmişimiz vardı. İlişki içinde sayılırdık.

"Jimmy merhaba." Ona siparişimi verdikten sonra selam verip tezgâhta yanına katıldım.

Sesimi duyunca bariz bir şekilde gerildi. "Ah. Merhaba." Gözü kafede etrafı kontrol ediyor, sanki konuşurken görünmemizi istemiyordu.

"Şey, baksana," diye başladım. "Düşünüyordum da ekimdeki partiden beri pek konuşmadık..."

Barista, Jimmy'nin önüne dumanı tüten bir bardak koyunca Jimmy o kadar hızlı kapmıştı ki elinin oynadığını görmemiştim.

Hızlıca devam ettim. "Arayı kapatmamızın iyi olacağını düşündüm ve..."

Çoktan benden uzaklaşıyordu. Tanrım, neden bu kadar korkmuş görünüyordu? Onu bıçaklayacağımı filan mı sanıyordu?

"...bir ara benimle kahve içmek ister misin diye merak ediyordum," diye bitirdim.

"Ah." Bir adım daha uzaklaştı. "Ah. Teklif için teşekkürler ama... ah, evet kahve içmiyorum."

Elindeki bardağa baktım.

Bakışımı takip edince yutkundu. "Üzgünüm gitmem lazım. Ben... Biriyle buluşacağım... kampüsün ta öbür tarafında ve... Ah... Uzak, o yüzden acelem var."

Eh, en azından acelesi olduğu hakkında yalan söylemiyordu... Çünkü kapıdan olimpiyat atleti gibi fırlamıştı.

Pekâlâ, bu... tuhaftı.

Kaşlarımı çatarak kendime sıcak çikolata aldıktan sonra dışarı çıkıp Bristol House'a doğru gittim. Yavaş bir yolculuktu, çünkü kar kampüs görevlilerinin küreklediğinden daha hızlı yağıyordu ve her adım attığımda botum beş santim kara batıyordu. Ama zorunlu yavaş adımlar bir başka tuhaflıkla daha karşılaşmamı sağladı. Garrett ile çıkarken insanlar her zaman benimle merhabalaşıp el sallarlardı. Bugün yanından geçtiğim herkes beni görmezden geliyordu, özellikle de erkekler.

Gözden düşmüş Amiş insanlar toplumdan uzaklaştırılınca böyle mi hissediyorlardı? Çünkü herkes benden başka yöne bakıyordu ve hoşuma gitmemişti.

Aynı zamanda anlam veremiyordum.

Yurda doğru yol alırken Dexter'ı arayarak bu akşam çıkmak isteyip istemeyeceğini sormaya karar verdim. Belki Malone'a giderdik. Hayır, bekle, Garrett orada olabilirdi. Kasabadaki başka bir bar o zaman. Veya üniversitenin

dinlenme alanında. Bir erkekle buluşabileceğim herhangi bir yer.

Bristol'a yaklaşırken ikinci fırsat yandaki binadan çıkıyordu. Justin'di ve dünyanın geri kalanının aksine bana el sallamak için elini kaldırmıştı.

Ben de karşılık verirken *birinin* özellikle beni gördüğüne sevinmesine rahatlamıştım.

"Merhaba yabancı," diye seslenirken yanıma geldi.

Dağınık, *daha yeni yataktan kalktım* saçı vardı ve artık bunu o kadar da tatlı bulmuyordum. Onu sanki pasaklı gibi gösteriyordu. Veya sahtekâr, çünkü saçında jel gördüğümden emindim. Bu *umurumda değil* stilini yapmak için zaman harcamış olduğu anlamına geliyordu, bu da onu yalancı yapardı.

Onunla yarı yolda buluştum. "Merhaba. Tatilin nasıldı?"

"Güzel. Bu yıl Seattle'da çok yağmur yoktu, onun yerine epey bir kar ile baş etmek zorunda kaldım. Kayak, ski ve jakuziye gittim. Eğlenceli zamanlardı." Justin'in gamzesi ortaya çıktı ve bende hiç etki uyandırmamıştı.

Ama... Kahretsin, benim tarafıma bakan tek adamdı. Dilenciler seçici olamazdı, değil mi?

"Kulağa hoş geliyor. Şey..."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır. Sadece... Hayır.

Oraya gidemezdim. *Bu* adamla olmazdı. Garrett bana Justin'i kıskandırmamda ekim ayında yardımcı olmuştu. Garrett ile beraber olmak istediğimi fark ettiğimde onunla olan randevumu *iptal etmiştim*. Aynı zamanda Garrett'ın Justin'den ne kadar hoşlanmadığını biliyordum.

Bu yüzden Justin'e bu kapıyı açamazdım. Sırf ona karşı hislerim olmadığından değil, aynı zamanda Garrett'ın göğsüne bir bıçak saplamak olurdu.

"Merhaba o zaman," diye bitirdim. "Evet... Sadece merhaba demek için gelmiştim." Elimdeki sıcak çikolatayı konuşmanın bir parçasıymış gibi havaya kaldırdım. "İçeri gidip bunu içeceğim. Seni gördüğüme sevindim."

Sinirli sesi sırtımı dondurdu. "Ne halt oldu şimdi?" diye sordu.

Midemdeki suçluluk hissi arkamı dönmeme sebep oldu. "Özür dilerim," dedim iç çekerek. "Pisliğin tekiyim."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Eh, söylemek istemedim ama..."

Onun yanına geri dönerken eldivenli ellerimle hâlâ bardağımı tutuyordum. "Sana hiçbir zaman ümit vermek istemedim," diye itiraf ettim. "Seninle çıkarım dediğimde o anda gerçekten istiyordum. Ciddiydim." Boğazım acıdan düğümlendi. "Ona âşık olmayı beklemiyordum Justin."

Şimdi sadece boyun eğmiş görünüyordu. "İnsanlar âşık olmayı bekliyorlar mı ki? Sanırım bir anda oluveriyor."

"Evet, sanırım. Sadece... bir anda belirdi." Gözleriyle buluşunca hissettiğim suçluluğu görebilmesini umuyordum. "Ama seninle *ilgileniyordum*. O konuda asla yalan söylemedim."

"*İlgileniyordun* ha?" Sesi üzgündü.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Ben... Kahretsin, tam bir karmaşa gibiyim. Hâlâ Garrett'ı seviyorum ama eğer tekrar arkadaş olarak başlamak istersen kesinlikle varım. Bir ara Hemingway konuşabiliriz."

Justin'in dudakları kıpırdandı. "Hemingway'i sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Ona hafif bir gülümseme verdim. "Şey. Eh, sana kafayı takmış olduğum zamanlarda üzerinde biraz araştırma yapmış olabilirim. Gördün mü? Yalan söylemiyordum."

Eliyle çarpı işareti yapıp, "Sapık!" diye bağırmaktansa hafifçe kıkırdadı. "Hah. Sanırım öyle. En azından bunu bildiğime sevindim."

Tuhaf bir sessizlikten sonra Justin elini ceketinin ceplerine soktu. "Pekâlâ. Bu arkadaşlık işine bir şans vermeye varım. Bir ara kahve içmek istersen bana mesaj at."

Uzaklaştı, göğsümden bir ağırlık kalkmıştı.

Üst katta odamdayken potansiyel felaketi önlediğim için kendimi tebrik ettikten sonra görevim üzerine düşünmeye döndüm. Allie, New York'tan yarına kadar dönmüyordu. Stella da kasaba dışındaydı. Dex'e mesaj attığımda takılmayı reddetti, çünkü son sınavına çalışıyordu. Meg'e mesaj attığımda Jeremy ile planları olduğunu söyledi.

İç çekerek rehberimde dolanırken bir isim ilgimi çekti. Aslında daha fazla düşündükçe onu arama fikri daha çok hoşuma gidiyordu.

Allie'nin erkek arkadaşı birkaç çalıştan sonra açtı. "Alo, n'aber?"

"Alo. Ben Hannah."

"Hadi ya," diye şaka yaptı Sean. "Numaran telefonumda kayıtlı."

"Ah doğru," dedikten sonra tereddüt ettim. "Baksana, Allie'nin babasının yanından dönmediğini biliyorum ama merak ediyorum da..." Lafımı kestikten sonra birden ağzımdan çıkardım. "Bu akşam ne yapıyorsun? Takılmak ister misin?"

En iyi arkadaşımın erkek arkadaşı sessizleşti. Onu suçlamıyordum. Daha önce Allie olmadan onu takılmak için aramamıştım. Gerçi onu hiç *aramamıştım*, nokta.

"Bunun tuhaf olduğunun farkındasın, değil mi?" diye dobra bir şekilde sordu Sean.

İç çektim. "Evet."

"Neler dönüyor? Canın sıkkın filan mı? Yoksa bu kahrolası bir arkadaşının erkek arkadaşına asılma tipi bir şey mi? Bekle, Allie dinliyor mu?" Sean sesini yükseltti. "Allie, eğer oradaysan seni seviyorum. En iyi arkadaşınla seni asla ama asla aldatmam."

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. "Allie hatta değil aptal ama bildiğime sevindim. Güven bana sana sulanmıyorum. Ben... Eh... Bu akşam dernek arkadaşlarınla takılabileceğimizi umuyordum. Belki, bilirsin, bir tanesiyle aramı yaparsın."

"Ciddi misin?" diye bağırdı. "Hayatta olmaz. O aptallardan biri için çok fazla iyisin ve eğer bir tanesiyle aranı yaparsam Allie'nin beni öldüreceğinden eminim. Hem..." Birden sustu.

"Hem ne?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Cümleni bitir Sean."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Ben de yapmanı tercih ediyorum." Şüphelerim arttı. "Aman Tanrım," diyerek nefesim kesildi. "Kampüsteki erkeklerin bana cinsel hastalığım varmış gibi davranmasının sebebini biliyor musun?"

"Belki?" dedi.

"Belki mi?" Cevap vermeyince usanmış bir şekilde inledim. "Yemin ederim bana ne yaptığını söylemezsen..."

"Tamam, tamam," diye lafımı kesti. "Söyleyeceğim."

Ve söylemişti.

Ve benim cevabım yüksek sesli bir öfke çığlığıydı.

"Ne yaptı *ne yaptı?*"

Yirmi dakika sonra Briar'ın hokey arenasının kapılarından içeri dalmıştım. Soğuk hava hemen yanaklarıma vurdu ama içimde yanan ateşi söndürmeyi başaramamıştı. Saat beş buçuktu. Bu da Garrett ile takımın pratiği henüz bitirdiği, o yüzden paten sahası kapılarını geçip binanın arkasındaki soyunma odalarına ilerleyebileceğim anlamına

geliyordu. O kadar öfkeliydim ki bütün vücudum öfkeden titriyordu.

Garrett kesinlikle sınırı aşmıştı. Hayır, o kadar sınırı geçmişti ki aptal sınır görünmüyordu bile. Bu salakça, çocukça saçmalıktan kurtulmasına izin vermem mümkün değildi.

Soyunma odasının kapısına oyunculardan biri çıkarken vardım.

"Garrett içeride mi?" diye bağırdım.

Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Evet, ama..."

Onu itip geçerek kapının kolunu tuttum.

Eleman arkamdan itiraz etti. "Girmemen gerektiğini düşünüyorum..."

Soyunma odasına girdim ve...

Penisler!

Aman Tanrım.

Her yerde penisler vardı.

Gördüğüm karşısında dehşete düştüm. Aman Tanrım. Penis fuarına rastlamıştım. Büyük penisler, ufak penisler, kalın penisler, penis boyutunda penisler. Kafamı ne yöne çevirdiğim fark etmiyordu, çünkü nereye baksam penis görüyordum.

Utançtan nefesimin kesilmesi odadaki her penisin... şey adamın dikkatini çekmişti. Bir an sonra havlular çekildi, eller kasıkları kapattı ve vücutlar etrafta kıpırdanırken odanın ortasında domates gibi kızarmış şekilde dikiliyordum.

"Wellsy?" Çıplak göğüslü bir Logan bana sırıtırken tek omzu dolabına yaslanmıştı. Kahkaha atmamak için kendini zorluyormuş gibiydi.

"Penis... *Logan*," diye ağzımdan kaçırdım. "Merhaba." Odada gezinen yarı çıplak adamlarla göz göze gelmemek için elimden geleni yapıyordum. Hepsi ya neşeyle sırıtıyordu ya da panikten sararmıştı. "Garrett'ı arıyorum."

Zorla bastırılmış bir sırıtışla Logan başparmağını arkadaki kapıya uzattı. Altından gelen buhara bakılırsa duşlar oradaydı.

"Teşekkürler." Ona minnettar bir bakış atıp o yöne ilerlerken biri buharlı alandan çıktı.

Dean belirdi ve penisini gördüm.

"Hey Wellsy," diye lafı uzattı. Varlığıma hiç şaşırmamış bir şekilde dolabına doğru çıplak bir şekilde ilerlerken beni burada bulması günlük bir olaymış gibi davrandı.

Öne doğru atılırken gözümü kapatıp kapatmamayı düşündüm ama şansıma bütün duşların kapıları vardı ve bölümlere ayrılmışlardı. Fayanslı zeminle ilerlerken başlar bana doğru döndü. Başlardan biri Birdie'ye aitti ve yanından geçerken gözleri büyüdü.

"Hannah?" diye bağırdı.

Onu görmezden gelip tanıdık bir sırt görene kadar yürümeye devam ettim. Gözüm hızlıca bir tarama yaptı. Evet, bronz ten, dövme, koyu saç. Kesinlikle Garrett'tı.

Ayak adımlarımın sesiyle dönüp görüntüm karşısında ağzı açık şekilde baktı. "Wellsy?"

Yarım kapıya doğru gidip ona en acımasız kaş çatışımla bakarak bağırdım. "Senin *sorunun* ne?"

44

Garrett

Avanak gibi gülümsüyordum. Şimdi avanak gibi gülümseme sırası değildi, özellikle birkaç duş alan adamla beraber çıplak durumda ve kız arkadaşım bana kötü bakışlar atarken. Ama onu gördüğüme o kadar mutluydum ki yüz kaslarımı kontrol edemiyordum.

Gözlerim görüntüsünü yiyip bitiriyordu. O güzelim yüzünü. Koyu saçları pembe saç tokasıyla atkuyruğu yapılarak geride toplanmıştı.

Bana kızgınken çok ateşliydi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim bebeğim," diye neşeli bir şekilde cevapladım. "Tatilin nasıldı?"

"Bana *bebeğim* deme. Ve tatilimi sorma, çünkü hakkında bir şey öğrenmeyi hak etmiyorsun!" Hannah bana kötü bakışlar atmaya devam ederken bakışları yan duşlardaki üç hokey oyuncusuna döndü. "Pete aşkına, durulanarak çekip gider misiniz? Kaptanınıza bağırmaya çalışıyorum."

Kahkahamı tutmaya çalıştım ama takım arkadaşlarım pür dikkatle emri eğitim çavuşu vermiş gibi yerine getirince kendime engel olamadım. Duşlar kapandı, havlular ortaya çıktı ve bir an sonra Hannah ile yalnızdık.

Suyun altından çıkıp ona döndüm. Alt kısmımı gizlemekte iyi iş başaran duş kapısına yaslandım ama Hannah'nın tek yapması gereken bir bakış atmaktı ve onu

gördüğüne inanılmaz sevinen, gittikçe sertleşen aletimi görecekti.

Ama bakış atmadı. Sadece bana kötü bakışlar atmaya devam etti. "Kampüs genelinde uzak durun yasası mı oluşturdun? Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

Gözleriyle buluşurken o kadar pişman değildim. "Elbette yaptım."

"Aman Tanrım. İnanılmazsın." Başını inanamaz gibi iki yana salladı. "Bunu kim yapar Garrett? Öylece gidip okuldaki erkeklere bana dokunmalarına izin vermediğini yoksa kıçlarına tekmeyi basacağını söyleyemezsin!"

"Bütün erkeklere söylemedim. O kadar zamanım varmış gibi mi gözüküyor?" Ona sırıttım. "Önemli birkaç insana söyledikten sonra onlar da haberin yayıldığından emin oldular."

"Ne bu şimdi? Sen beni elde edemezsen kimse edemez mi?" dedi sinirle.

Kıs kıs güldüm. "Eh, bu çılgınca. Ben psikopat değilim bebeğim. Sadece senin için yapıyordum."

Ağzı açık kaldı. "*Bu* kanıya nereden vardın?"

"Çünkü bana âşıksın ve başkasıyla çıkmak istemiyorsun. Ama inatçı kişiliğinle sırf hikâyeni desteklemek adına böyle bir şeyi deneyeceğinden korkmuştum, o yüzden bazı önlemler aldım." Dirseklerimi kapıya yasladım. "Biriyle çıkarsan bundan pişman olacağını, aklın başına geldiğinde kendini kötü hissedeceğini biliyordum. Eh, seni bütün bu acı ve ıstıraptan kurtardım. Rica ederim."

Bir anlığına şaşkınlığa uğramış gözüktü.

Sonra kahkaha atmaya başladı.

Tanrım, kahkahasının sesini özlemiştim. Ufak kapının üzerinden atlayıp onu ölesiye öpmeyi istiyordum ama fırsatım olmadı.

"Burada ne *haltlar* dönüyor?"

Hannah ürkerek yerinden zıplarken Koç Jensen duş bölgesinde belirdi.

"Ah, merhaba Koç," diye seslendim. "Göründüğü gibi değil."

Koyu renk kaşları hoşnutsuz bir kaş çatışıyla birleşti. "Kız arkadaşının gözü önünde duş alıyormuşsun gibi görünüyor. Benim soyunma odamda."

"Pekâlâ, o zaman evet, aynen göründüğü gibi. Ama söz veriyorum her şey fazlasıyla edepli bir şekildeydi. Eh, çıplak olmam gerçeği dışında. Ama merak etmeyin, edepsiz bir şey olmayacak." Ona sırıttım. "Onu geri kazanmaya çalışıyorum."

Koç'un ağzı açıldı, kapandı, yine açıldı. Eğlendiğini mi, yoksa kızdığını mı yoksa bütün olayı kendi haline bırakmaya mı hazır olduğunu bilemiyordum. Sonunda başıyla onaylayıp üçüncü seçeneği seçti. "Devam edin."

Koç giderken kendi kendine başını sallıyordu ve Hannah'ya tam sıvışmaya çalıştığını gördüğüm an döndüm.

"Ah kesinlikle olmaz," diye duyurdum. "Asla Wellsy." Havlumu kapıp duştan çıkmadan önce belime sardım. "Benden kaçmayacaksın."

"Sana bağırmak için buraya geldim," diye kekelerken gözleri ayaklarının dibine bakıyordu. "Ve şimdi bağırdığıma göre..."

Islak ellerim yanağını tutup kendime doğru çevirmeye zorlayınca cırladı. "Harika, bağırmayı bitirdin. Şimdi benimle *konuşmanı* istiyordum ve bunu yapana kadar seni bırakmayacağım."

"Konuşmak istemiyorum."

"Şansına küs." Acılı ifadesini inceledim. "Neden benden ayrıldın?"

"Sana zaten söyledim..."

"Bana ne söylediğini biliyorum. Sana o zaman inanmamıştım şimdi de inanmıyorum." Kararlıydım. "Neden benden ayrıldın?"

Titrek bir nefes ağzından çıktı. "Çünkü hızlı gidiyorduk."

"Saçmalık. Neden benden ayrıldın?"

"Çünkü diğer insanlarla çıkmak istiyordum."

"Tekrar dene. Neden benden ayrıldın?"

Cevap vermeyince bıkkınlık vücuduma yayıldı ve ağzımı onunkilere bastırarak cevap verdim. Onu sertçe, çaresizce öptüm. Onu özleyerek geçirdiğim günlerin, haftaların acısını ikimizi de nefessiz bırakan derin ve aç öpücükler şeklinde döküyordum. Geri çekilmedi. Beni aynı kontrolsüz arzuyla öperken elleri ıslak omuzlarıma sanki denizde kaybolmuş ve ben de onun kurtarıcısıymışım gibi sarılmıştı.

Bu şekilde beni sevdiğini biliyordum. Bu şekilde beni en az onu özlediğim kadar özlediğini biliyordum. Bu yüzden ağzımı çekerek fısıldadım. "Neden benden ayrıldın?"

Acılı ifadesi benimkiyle buluştu. Alt dudağı titredi ve birkaç saniye geçtikten sonra bana cevap verip vermeyeceğini merak ettim. Acaba...

"Çünkü baban bana öyle yapmamı söyledi."

Şok, ayaklarımı neredeyse yerden kesecekti. Dengem şaşınca ellerimi yanlarıma koyup ona bakarken duyduğumu anlamaktan acizdim.

Yutkundum. Sonra tekrar yutkundum. "Ne?"

"Baban bana bitirmemi söyledi," diye itiraf etti. "Eğer yapmazsam..."

Elimi onu susturmak için kaldırdım. Dinlemek için fazlasıyla şaşkındım. Hareket etmek için çok fazla öfkeli. Kendimi nefes almaya zorladım. Dengemi ve bulutlu kafamı yerine getirmek için derin, sakinleştirici nefesler aldım.

Sonra yavaş bir şekilde bırakarak elimi nemli saçımdan geçirdim.

"İşler şu şekilde olacak," dedim sessizce. "Ben giyinirken beni dışarıda bekleyeceksin. Sonra seninle... Nereye gittiğimiz umurumda değil. Yurt odan, benim arabam, herhangi bir yer. Bir yere gideceğiz ve o şerefsizin sana söylediği her kelimeyi anlatacaksın." Bir nefes daha aldım. "Bana her şeyi anlatacaksın."

Hannah

Garrett, ben babasıyla aramda olan her şeyi anlatırken tek kelime etmedi. Benim odamdaydık, çünkü yurt, arenaya Garrett'ın evine olduğundan daha yakındı ve bu konuşmayı yapmak için bir acele içindeydi. Şimdiye kadar tek yaptığı kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çatmak ve itirafım ağzımdan konfeti gibi çıkarken dikkatli bir şekilde dinlemekti.

Konuşmayı bırakamıyordum. Babasının her tehdidini kelimesi kelimesine tekrarladım. Neden onlara uyduğumu açıkladım. Onu sevdiğim ve başarılı olmasını istediğim için yaptığımı anlaması için ona yalvardım.

Ama hepsine rağmen Garrett tek kelime etmedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Lütfen bir şey söyleyebilir misin?" diye mırıldandım konuşmayı bitirince ve hâlâ bir şey söylememişti.

Gri gözleri yüzüme odaklanmıştı. Öfkeli mi canı mı sıkkın, hayal kırıklığına mı uğramış yoksa üzgün mü olduğunu söyleyemiyordum. Bütün o hisler mantıklı olurdu.

Ama aldığım tepki?

Hiç mantıklı değildi.

Garrett gülmeye başladı. Derinden, boğuk ses dudaklarımı büzmemi sağlamıştı. Kaş çatmayı bıraktı ve kolları yanlarına düşüp yanımda yatağa devrilirken omuzları neşeyle titriyordu.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye emrederken cidden hakarete uğramış hissediyordum. Geçmiş bir ay boyunca bitap bir zombi gibi dolaşırken o bunu *komik* mi buluyordu?

"Hayır, kesinlikle büyük bir şansızlık," dedi kıkırtıların arasında.

"Şansızlık olan ne?"

"Bu," dedi aramızı gösterirken. "Sen ve ben. Kaçırdığımız koskoca bir ay." Sonra derin bir iç çekti. "Neden bana sadece *söylemedin*?"

Boğazım düğümlendi. "Çünkü ne söyleyeceğini biliyordum."

Ağzından bir kıkırtı daha çıktı. "Bundan fazlasıyla şüpheliyim ama tamam, huyuma gitsene. Ne söylerdim?"

Bu tuhaf tepkisini anlamıyordum ve beni rahatsız ediyordu. "Babanın sana para vermemesini önemsemediğini, çünkü seni veya *bizi* kontrol altına alamayacağını söylerdin."

Garrett başıyla onayladı. "Evet, doğru yolda gidiyorsun. Başka ne derdim?"

"Sonra bana babanın aptal parasına verdiğinden daha çok değer verdiğini söylerdin."

"Evet."

"Ve parayı kesmesine izin vereceğini."

"Yine haklısın."

Midem yerinden zıpladı. "Finansal yardım için uygun olmadığını ve bankadan kredi çekemeyeceğini söyledi."

Garrett tekrar başıyla onayladı. "Her ikisi de doğru."

"Sonraki sömestrın eğitim harcını ödemek için bütün birikimini harcamak zorunda kalırdın ve... Ve sonra ne? İkimiz de kirayı, harcamaları, araba harcamalarını çalışmadığın için ödeyemeyeceğini biliyoruz. Bu yüzden tam zamanlı işe ihtiyacın olacaktı ve..."

"Seni burada durduracağım bebeğim." Bana verdiği gülümseme oldukça hassastı. "O yüzden... biraz geri saralım. Babamın bana para akışını kesmesine izin verirdim. Sonrasında ne söyleyeceğimi sor bana."

Yanağımın içini ısırdım. Biraz fazlaydı o yüzden dilimle acısını dindirdim. "Ne?"

Garrett öne doğru eğilip parmaklarını yanağımda gezdirdi. *"Merak etme bebeğim, birkaç hafta içinde yirmi birime gireceğim ve sonrasında büyük babamın güven fonuna 2 Ocak itibariyle ulaşabileceğim,* derdim."

İçime şaşkın bir nefes çektim. "Bekle... ne?"

Hafifçe alt dudağımı mıncırdıktan sonra başını usanmış bir şekilde salladı. "Büyük babam bana miras bıraktı Hannah. Babamın haberi yoktu, çünkü annem arkasından bütün kâğıtları imzaladı. Büyükbabam ve büyükannem yaşlı şerefsizden nefret ederlerdi. Gerçekten nefret ederlerdi ve benimle hokey söz konusu olunca ne kadar kontrolcü olduğunu gördüler. Güven fonuma ulaşmaya çalışıp istediğini yapacağından korktukları için gözetildiğimden emin oldular. Bana babama harcadığı her parayı geri ödeyecek kadar para bıraktılar. Eğitimi, tüm masraflarımı karşılayacak ve büyük ihtimalle mezun olduktan birkaç yıl sonrasına kadar bana yetecek kadar param var."

Aklım sersemleşti. Bilgiyi işlemekte zorluk çekiyordum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladı.

Bana söylediği şey aklıma dank edince saf bir dehşetin içime dolduğunu hissettim. Aman Tanrım. Bana ondan *yok yere* ayrıldığımı mı söylüyordu?

Garrett ifademi görünce kıkırdadı. "Eminim oldukça aptal gibi hissediyorsundur ha?"

Ağzım açık kaldı ama kelimeler çıkamıyordu. İnanamıyordum... Ben... Tanrım, haklıydı. Fazlasıyla aptaldım.

"Doğru şeyi yapmaya çalışıyordum," diyerek çaresizce inledim. "Hokeyin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu kaybetmeni istemedim."

Tekrar iç çekti. "Güven bana biliyorum. Şu anda sana kızgın olmamamın tek nedeni bu. Yani benimle bu konuda konuşmadığın için fazlaca kızgınım ama neden yaptığını anlıyorum." Gözleri parladı. "O şerefsizin bunu yapmaya hakkı yoktu. Yemin ederim onu..." Durup nefesini bıraktı. "Aslında ona hiçbir şey yapmayacağım. Zamanıma ve enerjime değmez, hatırladın mı?"

"Şimdi güven fonunu biliyor mu?"

Gözlerime zafer ışığı girdi. "Ah, biliyor. Büyükbabamın avukatı dün ona bir çek yazdı. Ona olan borcumu aşağı yukarı tahmin edip biraz daha ekstra para ekledim. Dün akşam beni arayıp yüzüne telefonu kapatmadan önce bana yirmi dakika bağırdı." Garrett'ın sesi ciddileşti. "Ah, aynı zamanda bilmen gereken bir şey var. Cindy onu terk etti."

Şaşkınlık ve rahatlama içimde savaş veriyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Görünüşe göre Şükran Günü'nden bir hafta sonra eşyalarını toplayıp ardına bakmamış. Bu telefonda sinirli olmasının bir diğer nedeniydi. Onun gitmesine neden olacak bir şey söylediğimizi düşünüyor." Garrett'ın yanakları öfkeyle çökmüştü. "Şerefsiz hâlâ yaptığı hiçbir şeyin sorumluluğunu almıyor. Terk etmesinin sebebinin *kendi* suçu olduğunu idrak edemiyor."

Başım dönmeye devam ediyordu. Cindy'nin kendini bu zararlı ilişkiden kurtardığına sevinmiştim ama Garrett ile ayrı olduğumuz ay için mutlu değildim. Phil Graham'ın beni sevdiğim adamı bırakmam konusunda korkutmasına izin verdiğim için mutlu değildim.

"Özür dilerim," dedim yumuşak bir şekilde. "Çok özür dilerim Garrett. Her şey için."

Elime uzandı. "Ben de öyle."

"Özür dileme cüretini gösterme. Üzülecek hiçbir şeyin yok. Kahramanlık taslayıp iyiliğin için senden ayrılan benim." İnledim. "Tanrım işi batırmadan özverili bile olamıyorum."

Kıs kıs güldü. "Önemli değil. En azından seksisin. Striptizci memelerine hiç girmeyelim bile."

Birden göğüslerimi süveterimin üzerinden kavrayıp iyice sıkınca cırladım.

Avuçlarını hızlıca sertleşen uçlarına sürterken memnun bir ses çıkardı. "Ah, bunları özledim. Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin."

Ağzımdan bir kahkaha çıktı. "Cidden mi? Resmî bir şekilde daha bir araya bile gelmeden ikinci kısma mı atlayacaksın?"

Dudakları boynuma yapıştı ve dilini muzip bir şekilde dışarı çıkararak yaladı. "Bana göre asla ayrılmadık." Sonra kulak küpemi hafifçe ısırıp titreşim dalgaları oluşturdu. "O yüzden bana göre sarılabiliriz, öpüşebiliriz, ağlaşabiliriz. Ki hepsi ne kadar tutar, yirmi dakika mı? Seni affettim ve bana aşkını ilan ederken bir yirmi dakika daha harcayalım. Belki kaybettiğimiz zamanlar için kendini affettirmek adına bir on dakika oral seks..."

Onu kolundan yumrukladım.

"Ama hemen güzel kısımlara geçmek varken zaman kaybetmek niye?"

Dudaklarım neşeyle kıpırdandı. "Bu güzel kısım tam olarak ne olacak?"

Gözümü kırpmadan sırtüstü yatırılmıştım ve Garrett'ın harika ağırlığı üzerimdeydi. Bana kendine has şekilde sırıttı ve bu seksi yamuk gülümseme sürekli kalbimin hızlı atmasına sebep oluyordu. Sonra dudakları benimkileri aç bir öpücükle kapladı.

"Bu..." alt dudağımı emip kalçasını baştan çıkarıcı bir şekilde kıvırdı, "...güzel kısım işte."

Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. O kadar tanıdık, inanılmaz derecede mükemmeldi ki kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve gözlerim yaşlandı. "Seni seviyorum Garrett."

Boğuk sesi dudaklarımı gıdıkladı. "Seni seviyorum Hannah."

Sonra beni öptü ve dünyadaki her şey yine düzeldi.

45

Hannah

Mart

"Eski takıntın neden benim oturma odamda?" Garrett arkadan gelip kulağıma suçlamasını fısıldadı.

Gözlerim kanepede Tucker ile karmaşık görünen bir atış oyunu oynayan Justin'e çevrildi. Sonra sinirli olmaktan çok keyifli görünen Garrett'a döndüm. "Çünkü o benim arkadaşım ve onu ben davet ettim. Üstesinden gel."

"Onu davet etmenin pislik bir hareket olduğunu düşünmüyor musun? Yani, futbol takımı bütün sezon bir halt yapamadı ve şimdi yarı finallere geldikleri için hokey kalabalığıyla kutlamaya gelmek zorunda? Ve seni kaçıran mükemmel erkeklik örneğinin etrafında olmak zorunda?" Garrett'ın gri gözleri parladı. "Korkunç bir insansın."

"Ah kapa çeneni. Frozen Four'a gittiğiniz için mutlu." Dudağımı kulağına yaklaştırdım. "Bunu kimseye söyleme yoksa seni öldürürüm ama geçen aydan beri Stella ile takılıyorlar."

"Cidden mi?" Garrett'ın çenesi odanın öbür yanında durup Logan ve Simms ile ateşli bir tartışma içinde olan Stella, Dex ve Allie'nin olduğu yöne kaydı. Arkadaşlarımın Garrett'ın arkadaşlarıyla takılmasını görmek hâlâ tuhaf gibiydi ama geçen üç ay boyunca epey beraber zaman geçirmiştik. O yüzden alışmaya başlıyordum.

Dex'in yanındaki yerinden Logan onu izlediğimi fark etti ve kafasını kaldı. Eh... Bu görmeye alışkın olamadığım bir şeydi. Bana verdiği bakışta apaçık bir özlem vardı ve bana ilk defa böyle bakmıyordu. Garrett'a bu konuyu açtığımda, sadece bir kere yapmıştım ve yaptığım en tuhaf konuşmaydı, sadece iç çekerek, " Üstesinden gelecektir," dedi. Garrett'tan yana öfke, dargınlık yoktu. Sadece endişelerimi dindirmeyen tek bir cümle.

Garrett'ın en yakın arkadaşının bana karşı hislerinin olması fikrinden hoşlanmıyordum ama Logan bana yürümemişti ve benimle bu konuda konuşmadığı kesindi. O yüzden sanırım bu bir rahatlıktı. Gerçekten bu hisleri atlatmasını umuyordum, çünkü adamı ne kadar sevsem de tamamen ve geri dönülmez bir şekilde en iyi arkadaşına âşıktım ve bu asla değişmeyecekti.

Bu sömestr bizim için oldukça yoğundu. Yine provalar yapıyordum. Bu sefer bahar gösterisi içindi. Yine düet söylüyordum ama Dexter'laydı ve ikimiz beraber çalışırken süper zaman geçiriyorduk. Garrett ile takım sezon sonrasında bomba gibiydiler. Şampiyonlar ligi sonraki haftaydı ve olacağı yer Philadelphia Flyers takımının evi olan Wells Fargo Merkezi'ydi. Bu da evet, finalleri canlı izleyeceğim ve takım üç gün boyunca Philly'deyken teyzemde kalacağım anlamına geliyordu.

Takımın kazanacağına dair içimde şüphe yoktu. Garrett ile elemanlar bu sezon çok sıkı çalışmışlardı ve eğer final maçını kazanmazlarsa şapkamı yiyecektim. Ya onu yapacaktım ya da adamıma bir sürü teselli seksi verecektim. *Büyük* angarya.

"Kedinin sürüklediğine bak," dedi Garrett birden ve döndüğümde Birdie ile Natalie'yi Garrett ile dikildiğimiz kapağının yanında biterken buldum.

Yüzleri kızarmıştı ve ifadeleri gizemliydi. Partiye neden geç kaldıklarına dair şüphe bırakmıyorlardı. Nat'e karşılama için sarılıp Birdie'ye gülümsedim. O da Garrett'm takılmasına savunmacı bir bakış attı.

"Hey, bu partiye çoktan karşı olduğumu söyledim. Daha kazanmadan önce kutlamak kötü şans."

"Yok ya, bu iş çantada keklik adamım." Garrett sırıtıp eğilerek yanağıma öpücük kondurdu. "Hem en büyük hediyeyi çoktan kazandım."

Yanaklarımın domates gibi kızardığından şüphem yoktu.

Natalie iyi huylu bir şekilde inledi ama Birdie şansıma onaylar bir şekilde başını salladı.

"Bak," diye beni bilgilendirdi Garrett kolunu omzuma atarak. "Bu tür şeyleri Birdie'ye söyleyebilirim, çünkü benimle dalga geçmeyeceğini biliyorum."

"Eh, geçmeli," diye homurdandım. "Çünkü bu laf epey bayağıydı."

"Ah, kapat çeneni," diye taklit etti. "Romantik olmamdan hoşlanıyorsun."

Evet. Gerçekten hoşlanıyordum.

Birdie ile Nat herkese merhaba demek için uzaklaştılar ama Garrett ve ben küçük köşemizde kaldık. Beni kendine çekip öptü. Toplum içinde sevgi gösterilerine karşı olsam bile Garrett beni öperken sosyal etikleri düşünecek halde değildim.

Dudakları sıcak ve sıkıydı. Dili ağzıma ufacık bir tat için kayarken ateşli ve ıslaktı. Dudaklarımı istekli bir şekilde ayırıp daha fazlasını istiyordum ama kıkırdayıp bir tutam saçımla oynadı.

"Uygunsuz davranmayı bırak Hannah. *Toplum* içindeyiz."

"Hah. Sanki sertliğini göremiyorum."

Gözü kasıklarına çekildi ve kot pantolonunda bir şişlik olduğunu fark ettiğinde iç çekti. "Tanrı aşkına Wellsy, daha ben fark etmeden beni sertleştiriyorsun." Kaşlarını çattı. "Kahretsin, şimdi kendi partimi üst kata çıkıp bununla ilgilenmemiz için bırakmalıyım. Çok teşekkürler."

Alaycı bir ses çıkardım. "Rüyanda gör. Sonrasında arkadaşlarımızın gözü önünde utanç yürüyüşünü yapmayacağım."

Yüz ifadesi düştü. "Benden utanıyor musun?"

"Bana o ufak oğlan numaralarını yapma." Onu göğsünden dürttüm. "Artık benim üzerimde işe yaramıyor."

"Ufak oğlan mı?" diye tekrar etti. Yaramaz bir gülümseme dudaklarında kıvrılıp vücudunu odadan uzağa bakıyormuş gibi ayarladı. Sonra elimi alıp doğrudan sertliğinin üzerine koydu. "Bu sana ufak ve oğlansı geliyor mu?"

Omurgamda bir titreme dolaştı. Ah hayır. Şimdi *ben* tahrik olmuştum.

Kalbim gümbür gümbür atar ve vücudum sızlarken canı sıkılmış bir şekilde inleyip elini tuttum. "Pekâlâ. Hadi üst kata gidelim."

"Hayır. Fikrimi değiştirdim. Burada kalıp partinin tadını çıkaracağız."

Elini hemen bırakıp sert bir şekilde kaşlarımı çatım. "Ne de gösterip vermeyen bir şeysin."

Garrett kahkaha attı. "Evet, ama beni yine de seviyorsun."

Ufak mutluluk kelebekleri midemde uçuşup kalbimin etrafında dans etti. Tekrar elini tutup parmaklarımızı birleştirdim. "Evet," diye gülerek mırıldandım. "Hâlâ seni seviyorum."

Sonsöz

Garrett

Takım arka kapılardan çıktığında babam arkada bekledi. Dean bir şekilde eline eski bir müzik çalar geçirmişti ve şimdi Queen'in "We Are the Champions" şarkısı son seste çalarken omzunda taşıyordu. Aileler ve Philly'ye bizi izlemek için gelen arkadaşlar dışında zafer şarkısını dinleyecek kimse kalmamıştı. Olduğumuz şampiyonlar gibi yürürken alkışlar koptu ve takımdaki birkaç mankafa bizi görmeye gelen insanlara merhaba demeden önce abartılı bir şekilde reverans yaptı.

Başarmıştım. Yani, takım çalışmasıydı. Hayır, takım *egemenliğiydi,* çünkü yıllardır ilk defa Frozen Four şampiyona maçı sayı vermeden bitmişti. Simms rakibimizin sayı yapmasına izin vermedi. Bir kere bile. Takımımızdaki üç sayı sırasıyla ben, Tuck ve Birdie'den geldi.

Takımımla gurur duyuyordum. Buraya gelmekte yol gösterdiğim için *kendimle* gurur duyuyordum. Mükemmel bir sezonun mükemmel sonuydu ve Hannah yanıma gelip kollarıma atlayınca biraz daha mükemmelleşmişti.

"Aman Tanrım! Gördüğüm en iyi maçtı!" diye duyurduktan sonra beni dudaklarım berelenmiş gibi hissedene kadar sertçe öptü.

Heyecanına sırıttım. "Golden sonra sana gösterdiğim parmaktan silah hareketi hoşuna gitti mi? Hepsi senin için bebeğim."

Sırıtarak karşılık verdi. "Moralini bozmak istemezdim ama aslında birkaç sıra ötedeki yaşlı adamı işaret ediyordun. Adam kesinlikle şaşkındı ve herkese golü onun için attığını bağırıyordu. Sonra karısına daha yeni diyabet teşhisi konulduğundan olup olamayacağını sorduğunu duydum. O yüzden golün aslında kim için olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi."

Kahkahayı patlattım. "Biz söz konusu olunca neden hiçbir şey kolay değil?"

"Hey," diye karşı çıktım. "Bu şekilde daha ilginciz."

Buna karşı çıkamazdım.

Gözümün kenarından babamın otobüsün kenarında durduğunu gördüm ama onunla göz göze gelmedim. Aslında *kimsenin* ona bakmadığını fark ettim. Ne ben, ne Hannah, ne de takım arkadaşlarımdan biri. Birkaç ay önce Hannah ile hayatın adil olmaması ve babamın hâlâ saygıdeğer olması hakkındaki konuşmadan sonra arkadaşlarıma babam hakkında gerçeği anlatmıştım. O yüzden Yeni Yıl Arifesi'nden sonra ikinci sınıf savunma adamlarından biri Phil Graham imzası alıp alamayacağını sorunca daha fazla içimde tutamadım. Koç bile oradayken çocuğu oturtup her şeyi anlattım.

Oldukça rahatsızlık verici ve yoğun bir an olduğunu söylememe gerek yok ama her şey söylendikten sonra takım arkadaşlarım bana sırf onların kaptanı değil aynı zamanda kardeşleri olduğumu kanıtladı. Ve şimdi hep beraber otobüse ilerlerken hiçbir göz süperstar babamın yönüne bakmıyordu.

"Seninle kampüste görüşürüz?" dedim Hannah'ya.

Başıyla onayladı. "Evet. Mark enişte beni şimdi geri götürecek. O yüzden sizin geldiğiniz zamanlarda ben de varmış olurum."

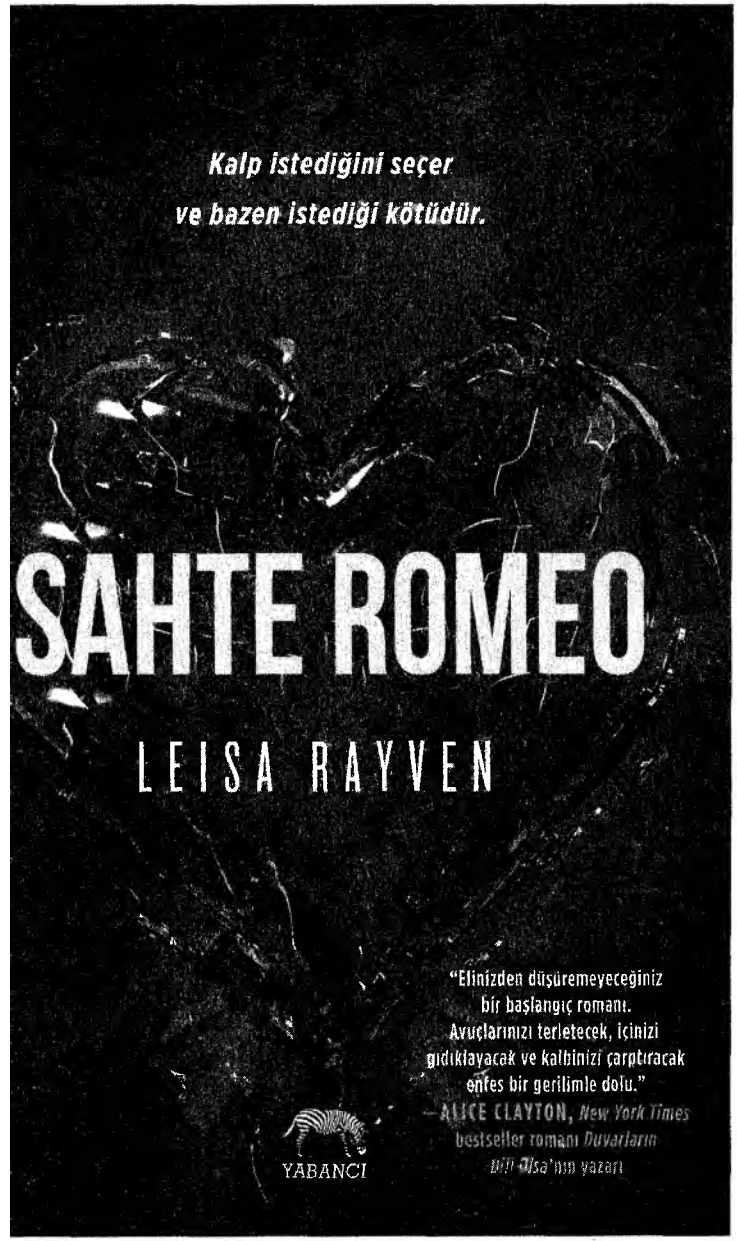
"Eve gittiğinde beni ara. Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni."

Dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra otobüse binip Logan'ın yanındaki her zamanki koltuğuma oturdum. Kapılar kapanıp sürücü yola koyulduktan sonra hâlâ park yerinde dikilen uzun ve asık suratlı adama bakmadım.

Bugünlerde geçmişe bakmıyordum.

Sadece geleceğe bakıyordum.

Kalp istediğini seçer
ve bazen istediği kötüdür.
SAHTE ROMEO
LEISA RAYVEN
"Elinizden düşüremeyeceğiniz
bir başlangıç romanı.
Avuçlarınızı terletecek, içinizi
gıdıklayacak ve kalbinizi çarptıracak
enfes bir gerilimle dolu."
—ALICE CLAYTON, New York Times
bestseller romanı Duvarların
Dili Ilsa'nın yazarı
YABANCI

Ey tabiat, böyle tatlı bir tenin fani cennetine,
Bir şeytanın ruhunu verdikten sonra
Ne işin vardı ki cehennemde?
Bu kadar rezalet yazılarla dolu bir kitabın
Böylesine güzel *ciltlenmişliği var mıdır hiç?*

–Juliet, Romeo'dan bahsederken
(Romeo ve Juliet – William Shakespeare)

BİR

HENÜZ ÇOK ERKEN AMA YENİDEN BİRLİKTE

Eylül 2013 - Günümüz
New York
Graumann Tiyatrosu
Provanın ilk günü

Kalabalık kaldırımdan aceleyle yürüyordum ve gerginlikten bedenimin hiç de hoş olmayan bölgeleri terliyordu.

Annemin sözleri kulaklarımda çınladı. "Bir hanımefendi terlemez Cassie. Işıldar."

Öyleyse *anneciğim, adeta bir domuz gibi parlıyorum.*

Neyse, zaten ben asla bir hanımefendi olduğumu iddia etmemiştim.

Kendi kendime geç kaldığım için "parladığımı" söyledim. Onun yüzünden değil.

Ev arkadaşım ve yaşam koçum Tristan, benim onu atlatamadığıma ikna olmuş durumdaydı ama bu tamamen saçmalıktı.

Onu atlattım. Hem de nasıl.

Durdurulamaz New York trafiğine takılmadan aceleyle karşıdan karşıya geçtim. Birkaç taksi şoföründen farklı dillerde küfürler yedim. Ben de onlara neşeyle orta parmağımı kaldırdım, çünkü el hareketi çekmenin bütün dünyada "canın cehenneme" anlamına geldiğine emindim.

Tiyatroya girip prova odasına yöneldiğimde saatime baktım.

Kahretsin.

Beş dakika geç kalmıştım.

O pisliğin suratındaki alaycı gülümsemeyi görür gibiydim ve daha odaya adım atmadan ona tokat atmaya yönelik yoğun bir istek duyuyordum.

Kapının dışında durakladım.

Bunu yapabilirim. Onu görüp yıkılmayabilirim.

Yapabilirim.

Oflayıp alnımı duvara yasladım.

Kimi kandırıyorum ki?

Evet, eminim kalbimi sadece bir kez değil, iki kez kıran eski sevgilimle tutkulu bir oyunda oynayabilirim. Hiç sorun değil.

Kafamı duvara vurdum.

Eğer aptal insanlardan oluşan bir ülke varsa ben kesin onların kraliçesi olurdum.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Menajerim, Broadway'e yapacağım etkileyici girişi haber vermek için telefon ettiğinde altından başka bir şeyler çıkacağını bilmeliydim. Bana erkek oyuncunun da seçildiğini ballandıra ballandıra anlatmıştı. O erkek oyuncu, şu aralar tiyatro dünyasının gözde çocuğu olan çok yetenekli, ödüllü, hayranlarının çığlıklar atarak taptığı, dünya yakışıklısı Ethan Holt'tan başkası değildi.

Menajerim tabii ki de geçmişimizi bilmiyordu. Nereden bilecekti ki? Ben Ethan'dan hiç bahsetmem. Hatta adı anıldığında bile oradan uzaklaşırım. O dünyanın öbür ucundayken bununla başa çıkmak daha kolaydı ama şimdi geri dönmüştü ve varlığıyla hayalimdeki işe gölge düşürüyordu.

Her zamanki hali.

Pislik herif.

Profesyonel bir yüz ifadesi takınmak kolay olmayacaktı ama bunu yapmak zorundaydım.

Pudramı çıkarıp aynada kendime baktım.

Lanet olsun! Bir fenerden daha çok parlıyordum.

Bunca yılın ardından ona farklı görünüp görünmeyeceğimi merak ederken, bir yandan da yüzüme biraz pudra sürdüm ve parlatıcımı tazeledim. Üniversitede belime kadar uzanan kahverengi saçlarım, şimdi köprücük kemiklerimin hemen altına kadardı, kat kat kesilmişti ve havalıydı. Yüzüm o zamana kıyasla biraz daha inceydi ama sanırım temelde aynıydım: dolgun dudaklar, düzgün kemikler, ne kahverengi ne de yeşil, daha ziyade ikisinin tuhaf bir karışımı olan, eladan çok zeytin yeşili gözler.

Pudrayı sertçe kapatıp tekrar çantama attım ve ona iyi görünmeyi aklımdan geçirdiğim için bile kendime kızdım. Ben hiç akıllanmamış mıydım?

Gözlerimi kapattım ve onun beni incittiği bütün o zamanları, aptalca nedenlerini, uyduruk bahanelerini düşündüm.

İçimi bir memnuniyetsizlik kapladı ve rahat bir nefes aldım. Ondan kendimi bu şekilde soyutlamaya ihtiyacım vardı. Böyle düşünmek öfkemi gün yüzüne çıkarıyordu. Ben de o öfkeye sıkıca sarılıp içimde yanan bu ateşle teselli buluyordum.

Bunu yapabilirdim.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Daha onu görmeden beni izlediğini hissedebiliyordum. Bilerek ona bakmadım, çünkü tam da öyle yapmak istiyordum ve Ethan Holt söz konusu olduğunda öğrendiğim tek bir şey varsa o da içimden gelenleri bastırmaktı. Aramızdaki her şeyin berbat olmasına neden olan şey, içimden gelen sesi dinlemekti. İçimdeki ses bana onun bir parçasına sahip olabileceğimi söylemişti ama aslında Ethan bana hiçbir şey vermemişti.

Yönetmenimiz Marco Fiori'nin, yapımcılarımız Ava ve Saul Weinstein'la konuştuğu prodüksiyon masasına yöneldim. Yanlarında tanıdık bir yüz vardı: Sahne amirimiz ve Ethan'ın kız kardeşi Elissa.

Ethan ve Elissa ayrılmaz bir ikiliydi. Ethan kontratına, yer aldığı bütün oyunları onun yöneteceğine dair bir madde koymuştu. Kedi, köpek gibi kavga ettikleri göz önünde bulundurulursa bu durum beni çok şaşırtıyordu.

Elissa yanındayken kendini güvende hissediyor demek isterdim ama neden böyle bir şeye ihtiyacı olsundu ki? Onun hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı yoktu tabii ki de. Değil mi? O dokunulmazdı. Hiçbir şey ona dokunmazdı.

Elissa sahne mekaniğiyle ilgili konuşurken kullanacağımız setin maketini gösteriyordu.

Yapımcılar da dinleyip kafa sallıyorlardı.

Aslında Elissa'yla hiçbir sorunum yoktu. O harika bir sahne amiriydi ve daha önce de birlikte çalışmıştık. Aslında bin beş yüz yıl falan önce yakın arkadaştık. Ben abisinin Şeytan'ın tohumu değil de, normal bir anneden doğan bir insan evladı olduğunu düşündüğüm zamanlarda.

Ben yaklaşırken kafalarını kaldırdılar.

"Biliyorum. Biliyorum," deyip çantamı bir sandalyenin üstüne koydum. "Özür dilerim."

Marco, "Önemli değil *cara**. Hâlâ prodüksiyon detaylarını konuşuyoruz. Sakinleş. Git bir kahve al. Birazdan başlarız," dedi.

"İyi o zaman." Prova eşyalarım için elimi çantama daldırdım.

Elissa, "Selam," deyip samimi bir ifadeyle gülümsedi.

"Selam Lissa."

Geçmişe duyduğum ani özlem, bir anlığına öfkemi gölgeledi ve Elissa'yı ne kadar özlediğimi fark ettim. O

* İspanyolcada 'kıymetlim'.

abisinden çok farklıydı. Ethan'ın uzun boyuna karşın, Elissa kısaydı. Onun kemikli suratına kıyasla Elissa'nın suratı yuvarlak hatlıydı. Renkleri bile farklıydı. Elissa'nın saçları sarı ve dümdüzken, Ethan'ınkiler siyah ve dalgalıydı. Yine de Elissa'yı yeniden görmek bana neden yıllardır konuşmadığımızı hatırlatmıştı. Onu her zaman Ethan'la, bir sürü kötü anıyla bağdaştırıyordum.

Su şişemi çıkarırken çantam sandalyeden kayıp gürültüyle yere düştü. Herkes durup baktı. Alçak sesli ama neşeli bir kahkaha duyduğumda dişlerimi sıktım.

Canın cehenneme Ethan. Sana bakmayacağım bile.

Çantamı alıp tekrar sandalyenin üstüne attım.

Neşeli kahkaha yine duyuldu ve Tanrı'ya nefsi müdafaa cinayeti sayılsın diye yalvardım, çünkü onu ellerimle öldürecektim.

Odanın diğer ucunda olsa da hemen yanımda sayılırdı, çünkü sesi adeta kemiklerime işliyordu.

. Sigaraya ihtiyacım vardı.

Oyunu hararetle anlatırken kravatıyla göz kamaştırıcı görünen Marco'ya şöyle bir baktım. Bu tamamen onun hatasıydı. Holt'la benim bu projeyi yapmamızı isteyen oydu. Kendimi bunun kariyerimde iyi bir adım olacağına ikna etmiştim ama aslında bu son gösterim olacaktı, çünkü eğer köşede neşeli kahkahalar atan salak çenesini kapatmazsa, her an cinnet geçirip müebbet hapse mahkûm edilebilirdim.

Neyse ki kahkaha sesi kesildi ama onun bakışlarının tenimi adeta tutuşturduğunu hissedebiliyordum.

Onu görmezden gelip çantamı karıştırdım. Sigaramı aldım ama çakmağım ortalıkta yoktu. Bu şeyi gerçekten temizlemem gerekiyordu. *Tanrım*! Çantamda olmayan bir şey var mıydı? Sakız, peçete, makyaj malzemeleri, ağrı kesiciler, eski sinema biletleri, küçük bir şişe parfüm, tamponlar, anahtarlar, tek bacaklı bir WWF oyuncağı. *Bu da nereden çıktı?* diye düşündüm.

"Affedersiniz Bayan Taylor."

Kafamı kaldırınca değişik bir hoşluğu olan siyahi bir çocuğun, elinde en sevdiğim yeşil kahve çekirdekli macchiato gibi kokan bir şey tuttuğunu gördüm.

Kulaklarını dişlerimle koparmama engel olacak kadar doğru oranda bir endişeyle, "Vay be! Çok stresli görünüyorsunuz," dedi. "Ben Cody. Prodüksiyonda stajyerim. Kahve ister misiniz?"

Kâğıt bardağa bakarak, "Selam Cody! Elinde ne var bakalım?" dedim.

"Mochalı ve ekstra kremalı, iki ölçü yeşil kahve çekirdekli macchiato."

Etkilenerek kafamı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. En sevdiğim."

"Biliyorum. İhtiyaçlarınızı öngörüp zevkli bir prova ortamı yaratabilmek için, sizin ve Bay Holt'un sevdiğiniz ve sevmediğiniz şeyleri iyice öğrendim."

Zevkli bir prova ortamı mı? Söz konusu olan ben ve Holt'ken mi? Ah! Seni hayal dünyasında yaşayan zavallı çocuk.

Kahveyi ondan aldım ve koklayarak saçma sapan şeylerle dolu, depo gibi çantamı karıştırmaya devam ettim. "Gerçekten mi?"

Nerede şu lanet olası çakmağım?

Cody, "Evet hanımefendi," deyip cebinden bir çakmak çıkardı ve inanılmaz tatlı bir gülümsemeyle bana uzattı.

İç çekip kafamı geriye attım.

Yüce Tanrım! Bu çocuğu bana bizzat Tanrı göndermiş olmalıydı.

Çakmağı aldım ve ona sarılmamak için kendimi tuttum. Tristan, benim ona buna dokunup aşırı sevecen davrandığımı söylüyordu. Aslında onun asıl kullandığı ifade *"ona buna fazla sırnaşıyorsun"*du ama ben kendimi iyi hissetmek için değiştirmiştim.

O yüzden çocuğa sarılmak yerine gülümsedim. "Cody, umarım bunu yanlış anlamazsın, çünkü daha yeni tanıştık. Biliyorum ama... sanırım seni seviyorum."

Cody neşeyle güldü ve kafasını eğdi. "Dışarı kaçmak isterseniz başlamaya hazır olduklarında gelip size haber veririm."

Eğer on altı yaşındaymış gibi görünmeseydi muhtemelen onu öperdim; hem de dilimi de kullanarak.

"Bir harikasın Cody."

Yandan, odanın diğer ucundaki bir sandalyede eğilerek oturan karanlık bir siluet gördüm. O yüzden omuzlarımı geriye atıp hiç umurumda değilmiş gibi kasıla kasıla yürüdüm.

Bakışlarının sıcaklığı ben merdivenlere ulaşana kadar peşimden geldi. Ondan sonra da tamamen hissizleştim.

Kendi kendime o yakıcı bakışları özlemediğimi söyledim.

Merdivenler dik ve karanlıktı ve tiyatronun arkasındaki bir ara sokağa açılıyordu. Daha kapı arkamdan kapanmadan ağzımdaki sigarayı yaktım. Soğuk tuğlalara yaslanırken derin bir nefes aldım ve kafamı kaldırıp binaların arasından incecik görünen gökyüzüne baktım. Nikotin, sinirlerimi yatıştırmak konusunda pek etkili olmadı. Bugün hastanelerde verilen yatıştırıcılardan daha azının bir faydası olacağını sanmıyordum.

Sigaramı bitirdim ve tekrar sahneye giden kapıya yöneldim ama ben kapının kolunu tutamadan önce kapı açıldı ve bütün öfke problemlerimin tetikleyicisi dışarı çıktı. Koyu renkli kot pantolonu, üstüne fark etmemem gereken bir şekilde oturuyordu.

Gözleri aynen hatırladığım gibiydi: açık mavi ve büyüleyici; siyah sık kirpikler ve yakacak kadar etkileyici bakışlar...

Ama onun dışındaki her şey...

Aman Tanrım! Unutmuştum. Kendi kendime unutturmuştum.

O, şimdi bile hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Hayır, bu doğru değildi. Yakışıklı demek ona haksızlık etmek olurdu. Pembe dizi oyuncuları yakışıklıydı ama tamamen tahmin edilebilir, sıkıcı bir tarzda. Holt ise nefes kesiciydi. Nadir bulunan, egzotik bir panter gibi, hem güzel hem güçlü; hiç çaba sarf etmeden bile bir bilmece gibiydi.

Onun böylesine muhteşem görünmesinden nefret ediyordum.

Gür, çatılmış kaşları, keskin hatlı bir çenesi, güzel sayılabilecek ama diğer yüz hatlarıyla birleşince onu oldukça erkeksi gösteren dolgun dudakları vardı.

Siyah saçları onu en son gördüğüm halinden daha kısaydı ve onu daha da olgun ve eğer böyle bir şey mümkünse daha uzun gösteriyordu.

Boyu her zaman benden daha uzundu. O 1,90'ken, ben 1,65'tim. Ve omuzlarının genişliğine bakılırsa üniversiteden beri spor yapıyor olmalıydı. Çok iri değildi ama koyu renkli tişörtünün altındaki belirgin kaslarını görmeme yetecek kadar yapılıydı.

Yanaklarım kızardı ve böyle bir tepki gösterdiğim için kendi kendimi tokatlamak istedim.

Daha önce hiç olmadığı kadar göz alıcı görünerek çıkıp gelmeyi ona bırakın tabii. Pislik herif.

Sanki son üç yılı, onun o muhteşem pislik suratını yumruklamanın hayalini kurarak geçirmemişim gibi, "Merhaba," dedi.

"Merhaba Ethan."

Bana baktı ve her zamanki gibi bedenimde uyandırdığı titreşimi iliklerimde bile hissettim.

"İyi görünüyorsun Cassie."

"Sen de."

"Saçın daha kısa."

"Seninki de."

Öne doğru bir adım attı ve bana, beni süzen, takdir eden, aç gözlerle bakmasından nefret ettim. O bakışlar beni elimde olmadan mıknatıs gibi çekiyordu; içimde bir kıpırtı oluşuyor ve dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Uzun zaman oldu."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim." Sıkıntıdan patlıyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Onun beni nasıl etkilediğini bilmesini istemiyordum. Bu tepkiyi hak etmiyordu. Daha da önemlisi, ben de hak etmiyordum.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

"Gayet iyiyim." Bu otomatik bir cevaptı. Hiçbir anlamı yoktu. İyi olmaktan çok uzaktım.

Gözlerini benden ayırmadı. O an gerçekten başka bir yerde olmak istedim, çünkü bana eskiden baktığı gibi bakıyordu ve hatırlamak canımı acıtıyordu.

Yumruklarım bembeyaz olsa da kibarlıktan, "Ya sen? Sen görüşmeyeli nasılsın?" diye sordum.

"Ben... iyiyim."

Ses tonunda bir şey vardı, gizli bir şey. Bende merak uyandırmaya yetecek kadar kısa kesmişti ama ben daha fazla şey öğrenmek için kurcalamak istemiyordum, çünkü onun istediğinin bu olduğunu biliyordum.

Onu kızdırmaya yetecek oranda neşeyle, "Vay! Bu harika bir şey Ethan. Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

Ethan yere baktı ve elini saçında gezdirdi. Tavrı çok iyi tanıdığım pisliğin tanıdık haline bürünerek gerildi.

"Al işte! Üç yıl oldu ve bana tek söyleyeceğin bu. Tabii ki de."

Midem bulanıyordu.

Hayır, pislik. Tek söyleyeceğim bu değil ama ne önemi var

ki? Hepsi daha önce söylendi zaten ve dönüp dolaşıp aynı şeyleri konuşmak benim iyi vakit geçirme anlayışıma pek de uymuyor.

Neşeyle, "Evet, bu," deyip onu iterek geçtim. Kapıyı açtım ve tenimde, birbirimize değdiğimiz yerde duyduğum titreşimi görmezden gelerek merdivenlerden aşağı pat pat indim.

Boğuk sesle, "Lanet olsun!" dediğini, sonra da aceleyle peşimden geldiğini duydum. Onu geride bırakmak için acele etmeye çalıştım ama aşağı ulaşamadan kolumu tuttu.

"Cassie, bekle."

Beni kendine doğru çevirdi. Üstüme gelmesini, daha önce birçok kez yaptığı gibi teniyle ve kokusuyla beni mahvetmesini bekledim. Ama yapmadı.

Orada öylece durdu ve dar, karanlık merdivendeki hava ağırlaştı. Daraldım ama onun bunu görmesine izin vermeyecektim.

Zayıflığa yer yok.

Bana bunu o öğretmişti.

"Dinle Cassie," dedi ve onun adımı söylediğini duymayı böylesine çok özlemekten nefret ettim. "Sence aramızdaki bütün bu saçmalıkları arkamızda bırakıp yeniden başlayabilir miyiz? Ben bunu gerçekten istiyorum. Senin de isteyebileceğini düşündüm."

Yüz ifadesi çok içtendi ama ben onu daha önce de görmüştüm. O ifadeye her güvendiğimde, sonunda kalbim yerinden sökülüp çıkarıldı.

"Yeniden başlamak mı istiyorsun?" dedim. "Aa! Tabii ki de. Ben neden düşünemedim bunu?"

"Böyle olması gerekmiyor."

Benim mantıksız davrandığımı ima etmeye çalışıyordu. Bu kadar öfkeli olmasaydım gülerdim.

"O zaman nasıl olması gerekiyor, hı?" diye sordum. Sert konuşuyordum. "Lütfen söyle bana. Ne de olsa ilişkimizle

ilgili kararları veren hep sensin. Bu kez nasıl olsun istersin? Arkadaş mı olalım? Seks partneri mi? Düşman mı? Ya da dur! Biliyorum. Neden sen kalbimi kıran pislik rolünü oynarken, ben de bir prova alanı dışında onunla hiçbir ilişkisi olmasını istemeyen kadın olmuyorum? Bu nasıl olurdu?"

Ethan dişlerini sıktı. Sinirlenmişti.

Güzel.

Sinirle başa çıkabilirdim.

Gözlerini ovuşturdu ve nefes verdi. Bağırmasını bekledim ama bağırmadı. Onun yerine alçak sesle, "E-postalarımda söylediklerimin hiçbiri sana hiçbir şey ifade etmedi, değil mi? Ben en azından olanlarla ilgili konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Onları okudun mu hiç?"

"Tabii ki de okudum. Sadece inanmadım. Yani onca saçmalığı yutmamın da bir sınırı var. Hem ne derler? Beni bir kez aldatırsan sen utan, ikincide kanarsam..."

"Bu kez ne seni kandırıyorum ne de kendimi. Geçmişte yapmam gerekeni yaptım. İkimiz için."

"Şaka mı yapıyorsun? Yaptığın şey için gerçekten sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?"

Ethan, "Hayır," derken sesi huzursuzluk doluydu. "Tabii ki de hayır. Ben sadece..."

"Beni mahvetmek için bir şans daha mı istiyorsun? Beni ne kadar aptal sanıyorsun sen?"

Ethan kafasını salladı. "Ben sadece her şeyin farklı olmasını istiyorum. Özür dilememi istersen lanet sesim kısılana kadar dilerim. Ben sadece aramızın düzelmesini istiyorum. Konuş benimle. Bunu düzeltmeme yardım et."

"Düzeltemezsin."

"Cassie..."

"Hayır Ethan! Bu kez olmaz. Asla olmayacak."

Ethan öne doğru eğildi. Çok yakındı. Fazla yakındı. Eskiden olduğu gibi kokuyordu ve bir an kafam durdu. Zih-

nimi boşaltmak için onu itmek ya da yıllardır mutlu olmadığımı ve her şeyin onun suçu olduğunu anlaması için onu yumruklamak istiyordum. Birçok şey yapmak istiyordum ama tek yaptığım orada durup, onun beni hâlâ bu kadar güçsüz hissettirmesinden nefret etmekti.

Onun nefesi de benimki gibi düzensizdi. Bedeni de aynı derecede gergindi. Yaşadığımız onca şeyin ardından aramızdaki çekim bize hâlâ işkence ediyordu. Aynı eski zamanlarda olduğu gibi.

Neyse ki merdivenlerin dibindeki kapı açıldı. Oraya baktığımda Cody'nin yüzünde şaşkın bir ifadeyle bize doğru baktığını gördüm.

"Bay Holt? Bayan Taylor? Her şey yolunda mı?"

Holt benden uzaklaştı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Ben de titrek ve güçsüz bir nefes verdim. "Her şey yolunda Cody. Sorun yok."

Cody neşeyle, "Tamam o zaman. Sadece size başlamak üzere olduğumuzu haber vermek istedim," dedi.

Gözden kayboldu ve yine Ethan'la baş başa kaldık. Tabii bir de taşıdığımız onca yükle...

Sert bir tonda, "İş yapmak için buradayız. Hadi yapalım bitsin," dedim.

Ethan kaşlarını çattı, dişlerini sıktı ve bir anlığına bunun peşini bırakmayacağını düşündüm ama sonra, "Eğer gerçekten istediğin buysa tamam," dedi.

Duyduğum tuhaf hayal kırıklığını bastırdım. "Evet, bu."

Ethan kafasını salladı ve tek kelime daha etmeden merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıktı.

Ben kendime gelmek için bir an durdum. Yüzüm ısınmıştı, kalbim küt küt atıyordu. Onun şimdiden beni böylesine sersemlettiğini düşününce neredeyse gülecektim. Üstelik daha provalara başlamamıştık bile.

Gelecek dört hafta inanılmaz berbat geçecekti.

Doğruldum ve prova salonuna geri döndüm.

Senaryomu ve bir şişe su aldığımda, prodüksiyon masasında tek bir sandalye kalmıştı ve o sandalye doğal olarak Holt'un yanındaydı. Ondan mümkün oldukça uzağa çekip rahatsız plastik sandalyeye çöktüm.

Marco kaşlarını kaldırarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Evet, yolunda," dedim ve aynen tiyatro okulunun ilk yılına geri dönmüşüm gibi hissettim. Mutlu olmasam da, başkaları mutlu olsun diye onlara duymak istediklerini söylüyordum.

Rolümü oynuyordum.

Marco, "O zaman en baştan başlayalım mı?" diye sordu. Herkes senaryolarına bakarken kâğıt hışırtıları duyuldu.

Bu ne kadar da harika bir fikirdi. Bütün güzel hikâyeler bir yerden başlamak zorundaydı.

Bu neden farklı olmalıydı ki?